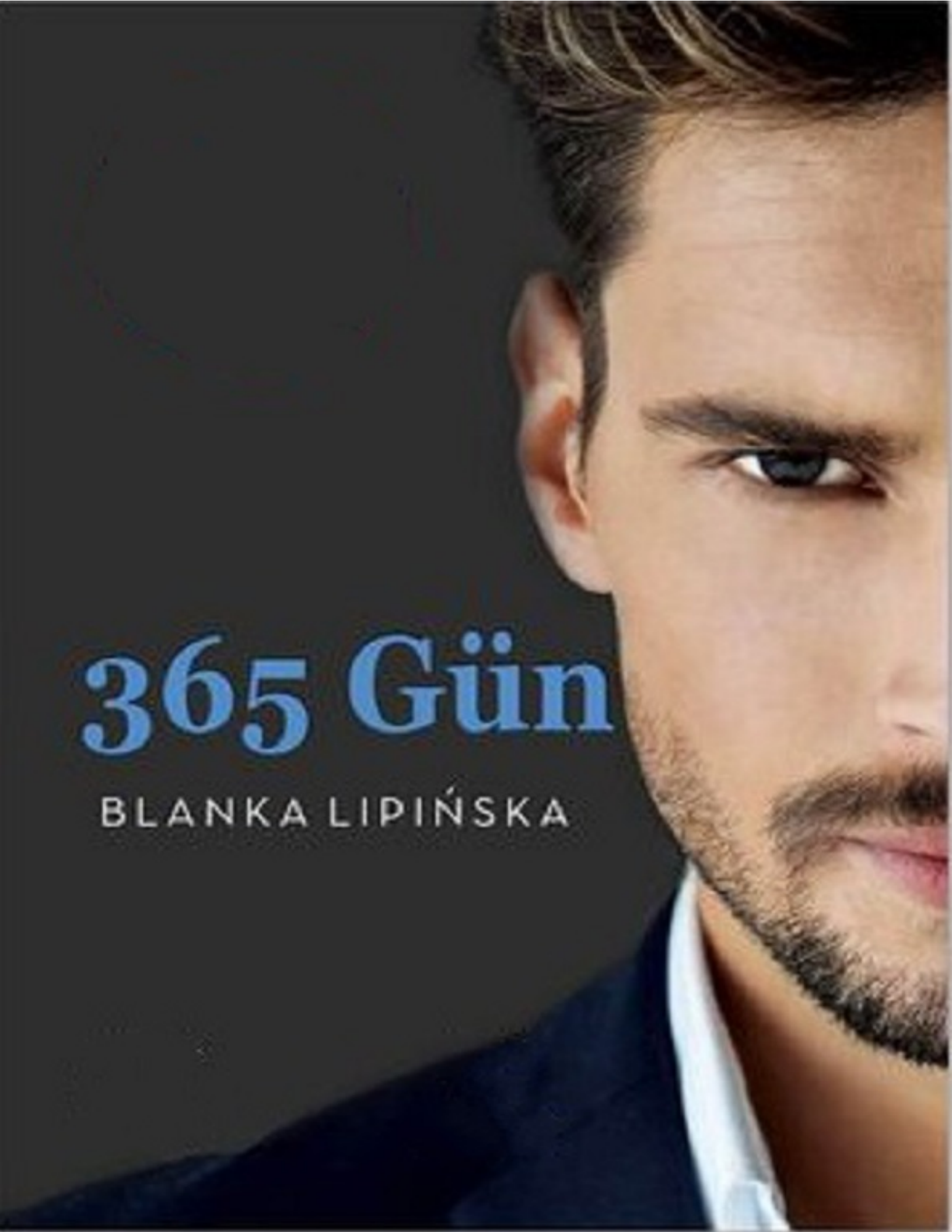
365 Gün
BLANKA LIPIŃSKA

Kitap

Laura Biel ve erkek arkadaşı masal gibi bir yerde tatildeler la Sicilia:! Ancak yirmi dokuzuncu doğum gününde Laura, güzel Don Massimo Torricelli tarafından kaçırılır. Yerel bir mafya babası Polonyalı bir turistten ne isteyebilir ki? Massimo'nun kendine göre nedenleri var: Aslında bu muhteşem kadın, bir saldırıdan sonra ölmeyi göze aldığında ona görünen melek figürünün aynısı. Mucizevi bir şekilde hayatta kalarak, onu bulmak ve onu kendisinin yapmak için her şeyi yapacağına yemin etti. Ne pahasına. Ve şimdi o sözünü tutmak niyetindedir: Laura'yı 365 gün boyunca güzel mülkünde tutsak tutacaktır, ardından Laura aşık olmazsa gitmesine izin verecektir. Ama önce o kaçmaya çalışırsa tüm ailesini öldürür. Laura, aslında Don Massimo'nun cazibesine teslim oluyor, ancak belirsiz ilişkileri kaderin gücüne direnebilecek mi?

Yazar

Blanka Lipińska, uluslararası listelerde birinciliğe ulaşan çok satan bir yazardır. Üçlemesi dünya çapında 30 dile çevrildi ve 2 milyonun üzerinde kopya basıldı. İhtiyaçtan değil, tutkudan yazıyor ve bunu asla bir para meselesi haline getirmedi. Dövmeleri sevin, samimiyeti takdir edin ve özverili olun. Bazı seks tabularından rahatsız olduğu için aşkla ilgili her şeyi sorgulamayı kendine görev edindi. Çünkü seks hakkında konuşmanın yemek yapmak kadar kolay olduğunu söylemeyi seviyor. 2019'da , onu ülkesindeki en etkili kadınlardan biri olarak nitelendiren "Wprost" tarafından en yüksek ücretli yazarlar arasında yer aldı. PolandPolonya Ulusal Kütüphanesi okuyucuları için en popüler on yazar arasındadır Polandve "ForbesWomen" dergisi onu "en iyi kadın markaları" arasına dahil etmiştir. *365 gün boyunca* 2020'nin en başarılı Netflix filmlerinden biri çekildi ve 10 gün klasmanda birinci sırada kaldı.

Blanka Lipinska

365 GÜN

1

"Massimo, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Berrak gökyüzünü gözlemlemek için pencereye döndüm, sonra muhatabıma bakmak için geri döndüm. "Manentalar beğense de beğenmese de bu anlaşmayı devralacağım." Sonra kalktım, Mario ve Domenico da aynısını yaptı ve yavaş yavaş arkama geçtiler. Verimli bir toplantı olmuştu, ama kesinlikle çok uzundu. Gelenlerle el sıkışıp kapıya yöneldim.

"Anlamaya çalış, herkes için iyi olacak." İşaret parmağımı kaldırdım: "Bir gün bana teşekkür edeceksin."

Ceketimi çıkardım ve bir siyah gömleğin düğmesini daha açtım. Arabanın arka koltuğunda klimanın sessizliği ve serinliğinin tadını çıkarıyordum.

"Ev," diye mırıldandım telefondaki mesajlara bakarken.

Çoğu iş içindi, ama Anna'dan bir tane de vardı: "Islandım, cezaya ihtiyacım var." Penis pantolonumun içinde uyandı, ama iç çekerek kendimi düzeltip yerine sıkıca geri koydum. Kız arkadaşım benim ruh halimi tahmin etmişti. Toplantının hoş olmayacağını biliyordu ve benim rahat bir şekilde dışarı çıkmayacağımı biliyordu. Ayrıca sakinleşmem için neye ihtiyacım olduğunu da biliyordu. "On iki için hazırlanın," diye kısaca cevap verdim ve dünyanın pencerenin ötesinde kaybolmasını izlerken kendimi rahat ettirdim. gözlerimi kapattım.

Ve tekrar ortaya çıktı. Üye bir anda çelik gibi sertleşti. "Tanrım, bulamazsam çıldırırım." Kazadan bu yana beş yıl geçmişti; beş uzun yıl sonra... doktor ona ne demişti? Mucize: Ölümü ve dirilişi yaşadım ve rüyamda hiç görmediğim bir

kadın bana göründü. Onu sadece rüyalarımda tanımıştım, komadayken. Saçlarının kokusu, teninin dokusu artık bana tanıdık geliyordu. Anna'yla ya da başka bir kadınla ne zaman sevişsem, onunla sevişirdim. " " adını verdim la Signora. Bir lanet: benim saplantım ve belki de kurtuluşum.

Araba durdu. Ceketimi alıp dışarı çıktım. Havaalanı pistinde Domenico, Mario ve diğerleri çoktan beni bekliyordu. Abartmış olabilirim ama bazen düşmanı şaşırtmak için güç gösterisi gerekir.

Uçağa binerken pilotu selamladım ve hostes bana buzlu bir viski verirken yumuşak koltuğa oturdum. onu izledim. Ne istediğimi zaten biliyordu. Kızarıp kışkırtıcı bir şekilde gülümserken bakışlarım boştu. "Neden?" diye düşündüm ve koltuktan kalktım.

Şaşırtıcı bir şekilde, kolunu tuttum ve onu geminin özel alanına doğru çektim.

"Hadi gidelim!" Pilota bağırdım ve arkamdan kapıyı kapattım ve onunla birlikte gözden kayboldum.

Yalnız kaldığımız anda onu boynundan tuttum ve kararlı bir hareketle onu duvara yaslayarak ona döndüm. Gözlerine baktım: korkmuştu. Dudaklarımı dudaklarına getirdim ve ağzım alt dudağını kavradı, inledi. Bakışları benimkilere zincirlenmişken kolları iki yanına düşmüştü. Başını geriye yatırması için saçlarından tuttum, gözlerini kapadı ve tekrar inledi. Muhteşemdi, çok kadınsıydı, tüm personelim bu şartı yerine getirmek zorundaydı, güzelliği sevdim.

"Diz çökmek!" diye mırıldanarak onu aşağı ittim.

Tereddüt etmeden itaat etti. Teslimiyetini övmek için birkaç kelime fısıldadım ve ağzını açtığında baş parmağımla dudaklarını okşadım. Bu ilkti ama kız ne yapması gerektiğini

biliyordu. Sineğimin düğmelerini açarken kafasını duvara ittim. Hostes yüksek sesle yutkundu ve iri gözleri bana bakmaya devam etti.

"Kapat onları," dedim sakince, parmağımı göz kapaklarında gezdirerek. "Onları sadece sana izin verdiğimde aç."

Üyem pantolonumdan fırladı, sert ve şişmiş, neredeyse acıyordu. Kızın dudaklarına dayadım ve ağzını kocaman açtı. "Ne bekleyeceğini bilmiyorsun" ve ben de hareket etmesin diye başını tutarak sonuna kadar bastırdım. Boğulduğunu anladım ve tekrar itti. Oh, evet, onları gerçekten boğacağımı düşünerek korkuyla gözlerini açmaları hoşuma gitti. Yavaşça geri çekildim ve yanaklarını nazikçe, neredeyse şefkatle okşadım. Sakinleşmesini ve boğazından yükselen kalın tükürüğü dudaklarından yalamasını izledim.

"Ağzına boşalmak istiyorum." Hafifçe titredi. "Yapabilirim?"

Yüzümde hiçbir duygu izi yoktu, bir gülümseme bile. Kız iri gözleriyle bir an bana baktı ve sonra sadece başını salladı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım. Sırtını duvara yasladım ve dilini boğazına doğru kaydırdım. Dudakları etrafımda sıkılaştı. "Ah evet, öyle!" Pelvisim onun içindeyken daha çok pompalıyordum. Nefes alamadığını hissettim, direnmeye başladı ve bu yüzden onu hareketsiz bıraktım. "İyi!" Tırnaklarını bacaklarıma geçirdi, önce beni geri itmeye, sonra da incitmeye çalıştı, beni kaşıdı. Sevdim, direndiklerinde, gücüm karşısında çaresiz kaldıklarında sevdim. Gözlerimi kapadım ve leydimi gördüm, önümde diz çökmüştü, siyah gözleri beni bir yandan diğer yana deldi. Bu şekilde aldığımda hoşuna gitti. Saçlarını daha da sıkı tuttum,

bakışları arzuyla doluydu. Daha fazla dayanamadım, iki vuruştan sonra geldim ve sperm boğazından aşağı akarken kız boğuluyor gibiydi. Gözlerimi açtım ve lekeli makyajına baktım. Biraz geri çekildim.

"Yut," diye fısıldadım onu tekrar saçlarından çekerek.

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama o özenle emrimi yerine getirdi. Üyeyi çıkardım ve kız topuklarının üzerine oturana kadar duvar boyunca kaydı.

"Onu iç." Genç kadın donakalmıştı. "Son damlasına kadar."

Ellerimi önümdeki duvara dayadım ve ona öfkeyle baktım. Tekrar ayağa kalktı ve penisimi küçük avucunun içine aldı. Meninin geri kalanını yalamaya başladı. Ona itaat etmek için çaba sarf ettiğini görünce zar zor gülümsedim. Bana işi bitmiş gibi göründüğünde kenara çekildim ve kapağı kapattım.

"Teşekkürler." Elimi biraz belirsiz bacaklarının üzerine kalkmasına yardım etmek için uzattım. "Banyo orada." Uçağı avucunun içi gibi bilmeme rağmen ona işaret ettim. Başını salladı ve kapıya yürüdü.

Adamlarıma döndüm ve koltuğa tekrar oturdum. Ev sahibesinin bana ikram ettiği ama ideal sıcaklığını çoktan yitirmiş olan harika likörden bir yudum aldım. Mario gazeteyi bıraktı ve bana baktı.

"Babanızın zamanında hepimizi öldürürlerdi."

İç çektim, yukarı baktım ve sinirli bir şekilde bardağımı sehpaya çarptım.

"Babamın zamanında yasadışı olarak alkol ve uyuşturucu kaçakçılığı yapıyorduk, o zamanlar Avrupa'daki büyük şirketleri yönetmiyorduk." Danışmanıma öfkeli bir bakış atarak sandalyeme geri yerleştim. “Torricelli ailesinin reisi

olmam tesadüf değil, babamın düşünceli bir kararıydı. Küçük yaşlardan itibaren ailemizi yeni bir çağa yönlendirmeye hazırdım. Hostes yanımızdan geçerken biraz rahatlayarak iç çektim. "Mario, ateş etmeyi sevdiğini biliyorum." Eski danışmanım hafifçe gülümsedi. "Yakında yeniden başlayacağız." Ona ciddi bir bakış attım. "Domenico "Kardeşime dedim, "çocukların Alfredo'nun fahişesini aramaya başlamalı." Tekrar Mario'ya baktım: "Vurmak ister misin? Bu noktada kaçınılmaz olurdu ».

Bir yudum viski daha.

Sonunda Katanya havaalanına indiğimizde güneş Sicilya'nın üzerine batmaya başlamıştı. Ceketimi giydim ve terminal çıkışına yöneldik. Siyah gözlüğümü çıkarırken, bir sıcak hava dalgası çarptı. Bakışlarımı tüm görkemiyle görünen Etna'ya çevirdim. Klimalı bir binaya girerken "Turistler için bir parti" diye düşündüm.

Yanımda yürüyen Domenico, "Aruba halkı daha önce konuştuğumuz konuyla ilgili bir toplantı istiyor," diye saldırdı. "Ayrıca Palermo'daki tesislere de bakmamız gerekiyor."

Onu dikkatle dinledim, bugün hala tamamlanması gereken şeyleri zihnimde toparladım. Aniden, gözlerim açık olmasına rağmen hava kardardı. Ve o sırada onu gördüm. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, o zamana kadar Leydimi her zaman sadece ben istediğim zaman görmüştüm. Gözlerimi açtım ve ortadan kayboldu. Belki hastalanıyordum ve halüsinasyonlar yoğunlaşıyordu? Bazı testler yapmak için o aptal doktora gitmem gerekiyordu. Şimdi değil. Artık o kayıp kokain kutusu meselesini kesin olarak çözmenin zamanı gelmişti. Her ne kadar bu durumda "kayıp" ifadesi tam olarak değildi.

Arabaya ulaştık ve onu tekrar gördüm. "Lanet olsun, mümkün değil ." Yukarı çıktım ve Domenico'ya diğer tarafa geçmesini işaret ettim.

"Ve o!" Kaldırımda yürüyen genç bir kadının omuzlarına bakarak boğazım sıkılarak mırıldandım. "Bu *o* kız."

Kafamda bir şey çınladı, inanamadım. Ya bu sadece bir hataysa? Aklımı kaybediyordum. Arabalar hareket etti.

"Yavaş ol," dedi ağabeyim yanına vardığımızda. "Tanrım!" yanından geçerken bağırdı.

Bir an kalbim durdu. Kız renkli camlardan beni görmeden bana baktı. Gözleri, burnu, ağzı, o oydu - tam olarak *onu* hayal ettiğim gibi. Kapıyı açmaya başladım ama ağabeyim beni durdurdu. Tombul, kel bir adam leydimi aradı ve ona katılmak için acele etti.

"Şimdi değil Massimo."

felçli oturdum. Oradaydı, canlıydı, etten kemikten. Ona sahip olabilir, ona dokunabilir, onu alabilir ve sonsuza kadar onunla kalabilirdim.

"Ne saçmalıyorsun?" ağzımdan kaçırdım.

"Başka insanlarla birlikte, kim olduklarını bilmiyoruz."

Araba hızlandı ama gözden kaybolan leydimin profilinden gözlerimi alamadım.

"Şimdi onu takip etmesi için birini gönderiyorum. Eve gidene kadar zamanımız var ve onun kim olduğunu anlayacaksın Massimo! Tepki vermediğimi anlayınca devam etti: "Çok bekledin, sadece birkaç saat daha beklemek zorundasın."

Domenico'ya öyle bir öfke ve küçümsemeyle döndüm ki onu her an öldürecekmişim gibi geliyordu. Ne kadar küçük

bir his bıraktığım bana onun haklı olduğunu söyledi, ama yine de onu dinlemeyecektim.

"Bir saatin var," diye mırıldandım, bakışlarımı önümdeki koltuğa sabitleyerek. "Bana onun kim olduğunu söylemek için altmış dakikan var."

Girişin önünde durur durmaz arabadan indim ve Domenico'nun adamları ona bir zarf vermek için bize katıldı. Bana verdi ve tek kelime etmeden kütüphaneye gittim. Bunların doğru olup olmadığını öğrendiğimde yalnız kalmak istedim.

Masanın arkasına oturdum ve hafifçe titreyen ellerimle zarfı açtım ve içindekileri masaya döktüm.

"Vay be!" Fotoğrafı görünce başımı ellerimin arasına aldım - artık anılarımı takip ederek yapılan resimler değil, leydimin yüzünü gösteren fotoğraflardı. Bir adı ve soyadı, bir geçmişi ve bundan sonra hayal bile etmediği bir geleceği vardı. Birisi çaldı. "Şimdi değil!" Gözlerimi fotoğraftan ve nottan ayırmadan bağırdım. Yüzümü kaplanmış kağıda dokundurarak, "Laura Biel," diye mırıldandım.

Tüm materyalleri uzun süre inceledikten sonra koltuğa çöktüm ve tavana baktım.

"Bilir miyiz?" diye sordu Domenico, kapıdan dışarı bakarak. Ben tepki vermeyince içeri girdi ve karşıma oturdu.

"Şimdi ne yapacaksınız?"

"Onu buraya getirelim," dedim buz gibi bir şekilde, kardeşime bakarak. Onayladı.

"Ama bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Bana delirmişim gibi bakıyordu. "Oteline gidiyorsun ve ona bir kez öldüğünü ve bir görüm gördüğünü söylüyorsun ve..." Önümdeki nota baktı.

"Ve işte oradaydın, Laura Biel ve şimdi benim olacaksın" diye kendi kendime sonuçlandırdım.

"Onu kaçırıyorum," diye tereddüt etmeden karar verdim. "Çocukları şuraya gönder..." Panomda erkeğinin adını aradım. "Martin. Kim olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ama Carlo'ya sormak daha iyi olmaz mı?" Şurada," dedi Domenico.

"Tamam, bırakalım Carlo'nun adamları halletsin, her şeyi bilmek istiyorum. Onu en kısa zamanda burada tutmanın bir yolunu bulmalıyım. "

"Gerek yoktur." Kadın sesinin geldiği kapıya doğru baktım. Domenico da döndü.

"Buradayım." Anna gülümseyerek yanımıza geldi. Bacakları o ince topuklu ayakkabılarla gökyüzüne ulaştı.

'Lanet olsun, kafam bulutların içindeydi ve onu tamamen unutmuştum.

"Şimdi seni yalnız bırakıyorum." Domenico gergin bir gülümsemeyle ayrılmak için ayağa kalktı. "Söylediklerimizle hemen ilgileneceğim ve yarın kesin olarak halledeceğiz," diye bitirdi.

Sarışın yanıma geldi ve önümde durdu. Her zamanki gibi ilahi kokuyordu, seks ve güç karışımı. Siyah ipek kokteyl elbisesini kaldırdı, yanıma oturdu ve hiçbir uyarıda bulunmadan dilini ağzıma soktu.

"Vur bana," dedi dudağımı ısırıp pantolonumun kapağını ovuşturarak. "Yüksek sesle!"

Masadaki fotoğraflara bakarken kulak mememi yalayıp ısırmaya başladı. Kravatımı çıkardım, ayağa kalktım ve Anna'yı ayağa kaldırdım. Onu ters çevirdim ve gözlerini bağladım. Alt dudağını emerken güldü. El yordamıyla masayı

buldu. Bacaklarını ayırdı ve meşe tezgaha yaslanarak poposunu olabildiğince kaldırdı. Külotsuzdu. Arkadan yaklaştım ve ona sert bir tokat attım. Çığlık attı, ağzını kocaman açarak. Fotoğrafların görüntüsü ve leydimin adaya gelmiş olması ereksiyonumu sağlamlaştırdı.

"Ah evet," diye fısıldadım, gözlerimi Laura'nın görüntülerinden ayırmadan ıslak vulvasını okşarken. Anna'yı kaldırdım ve vücudunun altındaki tüm kağıtları temiz bir şekilde taradım; Sonra onu masaya geri koydum ve kollarımı başının üzerine getirdim. Fotoğraflardaki kadına sahip olmak... dünyada en çok istediğim şeydi.

Hazırdım. Hızlıca pantolonumu çıkardım. Anna'nın cinsiyetine iki parmağımı soktum, inledi ve altımda kıvrandı. Islaktı ve çok heyecanlıydı. Masanın üstüne daha da sıkı sarılırken klitorisini avucumla ovmaya başladım. Bir elimi boynuna koyarak hareketsiz hale getirdim ve bu arada tarif edilemez bir zevk duyarak diğeriyle şaplak attım. Fotoğrafa tekrar baktım ve daha da sert vurdum. Onu dövdüğümde çığlık attı, sanki bu onu Laura yapacakmış gibi. Poposu neredeyse morarmıştı. Eğilip yalamaya başladım, çok sıcaktı ve zonkluyordu. Tatlı yarığa dokunmak için kalçalarımı ayırdım, her zaman gözlerimin önünde Leydim vardı.

"Evet," Anna alçak bir sesle inledi.

Laura'ya sahip olmalıyım, ona tamamen sahip olmalıyım, diye düşündüm, bu yüzden ayağa kalktım ve Anna'yı kazığa geçirdim. Terden ıslanmış masanın üstünde kayarken aniden sırtını kamburlaştırdı. Onu şiddetle becerdim, bakışlarım her zaman Laura'ya sabitlendi. O kara gözlerin beni izleyeceği, o ise önümde dizlerinin üzerine çökeceği ana yakındı.

"Troya!" Anna'nın vücudu gerilirken dişlerimi sıktım.

Yaklaşmakta olan orgazm dalgasını fark etmeden onu güçlü ve hızlı hamlelerle becerdim. umurumda değildi. Laura'nın gözlerini üzerimde hayal etmek beni daha da doyumsuz yaptı. Üyeyi cinsiyetinden çıkardım ve keskin bir darbeyle onu sıkı deliğine soktum. Anna'nın boğazından acı ve zevk çığlığı geldi, etinin horozumun etrafında sıkılaştığını hissettim. Zevkle patladım ama gözlerimin önünde sadece Leydim vardı.

8 saat önce

Alarmın sesi beynime vurdu.

"Kalk, aşkım, saat şimdiden dokuz oldu. Bir saat içinde havaalanında olmamız gerekiyor ve bu öğleden sonra Sicilya tatilimiz başlayacak. Acele et!" Martin yatak odasının kapısından bana gülümsüyordu.

Gözlerimi isteksizce açtım. Bu saatte uçmak ne kötü fikir, benim için hala gecenin geç saatleriydi. Birkaç hafta önce işten ayrıldığından beri günler doğal ritmini kaybetmişti. Geç yattım, geç uyandım ve en kötü yanı, hiçbir yükümlülüğüm ve tam özgürlüğüm olmamasıydı. Ağırlama endüstrisindeki yıllardan sonra, nihayet gıpta edilen satış müdürü pozisyonuna ulaştığımda, işe olan tüm ilgimi kaybettiğim için her şeyden vazgeçmiştim. Yirmi dokuz yaşında kendini tamamen kapalı bulacağını hiç hayal etmemiştim, ama ben böyle hissettim.

Oteldeki iş beni biraz tatmin etti, kendimi tamamlanmış hissettim, egomun büyümesine izin verdi. Büyük sözleşmeleri müzakere ederken her zaman muazzam bir heyecan hissettim ve benden daha büyük ve manipülasyon

sanatında daha deneyimli insanlarla olduğunda, özellikle de kendim alırsam, mutluluktan delirdim. Mali çekişmelerdeki her zafer bana bir üstünlük duygusu verdi ve kibirimi besledi. Aptalca gelebilir ama bir taşra kasabasından gelen, diplomasız bir kız için değerinin ne olduğunu kanıtlayabilmek öncelikli bir konu haline geliyor.

"Laura, sütlü kakaolu mu yoksa sütlü çay mı istersin?"

"Martin, lütfen! Hala gece! "Döndüm ve başımı yastığın altına koydum.

Berrak ağustos güneşi yatak odasına baktı. Martin karanlığı sevmiyordu, bu yüzden yatak odası pencerelerinde de karartma perdesi yoktu. Karanlığın onu çökerttiğini ve depresyona girmesinin Starbucks'ta bir kahve içmekten daha kolay olduğunu savundu. Pencereler doğuya bakıyordu, bu yüzden güneş her sabah beni rahatsız etti.

"Sana süt, kakao ve sütlü çay yaptım." Martin, bir elinde bir bardak soğuk içecek, diğerinde sıcak kupa ile oldukça mutlu bir şekilde kapıya geri döndü. "Dışarısı neredeyse yüz derece, bu yüzden sanırım soğuk olanı seçeceksin," diye ekledi ve bardağı bana uzatarak çarşafı kaldırdı.

Kızgın, ayağımı kulübemden çıkardım. Bana gelmeyeceğini biliyordum. Martin orada duruyordu, gülümsüyordu, sabahtan enerji veriyordu. Kel bir adamdı ve iyi yerleştirilmişti, benim açımdan onun gibiler onlara "katır" derdi. Ama fiziksel görünüşü dışında bu adamlarla hiçbir ortak yanı yoktu. Tanıdığım en iyi insandı, kendi işini yürütürdü ve ne zaman büyük bir meblağ kazansa yetimhaneye önemli bir bağışta bulunurdu ve “Allah verdi, ben de paylaşırım” dedi.

Mavi gözleri, güzel ve sıcaklık dolu, bir zamanlar kırılmış büyük bir burnu (her zaman akıllı ve kibar olmamıştı), onda en sevdiğim şey olan dolgun dudakları ve tatlı bir gülümsemesi vardı. Öfkeliyken bir saniyede beni silahsızlandırmak için.

Ayakları hariç vücudunun geri kalanı gibi kocaman ön kolları da dövmelerle kaplıydı. Güçlü bir fiziği olan, neredeyse yüz kilo ağırlığında, yanında her zaman güvende hissettiğim bir adamdı. Onun yanında görünüşüm ufacıktı, ben ve altmış beşim elli kilo için. Annem her zaman spor yapmam için ısrar etmişti, ben de şansımı denedim; hep tavada ateşler çıktı ama maratondan karateye kadar her şeyi denedim. Ve sonunda, erkeğimin aksine zayıf bir fiziğim vardı: göbeğim sert ve düzdü, baldırlarım kaslıydı, popom sıkıydı, milyonlarca ağız kavgasının meyvesiydi.

"Ben şimdi kalkacağım," dedim o lezzetli soğuk kakaodan bir yudum alarak.

Bardağı bırakıp banyoya yöneldim. Aynanın karşısına geçtiğimde tatile ne kadar ihtiyacım olduğunu anladım. Kara gözlerim üzgün ve teslim olmuştu, işsizliğim beni kayıtsızlaştırmıştı. Kahverengi saçlar, omuzlarıma yaslanmadan önce ince yüzümü çerçeveliyordu. Saçlarım genellikle altı inç'i geçmediği için bu uzunluk benim için kesin bir başarıydı. Genel olarak çılgın bir amcık olarak kabul edilebilirdim, ama şu anda değil. Kendi davranışlarımdan, çalışmaktan tiksinmemden, gelecek projelerin olmamasından rahatsız oldum. Çalışma hayatım her zaman özgüvenimi çok etkilemiştir. Cebimde bir kartvizit ve bir şirket cep telefonu olmadan, ben yokmuşum gibi hissettim.

Dişlerimi fırçaladım, saçımı biraz tokayla topladım, kirpiklerime rimmel sürdüm ve şimdilik yapabileceğimin sadece bu olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Ne de olsa, bir süre önce, tembellik nedeniyle gözlerime ve ağzıma kalıcı makyaj yaptırdığım için yeterliydi, bu da bana uyumak için çok daha fazla zaman bıraktı ve sabahları banyoda kalmamı azalttı.

Bir gün önce dolaba koyduğum kıyafetleri almaya gittim. Kontrol edemediğim ruh hali ve olaylar ne olursa olsun, kıyafetlerim mümkün olduğunca her zaman mükemmel olmalıydı. Doğru elbiseyi giydiğimde kendimi hemen daha iyi hissettim ve bana başkaları tarafından da fark ediliyormuş gibi geldi.

Annem bana her zaman bir kadının acı çekse bile güzel olması gerektiğini ve yüzüm her zamanki gibi çekici olamayacağı için dikkati bundan uzaklaştırmak gerektiğini söylerdi. Yolculuk için hafif kot şort, bol beyaz bir gömlek ve dışarısı otuz derece olmasına rağmen açık gri melanj pamuklu bir ceket seçmiştim. Uçakta hep donup kaldım ve önceden hazırlanmama rağmen uçuşta uçma korkusu olan bir yolcu kadar rahat hissettim. Isabel Marant stilettolarımı giydim ve hazırdım.

mutfağa gittim. Mobilyalar modern, soğuk ve sadeydi: siyah camla kaplı duvarlar, LED'lerle aydınlanan tezgah ve masa yerine - normal evlerde olduğu gibi - sadece iki deri tabureli metal bir üst; odanın ortasındaki büyük köşe kanepe, sahibinin bir cüce olmaması gerektiğini önerdi. Yatak odası oturma odasından büyük bir akvaryumla ayrılmıştı. O mobilyalarda kadın eli aramak boşuna. Evin sahibi ve efendisi olan bir bekar için mükemmeldi.

Martin her zamanki gibi burnunu bilgisayar ekranına yapıştırmış oturuyordu. Ne yaptığı önemli değildi: Çalışsa da, misafir ağırlasa da, televizyonda film izlese de, bilgisayarı - en iyi arkadaşı - her zaman açıktı, varlığının ayrılmaz bir parçasıydı. Bu beni çileden çıkardı ama ne yazık ki başından beri böyleydi, bu yüzden değiştirmeye hakkım olduğunu düşünmedim. Ne de olsa o şey sayesinde ben de kendimi onun hayatında bir yıl önce bulmuştum ve birden ondan vazgeçmesini istesem ikiyüzlülük olurdu.

Şubat ayıydı ve garip bir şekilde neredeyse altı aydır partnersizdim. Biraz sıkılmaya başlamıştım ama belki de yalnızlık beni daha da rahatsız etti, bu yüzden hemen beni çok tatmin eden ve kesinlikle zaten yüksek olan özgüvenimi artıran bir tanışma sitesine kaydolmaya karar verdim. Uykusuz bir gecede yüzlerce erkeğin profillerini karıştırırken, dünyasını yeniden dolduracak bir kadın arayan Martin'inkiyle karşılaştım. Benim gibi minyon bir kızın böyle dövmeli bir canavarı evcilleştirebilmesine şaşırdım. İkimiz de çok güçlü ve patlayıcı karakterlere sahip olduğumuzdan, zeki olduğumuzdan ve kendi profesyonel alanlarında başarının tadını çıkardığımızdan, ilişkimiz atipikti. Bu bizi karşılıklı olarak aldı, meraklandırdı ve büyüledi. İlişkimizde eksik olan tek şey, aramızda asla uyuşmayan hayvani çekicilik, tutku ve arzuydu. Martin'in bir keresinde üstü kapalı bir şekilde söylediği gibi: "Hayatındaki aletim zaten lanetten payını aldı." Bunun yerine, neredeyse her gün mastürbasyon yaparak dışarı attığım bir cinsel enerji yanardağıydım. Ama onunla iyiydim. Kendimi güvende hissettim ve seksten daha önemliydi. Ya da öyle düşünmüştüm.

"Tatlım, ben hazırım, bavulu bir şekilde kapatabilmem gerekiyor ve sonra gidebiliriz."

Martin gülümseyerek bilgisayardan uzaklaştı, çantasına koydu ve bana yardım etmeye geldi.

"Bir şekilde başaracağız bebeğim," dedi, tek parçaya rahatça sığabileceğim bir bavulu ezerek. "Her neyse, hala aynı hikaye: çok ağır, otuz çift ayakkabı ve yarım dolap ve sonunda getirdiğiniz her şeyin belki yüzde onunu kullanacaksınız."

Yüzümü buruşturup kollarımı göğsümde çaprazladım.

"Yani en azından ben seçebiliyorum!" Gözlüğümü takarken onu işaret ettim.

Havalimanında her zaman olduğu gibi sağlıksız bir heyecan yaşadım, daha doğrusu korku diyebilirim, klostrofobi nedeniyle uçmaktan nefret ediyordum. Ayrıca annemin karamsarlığını da miras almıştım, bu yüzden her zaman ölümün her yerde gizlendiğini ve motorlu teneke kutunun bana pek güven vermediğini hissettim.

Tatil yerimizi seçen Martin'in arkadaşları, gidiş terminalinin aydınlık girişinde bizi bekliyorlardı. Karolina ve Michał uzun süredir birlikteydiler, evlenmeyi düşünüyorlardı, ancak o ana kadar bu düşüncede durmuşlardı. Tipik konuşkan baştan çıkarıcıydı, kısa saçlı, bronz tenli, oldukça yakışıklı bir adamdı, sarışın, mavi gözlü. Sadece kadınların göğüslerine ilgi duyuyordu, bunu gizlemedi. Karolina, uzun bacakları ve narin kadınsı hatları olan uzun boylu bir esmerdi. İlk bakışta özel bir şey yok, ancak daha yakından incelendiğinde çok ilginç görünüyordu. Michał'ın erkeksi arzularını başarıyla görmezden geldi. Bunu nasıl yaptığını merak ettim. Kendi payıma, bulduğum

sahiplenicilikle, bir kadını görünce kafası düşmanı takip eden bir denizaltının periskobuna dönüşen bir adama dayanamazdım.

Panik ve gülünç bir rakamdan kaçınmak için iki sakinleştirici aldım.

Roma'da bir mola verdik. Bir saat dinlenme ve nihayet ikinci bir uçuş, Tanrıya şükür, sadece bir saat Sicilya'ya. En son İtalya'ya gittiğimde on altı yaşındaydım ve o zamandan beri sakinleri hakkında iyi bir fikrim yok. İtalyanlar gürültülü, saldırgandı ve İngilizce bilmiyorlardı. Öte yandan, İngilizce benim için ikinci bir dildi. Yıllarca bir otel zincirinde çalıştıktan sonra bazen İngilizce düşündüm.

Sonunda Katanya havaalanına indiğimizde güneş batmak üzereydi. Araç kiralama resepsiyon görevlisi müşterilere hizmet vermede oldukça yavaştı ve bu yüzden bir saat daha kuyrukta kaldık. Artık aç olan Martin'in gerginleştiğini fark ettim, bu yüzden görülecek pek bir şey olmamasına rağmen etrafa bir göz atmaya karar verdim. Klimalı binadan çıkarken, güçlü bir ısı dalgası bana çarptı. Uzaktan Etna'nın dumanlı zirvesini görebiliyordunuz. Aktif bir yanardağ olduğunu bilmeme rağmen bu görüntü beni şaşırttı. Gözlerim dağa dikilmiş yürürken kaldırımın sonunu fark etmedim ve farkına varmadan kendimi neredeyse çarpacağım dev bir adamın önünde buldum. Omuzlarından iki santim uzakta durdum ama sanki üzerine düşeceğimin farkında bile değilmiş gibi irkmedi. O anda terminalden koyu renk takım elbiseli bir grup adam çıktı ve o onların eskortu gibi görünüyordu. Döndüm ve arabamızın nihayet hazır olması için dua ederek geri yürüdüm. Araba kiralama binasına doğru yürürken yanımdan üç siyah SUV geçti ,

ortadaki bana yetişince yavaşladı ama renkli camlar içeriyi görmeme engel oldu.

"Laura!" Arabanın anahtarlarını elinde tutan Martin'in çığlığını duydum. "Nereye gidiyorsun? İşte başlıyoruz!"

Hilton Giardini Naxos bizi, içinden kocaman beyaz ve pembe leylakların filizlendiği, baş şeklinde büyük bir vazo ile karşıladı. Kokuları yaldızlı frizlerle süslenmiş görkemli salonda oyalandı.

"Bak ne lüks, aşkım." Gülümseyerek Martin'e döndüm. “Biraz Louis XVI tarzı. Banyoda aslan bacaklı bir küvet bulursak şaşırmam. "

Herkeste aynı izlenimi bıraktığı için kahkahalara boğulduk. Hilton zincirinin bir parçası olduğu düşünüldüğünde, otel olması gerektiği kadar lüks değildi. Uzman gözümün algılamakta gecikmediği birçok kusuru vardı.

Michał, "Önemli olan, yatağın rahat olması ve votka ve güneş ışığı eksikliği olmamasıdır," dedi. "Nothing Else Matters."

"Evet, unuttum, senin gibi alkolik olmadığım için neredeyse suçluluk duyacağım..." Dudaklarımda tiksinti dolu bir yüz buruşturmayla karşılık verdim. “Acıktım, en son Varşova'da yediğimde. Acele edip kasabada akşam yemeğine gidebilir miyiz? Pizzanın ve şarabın tadını şimdiden dört gözle bekliyorum. "

Martin, kolunu omzuma koyarak, "Alkolik olmayan, sadece şarap ve şampanya bağımlısı olanla konuş," dedi.

Hepimiz birer kurt gibi acıktığımız için, bavulları anında açmaya karar verdik ve on beş dakika içinde kendimizi odalarımızın dışında bulduk.

Ne yazık ki, bu kadar az zamanım olduğu için istediğim gibi hazırlanamayacaktım ama odaya vardığımızda bavulun içindekileri zihnimde gözden geçirdim. Düşüncelerim yolculuk sırasında belki de daha az kırışmış olan giysilere odaklandı. Ve seçim, arkadan geçen metalik kayışlar, bir çift parmak arası terlik ve aynı renkte püsküllü deri bir çanta, bir saat ve kulaklarda büyük altın halkalar olan uzun siyah bir elbiseye düştü; gözlerde siyah kalem, geziden sonra geriye kalanlara ek olarak küçük bir kenar çizgisi ve bir allık peçesi. Odadan çıkarken dudaklarımdaki parlak dudak parlatıcısını sildim.

Koridorda toplandığımızda Karolina ve Michał bana şaşkınlıkla baktılar. Seyahat ettikleri kıyafetlerin aynısını giydiler.

"Laura, söyle bize, üstünü değiştirip makyajını yapacak zamanı nereden buldun?" Görünüşe göre bütün gün dışarı çıkmak için hazırlanıyorsun," dedi Karolina asansöre yönelirken dişlerini gıcırdatarak.

"Pekala, biliyorsun..." Omuz silktim. "Senin votka içme yeteneğin var ama bütün gün nasıl giyineceğimi hayal ediyorum ki on beş dakikada hazır olayım."

"Pekala, şimdi saçmalamayı kes de bir şeyler içmeye gidelim," diye gürledi Martin sertçe.

Dörtlümüz otel lobisinden çıkışa doğru yürüdü.

Giardini Naxos geceleri güzel ve pitoreskti. Dar sokaklar hayat ve müzikle uğulduyordu, hem gençler hem de çocuklu aileler vardı. Sicilya, gündüzleri ısı dayanılmaz olduğu için sadece geceleri yaşamaya başladı. O saatte en yoğun olan liman bölgesine geldik. Düzinelerce restoran, bar ve kafe gezinti yoluna bakıyordu.

Karolina, "Artık açlıktan ölüyorum, yere düşüyorum ve bir daha kalkmıyorum" dedi.

“Kanımda alkol olmaması beni öldürecek. Şuraya bak, bizim için yapılmış gibi görünüyor. Michał sahildeki bir restoranı işaret etti.

Tortuga, beyaz koltukları, kanepeleri ve cam masaları ile zarif bir yerdi. Oda mumlarla aydınlatılmıştı ve tavan rüzgarda sallanan ve tüm restoranın havada yüzdüğü izlenimini veren devasa deniz yelkenli brandalardan yapılmıştı. Hafif, özgün ve büyülü bir yer. Ve fiyatlara rağmen, gerçekten herkes için değil, hayat dolu. Martin bir garsona el salladı ve bahşiş olarak birkaç avro ile menüyü incelerken hemen kanepelere oturduk. Elbisem ve ben o ortamda dikkatlerden kaçmadık. Herkesin sadece bana baktığı izlenimine kapıldım çünkü o beyazlıkta siyah bir ampul gibi parlıyordum.

"İlgi odağını hissediyorum, ama bir sürahi sütten yiyeceğimizi nereden biliyordum," diye fısıldadım Martin'e aptal, özür dileyen bir gülümsemeyle.

Kontrol etmek için etrafına baktı, bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Zalim olmalısın bebeğim. Her halükarda, bu gece muhteşemsin, bırak onlar da görünsün ».

Tekrar etrafa baktım, gerçekten kimse bana dikkat etmiyor gibiydi, ama izleniyormuşum hissine kapıldım. Annemden kalan bu diğer çılgınlıktan kurtuldum, menüde en sevdiğim yemek olan ızgara ahtapot buldum, zihnimde bir roze prosecco ekledim ve sipariş vermeye hazırdım. Mükemmel Sicilya tarzındaki garson, onun hız şampiyonu olmasını bekleyemezdi, bu yüzden siparişlerimizi almaya karar vermesi için uzun bir süre bekledik.

"Tuvalete gitmem lazım" dedim.

Çarşafları tutan ahşap yapının bir köşesinde bir kapı gördüm ve o yöne doğru yürüdüm. Eşiği geçtim ve sadece bir bulaşık makinesi buldum, bu yüzden adımlarımı takip etmek için döndüm ama bir adamın sağlam göğsüne çarptım. Elimi ağrıyan alnımda gezdirirken yukarıya baktım. Önümde uzun boylu ve yakışıklı bir İtalyan vardı. Onu daha önce bir yerde görmemiş miydim? Soğuk bakışları bir o yana bir bu yana beni süzdü. O neredeyse tamamen siyah gözler bana bakarken hareket edemedim. İçinde beni felç edecek kadar korkutan bir şey okudum.

"Kayboldu mu?" İngiliz aksanıyla çok iyi ve akıcı bir İngilizce söyledi. "Bana ne aradığını söylersen, sana yardım edeceğim."

Bana bir dizi beyaz diş göstererek gülümsedi, elini kürek kemiklerimin arasına koydu, tenimi fırçaladı ve beni girdiğim kapıya götürdü. Dokunuşuyla vücudumdan öyle güçlü ve ani bir titreme geçti ki bacaklarım neredeyse bayılacaktı. Ve tüm çabalarıma rağmen tek kelime İngilizce söyleyemedim. Gülümsedim, daha doğrusu yüzümü buruşturdum ve Martin'e döndüm, çünkü o güçlü duygu yüzünden neden ayrıldığımı tamamen unutmuştum. Masada diğerleri birbiri ardına bardakları yudumluyorlardı - ilk raund çoktan gitmişti ve ikincisi yoldaydı. Kanepeye çöktüm, prosecco bardağını aldım ve bir yudumda yere fırlattım. Bu arada, daha içmeyi bitirmeden garsona bir tur daha ihtiyacım olduğunu açıkça belirttim.

Martin bana eğlenmiş bir ifadeyle baktı.

«Benim güzel süngerim! Alkolle sorunu olan ben değil miydim? "

"İçmek için korkunç bir dürtüm var," diye yanıtladım şarabın bu kadar hızlı içilmesiyle biraz sersemlemiş halde.

"Büyülü bir banyo, oraya gitmek sende böyle etki bırakır, sevgilim."

Bu sözleri duyunca, ilk motosiklet kullandığım zamanki gibi dizlerimi titreten o İtalyan'ı tedirginlikle aradım. Tüm bu beyazlığın ortasında onu fark etmek zor olamazdı, çünkü ortama çarpıcı bir şekilde zıt giyinmişti: siyah pantolon, içinden tahta tespih çıkan siyah gömlek ve aynı renkte mokasen. Onu sadece bir anlığına görmüş olmama rağmen, görünüşünü çok iyi hatırlıyordum.

"Laura!" Michał'ın sesi beni bu aramadan uzaklaştırdı. "Lütfen insanlara öyle bakmayı kes! Unut onu ve içmeyi düşün. "

Masamıza bir kadeh daha köpüklü şarap geldiğini fark etmemiştim bile. Bacaklarımın titremesi henüz durmadığı için hepsini bir yudumda yutmak istememe rağmen rosé prosecco'mu yavaş yavaş içmeye karar vermiştim. Emirlerimizi getirdiler ve konuşma kesildi. Ahtapot mükemmeldi, sadece sulu kiraz domatesleri eşliğinde. Martin, kusursuz bir şekilde kesilmiş ve sarımsak ve kişniş ile süslenmiş dev bir kalamarı fırçaladı.

"Ah hayatım!" diye bağırdı Martin, beyaz kanepeden yükselirken. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun? Zaten gece yarısından sonra! Yani, Laura için: Laura için: *Lat'ım, lat'm…* »Diğer çift de ayağa fırlayarak *Martin ile Lehçe Mutlu Yıllar şarkısını söylediler* . Restoran misafirleri önce merakla onlara baktı sonra italyanca koroya katıldım odayı gür bir alkış sardı ben kendimi gömmek istedim en nefret ettiğim şarkılardan biriydi galiba kimse sevmiyor çünkü sen

sevmiyorsun sana şarkı söylediklerinde ne yapacağımı biliyorum: alkış mı şarkı söylemek mi gülümsemek herhangi bir çözüm yanlış ve doğum günü çocuğu tam bir aptal gibi göründüğünde yapay bir alkolik gülümsemeyle kalktım ve herkese selamımı salladım ellerine bir yay taslağı eşlik etti ve ardından kendilerine iyi dilekleri için teşekkür etti.

"Gerçekten yapmak zorundaydın, değil mi?" Martin'e gülümseyerek homurdandım. "Bana yaşlı olduğumu hatırlatman hiç hoş değil, biliyor musun? Ayrıca, herkesin bilmesine gerek var mıydı? "

"Yapacak bir şey yok, gerçekler acıdır canım. Ama beni affettirmek ve kutlamaları başlatmak için en sevdiğin şarabı sipariş ettim. Konuşmasını bitirir bitirmez, elinde Moët & Chandon Rosé ve dört bardak taşıyan bir garson belirdi.

"Bayıldım!" Diye bağırdım, kanepeden zıpladım ve bir çocuk gibi alkışladım.

Buz kovasını ve şişeyi masaya bırakırken bana gülümseyen garson sevincimi fark etmedi. Hemen bardaklarımızı doldurduk.

"Peki o zaman, şerefe!" dedi Karolina bardağını kaldırarak. "Seninkine göre, aradığını bul, istediğine sahip ol ve istediğin yerde ol. Şerefe!"

Tost yapıp içtik. Şişeyi boşalttıktan sonra gerçekten banyoya gitmem gerekti - ve bu sefer bana yönü gösteren bir garsonun yardımıyla aramaya karar verdim. Gece yarısından sonra restoran bir gece kulübüne dönüştü, renkli ışıklar mekanın karakterini tamamen değiştirdi. Beyaz, zarif ve hafif aseptik mobilyalarda renkler patladı. Aniden süt beyazlığı biraz farklı bir anlam kazandı: Renklerin yokluğu, ışığın çevreyi bin tonla kapladığı anlamına geliyordu. Banyoya

giden kalabalığın arasından geçerken, yine garip bir şekilde izlenme hissine kapıldım. Etrafımdaki durumu dikkatlice incelemek için durdum. Bir platformda, kabinlerden birinin ahşap yapısına yaslanmış, siyah giyimli adam, yavaşça ve en ufak bir duygu göstermeden beni tepeden tırnağa inceliyordu. Gördüğüm en az tipik adam olmasına rağmen tipik bir İtalyan'a benziyordu. Siyah saçları dağınık bir şekilde alnına dökülüyordu, yüzünü birkaç günlük bakımlı bir sakal çevreliyordu, dudakları dolgundu ve sanki kadınların zevki için yaratılmışlar gibi temiz bir tasarıma sahipti. Bakışları, saldırmaya hazırlanan vahşi hayvanların bakışları gibi soğuk ve deliciydi. Oldukça uzun olması gerektiğini fark ettim, kesinlikle etrafındaki kadınların üzerinde duruyordu, bu yüzden aşağı yukarı bir buçuk metre olması gerekiyordu. Birbirimize ne kadar baktık bilmiyorum; Zamanın durduğu izlenimini edindim. Tamamen dalgın, bir adam yanımdan geçerken omzuma vurarak beni uyandırdı. Ama mermer bir heykel gibi donmuş halde tek ayağım üzerinde sendeleyerek yere düştüm.

"İyi misin?" diye sordu yanımda hayalet gibi beliren Siyah. "Gördüklerim doğru değilse ve bu sefer ona çarpan sen değilsen, tanımadığın adamların üzerinden geçmenin dikkat çekme yöntemin olduğunu düşünebilirdim."

Dirseğimden tutup beni ayağa kaldırdı. Şaşırtıcı derecede güçlüydü, beni o kadar kolaylıkla kaldırdı ki, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi görünüyordu. O anda durumu kontrol altına almaya çalıştım, damarlarımı alevlendiren alkol bana cesaret verdi.

"Ve onun yerine duvarı mı yoksa asansörü mü inşa ediyorsun?" Kendimi ona yapabileceğim en soğuk bakışı atmaya zorlayarak cevap verdim.

Gözlerini benden ayırmadan uzaklaştı, sanki gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi tepeden tırnağa bana baktı.

"Bütün akşam beni mi izledin?" Biraz sinirli sordum. Bazen zulüm sanrıları yaşadım ama sezgilerim asla yanılmadı. Adam sanki onunla dalga geçiyormuşum gibi gülümsedi.

"Yeri gözlemliyorum," diye yanıtladı. "Hizmeti kontrol ederim, müşteri memnuniyetini kontrol ederim, duvara veya asansöre ihtiyacı olan kadınları ararım."

Cevabı beni hem eğlendirdi hem de rahatsız etti.

"Pekala, asansör olduğun için teşekkür ederim ve iyi akşamlar." Ona kışkırtıcı bir bakış atıp banyoya yöneldim. Yürürken rahat bir nefes aldım. En azından bu sefer kendimi aptal yerine koymadım ve cevaplayabildim.

"Hoşçakal Laura," diye duydum arkamdan. Arkamı döndüğümde arkamda sadece eğlenen kalabalık vardı, Siyah gözden kaybolmuştu.

Adımı nereden biliyordu? Konuşmalarımızı dinledi mi? O kadar yaklaşamazdı, onu görürdüm, fark ederdim.

Karolina beni kolumdan tuttu.

"Haydi, yoksa asla tuvalete gidemezsin ve sonsuza kadar burada kalırız."

Döndüğümüzde masada bir şişe Moët daha vardı.

"Aşkım, görüyorum ki bugün büyük bir kutlama yapıyoruz!" Gülmeler arasında yorum yaptım.

Martin hayretle, "Sipariş verdiğini sanıyordum," dedi. "Ben zaten ödedim ve başka bir yere gitmek istedik."

Etrafıma bir göz attım. Şişenin tesadüfen orada olmadığını ve hâlâ bana baktığını biliyordum.

“Muhtemelen restorandan bir hediyedir. "Mutlu yıllar sana" şeklindeki o gürültülü koroda, kesinlikle başka türlü yapamazlardı »dedi Karolina gülerek. "Madem burada, hadi bir şeyler içelim."

Şişeyi bitirene kadar, siyahlı adamın kim olabileceğini, neden bana baktığını ve adımı nasıl öğrendiğini düşünerek kanepede huzursuzca kıpırdandım.

Akşamın geri kalanını bir kulüpten diğerine giderek geçirdik. Şafak sökerken otele döndük.

Korkunç bir baş ağrısı beni uyandırdı. Elbette Moët... Akşamdan kalma halsizlik kafatasını ikiye bölse bile şampanyayı severim. Hangi aklı başında insan şampanyayla sarhoş olur ki? Son gücümle yataktan emekleyerek kalktım ve banyoya gittim. Gerektiğinde ağrı kesici aradım, üç tane attım ve tekrar yorganın altına girdim. Birkaç saat sonra bilincimi yerine getirebildiğimde, Martin yanımda değildi, baş ağrısı geçmişti ve açık pencereden havuzda eğlenen insanların kıkırdamaları geliyordu. "Tatildeyim, bu yüzden kalkıp bronzlaşmalıyım." Bu fikirle hemen bir duş aldım, mayomu giydim ve yarım saat sonra güneşlenmeye hazırdım.

Michał ve Karolina, havuzun etrafındaki şezlonglarda uzanırken şaraplarını yudumluyorlardı.

"Bu bir ilaç," dedi Michał, bana plastik bir bardak vererek. "Camdan yapılmadıysa kusura bakmayın ama kurallar bu, siz benden daha iyi bilirsiniz."

Şarap lezzetliydi, tazeydi ve bir yudumda bitirdim.

"Martin'i gördün mü? Uyandığımda orada değildi. "

"Otel lobisinde çalışıyor. Odadaki bağlantı çok zayıf, "dedi Karolina bana.

"Ve evet, bilgisayar, onun en iyi arkadaşı ve en sevdiği sevgilisi," diye düşündüm karyolada yerimi alırken.

Bütün gün sevgililere sarılmanın eşliğinde yalnızdım. Bazen Michał bu aşk başlangıçlarını şu haykırışlarla böldü: "Şu göğüslere bak!"

"Bir şeyler yemeye ne dersin?" önerildi. "Martin'i arayacağım, bütün gün bilgisayar ekranının önünde oturan biriyle ne güzel bir tatil!"

Karyoladan kalktı, bir tişört giydi ve içeride kayboldu.

"Bazen ondan bıktım," dedim Karolina'ya, bana kocaman açılmış gözlerle bakarken. “Martin için asla en önemli şey olmayacağım. İşten, meslektaşlarından, eğlencesinden daha önemli. Neredeyse benimle olduğu izlenimine kapılıyorum çünkü yapacak daha iyi bir şeyi yok, bu onun için sorun değil. Biraz köpeğe sahip olmak gibidir: onunla eğlenmek istediğinde, istersen onu seversin, ama onun arkadaşlığını istemiyorsan, onu kovalarsın çünkü o senin için oradadır, sen onun için değil. . Martin, Facebook arkadaşlarıyla evde benimle olduğundan daha sık konuşuyor ve o zaman sana yatakta söylemiyorum. "

Karolina dirseğine yaslanarak yan döndü.

"Laura, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun: ilişkilerde arzu zamanla kaybolur."

"Ama bir buçuk yıl sonra değil. Sonra bir buçuk yıl bile geçmedi. Çirkinim? Yanlış bir şey mi var? Sikişmek istesem kötü mü? "

Karolina gülerek yataktan kalktı ve beni kolumdan çekti.

"Sanırım içmemiz gerekiyor, çünkü endişelenmek boşuna. Bakın neredeyiz! Bu ilahi ve sen ince ve muhteşemsin. Unutma: O değilse başkaları da olacak. İşte başlıyoruz."

Çiçekli bir Malaya peştemâli giydim, başımı türban benzeri bir fularla sardım, gözlerimi baştan çıkarıcı Ralph Lauren gözlükleriyle kapattım ve Karolina ile içerideki bara yürüdüm. Lobide adamlarımızı bulamadığımız için çantasını bırakmak ve öğle yemeğine ne olduğunu öğrenmek için yukarı çıktı. Bunun yerine bara gittim ve barmene iki bardak soğuk prosecco getirmesini işaret ettim. Tam ihtiyacım olan şeydi.

"Bu kadar?" Arkamdan bir erkek sesi. "Damak tadının en azından bir Moet'i hak ettiğini düşündüm."

Arkamı döndüm ve donakaldım. Karşımda dönmüştü. Artık ona Siyah diyemezdim: şimdi krem rengi keten pantolon ve bronz tenine mükemmel şekilde uyan hafif, açık bir gömlek giyiyordu. Siyah gözlüklerini çıkardı ve soğuk bakışlarıyla tekrar bana vurdu. Ortaya çıktığı andan itibaren benden tamamen habersiz olan barmene İtalyanca olarak hitap etti, zulmün emirlerini bekliyordu. Kara gözlüklerin arkasına gizlenerek, olağanüstü korkusuz, olağanüstü öfkeli, akşamdan kalmalıktan olağanüstü derecede sersemlemiş olmayı başardım.

"Neden beni takip ettiğin hissine kapılıyorum?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak sordum. Elini kaldırdı ve gözlerimi görmek için çok yavaş bir şekilde gözlüğümü çıkardı. Beni koruyan kalkan kaldırılmış gibi hissettim.

"Bu bir his değil," dedi dikkatle gözlerime bakarak. "Ve bir vaka bile değil. 29. yaş gününüz için en iyi dileklerimle,

Laura. Hayatında sana gelecek yıl için en iyisini diliyorum," diye fısıldadı ve beni hafifçe yanağımdan öptü.

Kafam o kadar karışmıştı ki tek kelime edemedim. Yaşımı nereden biliyordu? Ve beni şehrin diğer tarafında nasıl bulmuştu? Barmenin sesi beni bu düşünce karmaşasından uzaklaştırdı; ona döndüm. Bana bir şişe Moët Rosé ve üzerinde yanan bir mum olan renkli bir pasta hazırlamıştı.

"Ah hayatım!" Siyah'a döndüm, ama kelimenin tam anlamıyla buharlaşmıştı.

"Mükemmel!" dedi Karolina tezgaha yaklaşarak. "Bir bardak prosecco olması gerekiyordu ve bir şişe şampanyaya geçtik!"

Omuz silktim ve Siyah'ı aramak için gergin bir şekilde koridoru taradım, ama o bir anda gözden kaybolmuş gibiydi. Cüzdanımdan kredi kartımı çıkardım ve barmene vermeye başladım. Biraz gevşek bir İngilizceyle, faturanın zaten ödendiğini iddia ederek ödemeyi reddetti. Karolina ona parlak bir gülümseme gönderdi, buz kovasını ve şişeyi aldı ve havuza doğru yürüdü. Pastanın üzerinde hala yanmakta olan mumu söndürdüm ve arkadaşımın peşinden gittim.

Kızgındım, şaşkındım ve aynı zamanda büyülenmiştim. Kafamda o gizemli adamla ilgili çeşitli hipotezler birbirine dolanmıştı. İlk teori manyak teorisiydi. Ancak bu, taliplerini takip etmek yerine onlardan kaçması gereken bir İtalyan baştan çıkarıcı imajıyla tamamen tutarlı değildi. Ayakkabılara ve giysilere bakılırsa, fakir değildi. Restoranda müşteri memnuniyetini kontrol etmek için bazı referanslar yapmıştı. Bundan sonraki teori başladı: bizim bulunduğumuz yerin yöneticisiydi. Ama şimdi benim otelimde ne işi vardı? Sanki düşüncelerimin ağırlığından

kurtulmak ister gibi başımı salladım ve bir bardak aldım. "Tamam, ama ne umurumda?" İlk yudumu alırken düşündüm. "Kesinlikle bir tesadüf olmalı, şimdi sadece kimin hangi fantezileri bildiğini şaşırıyorum."

Bütün şişeyi boşalttığımızda adamlarımız ortaya çıktı. Bomboş bir ruh hali içindeydiler.

"Peki, atıştırmalık ne olacak?" Martin memnuniyetle sordu.

Kafamda şampanya yanıyordu, az önce içtiğim ve önceki geceki şampanya. Bana olan saygısızlığı öfkelendi ve ben alevlendi: "Martin, kahretsin, bugün benim doğum günüm ve bütün gün ortadan kayboluyorsun, ne yaptığımı ya da nasıl hissettiğimi umursamıyorsun. ve şimdi yeniden ortaya çıkıyorsun ve Sanki hiçbir şey olmamış gibi bir şeyler atıştırmak iste Artık dayanamıyorum Her şeyin her zaman senin istediğin gibi olmasına, işlerin nasıl gitmesi gerektiğine her zaman senin karar vermene ve benim asla olmayacağıma dayanamıyorum senin için en önemli şey, hiçbir zaman, asla. Atıştırmalık zamanı birkaç saat önceydi. Şimdi daha çok akşam yemeği zamanı! ».

Malaya peştemâli ve çantayı aldım ve neredeyse koşarak otel lobisine ulaştım. Karşıdan karşıya geçtim ve kendimi sokakta buldum. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Güneş gözlüklerimi taktım ve yola çıktım.

Kasabanın dar sokakları pitoresk idi. Kaldırımlar boyunca çiçek açmış ağaçlar vardı, binalar zarif ve bakımlıydı. Ne yazık ki, bu ruh halindeyken yerin güzelliğinin tadını bile çıkaramadım. Yalnız hissettim. Bir noktada yanaklarımdan yaşlar süzülmeye başlayınca, bir şeyden kaçmaya çalışıyormuş gibi hıçkıra hıçkıra koşmaya başladım.

Yürümeye devam ederken güneş turuncuya döndü. İlk öfkem geçince ayaklarımın acıdığını fark ettim. Yüksek topuklu terlikler güzel olsa da maratonlar için uygun değildi. Menüde köpüklü şarap da olduğu için nefesinizi tutmak için harika bir yer gibi görünen küçük, tipik bir İtalyan barı gördüm. Denizin sakin genişliğinin görülebildiği dışarıdaki masalardan birine oturdum. Yaşlı bir bayan bana bir kadeh şarap getirdi ve elimi okşayarak İtalyanca bir şeyler söyledi. Tanrım, hiçbir şey anlamasam da, erkeklerden, ne kadar sakar ve beceriksiz olabileceklerinden ve gözyaşlarımızı hak etmedikleri hakkında konuştuğunu biliyordum. Hava kararana kadar orada oturup denize baktım. İçtiğim onca alkolden sonra sandalyemden kalkamamıştım, bu yüzden çok güzel bir dört peynirli pizza yemiştim, bu da hüzün için köpüklü şaraptan daha iyi bir çare olduğu ortaya çıktı. çünkü bayanın yaptığı tiramisu şampanyadan daha iyiydi.

Sonunda geri dönüp kaçtıklarımla yüzleşmeye hazır hissettim kendimi. Sakin bir şekilde otele yürüdüm. Yürüdüğüm sokaklar, kıyıdan oldukça uzakta oldukları için neredeyse ıssızdı. Bir noktada iki SUV yanımdan geçti ve havaalanında da benzer iki araba gördüğümü hatırladım.

Gece bunaltıcıydı, sarhoştum, doğum günüm sona erdi ve genel olarak her şey olmaması gerektiği gibiydi. Kaldırımın kıvrımını takip ederek arkamı döndüm ve nerede olduğumu bilmediğimi fark ettim. Lanet olsun yön duyguma, diye düşündüm ve etrafıma bakınca gördüğüm tek şey bana doğru gelen bir arabanın parlak ışıklarıydı.

2

Gözlerimi açtım ve geceydi. Odaya baktım ve nerede olduğumu bilmediğimi fark ettim. Sadece sokak lambasının ışığıyla aydınlanan büyük bir yatakta uzandım. Başım ağrıdı ve kusacak gibi oldum.

"Ne oldu, ben nereye gittim?" Kalkmaya çalıştım ama tamamen tükenmiştim, kafamı yastıktan bile kaldıramıyordum. Gözlerimi tekrar kapattım ve uykuya daldım.

Uyandığımda hava hala karanlıktı. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum, belki ertesi geceydi? Saatim yoktu, ne çantam ne de cep telefonum vardı. Bu sefer ayağa kalkıp şiltenin kenarına oturmayı başardım. Başım dönmeye başlayana kadar biraz bekledim. Yatağın yanında bir lamba fark ettim. Işığı odayı doldurduğunda, bulunduğum yerin oldukça eski ve benim için tamamen bilinmeyen olduğunu fark ettim.

Pencereler devasa ve zengin bir şekilde dekore edilmişti, ağır, sağlam yatağın önünde devasa bir taş şömine vardı - sadece filmlerde gördüğüm gibi - ve tavanda eski ahşap kirişler vardı. Oda sıcak, zarif ve çok İtalyandı. Pencereye gittim ve balkona çıktım, bahçe manzarası nefes kesiciydi.

"Uyumaya devam etmen güzel."

Bu sözler üzerine donup kaldım ve kalbim boğazımda atmaya başladı. Döndüm ve bir çocuk gördüm. İtalyan olduğu, İngilizce konuşurken aksanıyla kesin olarak kanıtlandı. Görünüşü de inancımı güçlendirdi. Çok uzun değildi - gördüğüm İtalyanların yüzde yetmişi gibi. Omuzlarına gelen uzun siyah saçları, narin yüz hatları ve dolgun dudakları vardı. Gerçekten iyi bir adam olduğu

söylenebilir. Kusursuz zarif takımının içinde hala bir çocuk gibi görünüyordu. Spor salonuna gitmiş olsa bile, biraz değil, çünkü omuzları siluetinde açıkça göze çarpıyordu.

"Neredeyim? Ve neden buradayım!?" Öfkeyle ona doğru yöneldim.

"Kendini yenile. Birazdan yanında olacağım ve sonra her şeyi öğreneceksin" dedi ve kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboldu. Benden kaçıyormuş gibi görünüyordu, aslında korkan bendim.

Kapıyı açmaya çalıştım ama çıkarken kilitliydi. Kısık bir sesle onu lanetledim. çaresiz hissettim.

Şöminenin yanında bir kapı daha vardı. Işığı açtım ve gözlerimin önünde muhteşem bir banyo belirdi. Ortada büyük bir küvet, bir köşesinde tuvalet, ardından aynalı büyük bir lavabo, diğer tarafta ise tüm futbol takımının kolayca girebileceği devasa bir duş vardı. Duş teknesi veya duvar yoktu, sadece bir kristal ve mozaik zemin vardı. O banyo, Martin'in birlikte yaşadığımız dairesi kadar büyüktü. "Martin… kesinlikle endişelenecek. Ya da hayır, belki de sonunda kimsenin varlığıyla onu rahatsız etmemesine sevinecektir. "Yine bir hiddete kapıldım, bu sefer içinde bulunduğum durumun korkusuyla birleşti.

Aynanın önünde durdum. Görünüşüm olağanüstü güzeldi: Bronzlaşmıştım ve iyice dinlenmiştim, son dönemde göz altlarımda oluşan koyu halkalar bile yok olmuştu. Otelden kaçtığımda doğum günümde giydiğim Malaya peştemâli ve mayosu hâlâ üzerimdeydi. Ama eşyalarım olmadan nasıl "tazelenebilirim"? Soyundum ve duş aldım, portmantoda asılı olan beyaz bir bornoz giydim ve kendimi çok daha iyi hissettim.

Nerede olduğumu anlamak için uyandığım odayı taradığımda kapı açıldı. Yine İtalyan çocuk belirdi ve kararlı bir hareketle bana yolu gösterdi. Çiçeklerle dolu vazoların göze çarptığı uzun bir koridorda yürüdük. Ev yarı ışıktaydı, yalnızca birçok pencereden içeri giren sokak lambalarının ışığıyla aydınlanıyordu. Çocuk bir kapının önünde durup kapıyı açana kadar bir koridor labirentinden geçtik. Ben eşiği geçtiğimde, kapıyı kapattı ve odadan çıktı. Kendimi bir kütüphanede buldum, duvarlar kitap raflarıyla ve ağır ahşap çerçevelerdeki tablolarla kaplıydı. Karşı duvarın ortasında, büyüleyici bir şöminede ateş yanıyordu ve önünde altın yansımalı çok sayıda minderle koyu yeşil bir kanepe vardı. İki koltuğun arasındaki küçük bir masanın üzerinde şampanya kovası duruyordu. İçimden bir ürperti geçti: Son çılgınlıklardan sonra ihtiyacım olan şey alkol değildi.

"Lütfen otur. Uyku hapına kötü tepki verdin, kalp problemin olduğunu bilmiyordum. "Arkamda balkonda duran birini görmeden önce sesi duydum.

taşlaşmıştım.

"Laura, koltuğa otur. Bir dahaki sefere sana sormayacağım ve seni oturmaya zorlayacağım. "

Kafamdaki kanın çarptığını, kalp atışımın hızlandığını hissedebiliyordum ve bana her an bayılabilecekmişim gibi geliyordu. Önüm kararmaya başladı.

"Tanrı aşkına, neden beni dinlemiyorsun?"

Balkondaki kişi ben yere düşmeden yanıma geldi ve kollarımdan tuttu. Son birkaç ışık çakması için gözlerimi kırpıştırdım. Beni sandalyeye yatırdığını ve dudaklarımdan bir buz küpü geçirdiğini fark ettim.

Neredeyse iki gündür uyuyorsun, doktor susuz kalmasın diye damlalar verdi ama belki susamışsındır ve şu an kendini iyi hissetmiyorsan bu tamamen anlaşılabilir bir durumdur." Bu sesi tanıyordum. ve özellikle karakteristik aksanı.

Gözlerimi açtım ve kendimi o soğuk hayvan bakışının altında buldum. Restoranda, otelde ve... aman Tanrım, havaalanında gördüğüm adam önümde diz çökmüştü. Aynı Sicilya'ya indiğim günkü gibi giyinmişti ve bir korumaya çarpma riskini göze almıştı: siyah takım elbise ve göğsünde düğmeler açık siyah gömlek. Zarif ve çok seçkin biriydi. Öfkeyle buz küpünü yüzüne tükürdüm.

"Burada ne yapıyorum?" Sen kimsin? Ne hakla beni burada tutsak tutuyorsun? "

Yüzüne sıçrayan suları sildi, yerdeki buzu aldı ve şömineye fırlattı.

"Cevap ver bana, lanet olsun!" Öfkemin zirvesinde çığlık attım, hasta olduğumu çoktan unutmuştum. Sandalyeden kalkmaya çalıştığımda omuzlarımdan sıkıca tuttu ve beni tekrar oturttu.

"Sana oturmanı söylemiştim. İtaatsizliği kabul etmiyorum ve buna müsamaha göstermek gibi bir niyetim de yok" diye havladı.

Öfkeyle ona sert bir tokat attım. Ben korkuyla sandalyemde kıvrılırken, gözleri vahşi bir öfkeyle parladı. Yavaşça geri çekildi, sırtını dikleştirdi ve yüksek sesle içini çekti. Az önce yaptığım şeyden o kadar korkmuştum ki, sabrının sınırlarını keşfetmek istemediğime karar verdim. Şöminenin önünde durdu ve ellerini duvara dayadı. Uzun dakikalar boyunca sessiz kaldı. Onun tutsağı gibi hissetmeseydim, kesinlikle pişmanlık duyacak ve binlerce

özür dileyecektim, ama bu durumda öfkeden başka bir şey hissetmiyordum.

"Laura, o kadar asisin ki İtalyan olmaman beni şaşırtıyor."

Döndü ve gözleri hala yanıyordu. Orada ne yaptığımı ve orada ne kadar kalmayı planladığını öğrenebilmeyi umarak yorum yapmamaya karar verdim.

Aniden kapı açıldı ve beni oraya getiren aynı çocuk içeri girdi.

"Don Massimo..." diye başladı.

Siyah ona uyarıcı bir bakış attı ve çocuk durdu. Ona doğru yürüdü ve o kadar yaklaştı ki yanakları neredeyse birbirine değiyordu. Eğilmek zorunda kaldı çünkü onunla çocuk arasında gözle görülür bir boy farkı vardı.

Çocuk İtalyanca konuşuyordu ve beni tutsak eden adam ayakta dinliyordu. Bir cümleyle cevap verdi ve diğeri kayboldu, kapıyı arkasından kapattı. Siyah odada bir aşağı bir yukarı dolaştıktan sonra balkona çıktı. Bir şeyler fısıldarken ellerini parmaklığın üzerine koydu.

Vaftiz babasında bir mafya ailesinin reisi olan Marlon Brando'ya böyle hitap ettiklerini *düşündüm* . Aniden her şey anlam kazanmaya başladı: koruma, renkli camlı arabalar, o ev, her türlü muhalefete tahammülsüzlük. Cosa Nostra'nın Francis Ford Coppola'nın bir icadı olduğuna inanmıştım ve şimdi bunun tam ortasında gibiydim.

"Maksimum…?" Alçak sesle onu aradım. "Sana böyle hitap edebilir miyim yoksa şunu da ekleyeyim mi: don?"

Arkasını döndü ve sert bir adımla bana doğru yürüdü. Kafamdaki düşünce karmaşası nefesimi kesti. Korku bedenimi ele geçirmişti.

"Şimdi her şeyi çözdüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu diğer koltuğa oturarak.

"Sanırım en azından şimdi adını biliyorum." Gülümsedi ve rahatlamış görünüyordu.

"Bir açıklama beklediğinin farkındayım. Ama sana söyleyeceğim şeye nasıl tepki vereceğini bilmiyorum, bu yüzden içmen daha iyi. "

Kalktı ve iki bardak şampanya doldurdu. Bir yudumda diğerini bitirirken birini bana verdi ve sonra tekrar oturdu.

“Birkaç yıl önce diyelim ki bir kaza geçirdim: Vuruldum. Doğduğum aile gibi bir aileye ait olmanın risklerinden biri de bu. Ben ölürken gördüm...” dedi ve yerinden sıçradı. Şömineye gitti, bardağı bıraktı ve uzun bir iç çekti. "Size anlatacağım şey o kadar inanılmaz ki o gün sizi havaalanında görene kadar bunun gerçekleşebileceğini düşünmemiştim. Şu resme bak. "

Bakışlarım şöminenin üzerinde gösterdiği tabloya takıldı. Dondum. Yüzüm olan bir kadın portresiydi. Bardağı sıktım ve aniden boşalttım. Alkolün tadı beni ürpertti, ama yatıştırıcı olarak işe yaradı, bu yüzden daha fazla dökmek için ayağa kalktım. Maximus devam etti.

"Kalbim durduğunda seni gördüm... Bilincimi yerine getirene kadar birkaç hafta komadaydım ve sonra tekrar yürümeye başladım. Her zaman gözümün önünde olan görüntüyü anlatabilecek duruma geldiğimde, gördüğüm kadını boyaması için bir ressam tuttum. Ve seni tasvir etti. "

Resimdeki kadının ben olduğu inkar edilemezdi. Ama bu nasıl mümkün oldu?

"Seni dünyanın her yerinde arıyordum, "aramak" sana abartılı bir kelime gibi görünse bile. Bir gün seni karşımda

göreceğimden emindim. Ve öyleydi. Terminalden çıkarken havaalanında seni gördüm. Seni yakalamaya ve asla bırakmaya hazırdım ama bu çok tehlikeliydi. Adamlarım o zamandan beri seni izliyor. Gittiğin restoran Tortuga benim ama orayı seçmeni sağlayan ben değildim, kaderdi. Seni orada gördüğümde, benden daha güçlüydü, yardım edemedim ama seninle konuştum ve sonra yine bir kaderin komplosu, açmaman gereken bir kapının önünde kendini bulmanı istedi. Kesinlikle ilahi takdirin bana ters olduğunu söyleyemem. Kaldığın otel bile kısmen bana ait..."

Sonra masamıza gelen şampanyanın nereden geldiği ve izlenme hissine neyin sebep olduğu anlaşıldı. Sözünü kesmek ve ona milyonlarca soru sormak istedim ama bitmesini beklemeye karar verdim.

"Sen de benim olmalısın Laura."

İşte o an kendimi daha fazla tutamadım. «Ben kimseye ait değilim, ben bir nesne değilim. Sadece bana sahip olamazsın. Beni kaçır ve zaten senin olduğumu düşün, "Dişlerimin arasında mırıldandım.

"Biliyorum, bu yüzden sana bana aşık olma ve benimle kalma şansını sunmak zorunda olduğun için değil, istediğin için istiyorum."

Histerik bir kahkaha patlattım. Koltuktan yavaşça kalktım. Şömineye yaklaşıp elimdeki şampanya bardağını çevirdiğimde Massimo itiraz etmedi. Onu yuttum ve beni kaçıran kişiye döndüm.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" Gözlerimi kırpıştırarak ona nefret dolu bir bakış attım. “Beni mutlaka arayacak bir adamım var, bir ailem, arkadaşlarım, bir hayatım var. Ve seni sevmek için teklifine ihtiyacım yok! " Sesimin tonu tiz bir hal

almıştı. "Bu yüzden sizden beni bırakmanızı ve eve gitmeme izin vermenizi rica ediyorum."

Maximus da kalktı ve odanın karşı köşesine gitti. Bir çekmeceyi açtı ve iki büyük zarf çıkardı. Geri geldi ve yanımda durdu. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum; güçlü bir baharatlı nota ile güç, para ve kolonyanın baş döndürücü karışımı. Bu karışım başımı döndürdü. Bana ilk zarfı verdi: "Açmadan önce içinde ne olduğunu açıklamak istiyorum..." dedi. Başlaması için ona zaman vermedim, arkamı döndüm, hemen yırtıp bazı fotoğrafları yere saçtım.

"Aman Tanrım..." diye hıçkırarak mırıldandım ve sonra dizlerimin üzerine çöküp ellerimle yüzümü kapattım.

Kalbim sıkıştı ve gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı. Fotoğraflar, Martin'in başka bir kadını becermesini içeriyordu. Gizlice yapılmışlardı, ama şüphesiz benim adamımdı.

"Laura..." Massimo yanıma çömeldi. "Ne gördüğünü birazdan açıklayacağım, o yüzden lütfen beni dinle. Sana bir şey yapmanı söylediğimde ve sen her şeyi tersini yaptığında, senin için her zaman işlerin yolundan daha kötü çıkıyor. Sadece bunu anlaman ve bana karşı gelmeyi bırakman gerekiyor, çünkü bu durumda sadece yenilebilirsin. "

Gözlerim dolu dolu, ona öyle bir nefretle baktım ki, biraz uzaklaşmasına neden oldu. Öfkeliydim, çaresizdim, kırılmıştım ve tamamen kayıtsız görünüyordum.

"Biliyor musun? Siktir git!" Zarfı yüzüne fırlatıp kapıya koştum.

Massimo hâlâ dizlerinin üzerinde, beni ayağımdan yakaladı. Düştüm ve sırtımı yerde buldum ve Siyah bana yardım etmek yerine beni halının üzerine attı ve ben de

onun altına girdim. Bir anda bileklerimden tuttu. Kendimi kurtarmaya çalışırken kıpırdandım.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdım.

Bir anda beni sakinleştirmek için sarsarken belinden bir silah yere düştü. Onu dehşete kapılmış halde görünce Massimo bana baktı ve bize hiç aldırmıyor gibiydi. Bileklerimi daha sıkı sıktı. Sonunda savaşmayı bıraktım, soğuk bakışlarıyla beni bıçaklarken çaresiz ve gözyaşları içinde yattım. Yarı çıplak bedenime bakıyordu, bornozun içinde boğuşma açmıştı. Bu manzara karşısında dudağını ısırarak nefesini tuttu. Ağzını benimkine yaklaştırdı ve nefesimi tuttum - daha tadımı bilmeden kokumu emmek istiyor gibiydi. Dudakları yanaklarıma dokundu ve bana fısıldadı, "Senin rızan olmadan ya da isteğin dışında hiçbir şey yapmayacağım. Bana rızanı almış gibi görünsem bile, beni istemeni, bana ihtiyacın olmasını ve kendi isteğinle bana gelmeni bekleyeceğim. Bu, tamamen içinize girmek ve çığlıklarınızı diliyle bastırmak istemediği anlamına gelmez ».

Alçak sesle ve sakinlikle söylenen bu sözler beni heyecanlandırdı.

“Şimdi kıpırdamayı bırak ve beni dinle, beni zor bir gece bekliyor, son birkaç gün de kolay olmadı ve işimi basitleştirmiyorsun. İtaatsizliğe tahammül etmeye alışık değilim, nasıl hassas olunur bilmiyorum ama seni incitmek istemiyorum. Böylece seni bir sandalyeye bağlayıp ağzını tıkayabilir ya da gitmene izin verebilirim ve sana ne dersem onu yapacaksın. "

Vücudu benim üzerimdeydi ve derisinin altında muhteşem kaslarının seğirdiğini hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasına sıkışan dizimi hareket ettirdi ve sözlerine tepki

vermeyince biraz daha yukarı itti. Duyarlı bölgelerimi uyarmaya gelince çığlığımı bastırarak inledim ve başımı geriye atarak sırtımı kamburlaştırdım. Vücudum sadece uyarıldığımda böyle tepki veriyordu. Massimo'nun saldırganlığına rağmen, aynen böyle hissettim.

"Beni kışkırtma Laura," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

"Tamam, iyi olacağım ama şimdi üzerimden kalk."

Massimo zarif bir şekilde kendini halıdan kaldırdı, silahı aldı ve masanın üzerine koydu. Kalkmama yardım etti ve beni koltuğa oturttu.

"Bu ikimiz için de çok daha kolay olacak. Fotoğraflara gelince... »kanepede yerini alarak devam etti. “Doğum gününde, sen ve erkeğin arasındaki havuzda neler olduğunu gördüm. Kaçtığında, hayatıma girmene izin vereceğim gün olduğunu hissettim. Adamın sen otelden kaçtığında gözünü bile kırpmadığında seni hak etmediğini ve sen gittikten sonra uzun süre çaresiz kalmayacağını anladım. Sen ortadan kaybolduktan sonra arkadaşların hiçbir şey olmamış gibi yemeğe gittiler. O sırada adamlarım odanızdan kişisel eşyalarınızı aldılar ve Martin'e onu terk ettiğinizi, Polonya'ya döndüğünüzü ve hayatından kaybolduğunuzu yazdığınız bir mektup bıraktılar. Öğle yemeğinden sonra geri geldiğinde okumamış olması imkansız. Akşamları, gece elbiseleri içinde ve neşeli bir ruh hali içinde resepsiyonun önünden geçtiler ve otelden bir adam onlara bir yer önerdi: Toro. O da benim, yani durumu kontrol altında tutabilirim. Fotoğraflara bakarsanız size anlattığım hikayeyi bulacaksınız. Kulüpte olanlar… evet, içtiler, iyi vakit geçirdiler ve Martin bir

dansçıyla ilgilendi - gerisini gördünüz. Fotoğraflar kendileri için konuşur. "

Sandalyeden ona inanamayarak baktım. Birkaç saat içinde tüm hayatım alt üst olmuştu.

"Polonya'ya geri dönmek istiyorum, lütfen eve gitmeme izin verin."

Massimo kanepeden kalktı ve şöminenin önünde durdu, ateş sönüyordu ve odayı ılık bir alacakaranlıkta terk ediyordu. Elini duvara koydu ve İtalyanca bir şeyler söyledi. Sonra derin bir iç çekip bana döndü.

“Ne yazık ki, önümüzdeki üç yüz altmış beş gün boyunca bu mümkün olmayacak. Bu yıl beni adamanı istiyorum. Bana aşık olman için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bir sonraki doğum gününde hiçbir şey değişmediyse, gitmene izin vereceğim. Bu bir teklif değil, sadece bilgi, size bir seçenek sunmuyorum, sadece nasıl olacağını söylüyorum. Sana dokunmayacağım, sana istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım, seni hiçbir şeye zorlamayacağım, sana tecavüz etmeyeceğim, eğer korktuğun buysa… çünkü sen benim meleğimsin ve ben sana kendi hayatım gibi saygı duyuyorum. Bu evdeki her şey emrinizde, sizi gözetleyen değil, güvenliğiniz için bir korumanız olacak. Benim yokluğumda seni korumak zorunda kalacak insanları kendin seçeceksin. Bütün odalara girebileceksin, seni tutsak etmeyeceğim çünkü bir gece kulübünde eğlenmek ya da dışarı çıkmak istersen bir sorun görmüyorum..."

sözünü kestim.

"Ciddi olmayacaksın değil mi? Sence burada nasıl kalabilir? Ailem ne düşünecek? Annemi tanımıyorsun, kaçırıldığımı öğrendiğinde darbe alacak, kalan ömrünü beni

aramaya adayacak. Ona neler yaşatacağının farkında mısın? Eğer benim yüzümden ona bir şey olursa, hayatımın geri kalanını suçlu hissederek geçirmektense, şu anda kendimi vurmanı tercih ederim. Bu odadan çıkmama izin verirsen, kaçarım ve beni bir daha asla görmezsin. Senin ya da başka birinin mülkü olmak gibi bir niyetim yok. "

Maximus, yine tatsız bir şey olacağını biliyormuş gibi bana yaklaştı. Bana ikinci zarfı verdi.

Alırken, açmam gerekip gerekmediğini ve daha önce olduğu gibi aynı şeyin olup olmayacağını merak ettim. Siyah'ın yüzünü taradım. Zarfın içindekilere tepkimi beklerken yangını izledi.

Kağıdı yırttım ve titreyen ellerimle daha fazla fotoğraf çıkardım. "Bu ne saçmalık?" Düşündüm. Ailemin portreleriydi: annem, babam ve erkek kardeşim. Günlük durumlarda, evde, arkadaşlarla öğle yemeğinde, yatak odasının penceresinde, onlar uyurken.

"Ne anlama geliyor ?!" Şaşkın ve çok sinirli sordum.

"Bu, kaçmayacağınızdan emin olduğum politika. Ailenizin güvenliğini ve hayatını tehlikeye atmayacaksınız. Nerede yaşadıklarını, nasıl yaşadıklarını ve nerede çalıştıklarını, ne zaman yattıklarını ve kahvaltıda ne yediklerini biliyorum. Seni izletmeyeceğim çünkü bunu yapamam ve bu yüzden orada olmadığım zaman seni kilit altında tutmak, bağlı tutmak veya hapse atmak istemiyorum. Yapabileceğim tek şey sana bir ültimatom vermek: Bana bir yıl ayıracaksın ve ailen korunacak ve güvende olacak. "

Karşısında otururken, onu öldürebilir miyim diye merak ettim. Aramızdaki sehpanın üzerinde bir silah vardı ve ben ailemi korumak için her şeyi yapmaya hazırdım. Silahı alıp

ona doğrulttum. Siyah'ın gözleri öfkeyle parlarken ben oturuyordum ve kesinlikle sakindim.

"Laura, beni aynı anda hem kızdırıyor hem de umutsuzluğa düşürüyorsun. Silahını indir, yoksa durum hiç eğlenceli olmayacak ve sana zarar vermek zorunda kalacağım. "

Konuşmayı kestiği anda gözlerimi kapattım ve tetiği çektim. Hiçbir şey olmadı. Maximus kendini üzerime attı, silahımı kaptı ve kolumdan çekerek beni koltuktan kaldırdı ve kalkmış olduğu kanepeye fırlattı. Karnımın üzerinde yuvarlandım ve ellerimi yastıklardan birinin ipiyle bağladım. Sonra beni oturttu, daha doğrusu beni koltuğa geri itti.

«Önce emniyeti kaldırmalıyız !!! Böyle konuşmamızı mı tercih edersin? Rahat mısın? Beni öldürmek mi istiyorsun, bu kadar kolay mı sanıyorsun? Ne düşünüyorsun, sence kimse denemedi mi? "

Soğuk, öfkeli bakışlarıyla bana bakmaya devam ederken iç çekerek ellerini saçlarının arasına koydu.

"Domenico!" O bağırdı.

Sanki tüm bu süre boyunca kapının arkasında durmuş, çağrılmayı bekliyormuş gibi kapıda belirdi.

"Laura'yı odasına götür ama kilitleme," dedi İngiliz aksanıyla, ben de anlayayım diye. Sonra bana döndü: "Seni kilit altında tutmayacağım, ama gerçekten kaçma riskini alacak mısın?"

Beni bağlayan ipi çekerek beni kaldırdı ve duruma rağmen kesinlikle kayıtsız bir şekilde Domenico'ya uzattı. Black tabancayı tekrar pantolonuna koydu ve bana uyarır bir bakış atarak odadan çıktı.

Çocuk, Massimo'nun beni bağladığı "tasma"dan tutarak, geniş bir hareketle bana yolu gösterdi.

O labirenti andıran koridorların sonunda, birkaç saat önce uyanmış olduğum odaya geldik. Domenico ellerimi bıraktı, başını salladı ve çıkarken kapıyı kapattı. Birkaç saniye bekledikten sonra kolu tuttum: kapı kilitli değildi. Bu eşiği geçmenin uygun olup olmadığını bilmiyordum. Yatağın kenarına oturdum, aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu. Ciddi miydi? Ailem, arkadaşlarım, Varşova'sız koca bir yıl mı? Sadece düşünmek beni ağlattı. Sevdiklerime böyle bir zalimliği yapabilir miydim? Sözlerine inanmalı mıyım bilmiyordum ama aynı zamanda Massimo'nun blöf yapıp yapmadığını kontrol etmekten korkuyordum. Gözlerimi dolduran yaşlar arınma gibiydi. Ne kadar ağladım bilmiyorum ama sonunda yorgunluktan uyuyakaldım.

Bir kozaya sarılmış gibi hissederek uyandım, hala yumuşak bornozum vardı. Dışarısı karanlıktı ve her zaman aynı korkunç gece mi yoksa bir sonraki mi olduğunu anlayamadım.

Bahçeden boğuk erkek sesleri geliyordu ama balkona çıktığımda kimseyi göremedim. Yakınlarda insanlar olmasına rağmen sesler çok alçaktı. Mülkün diğer tarafında bir şeyler olduğunu düşündüm. Emin olmadan kapıya gittim, kolu tuttum ve hala açık olduğunu gördüm. Sonra odadan çıktım ve uzun bir süre ileri doğru bir adım mı atsam yoksa geri mi dönsem diye düşündüm. Merakım galip geldi ve karanlık koridorda seslerin geldiği yöne doğru yürüdüm.

Bunaltıcı bir ağustos gecesiydi, ışık perdeleri tuzlu meltemde sallanıyordu. Evde, karanlığa dalmış, barış hüküm sürdü. Kim bilir gün boyu nasıldı… Domenico'nun rehberliği

olmadan koridorların labirentinde kaybolmak çok barizdi, hatta bir süre sonra artık nerede olduğumu bilemiyordum. Ama içgüdü bana, yaklaştıkça daha belirgin hale gelen erkekler arasındaki bir konuşmanın yankısını takip etmemi söyledi. Kapalı bir kapıdan geçtim ve kendimi evin garaj yoluna bakan büyük pencereleri olan büyük bir odada buldum. Yanına gittim ve açık kapının arkasına saklandım.

Karanlıkta Massimo'yu etrafında başka adamlarla birlikte gördüm. Önlerinde diz çökmüş İtalyanca konuşan biri vardı. Siyah'a bakarken yüzü korku ve paniği ele veriyordu. Massimo, elleri geniş, koyu renk pantolonunun ceplerinde sakindi. Adamı soğuk bakışlarıyla izledi ve gözyaşları ve hıçkırıklar arasındaki gerekçeleriyle durmasını bekliyor gibiydi. O sustuğunda, Siyah sakin bir sesle ona bir şeyler söyledi, ardından tabancayı kemerinden çekip kafasından vurdu. Adamın cesedi araba yolunun kaldırımına çöktü.

Göğsümün o görüntüsünde, ağzımı kapatarak bastırmaya çalıştığım bir çığlık yükseldi. Ama Siyah'ın ayaklarının dibinde yatan cesetten dönüp bana doğrultması için yeterince duyulabilirdi. Gözleri soğuk ve kayıtsızdı, sanki az önce yaptığı eylem onu etkilememişti. Susturucudan silahı aldı ve yanındaki adama verdi. O sırada yere yığıldım.

Umutsuzca nefes almaya çalışıyordum ama başarılı olamadım. Kalp atışlarının giderek yavaşladığını, kafamda kanın zonkladığını, karanlık gözlerimin önüne geldiğini hissediyordum ve midemdeki spazmlar, içtiğim şampanyanın halının üzerine çıkacağının habercisiydi. Titreyen ellerimle bornozun kemerinin düğümünü çözmeye çalıştım, sanki gitgide daha da sıkıyor, nefes almamı engelliyordu. Bir adamın ölümüne tanık olmuştum ve

vurulma anını aklımdan çıkaramıyordum. O sahneyi tekrar tekrar görmek nefesimi kesti. Vazgeçtim ve savaşmayı bıraktım.

Biraz vicdan azabıyla bornozumun kemerinin gevşediğini ve birinin nabzımı hissetmek için iki parmağımı boynuma koyduğunu fark ettim. Bir elim başımın arkasından, diğeri dizlerimin altından geçti. Bir yere taşınmak için kaldırıldım - gözlerimi açmak istedim ama göz kapaklarımı kaldıramadım. Etrafımda sesler duydum ama sadece bir tanesini net bir şekilde algıladım: "Laura, nefes al!"

"O aksan..."

Beni tutan ellerin, bir an önce bir adamın hayatını söndüren ellerle aynı olduğunu biliyordum. Siyah odaya girdi ve bir tekme ile kapıyı kapattı. Beni yatırdığını fark ettiğimde hala nefes almaya çalışıyordum ve şimdi küçük nefesler alabiliyor olsam da, ihtiyacım olan oksijeni sağlayacak kadar derin değillerdi.

Maximus bir eliyle ağzımı açtı ve dilimin altına bir tablet koydu.

"Merak etme bebeğim, o kalbin ilacı. Sizinle ilgilenen doktor bu tür olaylar için onları terk etmiştir. "

Hemen ardından nefesim daha düzenli hale geldi ve çılgın dörtnala atılan kalp hızına geri döndü. Çarşafta yuvarlandım ve uykuya daldım.

3

Gözlerimi açtığımda oda aydınlandı. Beyaz çarşaflarda uyumuştum ve üzerimde bir tişört ve bir çift külot vardı. Ama hatırladığım kadarıyla bornozla uyuyakalmışım. Belki de Siyah beni değiştirmişti? Beni giydirmek için önce beni soyması gerekiyordu, bu da beni çıplak gördüğü anlamına geliyordu. Maximus son derece çekici bir adam olmasına rağmen bu düşünce hoş değildi.

Gecenin olayları aklıma geldi. Hala korkmuş halde derin bir iç çektim ve yüzümü battaniyeyle kapattım. Tüm bu bilgiler, bana, aileme, Martin'in sadakatsizliği ve adamın ölümü üzerine dayattığı üç yüz altmış beş gün çok fazlaydı.

"Seni ben soymadım." Boğuk ses battaniyenin altından bana ulaştı.

Nero'ya bakmak için yavaşça indirdim. Yatağın yanındaki geniş koltukta oturuyordu. Bu sefer çok daha resmi giyinmişti: gri pantolon ve geniş omuzlarını ve yontulmuş kollarını gösteren beyaz bir tişört. Çıplak ayaklıydı, başı beladaydı. Taze ve çekici görünmesi gerçeği olmasaydı, daha yeni kalktığını düşünecektim.

"Maria'ydı," diye devam etti. "Odada bile değildim. Merak ettiğimi ve göz atmak istediğimi sizden saklamasam da sizin rızanız olmadan hiçbir şey olmayacağına söz verdim. Ayrıca baygın, çaresiz olduğun için ve en azından bu sefer tokat atmayacağımdan emindim. " Bunu söylerken kaşlarını kaldırdı ve ilk kez gülümsemesini gördüm. Kaygısız ve memnundu. Bir önceki gecenin dramatik olaylarına dair hiçbir şey hatırlamıyor gibiydi.

Ayağa kalktım ve başlığa yaslandım. Massimo o çocuksu gülümsemesiyle koltuğa daha iyi yerleşti, sağ bacağını sol dizine dayadı ve konuşmamı bekledi.

"Bir adam öldürdün," diye mırıldandım gözlerim yaşlarla dolarken. "Onu vurdun ve bunu benim bir çift ayakkabı daha aldığım kadar kolaylıkla yaptın."

Siyah'ın gözleri soğuk ve vahşi döndü, yüzündeki gülümseme kayboldu, yerini zaten bildiğim o ciddi ve acımasız maske aldı.

"Aileye ihanet etti ve ben aileyim, bu yüzden bana ihanet etti." Hafifçe dışarı doğru eğildi. "Sana söyledim, ama muhtemelen şaka yaptığımı düşündün. İtiraz veya itaatsizlik kabul etmiyorum ve benim için sadakatten daha önemli bir şey yok. Hala tüm bunlara hazır değilsin ve dün gibi bir sahneye kesinlikle asla hazır olmayacaksın. " Sandalyeden fırladı. Yürüdü ve yatağın kenarına oturdu. Gerçek olduğumdan emin olmak için parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdirdi. Sonra aniden elini boynumun arkasına indirdi. ve beni saçımdan çekerek sertçe çekti.Üstüne oturdu, beni dondurdu.Nefesi hızlandı ve bakışları vahşi bir arzu ve iştahla parladı.Korkudan felç olmuştum ve bu kesinlikle yüzüme yansıdı.Massimo bunu fark etti.

Önceki gece olanlardan sonra, adamın şaka yapmadığını, ailemin karışmamasını istiyorsam bana önerdiği şartları kabul etmem gerektiğini biliyordum.

Saçımı gitgide daha çok çekiyordu ve bu arada yüzümü inceliyordu, neredeyse kendi eliyle dokunuyordu. Tenimin kokusunu solumaya çalışıyor gibiydi. Gözlerimi kapatmak, ona küçümsediğimi göstermek ve umursamıyormuş gibi yapmak istedim ama sert bakışları beni büyüledi. Son derece

yakışıklı bir adamdı, tam benim tipimdi. Siyah gözler ve saçlar, güzel dudaklar, iri ve mükemmel şekilli, yanaklarımı hafifçe gıdıklayan birkaç günlük sakal. Ve ne fiziksel! Uzun boyluydu, uzun bacakları, kaslı kolları ve düğmeli gömleğinin altından görünen geniş göğsü vardı.

"Rızanın olmadan hiçbir şey yapmayacağım gerçeği, beni geri tutabileceği anlamına gelmez," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak.

Beni aşağı çekti ve başımı yastığa gömdü. Boğuk bir kahkaha patlattım. Maximus bu sesle yüksek sesle nefes aldı. Sonra bir bacağını uyluklarımın arasına kaydırdı, organını üzerimde hissettim ve beni ne kadar istediğini görebiliyordum. Öte yandan, sadece korkuyordum.

"Seni benim yapmak istiyorum, Laura, sana tamamen sahip olmak istiyorum..." Burnunun ucuyla yüzüme dokundu. "Bu kadar kırılgan ve silahsızken beni daha da tahrik ediyorsun. Seni daha önce hiç yapmadığım gibi becermek istiyorum, sana acı ve rahatlama hissettirmek istiyorum, senin son sevgilin olmak istiyorum… »Konuşurken pelvisini ritmik olarak vücuduma sürttü. Oynamak için çağrıldığım oyunun daha yeni başladığını fark ettim. Ve kaybedecek hiçbir şeyim yoktu, sonraki üç yüz altmış beş gün o adama karşı savaşarak geçirebilirdim, bu beni kesin bir yenilgiye götürecek bir başarı ya da kuralları öğrenip oynayabilirdim. Ellerimi kaldırıp yastığa koydum ve ona direnmeden teslim olduğumu gösterdim. Sonra Siyah saçımı bıraktı ve parmaklarını benimkilere geçirdi, ellerimi yastığa bastırdı.

"Bu çok daha iyi bebeğim," diye fısıldadı. "Anladığını görüyorum, sevindim."

Massimo etkileyici ereksiyonunu karnıma daha da sert ve daha hızlı sürtüyordu.

"Beni istiyor musun?" diye sordum, dudaklarım ile çenesini ovmak için başımı hafifçe kaldırarak.

İnledi ve ben farkına varmadan, dili ağzımın içindeydi, Maximus büyük bir hızla onu itti, derin, hararetle benimkini arıyordu. Birini serbest bırakabilmem için ellerimdeki baskıyı hafifletti. Öpücüklerle meşgulken, kendimi onun elinden kurtardığımı fark etmedi. Ben de bir dizimi kaldırdım ve onu sert bir tokat atacak kadar kendimden çekmeyi başardım.

"Bana gösterdiğin saygı bu mu?!" Bağırdım. "Daha dün, eğer doğru hatırlıyorsam, yanlış yorumlanmış hareketlere kapılmadan açık rızamı bekleyeceğinizi mi söylediniz?"

Kara dondu ve bana döndüğünde bakışları sakin ve ifadesizdi.

"Eğer bana bir daha vurursan..."

"Ne yapıyorsun? Beni öldürecek misin?" Konuşmasını bitirmeden hırladım.

Maximus yatağın ayakucuna oturdu ve bir an bana baktı, sonra içten ve içten bir kahkaha patlattı. Bir çocuğa benziyordu ve kaç yaşında olduğunu bilmediğimi fark ettim ama o anda benden gençmiş gibi görünüyordu.

"İtalyan olmamanız nasıl mümkün olabilir?" kiliseler. "Bu bir Slav mizaç değil."

"Kaç tane köle tanıyorsunuz?"

Ayağa kalkarken eğlenerek "Biri bana yeter ve daha fazlası" dedi. Bana döndü ve gülümseyerek, "İlginç bir yıl olacak, ama daha hızlı atlatmayı öğrenmem gerekiyor, bu sefer beni hazırlıksız yakaladın bebeğim" dedi.

Kapıya gitti, sonra döndü ve bana baktı.

«Eşyalarını getirdiler, Domenico onları dolaba yerleştirdi. Çok değil, ama beş günlük bir gezi için çok fazla kıyafetiniz ve hatta daha fazla ayakkabınız vardı. Gardırobunu düşünmemiz gerekiyor, o yüzden bu öğleden sonra döndüğümde sana kıyafet, iç çamaşırı ve ihtiyacın olabilecek her şeyi alalım. Bu oda sizindir, ancak evinizde en sevdiğiniz başka bir oda bulursanız, değiştirebilirsiniz. Bütün hizmetçiler kim olduğunu biliyor, bir şeye ihtiyacın olursa Domenico'yu araman yeterli. Arabalar ve şoförler emrinizde, ancak adanın etrafında tek başınıza dolaşmamanızı tercih ederim. Dikkat çekmemeye çalışacak bir korumanız olacak. Telefonunuzu ve bilgisayarınızı bu akşam size geri vereceğim, ancak kullanım koşulları konusunda henüz anlaşmaya varamadık. "

Ne hissettiğimi merak ederek kocaman açılmış gözlerle ona baktım. Düşüncelerim karmakarışıktı çünkü Massimo'nun ağzının tadını dudaklarımda alabiliyordum. Üyesi hala dikti ve bakmadan edemedim. Şüphesiz beni esir alan kişi beni ölüme sevk etti. Bununla birlikte, ihanetinden dolayı Martin'den intikam almak mı yoksa daha basit bir şekilde Nero'ya ne kadar inatçı olduğumu kanıtlamak istediğimden emin değildim.

Massimo şöyle devam etti: «Burada önünüzde özel bir plaj, jet ski ve motorbotlar var ama şimdilik onları kullanamazsınız. Bahçede yüzme havuzu var, Domenico size her şeyi gösterecek, kişisel asistanınız ve gerekirse tercümanınız olacak, çünkü buradaki herkes İngilizce konuşmuyor. Onu moda tutkusu olduğu ve aşağı yukarı senin yaşında olduğu için seçtim ».

"Kaç yaşındasın?" sözünü kestim. Kolu bırakıp kapı pervazına yaslandı. "Mafya patronları genellikle yaşlı değil midir?"

Massimo gözlerini kırpıştırdı ve gözlerini benden ayırmadan yanıtladı: "Bütün patronların patronu değilim, aslında onlar yaşlı, ben bir ev sahibiyim, Don, aslında." Ama bu uzun bir hikaye, eğer ilgilenirseniz size sonra anlatırım ».

Döndü ve birçok kapıdan birinin arkasında gözden kaybolana kadar koridorda yürüdü. Durumu analiz ederek yatağa uzandım. Ama bunu düşünmek beni yordu, bu yüzden zamanımı iyi değerlendirmeye karar verdim: ilk kez mülkü güneş ışığında görme fırsatım oldu. Odam seksen metrekareydi ve bir kadının isteyebileceği her şey vardı. Örneğin, *Sex and the City'den alınmış gibi görünen bir gömme dolap* , sadece bu neredeyse boştu. Sicilya'daki tatil için getirdiğim giysiler belki onda birini doldurdu. Doldurulmayı bekleyen düzinelerce saten çekmece gibi beni alışverişe teşvik eden ayakkabı raflarında boş alanlar göze çarpıyordu.

Gömme dolaba ek olarak, içinde duş aldığım büyük bir banyo da vardı. Ama onu kullandığımda, etkileyici donanımını fark edemeyecek kadar şaşkındım: duş kabini aynı zamanda bir saunaydı ve elbise askısına benzeyen tam boy masaj jetleri vardı. Aynalı duvar ünitesinde, Dior, YSL , Guerlain, Chanel ve daha birçok favori markamın kozmetik ürünlerini keşfettim . Lavabonun üstünde parfüm şişeleri vardı, aralarında en sevdiğim: Lancôme'dan Trésor Midnight Rose vardı. İlk başta nasıl bildiğini merak ettim ama her şeyi bildiğinden, bavulumda görmüş olabileceği en sevdiğim parfüm gibi sıradan bir şey onun için bir gizem olmak zorunda değildi. Uzun, sıcak bir duş aldım, çok ihtiyacım olan

saçlarımı yıkadım ve rahat bir şeyler giymek için gömme dolaba gittim. Dışarısı otuz derece olmalıydı, bu yüzden uzun, hafif, ahududu rengi omuzları açık bir elbise ve dolgulu sandaletler seçtim. Saçımı kurutmayı planlıyordum ama hazırlanmayı bitirdiğimde çoktan kurumuştu. Onları bir topuzda topladım ve koridora çıktım.

Dynasty'nin malikanesine benziyordu, sadece daha çok İtalyan tarzında. Devasa ve göz kamaştırıcıydı. Çeşitli odaları ziyaret ederek, Massimo'nun vizyonlarından kaynaklanan diğer portrelerimi keşfettim. Olağanüstü güzellerdi ve beni farklı pozlarda ve farklı açılardan resmettiler. Beni nasıl bu kadar net hatırlamayı başardığını hala anlayamıyordum.

Hiç kimseyle karşılaşmadan bahçeye çıktım. "Ne güzel bir kölelik!" Özenle düzenlenmiş ve tasarlanmış araba yollarının labirentinde dolaşırken düşündüm. Plaja erişimi keşfettim. Ayrıca jet skilerin yanında demirlemiş güzel beyaz bir sürat teknesinin olduğu bir rıhtım vardı. Ayakkabılarımı çıkarıp uçağa bindim. Sürpriz bir şekilde, anahtarların orada olmadığını görünce çok mutlu oldum ve bir an için Nero'nun yasaklarını çiğnemek gibi onursuz bir planı gerçekleştirme fikri aklımdan geçti. Ama anahtarlığa dokunur dokunmaz arkamdan bir ses duydum.

"Leydinin bugünlük bu geziyi yapmaktan kaçınmasını tercih ederim."

Korkarak döndüm ve Domenico'yu gördüm.

«Domenico! Sadece doğru anahtarlar olup olmadığını görmek istedim, "dedim yüzümde aptal bir gülümsemeyle.

“Sizi temin ederim ki onlar doğru kişilerdir; Tekne turu yapmak isterseniz kahvaltıdan sonra organize edebiliriz. "

"Yemek yemek! En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum." Aslında kaç gün uyuduğumu bile bilmiyordum. Hangi gün ve saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Yemek düşününce midem guruldadı. Ah, gerçekten karnım acıkmıştı ama yaşadığım tüm duygularla bunu tamamen unutmuştum.

Domenico, artık bildiğim bir hareketle beni motorbottan inmeye davet etti, sonra rıhtıma geri dönmeme yardım etmek için elini uzattı.

"Bahçede kahvaltı hazırlama cüretinde bulundum, bugün hava çok sıcak değil, orası daha keyifli olacak" dedi.

Tabii, düşündüm. Ama o kısımlarda otuz derece o kadar da fazla değildi. "Sonuçta neden dışarıda yemek yemiyorsun?"

Domenico bana evin önüne açılan devasa terasa kadar eşlik etti. Manzara bana şaşırtıcı derecede tanıdık geldiği için odam muhtemelen bahçenin bu bölümünü gözden kaçırıyordu. Taş zeminde, Sicilya'da geçirdiğim ilk akşamı geçirdiğim restorandakilere çok benzeyen ahşap bir çardak vardı. Devasa yapıya güneşten korunan beyaz bez çarşaflar sabitlendi. Hafifçe sallanan örtünün altında büyük bir ahşap masa ve çok rahat görünen beyaz minderli koltuklar vardı.

Kahvaltı bir kraliçe için uygundu. Peynir, zeytin, söğüş, krep, meyve, yumurta - sevdiğim her şey vardı. Masaya oturdum ve Domenico ortadan kayboldu. Teoride yalnız yemeye alışık olsam da, bu görüntü ve yiyecek miktarı arkadaşlık gerektiriyordu. Bir süre sonra çocuk yeniden belirdi ve önüme gazeteler bıraktı.

"Haberlere bakmak istersin diye düşündüm." Döndü ve villaya geri döndü.

"Rzeczpospolita", "Gazeta Wyborcza", "Vogue"un Polonya sayısı ve diğer dergilerin bir nüshasını hayretle gördüm. Hemen daha iyi hissettim, şimdi Polonya'da neler olduğunu bilebiliyordum. Birbiri ardına incelik servis ederken, gelecek yıl için ülkemin haberlerini böyle mi öğreneceğimi merak ederek gazeteleri karıştırdım.

Kahvaltıdan sonra artık hiçbir şey yapacak gücüm kalmamıştı, kendimi iyi hissetmiyordum. Görünüşe göre birkaç gün oruç tuttuktan sonra bu kadar yemek yemek iyi bir fikir değildi. Bahçenin bir köşesinde, bir tentenin altında bir kanepe gördüm. Dinlenmek için ideal bir yer olacağını düşündüm ve henüz okumadığım gazeteleri alıp oraya gittim.

Sandaletlerimi çıkardım ve yumuşak dolgunun ortasına daldım ve sonra rahatça uzandım. Manzara nefes kesiciydi: küçük tekneler denizin yavaş ritminde sallanıyordu, uzakta bir motorbot iki kişinin bağlandığı büyük bir yelkeni çekiyordu, berrak su adeta dalmak istiyor gibiydi ve denizden çıkan anıtsal kayalar. dalgalar, dalış tutkunlarına harika manzaralar vaat ediyordu. Denizden serin bir esinti esti ve kanımdaki tüm şeker uykumu getirdi.

"Bir gün daha uyuyarak mı geçirmeyi planlıyorsun?" İngiliz aksanlı bir fısıltı beni uyandırdı.

Gözlerimi açtım, Massimo yanımda oturuyordu ve bana tatlı tatlı bakıyordu.

"Seni özledim" dedi ve elimi tuttu ve nazikçe öptü. “Hayatımda hiç kimseye böyle bir şey söylemedim çünkü hiç yaşamadım. Bütün gün sonunda burada olduğunu ve geri dönmem gerektiğini düşündüm. "

Uykudan biraz sersemledim, tembelce gerindim ve üzerimdeki hafif elbise, şekillerimi görmeme izin verdi. Siyah gözleri vahşi bir arzuyla parlayarak ayağa kalktı.

"Bunu yapmaktan kaçınabilir misin?" diye sordu bana uyarıcı bir bakış atarak. "Beni kışkırtmaya devam edersen, pişman olabilirsin."

Koltuktan kalkıp karşısına dikildim. Ayakkabı olmadan çenesine bile ulaşamıyordum.

"Sadece esniyorum, uyuduktan sonra normal ama seni rahatsız ediyorsa bir daha senin yanında yapmayacağım," dedim kırgın bir ifadeyle.

"Bence ne yaptığını gayet iyi biliyorsun bebeğim," dedi Massimo parmağıyla yüzümü kaldırarak. "Ama uyandığına göre gidebiliriz. Gitmeden önce kendine bir şeyler almalısın. "

"Gidelim mi? Belki bir yere gidiyorumdur?" diye sordum kollarımı göğsümde çaprazlayarak.

"Tabii ki. Ve benim de. Kıtada halletmem gereken bazı işler var ve sen de bana eşlik edeceksin. Ne de olsa sadece üç yüz elli dokuz günüm kaldı."

Massimo'nun keyfi yerindeydi ve hafifliği beni etkiledi. Okul bahçesinde flört eden iki genç gibi birbirimizin önünde durduk. Aramızda gerilim, korku ve arzu uçuştu. Bana öyle geliyordu ki ikimiz de aynı duyguları yaşıyorduk, tek fark muhtemelen farklı şeylerden korkmamızdı.

Siyah adamın elleri ceplerindeydi, siyah gömleği açıktı ve göğsündeki kılları gösteriyordu. Rüzgar saçlarını karıştırırken gerçekten çekici ve iştah açıcı görünüyordu. Bu uygunsuz düşünceleri kafamdan atmak için tekrar başımı salladım.

"Seninle konuşmak istiyordum," diye sakince başladım.

"Biliyorum ama şimdi değil. Zamanı gelince, akşam yemeği sırasında yine de biraz sabırlı olmalısınız. Sen gel."

Elimden tuttu, çimenlerden sandaletlerimi aldı ve eve gitti. Uzun bir koridorda yürüdük ve ana girişin önüne geldik. Taşlaşmış kaldırımda durdum. Birden önceki gece tanık olduğum sahnenin dehşeti aklıma geldi. Massimo gücümü kaybettiğimi fark etti. Beni aldı ve ön tarafa park etmiş siyah SUV'ye bıraktı. Sinirli bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım, görüşümü netleştirmeye ve kafamda sürekli kendini tekrar eden kabustan uyanmaya çalıştım.

"Evden her çıkışında bayılacaksan, tüm araba yolunun temizlenmesini ve değiştirilmesini emretmek zorunda kalacağım," dedi sessizce, saatini kontrol ederken parmağını bileğime bastırarak. "Sakin olmazsan kalbin yerinden fırlama tehlikesiyle karşı karşıya ve sana bir hap daha vermem gerekecek ve ikimiz de saatlerce uyuyacağını biliyoruz."

Beni kaldırıp kucağına oturttu. Başımı göğsüne dayamamı sağladı, ritmik bir şekilde sallanmaya başlarken parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"Ben küçükken annem yapardı bunu. Genelde işe yaradı, ”diye açıkladı kibarca, başımı okşamayı bırakmadan.

Zıtlıklarla dolu bir adamdı. Sevecen bir barbar, ona en uygun tanım buydu. Tehlikeli, her türlü provokasyona karşı hoşgörüsüz, otoriter ama aynı zamanda düşünceli ve hassas. Bu özelliklerin birleşimi beni hem korkuttu, hem büyüledi hem de meraklandırdı.

Massimo, bölme camını kaldırmak için önümüzdeki bir paneldeki düğmeye basmadan önce sürücüye İtalyanca bir şeyler söyledi ve böylece mahremiyetimizi sağladı. Araba

çalıştı ve Nero saçımı okşamaya devam etti. Bir süre sonra tekrar sessizleştim ve kalbim tekrar normal bir hızda atmaya başladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, dizlerinden kayarak ve yanına oturmak için geri döndüm.

Massimo iyi olduğumdan emin olmak için beni dikkatlice muayene etti.

Delici bakışlarından kurtulmak için pencereden dışarı baktım ve içeri girdiğimizi fark ettim. Başımı kaldırdım ve üstümüzde açılan muhteşem manzaraya karşı nefesim kesildi. Kayalık bir yamaçta kurulmuş bir şehir.

"Neredeyiz?" Diye sordum.

«Villam Taormina'nın eteğinde bulunuyor ve şimdi merkeze gidiyoruz. Sanırım hoşuna gidecek," dedi pencereden dışarı bakarak.

4

Martin ile tatil yapmak zorunda kaldığım Giardini Naxos, Taormina'ya birkaç kilometre uzaklıktaydı ve şehir neredeyse köyün her noktasından görülebiliyordu. Kayalıktaki köy, birlikte ziyaret etmeyi planladığımız yerlerden biriydi. “Ya Martin, Michał ve Karolina yolculuğa plana göre devam etseydi? Ya tesadüfen tanışırsak? Nero'nun kaçamadığı koltuğumda gergin bir şekilde sallanıyordum. Düşüncelerimi okuyarak, "Dün adadan ayrıldılar" dedi.

Bunu düşündüğümü nereden biliyordu? O beni umursamazken ben ona meraklı gözlerle baktım.

Taormina'ya vardığımızda güneş yavaş yavaş batıyordu ve turist kalabalığı sokaklara dökülmüştü. Kasaba hayat dolu, pitoresk sokaklar küçük kafeleri ve restoranlarıyla baştan çıkarıyor. Daha pahalı dükkanların işaretleri bana gülümsedi. Böyle bir yerde özel markalar, pratikte dünyanın sonunda mı? Varşova'nın merkezinde böyle bir butik yoktu.

Araba durdu, şoför kapıyı açtı, Nero elimi sıktı ve SUV'den çıkmama yardım etti . Arkamızda ikinci bir araba durmuştu ve siyahlar içinde iki iri adam arabadan indi. Massimo ana yollardan birine ulaşmam için elimden tuttu. Adamları bizi fazla dikkat çekmeyen bir mesafeden takip ettiler. Her şey biraz tuhaf görünüyordu: Eğer amaç görünmez olmaksa cenazeci kıyafetleri değil Bermuda şortları ve terlikleri giymeleri gerekirdi. Ancak bir plaj kıyafeti altında silahları saklamak zor olurdu.

İlk ziyaret ettiğimiz mağaza Roberto Cavalli'nin butiğiydi. Eşiği geçer geçmez pazarlamacı yanımıza geldi, arkadaşımı

ve ancak ondan sonra beni de sıcak bir şekilde selamladı. Arkadan, Massimo'yu yanaklarından iki öpücükle karşılayan, ona İtalyanca bir şeyler söyleyen ve sonra arkasını dönen zarif yaşlı bir adam belirdi. "Tatlı!" diye bağırdı elimden tutarak.

İtalyancada anladığım birkaç kelimeden biriydi. İltifatın için parlak bir gülümsemeyle teşekkür ettim.

"Benim adım Antonio ve uygun bir gardırop seçmene yardım edeceğim," diye akıcı bir İngilizceyle başladı. "40 beden, değil mi?" dedi bana profesyonelce bakarken.

"Bazen 38, sutyenin boyutuna bağlı. Gördüğünüz gibi doğa bana cömert formlar bahşetmedi, "dedim gülümseyerek göğsümü işaret ederek.

"Oh sevgilim!" diye bağırdı Antonio. «Roberto Cavalli bu şekilleri çok seviyor. Gelin, sonucu beklerken Don Massimo dinlensin. "

Siyah, gümüş saten bir kanepeye oturdu. Kalçaları doldurmaya dokunmadan önce, soğutulmuş bir şişe Dom Pérignon belirdi ve tezgâhtarlardan biri gururla onun için bir bardak doldurdu. Massimo bana şehvetli bir bakış attı, sonra bir gazetenin arkasında kayboldu. Antonio soyunma odasına düzinelerce elbise getirdi, bana birbiri ardına denememi sağladı, küçük yüzler ve hayretle iç çekmelerle yorum yaptı. Kıyafetlerin fiyat etiketlerine gözlerim dolu dolu baktım. "Antonio'nun benim için seçtiği o giysi yığını Varşova'da bir daire satın almaya yeter," diye düşündüm. Bir saatten fazla bir süre sonra güzel kutularda paketlenmiş bazı eşyaları seçtim.

Aşağıdaki mağazalarda sahne kendini tekrar etti: coşkulu ve sıcak selamlar, ardından bitmeyen alışverişler… Prada,

Louis Vuitton, Chanel, Louboutin ve son olarak Victoria's Secret.

Siyah her zaman kanepeye çıkıp gazeteleri karıştırmak, telefonda konuşmak veya iPad'i kontrol etmek için olurdu. Hiç umurumda değil gibiydi. Bir yandan beni mutlu ederken bir yandan da sinirlerimi bozuyordu. Anlayamadım: o sabah dikkatini benden alamamıştı ve şimdi bana harika giysiler içinde bakma fırsatı bulduğu için bana bakmaya tenezzül etmiyordu.

Güzel Kadın'ın vizyonundan bıraktığım alışveriş fikrinden kesinlikle çok uzaktı : Kendimi biri diğerinden daha seksi farklı versiyonlarda sunmam ve o benim heyecanlı seyircim rolünde.

Victoria's Secret bizi bir pembe alevle karşıladı, kelimenin tam anlamıyla her yerdeydi: duvarlar, kanepeler, tezgâhtarlar, kendimi pamuk şekerden oluşan bir dağa düşmüş gibi hissettim ve kusma tehlikesi geçirdim. Black telefonu bir anlığına kulağından uzaklaştırarak bana baktı.

"Bu son dükkan, zamanımız kalmadı. İhtiyacın olabilecekleri seçerken bunu aklında bulundur, "dedi sakince, sonra döndü, kanepede yerini aldı ve tekrar telefonda konuşmaya başladı.

Kırgın, ona kızgın bir bakış attım. Bu, alışveriş gezimizin bitmek üzere olduğu gerçeğiyle ilgili değildi, artık yeterince şey vardı, ama bana hitap şekliyle ilgiliydi.

"Madam," diye seslendi katip soyunma odalarını işaret ederek.

Kabine girdiğimde bir sürü kostüm ve iç çamaşırı buldum.

"Her şeyi denemek zorunda değilsin. Seçtiğim bedenin doğru olup olmadığını anlamak için bir tane yeter" dedi ve ağır pembe perdeyi kapatarak gözden kayboldu.

Bütün bu külotlarla ne yapmam gerekiyordu? Hayatım boyunca bu kadar çok olmamıştı. Çoğu dantel olan o renkli kumaş kulesine baktım. Çadırdan dışarı doğru eğildim ve "Bütün bunları kim seçti?" diye sordum.

Satış görevlisi beni görür görmez yanıma geldi.

"Don Massimo benden bu modelleri kataloğumuzdan hazırlamamı istedi."

"Anladım" dedim ve perdeyi kapattım.

Yığını karıştırırken, belli bir tutarlılık fark ettim: hafif dantel, biraz daha az ince dantel, dantel ve sonra daha fazla dantel… belki orada ipek bir şey vardı. "Harika ve rahat," diye mırıldandım alaycı bir şekilde. Kırmızı ipek ve dantelli bir takım elbise seçtim ve beden düşüncesinden kurtulmak için elbisemi yavaşça çıkarmaya başladım. Hassas sütyen küçük göğüslerim için mükemmeldi. Şınav bir model olmasa da göğüslerimi çok çekici yapıyordu. Ben de külot giymek için eğildim. Aynaya baktığımda yanımda Massimo'yu gördüm. Soyunma odasının duvarına yaslanmış, elleri ceplerinde beni tepeden tırnağa inceliyordu. Öfkeli bir bakışla ona bakmak için döndüm.

"Ne yapıyorsun?" Boynumdan tutup aynaya doğru itmeden önce söyleyecek zamanım oldu. Bana doğru eğildi ve baş parmağını nazikçe dudaklarımda gezdirdi. Felç olmuştum, sağlam vücudu her hareketimi engelliyordu. Ağzımla oynamayı bırakıp tekrar boynumdan tuttu. Sıkmıyordu, gerek yoktu, sadece üzerimdeki hakimiyetini kanıtlamak içindi.

"Hareket etme," dedi bana soğuk, vahşi bakışlarıyla bakarken. Sonra gözlerini indirdi ve hafifçe inledi. "Çok güzelsin," diye mırıldandı dişlerinin arasından, "ama bu şeyleri giyemezsin, henüz değil."

Ağzından "yapamazsın" sözleri bir teşvik, tam tersini yapmaya yönelik bir provokasyon gibiydi. Kalçamı soğuk aynadan çektim ve yavaşça bir adım attım. Maximus direnmedi, hareketlerimi izleyerek geri çekildi, ama elini her zaman boynumda tutuyordu. Aynadan yeterince uzakta olduğumuzu ve tam yansımamı görebileceğini düşündüğümde, yüzüne baktım. Tahmin ettiğim gibi, gözleri aynaya sabitlenmişti. Ben pantolonunun çok dar olmasını izlerken o kupasını değerlendiriyordu. Göğsü daha hızlı inip çıkarken yüksek sesle nefes alıyordu.

"Massimo," diye fısıldadım.

Kıçımdan uzağa baktı ve gözlerimin içine baktı.

"Hemen git buradan yoksa yemin ederim beni ilk ve son kez böyle böyle göreceksin," diye hırladım olabilecek en tehditkar ifadeyle.

Siyah gülümsedi. Elleri boynuma dolandı. Gözleri öfkeli bir şehvetle yandı, bir adım öne çıktı, sonra bir adım daha ve beni tekrar aynaya bastırdı. Ancak o zaman bıraktı ve sakince, "Bu giysileri ben seçtim ve onları ne zaman üzerinizde göreceğime ben karar veririm" dedi. Sonra dışarı çıktı.

Bir an için orada durdum, öfkeli ve aynı zamanda memnun oldum. Yavaş yavaş oyunumuzun kurallarını öğrenmeye ve rakibin zayıf noktalarını öğrenmeye başlıyordum.

Giyindiğimde öfkem hâlâ geçmemişti. Bu yüzden kıyafetlerimi alıp soyunma odasından dışarı fırladım.

Pazarlamacı benimle buluşmaya geldi ama ben ondan kaçtım. Massimo kanepede oturuyordu. Yanına gittim ve her şeyi ona fırlattım.

"Bu şeyi sen mi seçtin?" İşte burada! Hepsi senin! "diye bağırdım ve dükkandan çıktım.

Butiğin önünde bizi bekleyen korumalar yanlarından geçtiğimde kıpırdamadılar, onun yerine Siyah'a baktılar ve yerlerinde kaldılar. Ne yaptığımı, ne yapmam gerektiğini ve ne olacağını düşünerek kalabalık sokaklarda koştum. İki bina arasında bir kat merdiven gördüm ve onu aldım, sonra karşılaştığım ilk sokağa döndüm ve bir an sonra başka bir merdiven buldum. Yeterince sapmış gibi görünene kadar tırmanmaya devam ettim. Sonra nefes nefese duvara yaslandım, giydiğim ayakkabılar çok güzeldi ama kesinlikle koşmaya uygun değildi. Gökyüzüne, Taormina'ya tepeden bakan şatoya baktım. Kahretsin, bu yüzden bütün bir yıl dayanamayacağım, diye düşündüm.

"Bir zamanlar bir kaleydi," dedi bir ses. "Oraya koşmak ister misin yoksa çocukları bu zahmetten kurtarabilir miyiz?" Benim kadar fit değiller. "Kendimi çevirdim. Massimo merdivenlerdeydi, saçları havadan dağılmadığı için kaçtığını görebiliyordunuz ama benim gibi nefesi bile kesilmemişti. Duvara yaslandı ve ellerini içeri soktu. ceplerini umursamazca.

"Artık geri dönmemiz gerekiyor, eğer antrenman yapmak istersen evde spor salonu ve yüzme havuzu var. Ve maraton koşmayı seviyorsanız, villada istediğiniz kadar merdiven bulabilirsiniz. "

Onunla gitmekten başka seçeneğim olmadığını biliyordum ama bir an için istediğimi yaptığım hissine kapıldım. Elini

uzattı ama ben reddettim ve merdivenlerden yukarı çıktım. Siyahlar içindeki iki adam rampanın dibinde bekliyordu. Onları küçümseyerek geçtim ve yakınlara park etmiş SUV'ye yöneldim . Yukarı çıkıp kapıyı kapattım.

Massimo hemen bana katılmadı. Yanıma geçtiğinde telefonu kulağına dayadı ve yol boyunca konuşmaya devam etti. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece birkaç İtalyanca kelime anladım. Ancak sesi sakindi, çok dinliyor ve az konuşuyordu ve vücut dilini bile yorumlayamıyordum.

Evin önünde durduk, çıkmaya başladım ama kapı kapalıydı. Nero telefon görüşmesini bitirdi, cep telefonunu cebine koydu ve bana baktı: «Yemek bir saate hazır olur. Domenico sizi aramaya gelecek ».

Kapı açıldı ve İtalyan çocuk dışarıdaydı, çıkmama yardım etmek için bana elini uzattı. Parlak, gösterişli bir gülümsemeyle kabul ettim. Bir önceki geceden beri en büyük kabusum haline gelen yere bakmamaya çalışarak heybetli binaya doğru koştum. Domenico beni takip etti.

Koridorlardan oluşan labirentte yanlış yöne dönerken yumuşak bir sesle, "Doğru," dedi.

Gösterdiği için teşekkür ederek ona baktım ve bir an sonra odamı buldum. Domenico, girmek için izne ihtiyacı varmış gibi eşikte kaldı.

“Yakında size bugünün tüm satın alımlarını getirecekler. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" kiliseler.

"Evet, yemekten önce bir şeyler içmek istiyorum. Yoksa izinli değil miyim? "

İtalyan gülümsedi ve başını salladı, sonra karanlık koridorda gözden kayboldu.

Banyoya girdim, elbisemi çıkardım ve kapıyı kapattım. Duşa girdim ve soğuk suyu açtım. Nefesim neredeyse duracaktı. Gerçekten buz gibiydi, ama kısa sürede katlanılabilir hale geldi. tazelemek zorunda kaldım. Donmuş jet duygularımı soğuttuğunda sıcaklığı yükselttim. Saçımı yıkadım, saç kremi sürdüm ve yere oturdum. Su hoş bir şekilde ılıktı, bardağın üzerinden aktı ve sakinleştirici bir etkisi oldu. Sabah ve öğleden sonra dükkânda neler olduğunu düşünmek için zamanım oldu. Kafam karışmıştı. Massimo çok karmaşıktı, kesinlikle tahmin edilemezdi. Durumu kabullenmezsem, normal yaşamaya başlarsam sadece kendime zarar vereceğimi fark ettim.

Sonunda her şeyi olduğu gibi gördüm: Gerçekten savaşacak ve kaçacak hiçbir şey yoktu. Artık Varşova'da beni bekleyen hiçbir şey yoktu, hiçbir şey kaybetmemiştim çünkü sahip olduğum her şey gitmişti. Artık kaderin bana sunduğu maceraya katılmaya karar verebilirdim. Ayağa kalkarak, "Durumu kabullenme zamanı geldi, Laura," dedim kendi kendime.

Saçımı yıkayıp havluya sardım ve bornozumu giydim ve banyodan çıktım.

Odayı onlarca kutu doldurmuştu. Onları görünce ruh halim değişti. Eskiden böyle bir alışveriş için elimi keserdim. Artık hiçbir şey zevk almamı engelleyemezdi. Bir planım vardı.

Victoria's Secret logolu kutuları aradım, çeşitli kıyafetleri karıştırdım ve kırmızı olanı buldum. Sonra transparan siyah kısa bir elbise ve Louboutin stilettolarına mükemmel uyum sağladım. Evet, Massimo direnemezdi. Şöminenin üzerine bıraktıkları şampanya şişesini taşıyarak banyoya geri

döndüm. Bir bardak doldurdum ve bir yudumda boşalttım - cesarete ihtiyacım vardı. Biraz daha döktüm, aynanın karşısına oturdum ve makyajımı çıkardım.

Bitirdiğimde gözler mükemmel bir şekilde çizildi, cilt bir fondöten tabakasının altında bile ve dudaklar Chanel'in dudak parlatıcısıyla parıldıyordu. Saçımı kuruttum, dalgalı bir etki yaratmak için hafifçe kıvırdım ve topuz yaptım.

Domenico'nun sesi odadan geldi: "Signorina, yemek masada."

"İki dakika ve ben hazırım."

Elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı giydim ve en sevdiğim parfümden birkaç damla serptim. Aynanın önünde durdum ve memnuniyetle başımı salladım. Harikaydım, elbise üzerime tam oturdu ve şeffaflık, takım elbiseyi ayakkabılarla aynı kırmızı renkte görmenizi sağlıyor. Aynı zamanda zarif ve kışkırtıcıydım. Üçüncü bardak şampanyayı boşalttım: Hazırdım ve şimdiden biraz köpüklüydüm.

Banyodan çıktığımda Domenico gözlerini kocaman açtı.

"O... o..." sözünü kesti, doğru kelimeleri arayarak.

"Evet, biliyorum, teşekkürler," diye yanıtladım ve güzelce gülümsedim.

"Bu ayakkabılar bir manzara," diye ekledi usulca, neredeyse fısıldayarak, sonra elini bana uzattı.

Onu aldım ve koridorlarda bana eşlik etmesine izin verdim.

O sabah kahvaltı yaptığım terasa çıktık. Çardak yüzlerce mumla aydınlatıldı. Maximus arkası villaya dönük durdu ve ufka baktı. Domenico'nun kolunu bıraktım.

"Buradan kendim yapıyorum."

O kayboldu ve ben emin bir adımla Kara'ya doğru yürüdüm.

Taş zemindeki yüksek topuklu ayakkabı seslerini duyunca döndü. Gri keten bir pantolon ve kolları yukarıya çekilmiş aynı renkten hafif bir kazak giymişti. Masaya dönüp elindeki bardağı bıraktı. Ona doğru yürürken her adımımı izliyor, beni inceliyordu. Ben önündeyken, masaya yaslandı ve bacaklarını hafifçe araladı. Durdum, gözlerimi gözlerinden ayırmadım. O bir ateşti ve kör olsam bile arzusunu tenimde hissederdim.

"Bana bir bardak doldurur musun?" Dudağımı ısırarak kısık sesle sordum.

Massimo, topuklulara rağmen ondan bile kısa olduğumu göstermek için doğruldu.

"Biliyorsun," diye fısıldamaya başladı, "beni kışkırtmaya devam edersen, kendimi kontrol edemeyebilirim?"

Elimi göğsüne koydum ve oturması gerektiğini anlaması için onu hafifçe ittim. İtiraz etmedi ve istediğimi yaptı. Yüzüme, elbiseme, ayakkabılarıma ve özellikle şeffaflığıyla öne çıkan kırmızı dantelli iç çamaşırıma meraklı ve heyecanlı baktı.

Parfümümü koklayacak kadar yaklaştım. Elimi saçlarından geçirdim ve yavaşça başını geri çektim. Hala bana bakarken yapmama izin verdi. Ağzımı onun ağzına getirdim ve alçak sesle tekrar sordum, "Bana bir şey koyar mısın yoksa kendime mi hizmet edeyim?"

Kısa bir sessizlikten sonra saçını bıraktım, şampanyayı aldım ve kendime bir bardak doldurdum. Siyah oturmaya devam etti, gözleriyle beni takip etmek için masaya yaslandı,

bu sırada yüzünde bir gülümseme gibi bir şey oluştu. Ben de oturdum, bardakla oynadım.

"Hadi yiyelim?" diye sordum ona bıkkın bir bakış atarak.

Ayağa kalktı, yürüdü ve ellerini omuzlarıma koydu. Eğildi, derin bir iç çekti ve "Bu gece çok güzelsin" dedi. Dili kulağıma dokundu. "Beni böyle tahrik eden hiçbir kadın hatırlamıyorum." Dişlerini nazikçe boynunun derisinde gezdirdi.

Bacaklarımın arasından başlayan bir titreme tüm vücudumu kapladı.

"Seni masaya karnına koymak istiyorum, elbiseni kaldır ve o tangayı bile çıkarmadan seni becer."

Heyecanımın arttığını hissedince derin bir nefes aldım. Devam etti: “Kapıdan çıkar çıkmaz parfümünüzün kokusunu aldım. Onu senden yalamak istiyorum ». Konuşurken ellerini ritmik bir şekilde omuzlarıma sıktı. "Vücudunda hissetmediği tek bir yer var, bahse girerim. Ve daha fazlasını keşfetmek istediğim şey bu. "

Sonra beni tekrar öpmeye ve nazikçe boynumu ısırmaya başladı. İtiraz etmedim, aksine işi kolaylaştırmak için başımı yana eğdim. Elleri yavaşça dekolteme gitti ve göğüslerimi sıktı. diye inledim.

"Beni de istediğini biliyorsun, Laura." Elleri ve ağzı benden uzaklaştı. "Bunun benim oyunum olduğunu unutma, bu yüzden kuralları ben koyuyorum." Yanaklarımdan öptü ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

Kazanmıştı, bunu ikimiz de biliyorduk, ancak pantolonundaki şişkinliği açıkça görebiliyordum.

Onu sadece eğlendiren soğuk bir kayıtsızlığı taklit ettim. Orada durmuş şampanyası ve yüzünde muzip bir gülümsemeyle oynuyordu.

Domenico bir an sonra ortadan kaybolmak üzere kapıda belirdi. Bize meze ikram etmek için iki oğlan onun yerine geldi. Ahtapot carpaccio enfes ve aşağıdaki yemekler daha da iyiydi. Ara sıra birkaç bakış atarak sessizce yemek yedik. Tatlıdan sonra masadan kalkıp sandalyemi kenara çektim, bir fincan roze şarap aldım ve yüksek sesle "Cosa Nostra" dedim.

Massimo bana uyarıcı bir bakış attı.

"Bildiğim kadarıyla yok, değil mi?"

Alaycı bir şekilde güldü ve sonra alçak bir sesle sordu, "Başka ne biliyorsun bebeğim?"

Şaşırdım, bardağı parmaklarımın arasında büktüm.

“Eh, bence herkes *The Godfather'ı gördü* . Senin hakkında ne kadar gerçek olduğunu merak ediyorum. "

"Peki ya biz?" hayretle sordu. " *Bana* gelince , hiçbir şey, diğerleri için hiçbir fikrim yok."

Benimle dalga geçiyordu. Onu hissettim. "Ne yapıyorsun?" Diye sordum.

"İşletme."

"Maksimum." Geri adım atmayacaktım. "Cidden soruyorum. Hayatımdan bir yıl ve mutlak itaat istiyorsun, sence neye bulaştığımı bilmem gerekmiyor mu? "

İfadesi ciddileşti. Bana soğuk bir bakış attı.

"Açıklamaya hakkınız var ve ben size sadece bilmeniz gerekenleri söyleyeceğim." Şaraptan bir yudum aldı. “Ailem öldükten sonra ailenin reisi olarak seçildim. Bu nedenle insanlar bana döndüklerinde bana "don" derler. Birkaç

işletmem, gece kulübüm, restoranım ve otelim var. Başkanı olduğum büyük bir şirket gibi. Bütün bunlar sadece daha büyük bir işin parçası. Listenin tamamını istiyorsan, sana vereceğim, ne kadar az bilirsen o kadar iyi diye düşünüyorum" dedi, ölümcül ciddi bakışlarını benden asla ayırmayarak. "Başka hangi bilgilere ihtiyacın olduğunu bilmiyorum. Bir danışmanım olup olmadığını bilmek ister misin? Evet, bende var ve yakında öğreneceksin. Silahlı mıyım, tehlikeli miyim, sorunlarımı kişisel olarak çözüyor muyum diye sorulduğunda dün gece cevabını aldınız. Başka ne bilmek istediğini bilmiyorum, sadece sor. "

Milyonlarca düşünce kafamda toplandı ama daha fazlasını bilmeme gerek yoktu. Durum bana hemen açık görünüyordu ve aslında önceki gece her şeyi görebiliyordum.

"Telefonumu ve bilgisayarımı ne zaman iade edeceksiniz?"

Siyah sakince sandalyesine yerleşti ve bacak bacak üstüne attı.

"Ne zaman istersen küçüğüm ama görüşeceğin insanlara ne söyleyeceğini belirlememiz gerekiyor."

Konuşmak üzereydim ama başlamamı engellemek için elini kaldırdı.

"Sözümü kesmeden önce sana işlerin nasıl olduğunu anlatacağım. Ailenizi arayacaksınız ve gerekli olduğunu düşünüyorsanız Polonya'ya döneceksiniz. "

Bu sözler üzerine gözlerim parladı ve duyduğum sevinci gizleyemedim.

"Sicilya'da bir otelde çok ilginç bir iş teklifi aldığınızı ve kabul edeceğinizi söyleyeceksiniz. Sözleşmede bir yıllık deneme süresi bulunuyor. Böylece onlarla iletişim kurmak istediğinizde yalan söylemek zorunda kalmazsınız. Martin,

Varşova'ya dönmeden önce eşyaların onun dairesinden alındı. Yarın buraya gelmeleri gerekiyor. O adamla ilgili olarak, konuyu kapanmış olarak görüyorum. Kesinlikle. Keşke artık onunla bir ilgin olmasaydı. "

Bakışlarım sorgulayıcı oldu.

"Kendimi açıkça ifade etmediysem, daha açık olabilirim: O adamla herhangi bir teması yasaklıyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Fazlası var?"

Bir süre sessiz kaldım. Her şeyi düşünmüştü. Her şey en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı.

"Tamam, ama ya ailemi görmem gerekirse?" Gittim. "Ne olacak?"

Maximus kaşlarını çattı.

"Bu durumda... güzel ülkenizi daha iyi tanıyacağım anlamına gelecek."

Güldüm, şarabımı yudumladım: Onu, Varşova'da dolaşan bir mafya ailesinin başı olarak hayal ettim.

"Seninle aynı fikirde olmama hakkım var mı?" Zemini test etmek istedim.

"Maalesef bu bir teklif değil, sadece olacakların açıklaması." Bana doğru eğildi. "Laura, çok zekisin, *her zaman* istediğimi aldığımı fark etmedin mi?"

Aklım önceki gece olanlara dönerken yüzümü buruşturdum.

"Bildiğim kadarıyla Don Massimo, her zaman değil" Bakışlarımı elbisenin altında görünen dantel iç çamaşırına indirdim ve dudağımı ısırdım.

Yavaşça kalktım. Siyah her hareketimi takip etti. Harika kırmızı topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve bahçeye çıktım. Çim nemliydi ve hava tuzla doluydu. Massimo'nun

ayartmaya direnmeyeceğini ve beni izleyeceğini biliyordum. Bir süre sonra, aslında öyleydi. Karanlıkta yürüdüm, sadece denizde sallanan teknelerin ışıklarını gördüm, gölgeliğin altındaki kanepeye vardığımda durdum.

"Burada iyisin, değil mi?" diye sordu Massimo, yanımda durarak.

Haklıydı, kendimi yabancı ya da misafir gibi hissetmedim, hep oradaymışım gibi bir izlenim edindim. Ve sonra, hizmetçilerin ve tüm konforların olduğu harika bir villada hangi kız kalmak istemez ki!

Şarabımdan bir yudum alırken, "Zamanla durumu kabulleniyorum, alışıyorum çünkü başka seçeneğim olmadığını biliyorum," diye yanıtladım.

Nero bardağı elimden kaptı ve fırlattı. Ellerimi tuttu ve beni yavaşça beyaz yastıkların üzerine bıraktı. Ondan her şeyi bekleyebileceğimi bildiğim için nefesim hızlandı. Üzerime oturdu ve o sabah yaptığımız gibi tekrar uzandık. Tek fark, o zamanlar korkmuş olmamdı, şimdi ise sadece merak ve heyecan duyuyordum. Belki alkolün suçuydu ya da ben istifa ettim ve her şey daha basit hale geldi.

Black ellerini başımın yanına koyarak üzerime eğildi.

"İstiyorum..." diye fısıldadı, burnumun ucuyla dudaklarıma dokunarak, "bana sana karşı nazik olmayı öğretmeni isterdim."

taşlaşmıştım. Böyle tehlikeli, güçlü ve otoriter bir adam benden izin istedi, şefkat ve sevgi istedi.

Yüzünü okşadım ve sonra ellerimi tuttum. Böylece onun sakin siyah gözlerini görebiliyordum. Hafif bir hareketle onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız buluştuğunda Maximus tüm gücüyle üzerime düşerek dudaklarımı daha da

açtı. Dillerimiz aynı ritimde dans ediyordu. Bedeni benimkinin üzerindeydi, beni kollarına aldı. Birbirimizi istediğimiz belliydi, diller ve dudaklar enerji ve tutkuyla bir ilişkiyi simüle ediyor, çok benzer bir cinsel mizaç gösteriyordu.

Bir an sonra adrenalin yatışınca ne yaptığımın farkına vardım.

"Bekle, dur," dedim onu iterek.

Ama Siyah durmayacaktı. Bileklerimi sıkıca kavradı ve beni yastığa hapsetti. Sonra kollarımı başımın üzerine kaldırdı ve bir eliyle sabitledi. Bu arada diğeri de baldırıma tırmanıyor, dantelli külotu bulana kadar tırmanıyordu. Dudaklarını dudaklarımdan çekip koparmak üzereydi. Fenerlerin solgun ışığı korkmuş yüzümü aydınlattı. Savaşmayı bırakmıştım, bu yüzden ona karşı bir şansım olmayacaktı. Hareketsizdim ve yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Massimo bana baktığında ellerimi kurtardı ve benden uzaklaştı, ayakları ıslak çimenlere oturdu.

"Bebeğim..." dedi nefes nefese. "Görüyorsunuz, tüm hayatınız boyunca şiddet kullandıysanız ve bir şey elde etmek için mücadele ettiyseniz, biri istediğiniz zevki elinizden aldığında başka türlü tepki vermeniz zor."

Ayağa kalktı ve elini saçlarının arasından geçirdi ama ben orada öylece yattım, nefes almıyordum. Massimo'ya çok kızdım ve aynı zamanda onun için üzüldüm. Kadınlarına kötü davranan ve onları zorla alan erkeklerden olmadığı izlenimini edindim. Böyle bir sertlik ona birinin elini sıkmak kadar doğal geliyordu. Muhtemelen hiç kimseyle ilgilenmek zorunda kalmamıştı, hiç kimsenin duygularını fethetmek zorunda kalmamıştı. Şimdi duygularına karşılık vermemi

sağlamaya çalışıyordu ve bunu yapabilmesinin tek yolu zorlaydı.

O ürkütücü sessizlikten cep telefonunun titreşimini yırttı. Black telefonu cebinden çıkardı, ekrana baktı ve cevapladı. O konuşurken gözlerimi sildim ve kanepeden kalktım. Yavaşça eve doğru yürüdüm. Yorgundum, biraz sarhoştum ve kafam tamamen karışmıştı. Biraz zaman aldı ama sonunda odama ulaştım ve bitkin bir halde kendimi yatağa attım. Ne zaman uyuduğumu bilmiyorum.

5

Gün olmuşken uyandım. Bir elin kalçalarımda ağırlık yaptığını hissettim. Yanımda, Massimo bana sarılarak kıvrılmış uyuyordu.

Saçları yüzüne düşüyordu ve ağzı biraz açıktı. Nefesi yavaş ve derindi ve bir önceki sabah giydiği kıyafetleri giyen bronzlaşmış vücudu beyaz çarşaflarda belli bir terk edilmiş etki bırakıyordu. "Aman Tanrım, ne kadar güzel," diye düşündüm dudaklarımı yalayıp kokusunu içime çekerek. "Önemli değil ama senin burada ne işin var?" Düşündüm. Onu uyandırmak için kenara itip korktum ama tuvalete gitmem gerekiyordu. Kolunu yavaşça kaldırarak kendimi kurtarmaya çalıştım. Kara, gök gürültülü bir iç çekti ve karnının üzerinde yuvarlanarak uyumaya devam etti. Sonra kalktım. Banyo aynasının önünde durduğumda, bir darbe aldı. Makyaj Zorro'nun maskesi şeklinde yapılmış, elbise buruşmuş ve topuz kuş yuvası olmuştu.

"Harika!" Dişlerimin arasında mırıldandım ve göz çevresindeki siyah noktaları gidermek için pamuklu çubuk aldım. İşim bittiğinde soyundum ve büyük duş kabinine girdim. Suyu açıp sabunu avucuma koydum. O anda banyo kapısı açıldı ve Nero göründü. Bana en ufak bir mahcubiyet göstermeden baktı.

"Günaydın bebeğim, sana katılabilir miyim?" diye sordu uykulu gözlerini ovuşturarak ve mutlu bir şekilde gülümseyerek. İlk başta ona gitmek, tokatlamak ve onu banyodan atmak cazip geldi. Ama son birkaç günün deneyimlerinden bunun hiçbir işe yaramayacağını ve

tepkisinin benim için şiddetli ve nahoş olacağını biliyordum. Sonra kendimi sabunlarken düz bir şekilde cevap verdim.

"Tabi, gel."

Maximus gözlerini ovuşturmayı bıraktı, gözlerini kırpıştırdı ve donmuş bir şekilde orada durdu. Belki de doğru duyduğundan emin değildi ya da cevabımı beklemiyordu.

Banyoya girip beni çıplak gördüğü gerçeğini değiştiremezdim ama en azından ona kıyafetsiz de hayran olma fırsatını yakalayabilirdim.

Massimo yavaş yavaş "banyo" demek daha doğru olan duşa yaklaştı, gömleğini arkadan tuttu ve tek bir hareketle başından çıkardı. Duvara yaslanıp vücudumu köpürtmeye devam ettim. Gözlerimi bana dikkatle bakan Massimo'dan ayırmadım. Kendimi o kadar kaptırdığımı fark ettim ki göğüslerimi gereğinden fazla sabunla okşadım.

"Pantolonumu çıkarmadan önce, bir erkek olduğum konusunda seni uyarmalıyım, sabah oldu ve sen çıplaksın, yani..." Sözünü kesti ve omuz silkti, dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

Kalbim boğazıma sıçradı. Duşta olduğum için Tanrı'ya şükrettim. Sözleri beni anında ıslattı. "En son ne zaman seks yaptım?" Merak ettim. Martin bunu her zaman ara sıra ve nahoş bir görev olarak görmüştü, ancak kendime tek başıma zevk vermeyeli haftalar geçtiği izlenimini edindim. Sonra yumurtlama yaklaşıyordu ve hormonlar libidomu artırmak için üzerlerine düşeni yapıyordu. "Bu işkence!" Mırıldandım ve duş başlığına döndüm ve suyu buz gibi olana kadar kıstım.

Massimo'yu tüm ihtişamıyla görme düşüncesi beni o kadar heyecanlandırdı ki, istemsizce ayak parmaklarımı kıvırdım ve vücudumdaki tüm kaslar seğirdi. Kendi iyiliğim ve güvenliğim için gözlerimi kapattım ve vücudumu sabunla duruluyormuş gibi yaparak soğuk suyun altına girdim. Bu sefer sıcaklık bile bana yardımcı olmadı: su sadece ılık görünüyordu.

Massimo kutunun içine girdi ve yanındaki duşu açtı. Toplamda, kristalin ötesindeki o devasa boşlukta dört duş başlığı ve deliklerle dolu bir radyatöre benzeyen bir girdap paneli vardı.

"Bugün gidiyoruz," dedi Siyah sakince. "Birkaç gün, belki haftalarca orada olmayacağız, bunu henüz bilmiyorum." Bazı firmaları resmi olarak ziyaret etmemiz gerekecek, bu yüzden bavulunuzu hazırlarken bunu göz önünde bulundurun. Domenico sizin için her şeyi hazırlayacak, sadece ona ne getirmek istediğinizi göstermeniz gerekiyor. "

Bana ne dediğini duydum ama onu dinlemedim. Merak beni alt edene kadar gözlerimi açmamaya çalıştım. Başımı çevirdim ve Massimo'nun üzerinden sular akarken iki eliyle duvara yaslandığını gördüm. Manzara gerçekten dikkat çekiciydi: kaslı bacaklar, yontulmuş kalçalar, görünen karınlar, vücudu mükemmel bir formda tutmak için yaptığı muazzam çalışmanın kanıtıydı. Sonra gözlerim bir noktaya odaklanarak gezinmeyi bıraktı. En çok korktuğum şeyi gördüm: Düz ve kalın penisi, doğum günü pastasına sıkışmış bir mum gibi dikti. Mükemmeldi, çok uzun değildi ama neredeyse bileğim kadar kalındı. Fena değil. Dondurucu suyun altında hareketsiz kaldım. Massimo gözlerini kapalı

tuttu ve yüzü yukarı döndü. Kafasını bir o yana bir bu yana çevirerek suyun saçlarından aşağı akmasına izin verdi.

Kollarını kavuşturdu ve dirsekleriyle duvara yaslandı, böylece başı su jetinden çıktı.

"Benden bir şey mi istiyorsun yoksa sadece bakıyor musun?" diye sordu gözleri hala kapalıyken.

Kalbim çarpıyordu ve gözlerimi kaçıramıyordum. Reddetmem kesinlikle onu vazgeçirmemiş olsa da, o lanet duşa girmesine izin verdiğim ana lanet ettim. Bedenim benimle o kadar savaşıyordu ki ona dokunmak istiyordum. Ağzımda olmasının nasıl bir şey olduğunu merak ederek dudaklarımı yaladım.

Erkekliğini sımsıkı kavrarken kendimi önünde durduğunu, sular damladığını hayal ettim. Dokunuşumla uyarılarak inlerken parmaklarımla yavaşça organını sıkıyorum. Duvara yaslanmak için çeviriyorum. Yaklaştım, sert penisini elimde tutmaya devam ettim. Yavaşça meme uçlarını yaladım ve elimi yavaşça kökten uca hareket ettirmeye başladım. Hareketlerimi karşılamak için onun daha da sertleştiğini ve kalçalarının sallanmaya başladığını hissediyorum...

"Laura, bakışlarından ne giyeceğini düşünmediğini anlıyorum."

Sanki yeni uyanmış ve bir rüyayı kovalamak istiyormuşum gibi başımı salladım. Black de aynı pozisyondaydı, dirseklerini duvara dayamıştı ama şimdi bana eğlenmiş bir ifadeyle bakıyordu. Panik beni ele geçirdi. Aklımdaki tek şey onu emmek olduğu için söyleyecek bir şey düşünemedim. Paniğim onu yaralı bir hayvan gibi bir yırtıcıya çekti.

Ben tüm gücümle gözlerinin içine bakmaya çalışırken Massimo yaklaşmak için hareket etti. Bizi üç adımda ayıran

mesafeyi kat etti, en azından bu şekilde arzumun nesnesinin görüş alanımdan kaybolmasına sevindim. Ne yazık ki, rahatlama uzun sürmedi, çünkü önümde duran Massimo, şişkin organıyla karnımı nazikçe gıdıklamaya başladı. Bir adım geri gittim ve beni takip etti. İki adım geri gittim, ama yakın olmak için sadece bir adıma ihtiyacı vardı. Kabin çok büyük olmasına rağmen, er ya da geç alanın tükeneceğini biliyordum. Ben duvara yaslanmışken, Siyah vücudunu benimkine yaklaştırdı.

"Ona bakarken ne düşünüyordun?" üstüme eğilerek sordu. "Dokunmak istiyor musun? Şu anda sana dokunan odur..."

Tek kelime edemiyordum, ağzımı açtım ama sesler çıkmak istemiyordu. O bana sürtünerek, karnıma gitgide daha çok bastırırken, orada çaresiz, sersemlemiş ve arzuyla sarhoş halde durdum. Basınç ritmik, titreşen hareketlere dönüştü. Maximus inledi ve alnını başımın üstündeki duvara dayadı.

"Yardımın olsa da olmasa da yapacağım," dedi içini çekerek.

Daha fazla direnemedim, bu yüzden Siyah'ı sert kalçalarından yakaladım. Tırnaklarımı batırdığımda donuk bir nefes verdi. Sert bir hareketle arkamı döndüm ve onu duvara ittim. Kolları iki yanına düşmüştü ve parıldayan bakışları arzuyla yanıyordu. Onu hemen durdurmazsam kontrolü tekrar kazanamayacağımı ve olmaması gereken şeyin olacağını biliyordum.

Döndüm ve duştan ve banyodan çıktım, kapının yanında asılı olan bornozu kaptım ve odadan çıkarken aceleyle üzerime geçirdim. Arkamda daha fazla ayak sesi duymasam da koridorlarda koştum. Bahçeyi ve merdivenleri geçtikten

sonra iskeleye vardığımda durdum. Nefes nefese sürat teknesine bindim ve kanepelerden birine çöktüm.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak durumu analiz etmeye çalıştım ama gözlerimin önünden geçen görüntüler düşünmeme izin vermedi. Massimo'nun muhteşem ereksiyonunu hayal etmekten kendimi alamadım. Penisinin tadı neredeyse ağzımda ve parmaklarımın arasında narin teniyle temasının tadını alabiliyordum.

Ne kadar süre suya baktım bilmiyorum ama sonunda ayağa kalkıp eve geri döndüm.

Yatak odamın kapısını yavaşça açtığımda Domenico'nun büyük Louis Vuitton valizlerini paketlediğini gördüm.

"Massimo nerede?" diye sordum fısıltıyla, kafamı odaya zar zor sokarak. Bana baktı ve gülümsedi.

"Sanırım kütüphanede. ona gitmek ister misin? Şimdi danışmanıyla konuşuyor, ama bana onu istediği sıklıkta Don Massimo'ya götürme emri verildi. "

İçeri girdim ve kapıyı kapattım.

"Hayır, gerek yok," diye yanıtladım, cevaba kayıtsız bir elimi sallayarak eşlik ettim. "Bavullarımı toplamanı sana o mu emretti?"

Domenico bagaja konsantre olmak için geri döndü.

"Yani bir saat içinde ayrılman gerekiyor, muhtemelen istemese bile, sana yardım etmem gerekmez mi?"

"Lütfen, bana onu demeyi kes, sinirlerimi bozuyor, bu arada muhtemelen aynı yaştayız, o yüzden formaliteleri bitirelim."

Domenico gülümsedi ve başıyla onayladı, bu da teklifimi kabul ettiğini anlamamı sağladı.

"Nereye gittiğimizi söyler misin?" Diye sordum.

"Napoli, Roma ve Venedik'te" dedi. "Sonra Fransız Rivierası'na."

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Hayatım boyunca, Massimo'nun sonraki günlerde ziyaret etmeme izin vermeyi planladığı kadar çok yer görmemiştim.

"Ziyaretlerimizin her birinin amacını biliyor musunuz?" tekrar sordum. "Ne getirmem gerektiğini bilmek istiyorum."

Domenico bavulları düzenlemeyi bıraktı ve gömme dolaba gitti.

“Temelde evet, ama sana söylememeliyim. Don Massimo sana her şeyi açıklayacak, sadece doğru kıyafetleri seçmene yardım edeceğim, ama merak etme. Bir suç ortağıyla bana göz kırptı. "Moda benim yeteneğim."

"Öyleyse sana tamamen güveneceğim. Hazırlanmak için bir saatim varsa acele etmeliyim, değil mi? "

Domenico başını salladı ve büyük gömme dolabın derinliklerinde gözden kayboldu.

Banyoya gittim ve hala devam eden arzunun kokusunu aldığımı düşündüm. Mide krampı geçirdim. Yapamam, diye düşündüm. Odama geri döndüm, karşıya geçtim ve Domenico'ya katıldım. "Varşova'daki evden eşyalarım geldi mi?"

Çocuk büyük dolaplardan birini açtı ve kutuları işaret etti.

"Açıkçası ama Don Massimo onlara dokunmamamı istedi."

Mükemmel, diye düşündüm.

"Beni biraz yalnız bırakır mısın?" Onun çoktan gitmiş olduğunu söylemek için zar zor zamanım oldu.

Kutuları karıştırıp ilgilendiğim şeyi aradım: benim küçük pembe üç başlı arkadaşım. Sonunda, çeyrek saat kadar

sonra, elimde olduğunda, rahat bir nefes aldım. Bornozumun cebine koydum ve banyoya gittim.

Domenico balkondaydı, benden bir işaret bekliyordu. Odayı geçerken ona başımı salladım ve o da gömme dolaba geri döndü.

Pembe oyuncağımı çıkardım ve iyice yıkadım. Ona bakarak mırıldandım. O zamanlar en iyi arkadaşımdı. Uygun bir yer bulmak için banyoya dikkatlice baktım. Rahatça uzanarak mastürbasyon yapmayı severdim, bunu asla aceleci veya dengeli bir pozisyonda yapmadım. Yatak odası en iyisi olurdu ama asistanımın varlığı beni engellerdi. Banyonun köşesinde modern bir deri şezlong vardı. En rahat yer olmazdı, ama iyi olur, diye düşündüm. Yere yatacak kadar çaresizdim.

Şezlong şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve boyuma tam uygun uzunluktaydı. Bornozun yere düşmesine izin verdim, çıplak ve orgazma ulaşmaya hevesli bir şekilde uzandım. Sürtünmeyi azaltmak için iki parmağımı yaladım ve içime soktum. Sürpriz bir şekilde, o kadar ıslak olduğumu fark ettim ki kesinlikle işe yaramazdı. Vibratörü açtım ve ortadaki ucu zonklayan iç kısmıma yavaşça ittim. Bu daha derine indikçe, tavşan şeklindeki ikinci uç arka girişe girdi. Vücudumdan bir ürperti geçti ve bunu tatmin etmenin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Lastik arkadaşımın en güçlü titreyen üçüncü ucu şişmiş klitorise dayanıyordu. gözlerimi kapattım. Aklımda tek bir görüntü vardı ve şu anda görmek istediğim tek şey: Elinde güzel penisiyle duşta duran Massimo.

İlk orgazm saniyeler içinde geldi, sonraki dalgalar yarım dakika arayla geldi. Bir süre sonra o kadar yorulmuştum ki

bacaklarımı kapatmak için vibratörü zar zor çıkarabiliyordum.

Yarım saat sonra aynanın karşısındaydım ve makyaj malzemelerimi deri bir çantaya geri koyuyordum. Yansımama baktım: Gördüğüm kadın sadece bir hafta önce ne olduğumu hatırlamıyordu. Cilt bronzlaşmış, sağlıklı ve tazeydi. Saçlarımı düzgün bir topuz yapmıştım, gözlerim hafiften yapılmıştı ve ağzım koyu bir rujla vurgulanmıştı. Domenico gezi için beyaz bir Chanel takımı seçmişti. Uzun, bol, hafif, kremsi beyaz ipek pantolon ve tulum izlenimi veren geniş askılı narin bir üst. Tamamı Prada'nın ince topuklu bir çift burnu ile tamamlandı.

"Bavullar hazır," diye bilgilendirdi Domenico, çantayı bana uzatarak.

"Şimdi Massimo'yu görmek istiyorum."

"Görüşmesi daha bitmedi ama..."

"Artık bitecek demek," diye yanıtladım yatak odasından çıkarken.

Kütüphane, yerini ezberlediğim birkaç odadan biriydi. Koridorlardan geçtim. Stilettoların tik takları taş zeminde çınladı. Kapının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım ve kapı koluna bastım. İçeri girer girmez sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Derin uykumdan uyanır uyanmaz Nero ile ilk görüşmemden beri o odaya girmemiştim.

Massimo kanepede oturuyordu. Hafif keten bir takım elbise ve göğsünde düğmeleri açık bir gömlek giymişti. Yan koltukta, muhatabından çok daha yaşlı, gri saçlı yakışıklı bir adam vardı. Tipik İtalyan, diye düşündüm, arkaya taranmış uzun saç, bakımlı keçi sakalı. İkisi de beni görünce ayağa kalktılar. Massimo'nun ilk bakışı soğuktu, sanki toplantıyı

böldüğüm için beni azarlamak istiyor gibiydi. Ama gözleri vücudumu yukarıdan aşağıya doğru taradığında deyim yerindeyse yumuşadı. Durup bana bakmadan adama bir şeyler fısıldadı ve bana doğru geldi, gelip yanağımdan öptü.

"Sonunda sensiz idare etmek zorunda kaldım," diye fısıldadı beni öpmeden önce.

Dudakları uzaklaşırken, "Ben de ondan kurtuldum," diye alçak bir sesle yanıtladım.

Bu sözleri duyunca bir an şaşırdı. Tutku ve öfke dolu bir bakışla beni deldi. Sonra elimi tuttu ve beni ev sahibine götürdü.

"Laura, bu Mario, sağ kolum."

Uzanıp uzandım ama nazikçe omuzlarımdan tuttu ve iki yanağımdan öptü. Ben bu jeste henüz alışmamıştım, ülkemde ancak yakın arkadaşlar arasında böyle selamlaşırız.

"Müdür" dedim gülümseyerek.

"Mario yeterli olacak." Adam gülümsememe karşılık verdi. “Sonunda seni bedende gördüğüme sevindim. yaşa."

Dondum. "Canlı" derken ne demek istedi? Onunla tanışacak kadar uzun süre hayatta kalamayacağıma inanmış mıydı? Korkmuş ifadem Mario'yu ne demek istediğini açıklamaya ikna etti.

“Evin her yerinde onun portreleri var. Yıllarca ve kimse onun gerçekten var olmasını beklemiyordu. Bu hikayeye kendisi de şaşırmıyor mu? "

Omuz silktim. “Senden saklanmayacağım,” diye açıkladım, “bütün bu durum gerçeküstü ve beni biraz bunaldı. Ama hepimiz Don Massimo'ya karşı koyamayacağımı biliyoruz ve bu yüzden bana dayattığı üç yüz altmış beş günün her birini alçakgönüllülükle kabul etmeye çalışıyorum. "

Maximus kahkahayı patlattı. "Evet, alçakgönüllülükle..." diye tekrarladı ve aynı derecede eğlenmiş görünen diğer adama İtalyanca seslendi.

"Ruh halinizi aydınlattığıma sevindim. Yokluğumun tadını çıkarabilmen için arabada bekleyeceğim, "Onlara alaycı bir gülümseme göndererek dişlerimin arasında mırıldandım.

Sonra ondan uzaklaşıp kapıya doğru yürüdüm. Çok komik olan Mario, "Haklısın Massimo, onun İtalyan olmaması inanılmaz."

Onu umursamadan kapıyı arkamdan kapatarak odadan çıktım.

Araba yoluna çıkmadan hemen önce durdum. Kaldırımda ölü yatan adamın sahnesini hep hatırladım. Yutkundum ve etrafıma bakmadan önüne park etmiş SUV'ye doğru yürüdüm. Şoför kapıyı benim için açtı ve içeri girmeme yardım etmek için elini uzattı.

Koltukta iPhone'um ve bilgisayarım vardı. Onları görünce içimden bir sevinç çığlığı kaçtı. Kokpit ile ön koltukları ayıran camı kaldırmak için kumandaya bastım. Neşeyle telefonu açtım ve annemden gelen onlarca cevapsız aramayı keşfettim ve bir tanesi bile Martin'den gelmemişti. “Bir yılı aşkın süredir birlikte olduğun adamın seni tamamen umursadığını bilmek aynı zamanda hem üzücü hem de ironik,” diye düşündüm.

Annemin numarasını çevirdim. Korkmuş bir ses cevap verdi.

"Aşkım, beni ne kadar endişelendirdin, neredeyse korkudan ölüyordum, kahretsin!" diye bağırdı neredeyse hıçkırarak.

"Anne dün beni aradın. Sakin ol, hiçbir şey olmadı. "

Ne yazık ki, annelik içgüdüsü tam tersini önerdi ve bu yüzden pes etmedi.

"Emin misin? İyi misin Laura? Sicilya'dan döndün mü? Nasıl gitti?"

Derin bir nefes aldım, onu kandırmanın kolay olmayacağını biliyordum. Herşey iyiydi? Şey, aslında… Kendime baktım ve sonra etrafa baktım.

"Sorun değil anne, evet, döndüm ama sana bir şey söylemem gerek." Gözlerimi kapatıp ısırmak için dua ettim. "Tatil sırasında adanın en iyi otellerinden birinden iş teklifi aldım." Sesim aşırı heyecanı ele veriyordu. "Bana bir yıllık sözleşme teklif ettiler ve kabul etmeye karar verdim, bu yüzden ayrılmaya hazırlanıyorum." Tepkisini beklemeyi bıraktım ama bir an sessizlik oldu.

"Bir kelime İtalyanca bilmiyorsan nasıl mümkün olabilir?" o cevapladı.

"Anne lütfen ama bununla ne alakası var, bütün dünya İngilizce konuşuyor."

Durum kontrolden çıkıyordu ve biraz daha uzun konuşursak bir şeyler koklayacağını biliyordum. Bundan kaçınmak için ona dedim ki: "Birkaç gün içinde sana geleceğim ve sana her şeyi anlatacağım. Şimdi ayrılış için ayarlayacak çok şeyim var ... ».

"Tamam, ama Martin'le nasıl gidiyor?" ihtiyatla sordu. "Şirketinden ayrılmıyor, çok işkolik."

Uzun bir iç çektim.

"İtalya'dayken bana ihanet etti. Ondan ayrıldım ve bu yüzden bu işin kaderin bana sunduğu büyük bir fırsat olduğunu biliyorum, "Yapabileceğim en sakin ve tarafsız tonla açıkladım.

"Sana söyledim! O sana göre bir adam değildi, çocuğum."

"Evet, tabi, çok şükür yenisini bilmiyorsun" diye düşündüm.

"Anne, kapatmak zorundayım çünkü bir ofise gitmem gerekiyor. Beni ara ve seni sevdiğimi hatırla. "

"Ben de. Kendine iyi bak aşkım."

Saldırıya geçince rahat bir nefes aldım. Belki de başarmıştım. Şimdi Nero'ya Polonya ziyaretinden kaçamadığımı söylemek zorunda kaldım. O sırada arabanın kapısı açıldı ve Massimo zarif bir hareketle içeri girdi.

Telefonla elime baktı.

"Annenle konuştun mu?" Araba hareket etmeye başlarken biraz endişeli bir sesle sordu.

"Evet, ama yine de endişeli," diye yanıtladım gözlerimi camdan ayırmadan. "Maalesef sesimi duymak işe yaramadı ve birkaç gün içinde Polonya'ya gitmem gerekecek. Ayrıca zaten orada olduğumu düşündüğün için. " Tepkisini görmek için Black'e döndüm. Yanıma oturdu ve bana baktı.

"Bunu tahmin etmiştim. Bu yüzden Varşova'yı gezimizin sonunda planlamıştım. İstediğiniz kadar kısa sürede olmayacak ama sanırım sık sık aramalar annenizi rahatlatır ve bize biraz zaman verir."

Sözleri beni sakinleştirdi.

"Teşekkür ederim gerçekten minnettarım."

Massimo bir an daha bana baktı, sonra boynunu koltuk başlığına dayadı ve içini çekti. "Sana göründüğü kadar kötü değilim. Seni hapse atmak ya da şantaj yapmak istemiyorum ama şimdi dürüstçe söyle: Seni zorlamasaydım benimle kalır mıydın? " Sorgulayıcı bir bakışı vardı.

Cama döndüm. "Kalır mıyım?" Merak ettim. Belli ki değil. Black bir süre bekledi, ardından yanıt alamayınca iPhone'unu çıkardı ve internette bir şeyler aramaya başladı.

Sessizlik dayanılmazdı, onunla her şeyden çok konuşmaya ihtiyacım vardı. Belki ülkeme duyduğum özlemden, belki de birlikte duş almaktan dolayıydı. Gözlerimi pencereden ayırmadan "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum.

«Katanya havaalanında. Trafik yoksa, bir saat içinde oraya varmamız gerekecek. "

"Havaalanı" kelimesini duyduğumda bir ürperti duydum. Vücudum gerildi ve nefesim hızlandı. Uçmak en nefret ettiğim şeylerden biriydi.

Koltukta gergin bir şekilde hareket etmeye başladım ve klimanın serinliği aniden kutup soğuğu gibi geldi. Kollarımı ısıtmak için ovuşturmaya başladım ama tüylerim diken diken olmadı. Massimo aniden yanardağa dönüşen soğuk bakışlarıyla beni izledi.

"Neden sutyen takmıyorsun?"

Kaşlarımı çattım ve ona sorgulayıcı bir bakış attım.

"Meme uçlarını görebilirsin."

Aşağıya baktım ve narin ipekten gerçekten göründüklerini gördüm. Omuz askısını biraz geri çektim ve omuzları açtım. Bej rengi sutyenin dantelleri bronz ten üzerinde göze çarpıyordu.

"Şu anda sahip olduğum tüm iç çamaşırlarının dantel olması benim suçum değil," diye yorum yaptım kayıtsızca. "Dolgulu bir sutyenim bile yok, bu yüzden görünüşüm dikkatinizi çekerse beni bağışlayın, ama bunu ben seçmedim." Tepkisini görmek için gözlerine baktım.

Siyah, dantel omuz askısına baktı, sonra uzandı ve üst kısmı daha da aşağı çekti. Yumuşak kesim, göğüslerimi ortaya çıkarmak için omzumdan aşağı kaymasını sağladı. Ortağım şovun tadını çıkararak oturdu ve onun için onu mahvetmeyecektim. Pembe arkadaşımla sabah görüşmesinden sonra en azından hayali bir tatmin duygusu ve zihnim üzerinde kontrol vardı. Siyah bir bacağını koltuğa bükerek bir tarafa oturdu. Başparmağını yavaşça dantel kayışla tenim arasında kaydırdı. Bu temas bana yeni bir heyecan verdi ama bunun ilkiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Üşüyor musun?" Başparmağını sutyeninin altında daha da aşağılara doğru hareket ettirirken sordu.

"Uçmaktan nefret ediyorum," dedim artan heyecanımı gizlemek için. "Tanrı insanın uçmasını isteseydi, ona kanatlar verirdi," diye devam ettim, gözlerim yarı kapalı ama neyse ki güneş gözlüklerinin arkasına gizlenerek neredeyse fısıldayarak.

Massimo'nun eli göğsüme doğru indi, dantelin altında hareket etti. İstediği yere geldiğinde yüzünde arzu belirdi ve gözleri hayvani şehvetle parladı. Bu bakışı daha önce de görmüştüm ve diğer tüm zamanlarda kaçmıştım. Ancak bu sefer mümkün olmayacaktı.

Siyah bana yaklaşırken göğsümü sıkıca tuttu. Farkında olmadan kalçalarım hareket etmeye başladı ve meme ucumu parmaklarıyla ovuştururken başım koltuk başlığına geri döndü. Sanki saçımı düzeltmemin ne kadar sürdüğünü ve bu hareketten ne kadar nefret ettiğimi biliyormuş gibi, boştaki eliyle beni boynumdan tuttu. Öne eğildi ve şişmiş meme ucunu dişlerinin arasına aldı. Yavaşça dantelden ısırdı.

"Bu benim," diye fısıldadı başını kaldırarak.

Boğuk sesi ve söyledikleri inlememe neden oldu.

Massimo daha sonra üstümü belime indirdi, sutyenini geri çekti ve ağzını çıplak meme ucuna yaklaştırdı. İçimdeki her şey titredi. Sabah oyunları bir işe yaramamıştı, hala heyecanlıydım. Pantolonumu indirdiğini ve tamamen çıkarmadan, arkamdan beni külotumun dantellerine sürtünerek becerdiğini hayal ettim. Kendi düşüncelerimden heyecanlanarak onu saçlarından tuttum ve kendime doğru çektim.

"Daha güçlü!" Diğer elimle güneş gözlüklerimi çıkarırken fısıldadım. "Beni daha sert ısır."

Bu emir, kafasında kırmızı bir düğmeye basmak gibiydi. Neredeyse sutyenimi koparacaktı, sonra dişlerini göğüslerime geçirecekti, şimdi emiyor, bazen ısırıyordu. Arzunun, karşı koyamayacağım bir dalga gibi büyüdüğünü hissettim. Saçlarını çekerek başını kaldırdım ve dudaklarının benimkileri bulmasına izin verdim. Sonra gözlerinin içine bakabilmek için onu yavaşça kendimden uzaklaştırdım. Bir öfkeydi, gözbebekleri irisleri o kadar doldurmuştu ki gözleri tamamen siyah görünüyordu. Ağzımda nefes nefese kalıyor, dişleriyle dudaklarımı yakalamaya çalışıyordu.

"Don... bitiremeyeceğin şeye başlama," dedim yalayarak. "Yakında o kadar ıslanacağım ki, üstümü değiştirmeden yolculuğa devam etmek imkansız olacak."

Bu sözler üzerine Siyah parmaklarını koltuğun kenarına öyle bir bastırdı ki deri gıcırdadı. Vahşi bir bakışla beni deldi, zihninde gerçek bir fırtınanın koptuğunu biliyordum.

"İkinci kısmı kurtarabilirdin," dedi koltuğuna dönerken. "Bacaklarının arasında neler olduğu düşüncesi beni deli ediyor."

Pantolonuna baktım ve yutkundum. O harika ereksiyon artık benim için sadece bir hayal değildi. Artık kıyafetlerinin altında zorlanan devasa üyesinin neye benzediğini tam olarak biliyordum. Massimo, bariz bir memnuniyetle tepkimi gözlemledi. Düşüncelerimi normale döndürmek için başımı salladım ve yavaş yavaş giyinmeye başladım.

Ben buruşuk takım elbisemi düzeltmeye çalışırken Massimo bana bakmayı kesmedi. Saçımı düzeltip gözlüğümü taktım. Bitirdiğimde, torpido gözünden siyah bir çanta çıkardı.

"Senin için bir şeyim var" dedi ve bana verdi. Patek Philippe yazan zarif altın harfler. O markayı biliyordum, yani kutuda sadece bir şey olabilirdi. Ayrıca o saatlerin ne kadara mal olduğunu da biliyordum.

"Massimo... Ben..." Ona baktım. "Böyle bir hediyeyi kabul edemem."

Güldü ve Havacılarını giydi.

"Bebeğim, bu benden alacağın en mütevazı hediyelerden sadece biri. Ve birkaç yüz gün daha başka seçeneğiniz olmadığını unutmayın. "

Bu tartışmanın hiçbir sonuca varmayacağını biliyordum ve buna karşı çıkmanın kötü bir şekilde sonuçlanması riskini taşıyordum. Her neyse, kaçış yolum yoktu. Paketten bir kutu çıkardım ve açtım. Saat muhteşemdi, küçük elmaslarla süslenmiş pembe altın. Tek kelimeyle mükemmel.

“Son birkaç gün içinde dünyayla fazla temas kurmadın. Biliyorum çok şey kaçırdın ama artık her şeyi yavaş yavaş toparlayacaksın" dedi saati bileğime takarken.

6

Daha fazla sorun yaşamadan havaalanına vardık. Ben eşyalarımı muhtemelen yolda koltuğa yayılmış olan çantama doldururken şoför Nero'ya kapıyı açtı. Massimo arabanın etrafından dolandı, benim tarafımdan kapıyı açtı ve bana elini uzattı. Cesurca davrandı ve keten takımının içinde karşı konulmazdı.

Ayaklarım yere değdiğinde, beni gizlice kalçalarımdan tuttu ve girişe doğru itti. Ergenlerle ilişkilendirdiğim bu jest karşısında şaşkınlıkla ona baktım. Sırıttı, sonra elini sırtımdan aşağı kaydırdı ve beni terminale götürdü.

Kontrolleri hiç bu kadar hızlı yapmamıştım, binada basit bir yürüyüştü. Pistten çıktığımızda başka bir araba bizi aldı ve küçük bir uçağın merdivenine kadar eşlik etti. Onu görür görmez kendimi kötü hissettim. Araç, kanatları takılı bir tüp gibi bana mikroskobik görünüyordu. Uçakla uçmaktan zaten nefret ediyordum ama buna kıyasla Goliath'a karşı David'di.

Arkamdan bir ses, "Merdivenden yukarı çık," dedi.

"Gerçekten bunun hakkında konuşmuyoruz Massimo, yapamam!" nefes nefese kaldım. "Bana bu küçük tekneyi uçuracağımızı söylememiştin. Oraya gitmiyorum. " Panik içindeydim ve arabaya geri yürümeye çalıştım.

"Laura, olay çıkarma, yoksa seni zorlamak zorunda kalacağım," diye mırıldandı ama adım atacak durumda değildim.

Siyah başka bir şey söylemeden beni kollarına aldı ve ona bağıran ve sallanan kollarıma rağmen merdiveni tırmandı ve küçük girişten süzüldü. Pilotu selamladı ve ambar arkamızdan kapandı.

Çok korkmuştum ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki düşüncelerimi duyamıyordum. Sonunda dövüşüm bir etki yaratmayı başardı ve Massimo beni yere indirdi.

Ayaklarım yere çarptığında ve geri çekilince ona güçlü bir tokat attım.

"Aklına ne takıyorsun sen? Bırak beni, inmek istiyorum!" diye korkuyla çıkışa doğru koştum.

Massimo beni omuzlarımdan tuttu ve cihazın neredeyse tüm tarafını kaplayan solgun deri bir kanepeye fırlattı. Vücudunun ağırlığıyla beni ezdi, böylece hareket etme şansım olmadı.

"Lanet olsun Massimo!" Ağzımdan vahşi çığlıklar ve küfürler çıkıyordu.

Beni susturmak için dudaklarını benimkilere bastırdı ve dilini ağzıma soktu ama bu sefer eğlenmek istemedim ve bunu içimde hisseder hissetmez ısırdım. Yüksek sesle. Siyah geri sıçradı ve bana vurmak istermiş gibi elini kaldırdı. Gözlerimi kapattım ve kaçınılmaz olanı bekleyerek kıvrıldım. Darbe gelmedi. Sonra gözlerimi tekrar açtım ve öfkeyle kemerini çözdüğünü gördüm. "Aman Tanrım, ne yapmak istiyorsun?" Düşündüm. Topuklarımla kendimi iterek kanepede geriye doğru yürümeye başladım. Tek bir hareketle kemeri ilmeklerden çıkardı, yavaşça gömleğini çıkardı ve yanındaki sandalyenin arkasına yerleştirdi. Öfkeliydi, gözleri öfkeyle yanıyordu, çeneleri acıyla gerildi.

"Massimo, hayır, lütfen..." diye kekeledim.

"Kalk," dedi aniden ve ben tepki vermeyince, "Kalk siktir et!" diye bağırdı.

Korktum, oturdum.

Yürüdü, çenemi parmaklarının arasına aldı ve gözlerinin içine bakmam için kaldırdı.

"Cezanı kendin seçeceksin Laura. Direnmemen için seni uyardım. Şimdi bana ellerini ver. "

Yüzüne bakmaya devam ederken dediğini yaptım. İki bileğimi de tuttu ve kemeriyle ustaca bağladı. Sonra beni koltuğa oturttu ve emniyet kemerimi bağladı. Bir süre sonra uçağın yuvarlandığını fark ettim.

Karşımda oturan Siyah bana baktı ve öfkeden köpürüyordu.

"Henüz kendini zorlamaman için sana hangi seçenekler arasından seçim yapabileceğini söyleyeceğim," diye açıkladı sakin bir sesle. "Yüzüme her vurduğunda, bana mutlak bir saygısızlık gösteriyorsun, beni gücendiriyorsun, Laura. Bu yüzden ne hissettiğimi anlamanı istiyorum. Cezanız fiziksel olacak, sizi temin ederim ve onu almaktan memnun olmayacaksınız. Onu emmek ya da dilinizle sizi memnun etmeme izin vermek arasında seçim yapabilirsiniz. "

Son sözlerini söylediği gibi uçak havalandı. Tırmandıkça kendimden geçtim. Bilincimi yerine getirdiğimde, bileklerim hala bağlı bir şekilde kanepede yatıyordum. Black koltukta bacak bacak üstüne atmış oturuyordu ve gözleri bana sabitlenmişti, elinde bir bardak şampanya.

"Yani?" kayıtsızca sordu. "Ne seçersin?"

Gözlerimi ondan ayırmadan tekrar oturdum.

"Şaka yapıyorsun değilmi?" diye sordum tükürüğü yutarak.

"Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?" Sence tokatlanmak şaka mı? " Bana doğru eğildi. "Laura, önümüzde bir saatlik yolculuğumuz var ve bu saat içinde cezan infaz edilecek. Ben

sana senden daha nazikim, çünkü seçmene izin veriyorum." Göz kırptı ve dudağını ısırdı. "Ama yakında sabrım tükenecek ve senin yaptığının aynısını ya da ne istersem onu yapacağım."

"Onu emeceğim," dedim hiçbir duygu duymadan. "Ellerimi gevşetecek misin yoksa ağzımdan becermek mi istiyorsun?" diye sordum sertçe.

Korkumu görmesini istemiyordum, bunun onu harekete geçireceğini biliyordum. Sanki pusuya yatmış bir yırtıcı kuş gibiydi: Kanı koklayarak saldıracaktı.

"Çok umuyordum," dedi ayağa kalkıp sineğinin düğmelerini açarak. "Seni serbest bırakmak gibi bir niyetim yok. Muhtemelen aptalca bir şey yaparsın ve sonra başka bir ceza bulmam gerekir. "

Yaklaştığında gözlerimi kapattım. "Olması gereken ne ki, artık düşünmeyelim" dedim kendi kendime. Yüzümdeki penisi yerine, beni yukarı kaldırdığını hissettim. gözlerimi açtım. Koridor uçağın dibine doğru daraldı ve Massimo geçmek için yan dönmek zorunda kaldı. Ortasında bir yatağın olduğu karanlık bir odaya girdik.

Black beni yavaşça yumuşak çarşafların üzerine bıraktı. Beni orada bırakıp yan odaya geçti. Elinde bornozun siyah kuşağını tutarak geri döndü. Hareket etmesini izledim ve bir noktada korkuya rağmen yapmam gerekenin benim için ceza olmayacağını anladım.

Black ellerimi bağlayan kemeri yakaladı ve çözdü. Sonra beni karnımdaki şiltenin üzerine attı ve bileklerimin etrafındaki sert deri düğümünü daha narin olan bornoz kemeriyle değiştirdi. İşi bitince sırtıma döndü. Ellerimi üzerlerinde yattığım için hareket ettiremiyordum.

Komodinin yanına gitti ve bir gece maskesi çıkardı. Varşova'da, sabahları güneş uyumama izin vermediğinde kullandım.

Eğilip gözlerimin üzerine koydu. Şimdi sadece siyah ipeği görebiliyordum.

"Bebeğim, sana ne kadar çok şey yapmak istediğimi hayal bile edemezsin," diye fısıldadı.

Hareketsiz kaldım, şaşkındım. Tam olarak nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmiyordum. Kendimi onun erkekliğini almaya hazırlayarak dudağımı ısırdım.

Aniden pantolonumun düğmelerini çözdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, yastığa sürterek gözlerimdeki maskeyi çıkarmaya çalışarak. "Sanırım istediğin şey için sadece benim ağzıma ihtiyacın var, değil mi?"

Massimo beni soymak için durmadan güldü.

"Beni tatmin etmek senin için bir ceza olmayacak," diye fısıldadı, "bunu istediğini biliyorum, en azından bu sabahtan beri. Ama şimdi bunu, siz katılmadan veya duruma hakim olmadan size yaparsam, o zaman ödeşeceğiz. Sert bir hareketle pantolonumu çıkardı.

Tüm gücümle bacaklarımı kapattım, ne yapmak isterse yapsın karşı koyamayacağımı bilsem de.

"Massimo, lütfen yapma..."

"Ayrıca bana vurmamanı istedim..." Konuşmayı kesti ve yatağın ağırlığının altında ezildiğini hissettim.

Ne olacağını göremiyordum, sadece dinleyebiliyordum. Nefesini yanağımda hissettim, sonra nazikçe kulak mememi ısırdım.

"Korkma bebeğim," dedi, bacaklarını açmam için bacaklarımın arasına koyarken. "İyi olacağım, söz veriyorum."

Onları daha da sıkı tutmaya çalıştım, çabayla inledim.

"Şşş..." diye fısıldadı. “Şimdi bacaklarını açacağım ve bir parmakla başlayacağım. Sakin ol."

Sorun olsa da olmasa da, dediğini yapacağını biliyordum, bu yüzden tutuşumu gevşettim.

"Pekala, şimdi benim için bacaklarını aç."

Onun istediğini yaptım.

"İyi olmalısın ve sana ne diyorsam onu yapmalısın çünkü seni incitmek istemiyorum."

Elini indirirken yavaşça dudaklarımı öpmeye başladı. Diğer eliyle yüzümü tuttu ve öpücükleri derinleşti. Tamamen pes ettim ve dillerimiz her saniye hızlanarak hassas bir dansa başladı. İstedim, dudaklarım kısa sürede daha istekli hale geldi.

"Sakin ol bebeğim, o kadar hızlı değil, bunun ceza olduğunu unutma," diye fısıldadı eli külotunun bağcıklarına uzanırken. “Kumaşın altında tenini hissetmeyi seviyorum. Yatarak kalın, sessiz olun. "

Parmakları yavaşça vücudumun en iç noktasında gezindi. Dudaklarını kulağımdan çekmeden, sanki benimle dalga geçiyormuş gibi nazikçe okşayarak uyluklarımın içini keşfetti. Şişmiş dudaklarıma dokundu ve sonra bana nüfuz etti. Harika dokunuşunu hissettiğimde, sırtımı kavisledim ve ağzımdan bir zevk iniltisi çıktı.

«Hareket etme ve sessiz kal. Ses çıkarmana izin vermiyorum, tamam mı? "

Kabul etmek için başımı salladım. Parmağı tamamen içeri girene kadar gitgide daha derine daldı. Üzerimde hafif, heyecan verici bir hareket başlatırken sessiz kalmaya çalışarak dişlerimi gıcırdattım. Orta parmak içeri girip çıktı ve başparmak hafifçe şişmiş klitorisi ovuşturdu. Sonra ağırlığının aşağıya doğru kaydığını hissettim. Duygu nefesimi kesmişti. Parmakları, başı onlara ulaşana kadar hareket etmeye devam etti. Sonra aniden Maximus onları çıkardı ve onaylamayan bir yüz buruşturma yaptım. Ama bir an sonra nefesi külotumun bağcıklarını ısıttı.

"Seni ilk gördüğümden beri bunun hayalini kuruyorum. Başladığımda benimle konuşmanı istiyorum. Sorun olup olmadığını bilmek istiyorum, seni nasıl eğlendirebilirim, "diye mırıldandı külotumu ayaklarıma kadar çekerken.

İçgüdüsel olarak, utanarak bacaklarımı kapattım.

"Nisan. Üstelik! Sana bakmak istiyorum."

O an neden gözlerimi kapattığını anladım. Her şeye rağmen ilk ilişkimizde rahat olmamı istedi. Aslında gördüğünden daha az gördüğüne inanmamı istedi. Biraz korktuklarında gözlerini kapatan, çünkü onları görmemekle, kendilerinin de görülmeyeceğine inandıkları çocuklar gibi.

Yavaşça dediğini yaptım ve derin bir nefes aldığını hissettim. Bacaklarımı daha da açarak en içteki bölgelerimi inceledi.

"Yala beni," diye haykırdım, daha fazla direnemedim. "Lütfen, Don Massimo!"

Yalvarmamı duyunca, başparmağını ritmik bir şekilde klitorisine sürtmeye devam etti.

"Sabırsızsın, o zaman cezalandırılmayı seviyorsun."

Geldi ve dilini amına gömdü. Saçından tutmak istedim ama arkamda bağlı ellerim beni engelledi. Enerjik hareketlerle içime girerken parmakları en hassas noktaya ulaşmak için dudaklarımı ayırdı.

“Hemen gelmeni ve durmam için yalvarana kadar kendine orgazm üstüne orgazm işkencesi yapmanı istiyorum. Ama durmayacağım. Seni cezalandırmak zorundayım, Laura. "

Gözlerimdeki maskeyi yırttı.

"Bana bakmanı istiyorum. Gelirken yüzünü tekrar tekrar görmek istiyorum. "

Ayağa kalktı ve başımın altına bir yastık koydu.

"İyi bir manzaraya sahip olmalısınız," diye ekledi.

Siyah'ı bacaklarımın arasında görmek hem şehvetli hem de korkunçtu. Bir erkeğin beni orgazm olurken izlemesini hiç sevmemiştim. Çünkü her zaman çok samimi görünüyordu, ama bu sefer başka seçeneğim yoktu. Dudaklarını klitorisime sürttü ve iki parmağını içime soktu. Gözlerimi kapattım, zaten zevkin eşiğinde.

"Daha yüksek sesle," diye fısıldadım.

Bileği hızlı hareketler yaptı ve dili en hassas yerime girdi.

İlk geldiğimde Lehçe "Siktir," diye bağırdım. Orgazm uzun ve eziciydi. Bir ip gibi gergin olan bedenim, Maximus'un yaptığı şeye hapsolmuştu. Orgazm sona ererken dudakları şişmiş ve aşırı duyarlı klitorisine dönerek beni acının eşiğine getirdi. Dişlerimi gıcırdayana kadar gıcırdattım, parmaklarına saplanarak kıvrandım.

"Afedersiniz!" Bir sonraki acı verici zevk dalgasının ardından çığlık attım.

Siyah yavaş yavaş baskıyı hafifletti, böylece vücudum gevşedi, diliyle ağrılı noktaları öptü ve okşadı. İşi bittiğinde,

pelvisim şilte üzerine ağır bir şekilde düştü. Sonra, ben hareketsiz yatarken, Maximus bir elini altıma kaydırdı ve ellerimi serbest bırakabilmem için bileklerimdeki düğümü gevşetti. Gözlerimi açtım ve ona baktım. Yavaşça yataktan kalktı, komodinin çekmecesine yürüdü ve bir paket ıslak mendil aldı. Bir an önce böylesine gaddarca davrandığı noktalardan nazikçe geçti.

"Özrün kabul edildi," diye bitirdi ve ana kabine bakan duvarın üzerinden gözden kayboldu.

Orada uzandım, durumu analiz etmeye çalıştım ama ne olduğunun farkına varmak için mücadele ediyordum. Tek bir şey biliyordum: Sanki bütün gece onunla yatmışım gibi, tatmin olmuş ve acı içindeydim.

Oradan döndüğümde Massimo koltukta oturmuş üst dudağını çiğniyordu. Bana baktı.

"Dudaklarım senin amın gibi kokuyor ve şimdi senin için mi yoksa benim için bir ceza mıydı bilmiyorum."

Kayıtsızmış gibi yaparak karşısına oturdum.

"Bugün hangi programımız var?" diye sordum şampanya kadehini ondan alarak.

"Büyüleyici bir şekilde arsızlaşıyorsun." Gülümsedi ve kendine bir tane daha koydu. "Bu uçağın boyutunun artık sizin için sorun yaratmadığını görüyorum."

Biraz zorlukla şampanyadan bir yudum daha aldım. Korkumu gerçekten unutmuştum.

“İç mekanları ziyaret etmek kesinlikle bakış açımı değiştirdi. Yani? Bugün bizi neler bekliyor? "

«Zamanla anlayacaksın. Yapacak işlerim var, mafya kadınını oynarken eğlenebilirsin, "dedi hafif yürekli bir gülümsemeyle.

Güvenlik görevlileri ve bir SUV bizi havaalanında bekliyordu . Adamlardan biri benim için kapıyı açtı ve ben oturur oturmaz kapattı. Her seferinde, tüm senografiyi bir yerden başka bir yere aktarmanın bir sihir olduğu izlenimini edindim. Güvenlik ve arabaların bu kadar kısa sürede bir şehirden diğerine geçebilmesi bir mucize gibi görünüyordu, Massimo'ya nasıl ayak uydurabildiler? Doğrudan kulağıma hitap eden ses, muhtemelen son zamanlardaki orgazmların neden olduğu o kaotik yansımalardan beni kopardı.

"Keşke senin içinde olsaydım," diye fısıldadı ve sıcak nefesi iliklerime kadar dondu. «Sonuna kadar ve vahşice. Islak amının sikimi ne kadar sıktığını hissetmek istiyorum. "

Bu sözler canlı hayal gücümün her zerresini uyandırdı. Ne hakkında konuştuğunu neredeyse fiziksel olarak duyabiliyordum. Gittikçe daha az düzenli olan kalp atışlarımı sakinleştirmek için gözlerimi kapattım. Birden Nero'nun sıcak nefesi kayboldu ve şoföre talimat verdiğini duydum. Ne dediğini anlamadım ama birkaç saniye sonra araba yol kenarında durdu ve adam inip bizi yalnız bıraktı.

Soğuk bir bakışla beni delip geçerek, "Şoförün yanına, öne otur," dedi. Gözünü kırpmadan söylemişti.

"Çünkü?" karışık sordum.

Sıkılı çene, Massimo'nun yüzünde sinirli bir ifade belirdi.

"Laura, sana son kez söyleyeceğim: git öne otur yoksa seni ağırlıkla taşırım."

Yardım edemedim: bu ton saldırganlığımı ateşledi. Sadece ne olduğunu görmek için takılırdım. Beni cezalandırmayı sevdiğini ve bunun bir tür şiddet yoluyla olacağını zaten biliyordum ama bunun benim için tatsız olacağından emin değildim.

"Bana köpekmişim gibi emir veriyorsun. Ben bir köpek değilim. "

Davranışları hakkında ona ders vermek üzereydim, ama beni arabadan çekip ön koltuğa fırlatan başka bir kelime söyleyecek zamanım olmadı. Sonra vahşice ellerini koltuğun arkasına koydu.

"Köpek değil, orospu," diye tısladı, ellerimi bir çeşit kayışla kilitledi.

Ben farkına varmadan, kendimi sürücü koltuğunda Nero'nun yanında bağlanmış halde buldum. Düğümlere dokundum ve bunun uçakta kullandığı kemerin aynısı olduğunu görünce şaşırdım.

"Kadınları bağlamayı sever misin?" GPS'e veri girerken sordum .

"Senin durumunda bu bir zevk meselesi değil, bir gereklilik."

Navigatörü çalıştırdı ve narin bir kadın sesi ona yolu göstermeye başladı.

"Sırtım ağrıyor. Ve omuzlarınız, "O doğal olmayan pozisyonda birkaç dakika sonra onu bilgilendirdim.

"Ve başka bir şey beni tamamen farklı bir nedenden dolayı incitiyor. Kimin kazandığını görmek istiyor muyuz? "

Kızgın ya da sinirli görünüyordu - hala aralarındaki farkı anlayamıyordum ama böyle bir tepkiyi tetiklemek için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve benim hatam olmasa bile, benden çıkarıyordu.

"Lanet olası inatçı bencil," diye bağırdım Lehçe. "Beni çözer çözmez sana öyle bir tokat atacağım ki dişlerini yerden koparmak zorunda kalacaksın."

Maximus yavaşladı ve bir trafik ışığında durdu, sonra bana soğuk bir bakış attı. "Şimdi bana İngilizce söyle," diye homurdandı.

Aşağılayıcı bir şekilde gülümsedim ve ona Lehçe hakaretler ve küfürler seli yağdırmaya devam ettim. Kıpırdamadı, ama bakışlarındaki öfke saniye saniye artıyordu. Işık yeşile dönünce gaza bastı.

"Acını hafifleteceğim ya da en azından dikkatini dağıtacağım," dedi pantolonumu çözerken.

Sol eli hâlâ direksiyondaydı ama sağ eli dantelli külotunun altına kaydı. Kıvrılıp yerime atladım, ona küfrettim ve yapmaması için yalvardım ama çok geçti.

"Massimo, üzgünüm!" diye bağırdım kendimi kurtarmaya çalışarak. "Hiçbir şey beni incitmez ve Lehçe söylediklerim ..."

"Artık umurumda değil ve eğer çeneni kapamazsan, seni susturmak zorunda kalacağım. Navigatörü duymuyorum, o yüzden şu andan itibaren kapa çeneni. "

Eli yavaşça iç çamaşırımın derinliklerine kaydı ve panikledim. Ama aynı zamanda tam bir teslimiyet içindeydim.

"Bana isteğim dışında bir şey yapmayacağıma söz vermiştin," diye fısıldadım arkama yaslanarak.

Massimo'nun parmakları, bana dokunduğu anda vücudumun ürettiği sıvılardan ıslanan klitorisimi nazikçe gıdıkladı.

"Senin isteğine karşı hiçbir şey yapmıyorum. Sadece ellerinin incinmesinin durmasını istiyorum. "

Dokunuşu gitgide daha yoğun hale geldi ve dairesel hareketler beni onun üzerimdeki egemenliğinin uçurumuna

geri gönderdi. Gözlerimi kapattım ve bana verdiği hissin tadını çıkardım. Massimo'nun içgüdüsel olarak hareket ettiğini biliyordum çünkü dikkatini iki şey arasında bölmek zorundaydı: beni yönlendirmek ve cezalandırmak.

Koltukta kıvranıyordum, pelvisimi ritmik olarak hareket ettiriyordum ki aniden araba durdu. Bu noktada birkaç dakika daha çalışması gerekmesine rağmen elinin çekildiğini hissettim. Düğümler gevşedi.

"Geldik," dedi motoru kapatırken.

Kısık gözlerle ona baktım. Kafamın içinde bir ses ona öfkeyle lanetler yağdırıyordu. Böyle bir kadını nasıl orgazmın eşiğinde ve dolayısıyla umutsuzluğun eşiğinde bırakabilirdi. Bunu yüksek sesle söyleyemezdim çünkü neden böyle davrandığını biliyordum. Kendisine dua etmemi istedi. Tüm gücümle ona isyan etmeye çalışmama rağmen, onu ne kadar çok istediğimi bana göstermeye karar vermişti.

"Harika," diye cevap verdim tembelce bileklerimi ovuşturarak. Beni o kadar incittiler ki neredeyse acıdan delirecektim. "Umarım seni inciten her neyse seni incitmekten vazgeçmiştir," diye kışkırtıcı bir şekilde omuz silkerek bağırdım.

Kırmızı düğmeye basmak gibiydi. Siyah beni tuttu ve sırtımı direksiyona yasladı. Boynumun arkasına sarıldı ve seksimi ereksiyona bastırdı. Heyecanlı, hassas klitorisimi okşadığında inledim.

"Bu... canımı yakıyor..." diye tısladı, öfkesi patlamakla tehdit ediyordu, "henüz ağzına gelmemiş olmam."

Pelvisiyle yavaş daireler çizdi ve ara sıra yukarı itti. Bu hareket ve penisinin baskısı nefesimi kesti.

"Ve bu uzun, çok uzun bir süre olmayacak," diye fısıldadım ağzım onunkine yakın. dudaklarını yaladım. "Beni oynamaya zorladığın bu oyunu sevmeye başladım," diye ekledim eğlenerek.

Gözleri henüz sorulmamış bir sorunun cevabını bulmak için beni incelerken dondu kaldı. Orada ne kadar oturup birbirimize baktık bilmiyorum ama bu sessiz mücadele sadece camdaki birkaç patlamayla bölündü. Massimo bardağı indirdi ve diğer tarafta Domenico'nun kayıtsız yüzü belirdi. Tanrım, bu adam her şeyi görmüş gibi, diye düşündüm.

Oturduğumuz pozisyona en ufak bir dikkat göstermeden İtalyanca birkaç cümle söyledi; Kara başını salladı. Ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak tartışmanın tonundan Nero'nun Domenico'nun önerdiği şeye katılmadığı anlaşılabilir. Bitirdiklerinde Massimo kapıyı açtı ve beni sımsıkı tutarak arabadan indi ve yanına park ettiğimiz otelin girişine doğru yöneldi. Bacaklarımı kalçalarına doladım. Yanlarından geçerken diğer konukların şaşkın bakışlarını görebiliyordum.

"Ben felç falan değilim," dedim kaşlarımı kaldırıp başımı hafifçe sallayarak.

"Umarım öyledir ama gitmene izin vermemem için iyi sebepler var, en azından iki."

Resepsiyonu geçip asansöre girdik. Massimo beni duvara yasladı. Ağzımız birbirine değdi.

"Birincisi, dik sikim pantolonumu yırtmak üzere, ikincisi ise seninkinin tamamen ıslak olması ve ikisini de kapatabilecek tek şeyin ellerim ve kalçaların olması."

Onu dinlerken dudağımı ısırdım. Aslında, mantıklıydı.

Asansörden gelen sesli uyarı kata geldiğimizi haber verdi. Massimo birkaç adım daha attı ve Domenico'nun ona verdiği manyetik kartı kullanarak kocaman dairemizin kapısını açtı. Ancak o zaman beni yere indirdi.

"Kendimi yıkamak istiyorum," dedim çantalarıma bakarak.

"İhtiyacın olan tek şey banyoda, şimdi halletmem gereken bir iş var," dedi ve sonra cep telefonunu çıkardı ve büyük oturma odasına doğru gözden kayboldu.

Dolaptan aldığım vanilyalı saç kremi kullanarak duş aldım. Banyodan çıktım ve en sevdiğim gazlı içeceği bulana kadar çeşitli odalarda dolaştım. Bir kez ihtiyacım vardı, sonra ikinci ve üçüncü. Televizyonda şampanya içerken izledim ve tiranıma ne olduğunu merak ettim. Bir süre sonra sıkıldığım için daireyi keşfetmeye karar verdim ve otelin neredeyse tüm katını kapladığını keşfettim. Son kapıya geldiğimde açtım ve içeri girdim. Birden kendimi zifiri karanlıkta buldum ve gözlerimin alışması biraz zaman aldı.

"Otur," dedi ses o tanıdık aksanıyla.

İtiraz etmenin mümkün olmayacağını bilerek tek kelime etmeden emri yerine getirdim. Birkaç saniye sonra Massimo'yu çıplak gördüm. Havluyla saçlarını kurutuyordu. Tükürüğümü gürültülü bir şekilde yuttum, gördüğüm manzara karşısında sersemledim ve içtiğim alkol beni uyandırdı. Maximus, dört devasa sütun tarafından desteklenen devasa bir sayvanlı yatağın yanında duruyordu. Yatağın üzerinde düzinelerce mor, altın ve siyah yastık vardı, tüm ortam karanlıktı, klasik bir şekilde döşenmişti ve olağanüstü şehvetliydi. O yaklaşmaya başlayınca oturduğum sandalyenin kolçaklarından tuttum. Gözlerimi yüzüme kadar uzanan penisinden alamıyordum. Ağzım hafif açık ona

baktım. Bacakları dizlerime değdiğinde durdu. Beyaz havluyu köşelerinden tutarak omuzlarına attı. Soğuk ve vahşi bakışları gözlerimi bulduğunda sessizce dua etmeye başladım. Gördüklerime karşı koyabilmem için bana güç vermesi için Tanrı'ya hararetle yalvardım. Nasıl hissettim.

Maximus, üzerimdeki etkisinin farkındaydı. Sanırım yüzüme damga vurmuştu ve ayrıca farkında olmadan dudağımı emmek kesinlikle duygularımı gizlemeye yardımcı olmadı.

Yavaşça üyeyi sağ eliyle aldı ve kökten uca okşamaya başladı. Daha da şevkle dua ettim. Vücudu sertleşti, karnının çelik gibi kasları gerildi ve bakmamaya çalıştığım penisi şişip büyüdü.

"Bana yardım et?" diye sordu gözlerini benden ayırmadan. Dokunmaktan vazgeçmeden. "Rızanın olmadan hiçbir şey yapmayacağım, bunu unutma."

Tanrım, hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Beni ateşe vermek ve düşüncelerimi sadece ona odaklamak için bana dokunmasına bile gerek yoktu: siki ve ağzımda olma hayali. Ama son netlik, bana istediğini alırsa oyunun ilginç olmaktan çıkacağını söyledi. Ve bu kadar kolay pes etmek istemedim. Massimo'nun bana sahip olacağı gerçeği fazlasıyla kesin olduğundan, bilinmeyen tek şey ne zaman olduğuydu. Sapık zihnim, şehvete direnmeme yardım etmek için bana önümde mastürbasyon yapan ilahi adamın ailemi öldürmekle tehdit ettiğini hatırlattı. Heyecan bir anda yok oldu, yerini öfke ve nefret aldı.

"Şaka mı yapıyorsun?" ağzımdan kaçırdım. "Sana hiçbir konuda yardım etmeye niyetim yok. Her şey için

hizmetinizde adamlarınız var, onlara sorun. "Gözünün içine baktım. "Artık gidebilir miyim?"

Sandalyeden kalkmaya çalıştım ama beni boynumdan tuttu ve sırtlığa dayadı. Eğildi ve bana muzip bir gülümsemeyle sordu: "Bunu istediğinden emin misin Laura?"

"Bırak siktir git!" Dişlerimin arasından mırıldandım.

Dediğimi yaptı ve yatağa gitti. Ayağa kalktım ve aceleyle kapıya koştum çünkü zihnim tekrar düşünmek istemediğim şeylere odaklanmadan önce o odadan bir an önce çıkmak istiyordum. Kolu indirdim ama kapı kapalıydı. Black komodinin üzerindeki cihazdan telefon ediyordu, birkaç kelime söyledi, sonra aramayı kesti.

"Buraya gel" diye emretti.

"Bırak beni, çıkmak istiyorum!" diye bağırdım, kolu çekerken.

Maximus havluyu yatağa attı ve kolları iki yanında durarak soğuk siyah gözleriyle beni deldi.

"Buraya gel Laura, sana son kez söyleyeceğim."

Oradan kıpırdamamak, benden istediğini yapmak bir yana, kapıya yaslandım. Bana doğru ilerlerken boğazından derin bir kükreme çıktı. Olacaklardan korkarak gözlerimi kapattım. Bir an sonra vücudumun kaldırıldığını ve yatağa yerleştirildiğini hissettim. Bu sırada Nero İtalyanca bir şeyler mırıldanıyordu. Yastıklara batar batmaz gözlerimi açtım ve Maximus'un üzerimde dikildiğini gördüm. Sağ elimi tuttu ve gölgeliğin bir direğine bağlı uzun bir zincire bağladı. Aynısını sol eli için yapacakken kendimi kurtarıp ona vurdum. Dişlerini gıcırdattı ve öfkeli bir homurtu çıkardı. Çizgiyi aştığımı biliyordum. Sol bileğimi tuttu ve aşırı güçle sıktı ve

ikinci zincire doğru çekerek üst bedenimi hareketsiz hale getirdi.

"Seninle ne istersem yaparım." dedi sırıtarak.

Massimo sırtı bana dönük bir şekilde bacaklarımın üzerine oturana kadar yatakta tekme atmaya çalışıyordum. Elinde bir tüp vardı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, tek istediğim oradan çıkmasıydı. Tüpün uçlarına bağlı yumuşak kayışları ayak bileklerime doladı, sonra onları yatağın ayakucundaki sütunlara tutturdu. Sonunda ayağa kalktı ve dört sütuna bağlı bedenime hayran kaldı. Belli ki tüm durumdan memnun ve heyecanlıydı. Aksine, sersemlemiş ve şaşkına dönmüştüm. Bacaklarımı serbest bırakmaya çalıştığımda tüp gerildi ve dondu. Massimo alt dudağını ısırdı.

"Yapacağını umuyordum. Bu, uzayan bir teleskopik borudur, ancak nereye basacağınızı bilmiyorsanız, kısalmayacaktır. "

Paniklediğim bu sözler üzerine, bacaklarım ardına kadar açık halde hareketsiz kaldım, işkencecime bir davetiye. Aniden biri kapıyı çaldı ve ben daha da gerildim.

Kara geldi, yattığım çarşafları çıkardı ve üzerimi dikkatlice örttü.

"Korkma," dedi gülümseyerek kapıya doğru yürürken.

Kapıyı açıp genç bir kadını içeri aldı. Onu iyi göremiyordum ama uzun siyah saçları ve ince bacaklarını inceltecek baş döndürücü yüksek topukluları vardı. Massimo ona bir şey söyledi ve o hareketsiz kaldı. O zaman hala çıplak olduğunu anladım. Kız umursamıyor gibiydi.

Bana geri döndü ve başımın altına bir yastık koydu, böylece tüm odayı zorlanmadan görebildim.

"Sana bir şey göstermek istedim, artık zevk alamayacağın bir şey," diye mırıldandı kulağımı ısırarak.

Odanın diğer tarafına geri döndü ve bağlı olduğum yatağın karşısındaki sandalyeye oturdu. Gözlerini benden ayırmadan, sürekli hareketsiz duran kızı aradı. Elbisesini çıkardı ve sadece iç çamaşırlarıyla önünde durdu. Diz çöküp işkencecimi emmeye başladığında kalbim dört nala atmaya başladı. Massimo elini kızın kafasına koydu ve parmaklarını kızın karanlık yelesine soktu. Gördüklerime inanamadım. Massimo'nun kara gözleri bana bakmaya devam ederken, dudakları hava alırken genişçe açıldı. Kız işini biliyordu. O bir profesyoneldi. Ara sıra ona talimat vermek istercesine İtalyanca bir şeyler söylüyordu ve o zevkle inledi. Sahneyi izlerken ne hissettiğimi anlamakta güçlük çektim. Delici bakışları beni heyecanlandırdı, gözlerimi ondan alamadım. Onun coşkusundan.

Bacaklarının arasında olmadığım gerçeği benden tüm tatmini aldı. Kıskandım mı? O kızı kıskandın mı? O küstah pislik için mi? Bu düşünceleri aklımdan kovdum. Kızın yerinde olmak istemiyordum ama yine de gözlerimi onlardan alamıyordum. Bir noktada, Massimo kızın kafasını sıkıca tuttu ve aşağı iterek onu boğdu. Artık onu emen o değildi, ağzına sıçan oydu. Derinden ve hızlı hareketlerle. Beni tutan zincirleri sallayarak yatakta kıpırdandım. Ağır nefes almaya başladım, göğsüm çok hızlı inip kalkıyordu. Başrolünü oynadığı dizi beni alevlendirdi, heyecanlandırdı ve aynı zamanda çileden çıkardı. Kız ona yaklaşmadan önce bana söylediği sözlerin anlamını anladım. Evet, onu kıskanıyordum. Büyük bir çabayla gözlerimi kapattım ve başımı çevirdim.

Massimo dişlerinin arasından "Hemen gözlerini aç ve bana bak," diye mırıldandı.

"Hayır, beni zorlayamazsın," dedim boğuk bir sesle.

"Bana bakmazsan yanına uzanacağım ve vücuduna sürterek işini bitirecek. Sen seç Laura. "

Tehdit beni onun emirlerine uymaya ikna etmeye yetmişti. Gözlerim onun bakışlarıyla buluştuğunda tatmin okudum ve açık ağzında bir gülümseme belirdi. Black sandalyesinden kalktı ve o kadar yaklaştı ki, önünde diz çöken kız benden bir buçuk metre uzakta yatağa yaslandı. Kalçalarım saten çarşaflara sürtünerek daireler çizdi ve dilimle kuru dudaklarımı ıslattım. Onu istedim. Eğer bağlı olmasaydım, muhtemelen kızı kapı dışarı eder ve işi bitirirdim. Ve Massimo bunu biliyordu. Gözleri karardı ve çukurlaştı, göğsünden aşağı ter damlaları aktı. Birazdan geleceğini biliyordum, önünde diz çöken kızın hareketleri hızlandı.

"Evet, Laura, evet!" Maximus inledi, vücudundaki tüm kaslar gerildi ve geldi, kızın ağzına spermleri doldu.

Kendimden geçmiştim ve onunla geldiğimi hissettiğim noktaya kadar arzuyla yandım. Vücudumdan bir ısı dalgası geçti. Siyah bakışlarını bir an olsun benden ayırmamıştı.

Şovun bitmesini umarak rahat bir nefes aldım. Nero İtalyanca bir şeyler söyledi, kız ondan uzaklaştı, ayağa kalktı, elbisesini aldı ve dışarı çıktı. O da banyoda kayboldu. Duşun sesini duydum ve birkaç dakika sonra saçlarını havluyla ovuşturarak geri geldi.

"Yakında seni rahatlatacağım bebeğim. Beni içinde hissetmeyi tercih etmedikçe seni yavaşça yalayacağım ve uzun bir orgazm yaşatacağım. "

Gözlerimi açtım, kalbim bir Beyoncé konserinden sonra alkışlar gibi çarpıyordu. Cevap vermek istedim ama tek kelime edemedim.

Massimo birden üzerimi örten çarşafı çıkardı ve üzerimdeki bornozun kenarlarını kenara çekti.

"Bu oteli iki nedenden dolayı seviyorum" dedi ayaklarımın dibindeki yatağa uzanırken. “Birincisi benim olduğu için, ikincisi bu süite sahip olduğu için. Uzun süre doğru mobilyayı aradım. "Sesi sakin ve şehvetliydi. "Görüyorsun, Laura, şu anda çok iyi hareketsizsin, kaçma ya da direnme şansın yok," diye devam etti baldırlarımın içini yalayarak. harika vücudunun her parçasının tadını çıkar."

Ayak bileklerimden tuttu ve bacaklarımı daha da açtı. Teleskopik çubuk birkaç tık sesi çıkardı ve dondu, bacaklarımı çok geniş bir V haline getirdi.

"Lütfen," diye fısıldadım çünkü aklıma gelen tek şey buydu.

"Benden başlamamı mı yoksa durmamı mı istiyorsun?"

Soru basitti ama cevabı formüle edemedim. Sadece donuk bir teslimiyet iniltisi çıkardım.

Kara, yüzümün önüne gelene kadar uzandı ve gözleriyle beni tuttu. Alt dudağı ağzımı, burnumu, yanaklarıma sürttü.

"Birazdan seni öyle bir becereceğim ki çığlıkların Sicilya'nın her yerinden duyulabilir."

"Yalvarırım, hayır..." Son bir güçle mırıldandım ve korkunun yaşlarla dolmuş olduğu gözlerimi kapattım. Mutlak bir sessizlik vardı, ama görebileceklerimden korktuğum için gözlerimi açmaya korkuyordum. Bir *tıkırtı duydum* ve sağ elim serbest kaldı, ardından bir tıkırtı daha ve

diğer elim de yastıkların üzerine düştü. Sonra iki atış daha ve zincirlerden tamamen kurtuldum.

"Giyin, bir saat içinde kulüplerimden birinde olmalıyız," dedi yatak odasından çıplak çıkarken.

Neler olduğunu analiz ederek bir an daha orada yattım. O anda içim öfkeyle doldu, ayağa kalktım ve onu aramak için koştum. Zaten takım elbise pantolonunu giymişti ve bir bardak şampanya içiyordu.

"Lütfen, bana açıklayabilir misin?" Yaklaşan ayak seslerimi duyunca arkasını döndüğünde bağırdım.

"Açıklanacak ne var?" diye sordu, masaya yaslanarak. "Kızla ilgileniyor muydun?" O bir fahişeydi. Birkaç eskort acentem var ve beni rahat bırakmak istemediğin için... Yatak ve oyuncaklar pek hoşuna gitmedi, başka bir şey eklemene gerek yok. Aynı şey Veronica ve yaptığı şey için de geçerli, tepkinize bakılırsa. "Kaşlarını kaldırdı. "Söylenecek başka ne var?" Kollarını kavuşturdu. "Kendimi sana empoze etmeyeceğim, rızanı verene kadar sana söz verdim. Kendimi tamamen kontrol etmek benim için zor. Ama sana tecavüz etmeyeceğim." Döndü ve kapıya yöneldi. "İkimiz de bunun hayatımızın en iyi seksi olacağını ve daha sonra daha fazlası için yalvaracağını bilsek de."

Şaşırmıştım, söylediklerini inkar edemezdim. Onu kesinlikle kabul etmek istemesem de, haklıydı. Bir dakika daha geçseydi pes ederdim. Massimo kendimi ona fiziksel zorunluluktan değil, sevgimden sunmamı istedi. Bana tamamen sahip olmak istedi, sikini içime sokmak yeterli değildi. Tanrım, sinsi ve manipülatifti. Bana anlattıklarından sonra onu daha çok istiyordum. Şimdi onu o büyük kanepelerden birinde becermemek için kendimi kontrol

etmesi gereken bendim. Çaresizce çığlık attım ve yumruklarımı sıkarak soğuk bir duş almaya gittim. Banyodan çıktığımda oturma odasında Domenico ile karşılaştım. Oraya bir şişe şampanya bırakıyordu.

Bir bardak doldururken, "Ondan hâlâ bıkmadığına şaşırdım," dedi.

"Sana öyle olmadığımı kim söyledi? Bana asla neyi sevdiğimi sormuyorsun, sadece bana bu gazlı karbonhidratları içiriyorsun," diye yanıtladım ve gülümsedim ve bir yudum aldım. "Hangi kulübe gidiyoruz?"

"Bizim. Belki de Massimo'nun favorisi. Oradaki tüm değişiklikleri bizzat kendisi denetler, politikacıların, iş adamlarının uğrak yeri olan özel bir yer ve..." Durdu, merakımı uyandırdı.

"Ya kim? Fahişeleri mi? Şu Veronica gibi mi?" diye yanıtladım.

Domenico sanki ne kadar bildiğimi ve blöf yapıp yapmadığımı anlamak istiyormuş gibi bana sorgulayıcı bir bakış attı. Akşam için uygun bir şey bulmuş gibi yaparken ifadem kayıtsız kaldı. Arada bir bardağı dudaklarıma götürür ve şampanyamı yudumlardım.

"Belki tam olarak Veronica gibi değil, ama evet. Başka hiçbir yerde aynı şekilde eğlenemeyen insanlar için bir yerdir. "

"Massimo'ya önümde yaptığı oral sekse bakılırsa, onu iyi tanıdığı sonucuna varılabilir. Muhtemelen kulübünde birden fazlasını yapmış olacak. "Bunu gerçekten söyledim. Sadece öyle düşünmek istedim ama yüksek sesle söyledim.

Bir an ne yapacağımı bilemedim. Sonra omuz silktim ve banyoya geri döndüm, ağzımı kapalı tutamadığım için dilimi

ısırdım. Kapı açıktı ve bir an sonra ben temeli atarken Domenico eşikte belirdi ve pervaza yaslandı. Samimiyetimin uyandırdığı eğlenceyi gizlemedi.

"Biliyorsun, kimin berbat ve kimin işe aldığı beni ilgilendirmez."

"Şimdi bana seçimle ilgilenmediğini söyleyecek misin?"

Domenico önce gözlerini kocaman açtı ve ardından kahkahayı patlattı.

"Laura, beni affet ama hiç kıskanmıyor musun?" Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Kayıtsızlığı taklit etmede gerçekten o kadar zayıf mıydım?

“Sabırsızım, eve gidebilmek için yılımın bitmesini bekleyemem. Ne giymeliyim? " diye sordum aynaya sırtımı dönerek ve kendimi konuyu değiştirmeye zorlayarak.

Domenico muzipçe gülümsedi ve odaya geri döndü.

"Bir fahişeyi kıskanamazsın çünkü yaptığı şey onun işidir. Ben zaten senin için bir elbise hazırladım. "

Yalnız kalır kalmaz, başım ellerimin arasında lavaboya yaslanarak yere yığıldım. Kontrolü sağlayamayacağım zaten çok açık olsaydı, her şey olabilirdi. "Yoğunlaşmak!" dedim kendi kendime yüzümü tokatlayarak.

"Kendini kontrol etme yöntemin buysa, sana zevkten daha sert vurabilirim."

Kafamı kaldırdım ve arkamdaki koltukta oturan Massimo'yu gördüm.

"Beni tokatlamak mı istiyorsun?" Eyeliner çekerken sordum.

"Eğer bu sensen..."

Makyaja odaklanmaya çalıştım ama delici bakışları altında en basitini bile yapmak zordu.

"Bir şey mi istiyorsun yoksa beni yalnız bırakma nezaketini mi gösteriyorsun?"

«Veronica bir fahişe, boşalıyor, beni emiyor, istersem sikerim. Şiddeti ve parayı sever, ben dahil en talepkar müşterileri tatmin eder. Benim için çalışan tüm kızlar ... "

"Gerçekten bilmem gerekiyor mu?" Kollarımı kavuşturarak ona döndüm. Martin'in beni nasıl becerdiğini sana hiç anlatmış mıydım? Yoksa katılmak ister miydiniz? "

Gözleri tamamen karardı ve muzip gülümsemesi yerini taşlı bir ifadeye bıraktı. Ayağa kalktı ve kararlı adımlarla yanıma geldi. Beni omuzlarımdan tuttu, kaldırdı ve lavabonun yanındaki tezgaha yatırdı.

"Gördüğün her şey bana ait."

Başımı aynaya çevirdim. "Her şey... ne... görüyorsun..." diye dişlerinin arasında şakladı. "Ve benim olanı ele geçiren herkesi öldürürüm." Döndü ve banyodan çıktı.

Hepsi onundu, otel onundu, fahişeler onundu, oyun onundu. Black'in ikiyüzlülüğünü cezalandırırdım. Yatak odasına gittim ve yataktaki elbiseye baktım: altın pullar ve çıplak omuzlar. Ne yazık ki, harika olsa da planıma uymadı. Tüm kıyafetlerimin özenle saklandığı dolabı açtım.

"Fahişeleri sever misin?" Şimdi size fahişeyi göstereceğim... "Lehçe mırıldandım.

Bir elbise ve bir çift ayakkabı seçtim, sonra makyajımı amaca daha uygun hale getirmek için düzeltmeye gittim. Otuz dakika sonra Domenico kapıyı çaldığında çizmelerimi giydim.

"Ah hayatım!" dedi sinirle kapıyı kapatarak. "Sana böyle davranıldığını görünce önce seni sonra da beni öldürecek."

Eğlenerek güldüm ve aynanın önünde durdum. Çıplak elbisenin çok ince askıları vardı ve bir tasarımcının yaratımından çok bir kombinezon gibi görünüyordu. Omuzları ve kalçaları açıkta bıraktı; aslında neredeyse hiçbir şeyi kapsamadı, ama plan buydu. Önündeki elbise çok dekolteli olmadığı için çıplaklığıma daha da dikkat çekmek için sırtında siyah kristallerle kaplı kocaman bir haç olan kolyeyi takmıştım. Elbisenin kıçımı zar zor kapattığını vurgulamak için uzun baldırlı çizmeler seçmiştim. Dışarısı cehennem gibi sıcaktı ama neyse ki giydiklerimi tasarlayan tasarımcı Emilio Pucci her şeyi öngörmüştü. Yüksek çizmeleri seven kadınların tüm yıl boyunca onları giyebilmeleri gerekiyordu, bu yüzden havadar, tam boy bağcıklı ve burunsuz bir model yaratmıştı. Aşırılardı. Ve aşırı pahalı. Saçlarımı tepemde çok yüksek bir at kuyruğu yapmıştım. Seksi, sade ve lifting etkisi olan saç modeli, dumanlı makyaj ve parlak, parlak rujla mükemmel bir şekilde birleşti.

"Domenico, bütün bunları bana kim aldı?" Parasını ödediği için bir gün onları giyeceğimin farkındaydı. Şık giyinmişsin, sen de bizimle geliyor musun? "

Oğlan göğsü daha hızlı inip çıkarken ellerini saçlarının arasına sokmayı bıraktı.

«Seninle geliyorum çünkü Massimo'nun hâlâ bir iş yapması gerekiyor. Seni bu elbiseyle gördüğünde bazı sorunlarım olacağını biliyor musun? "

"O zaman ona beni caydırmaya çalıştığını ama daha iyi olduğumu söyle. İşte başlıyoruz."

Siyah bir el çantası ve küçük beyaz bir tilki bolero aldım ve mutlu bir gülümsemeyle yanından geçtim. Kapıdan beni takip ederken anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Lobide asansörden indiğimizde resepsiyon personeli donup kaldı. Ben gururlu bir şekilde gülümseyerek yürümeye devam ederken, Domenico onları başıyla selamladı. Girişte bizi bekleyen limuzine bindik ve parti yönüne doğru yola çıktık.

Domenico, bardağına amber likörü doldururken, "Bugün öleceğim," diye haykırdı. "Sen kötüsün, bunu bana neden yapıyorsun?" Bardağı bir dikişte boşalttı.

"Oh, Domenico, hadi ama abartma, bunu sana değil *ona yapıyorum* . Ayrıca, çok zarif ve seksi olduğumu düşünüyorum. "

Bir bardak daha aldı ve kendisine üçüncüyü doldurdu, sonra koltuğa geri oturdu. O akşam açık gri pantolon, aynı renk ayakkabı ve kolları kıvrık beyaz bir gömlekle çok şıktı. Bileğinde güzel bir altın Rolex ve birkaç tahta, altın ve platin bilezik vardı.

«Elbette seksi, ama zarif mi? Dürüst olmak gerekirse, Massimo'nun bu tür bir zarafet takdir edeceğinden şüpheliyim. "

7

Bizimki Massimo'nun kişiliğini mükemmel bir şekilde yansıttı. Mor bir halıya açılan girişte iki büyük fedai nöbet tutuyordu. Bir kat merdiven doğrudan odaya çıkıyordu, zarif ve karanlıktı. Masalar, kalın, koyu renkli kumaştan perdelerle kapatılmış cumbalara yerleştirilmişti. Abanoz duvarlar ve mumların parıltısı burayı şehvetli, erotik ve çok çekici bir yer haline getiriyordu. Yüzleri maskelerle kaplı neredeyse çıplak kadınların Massive Attack ritmine göre kıvrandığı iki platform vardı.

Kapitone deri kaplı uzun siyah tezgahın arkasındaki barmenler, dar tulumlu ve stilettolu kadınlardı. Bileklerinde kelepçeye benzeyen deri kayışlar vardı. Evet, kesinlikle her şey Massimo'nun fikriydi.

Barı ve müziğin ritmine göre tembelce hareket eden kalabalığı geçtik. Bizi kalabalığın içinden geçiren dev fedai son perdeyi aralayarak mağaramsı bir salonu ortaya çıkardı: tavan iki kat yüksekliğindeydi. İç içe geçmiş gövdelerin anıtsal siyah ahşap oymaları mekana hakimdi. Beni temsil ettiklerinden daha fazla etkileyen büyüklükleriydi. Bir köşede, yükseltilmiş bir platformun üzerinde, yarı saydam perdelerle gizlenmiş, bize eşlik ettiğimiz özel oda vardı. Diğerlerinden çok daha büyüktü ve normalde orada ne olacağını sadece hayal edebiliyordum: ortada bir direk dansı direği vardı.

Domenico oturdu ve kanepenin satenine dokunmadan önce cumbaya alkollü içecekler, atıştırmalıklar ve gümüş bir çanla kaplı bir tepsi servis edildi. İçgüdüsel olarak tepsiye

uzandım ama Domenico başını sallamamı engelledi. Bana bir bardak şampanya uzattı.

"Bugün yalnız olmayacağız," dedi temkinli bir şekilde, sanki bana söyleyeceği şeyden korkuyormuş gibi. "Bazı meseleleri halletmek zorunda olduğumuz insanlar bize katılacaklar."

Başımı salladım ve arkasından tekrarladım: 'Bazı insanlar, bazı ev işleri. Kabul etmek. Kısacası mafyayı oynayacaksın ».

Bardağı boşalttım ve doldurması için ona verdim.

"İş yapacağız, alışacaksın."

Birden gözleri büyüdü. Arkamda bir şey görmüştü.

"Hadi başlayalım." dedi elini saçlarının arasından geçirirken.

Massimo da dahil olmak üzere bazı adamlar özel odaya girerken arkamı döndüm. Beni görünce durdu ve soğuk bir bakışla tepeden tırnağa bana baktı.

Sertçe yutkundum ve birden o gün bir fahişe gibi giyinme fikri artık pek uygun görünmedi. Ona eşlik eden adamlar, Domenico'yu selamlamak için yanımdan geçtiler; Maximus, öfkesi giderek daha somut hale gelirken belli bir mesafede kaldı.

"Tanrı aşkına, ne giyiyorsun?" diye dirseğimden tutarak fısıldadı.

Kolumu kurtararak, "Birkaç bin avronuz," diye yanıtladım.

Cevabım onu sakinleştirdi. Neredeyse kulaklarından çıkan dumanı görebiliyordunuz. O sırada adamlardan biri ona bir şey bağırdı, gözlerini benden ayırmadan cevap verdi.

Masaya oturdum ve kendime bir bardak daha şampanya ikram ettim. Biblo yapmak zorunda olduğum için, çok sarhoş bir biblo olurdum.

Alkol o gece olağanüstü bir şekilde içimden geçti. Sıkıldım, sohbeti dinlerken mekanı izledim. Nero İtalyanca konuştuğunda gerçekten şehvetliydi. Domenico gümüş tepsiyi kapatan zili kaldırarak beni düşüncelerimden silkeledi. İçindekilere baktım ve midem bulandı: kokain. İnce şeritlere bölünmüş ilaç tüm yemeği kapladı. Ailemin evinde hindi kızartması yapmak için böyle bir tepsi kullanıldı. Derin bir iç çekip ayağa kalktım. Özel odadan ayrıldım, ama kocaman bir korumanın yolumu kapatmış olduğuna bakmak için zamanım bile olmadı. Arkamda duran ve gözlerini benden ayırmayan Maximus'a baktım. Elbisenin ne kadar kısa olduğunu göstermek için bacağımı kaşıyormuş gibi yaparak eğildim. Doğruldum ve yüzümden birkaç milimetre ötede Siyah'ın vahşi bakışlarıyla karşılaştım.

"Beni kışkırtma bebeğim."

"Çünkü? Çok iyi yaptığından mı korkuyorsun?" diye sordum alt dudağımı ısırarak. Alkol her zaman üzerimde uyarıcı bir etki yapmıştı, ama Massimo ile sarhoş olduğumda, bir iblis beni ele geçirdi.

"Alberto sana eşlik edecek."

"Ne yapıyorsun, konuyu mu değiştiriyorsun?" dedim ceketinin manşetlerini kavrayıp kolonyasının kokusunu içime çekerek. "Elbise o kadar kısa ki beni çıkarmadan sikebilirsin." Elini tuttum ve önce yanıma sonra elbisenin altına sürdüm. "Ben beyaz dantelim, tam istediğin gibi," diye fısıldadım. "Alberto!" Aniden aradım ve dans pistine yöneldim.

Dönüp Massimo'ya baktım. Elleri ceplerinde bir sütuna yaslanmıştı ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Bu durum onu heyecanlandırmıştı.

Koridorda yürüdüm ve gümbür gümbür müziğin en yüksek olduğu bir yer buldum. İnsanlar dans ediyor, içki içiyor ve muhtemelen özel odalarda sikişiyordu. Ama umurumda değildi, her şeyden kopmak istiyordum. Barmene başımla selam verdim ve daha ağzımı açmadan önümde bir bardak pembe şampanya vardı. İçmek istedim, bu yüzden bardağı bir yudumda boşalttım ve ardından sihirli bir şekilde tezgahın üzerinde beliren diğerini hemen aldım. Bu yüzden bir saat harcadım, belki daha da fazla. Sonunda oldukça sarhoş olduğuma karar verdiğimde, özel odada bıraktığım keşlere geri döndüm.

Ve artık onları yalnız bulamayacağıma şaşırdım. Kadınlar etraflarında dolaşarak kedi gibi bacaklarına, kollarına ve avret yerlerine sürtünüyorlardı. Hepsi güzel ve hepsi fahişeydi. Massimo ortada oturuyordu, etrafta kimse yoktu. Bu bir tesadüf müydü yoksa planlamış mıydı? Ancak yalnız olduğu için mutluydum çünkü içtiğim onca alkolle agresifleşebiliyordum. Ama sonra şaşırtıcı bir şekilde özgür olan direk dansı direğini gördüm.

Varşova'ya taşındığımda yaptığım ilk şey bir direk dansı kursuna kaydolmak oldu. İlk başta şehvetli bir şekilde hareket etmeniz gerektiğini düşündüm, ama eğitmenim bana bunu nasıl doğru yapacağımı öğretmişti. Direk dansı, yontulmuş bir fiziğe sahip olmak için mükemmeldi. Bir direğin etrafında jimnastik veya fitness gibi bir şey hissettim. Masaya gittim ve Massimo'nun gözlerinin içine bakarak yavaşça sırtımda asılı olan haçı çıkardım. Onu öptüm ve önüne koydum. Plasebo'nun *O* Tepeyi Koşması benim için bir davet gibi çevremde yankılandı. Elbisenin uzunluğundan ve misafirlerinin varlığından istediğim her şeyi

yapamayacağımı fark ettim. Ama aynı zamanda direğe vurduğum an vurulacağını da biliyordum. Metal direğin etrafında elimi sıktığımda ve tepkisini incelemek için döndüğümde ayağa kalktı. Diğer erkekler etraflarındaki kadınlara ilgilerini kaybetmiş ve bana bakıyorlardı. "Anladım!" Düşündüm ve şovu başlattım. Birkaç saniye içinde, birkaç yıldır antrenman yapmamama rağmen tüm hareketleri hatırladım. Dans etmek benim için kesinlikle doğal bir şeydi, küçüklüğümden beri pratik yapıyordum. İster direk dansı, ister grup dansı, ister Latin Amerika olsun, bana hep aynı zevki vermişti.

Kendimi kaptırmama izin verdim. Alkol, müzik, mekanın atmosferi, tüm durum beni değiştirmişti. Bir süre sonra Nero'nun az önce olduğu noktaya bakmaya geri döndüm. Artık orada değildi, ama koltukta bacaklarını açmış oturan Domenico da dahil olmak üzere tüm erkeklerin bakışları benim üzerimdeydi. Bir piruet daha yaptım ve dondum. Massimo'nun soğuk, vahşi ve vahşi bakışları beni deldi. Benden birkaç santim ötede duruyordu. Bacağımı beline doladım ve bir elimi saçlarının arasından geçirdim ve onu direğe yasladım.

"Bir gece kulübü için iyi bir müzikal seçim."

"Çünkü senin de fark ettiğin gibi burası bir gece kulübü değil, bir kulüp."

Döndüm ve popomu kasıklarına yasladım, yavaşça hareket ettim. Maximus beni boynumdan tuttu ve başımı omzuma yasladı.

"Benim olacaksın, bunu garanti ediyorum ve sonra seni istediğim şekilde ve ne zaman istersem alacağım."

Çapkın bir şekilde güldüm ve masaya geri yürüdüm, ama adamlardan biri ayağa kalktı ve bileğimden tutup beni kendine doğru çekti. Koltuğa düştüğümde dengemi kaybettim. Adam elbisemi kaldırdı ve çıplak kalçama vurdu, birkaç kez tokatladı ve İtalyanca bir şeyler bağırdı. Kafasına şişeyle vurmak için uzaklaşmaya çalıştım ama hareket edemedim. Bir anda birinin kollarımdan kanepenin yumuşak kumaşından beni sürüklediğini hissettim. Başımı kaldırdım ve Domenico'yu tanıdım. Döndüm ve Massimo'nun beni az önce boğazımdan kavrayan adamı yakalamış olduğunu gördüm. Ve ona silah doğrultmuştu. Kendimi Domenico'nun pençesinden kurtardım ve Nero'ya koştum.

"Kim olduğumu bilmiyordu!" Dedim hızlıca saçlarını okşayarak.

Massimo bir şey bağırdı ve Domenico üzerimize atladı ve beni tekrar yakaladı ama bu sefer kaçmamı engellemek için beni daha sıkı sardı. Don Massimo başını kanepenin yanında duran bir adama çevirdi ve bir an sonra bütün kızlar gitti. Yalnız kaldığında, boynundan tuttuğu adamı diz çöktürdü ve silahı kafasına doğrulttu. Bu manzara kalbimi hoplattı. Yolda şahit olduğum manzarayı gördüm. En kötü kabuslarımdan biri. Domenico'ya döndüm ve başımı omzuna gömdüm.

"Onu burada öldüremezsin," diye bağırdım, onu halka açık bir yerde öldürmeyeceğinden emin olarak.

"Elbette yapabilir," diye yanıtladı çocuk sakince beni kendisine yakın tutarken. "Ve olacak."

Silah sesini duyduğumda kafamdaki tüm kanın çekildiğini hissettim. Bacaklarım yağa döndü ve Domenico'ya karşı çöktüm. Bana daha sıkı sarıldı ve bir şeyler bağırdı, sonra

beni kaldırdı ve bir yere götürdü. Sonunda müzik kesildi ve yumuşak yastıkların üzerine düştüm.

Domenico'nun dilimin altına bir hap koyarken, "Muhteşem gezileri seversin," dediğini duydum. "Endişelenme, şimdi sorun yok Laura."

Kalbim yavaş yavaş normal ritmine dönüyordu. Odanın kapısı hızla açıldı ve Massimo kemerinde tabancayla içeri girdi. Önümde diz çöküp korkuyla bana baktı.

"Onu sen mi öldürdün?" Fısıldayarak sordum, cevabın hayır olması için kendi kendime dua ettim.

"Numara."

Rahat bir nefes aldım ve karnımın üzerinde yuvarlandım.

"Onu sana dokunmaya cüret ettiği elinden vurdum," diye ekledi ve ayağa kalkıp silahı yardımcısına verdi.

"Otele dönmek istiyorum, olur mu?" diye sordum kendimi neşelenmeye zorlayarak ama kalp ilacının alkolle karışımı odanın dönmeye başlamasına neden oldu. Sendeleyerek geri yastıklara düştüm.

Kara beni kollarına aldı ve göğsüne bastırdı. Domenico bir kapı açtı ve içinden bazı servis odalarından geçtik ve ardından odanın arka tarafına çıkana kadar mutfağa girdik. Orada bizi bir limuzin bekliyordu. Massimo, beni her zaman kollarından tutarak içeri girdi, beni koltuğa oturttu ve ceketiyle üzerimi örttü. Ona karşı kıvrılarak uyuyakaldım.

Massimo alçak sesle küfrederek botlarımı çıkarmaya çalışırken otelde uyandım.

"Arkasında bir fermuar var," diye fısıldadım gözlerim yarı kapalı. "Bütün bu bağcıkları her seferinde bağlayabilen biri olduğunu düşünmeyeceksin..."

Onları benden uzaklaştırırken öfkeli bakışlarını bana kaldırdı.

"Giyinmek hakkında ne düşündün..." Ve sustu.

"Hadi söyle!" Sinirlendim ve anında uyandım. "Bir fahişe gibi! Demek istediğin bu muydu? "

Kara yumruklarını sıktı ve dişlerini gıcırdattı.

"Fahişelerden hoşlanıyorsun. Ve en iyi örnek Veronica, değil mi? "

Gözleri tamamen boşaldı, hareketsiz kaldım, dudaklarım aralandı, bir cevap bekledim. Cevap vermedi ama sıktığı yumruklarının eklemleri bembeyaz oldu. Bir noktada, sert bir hareketle ayağa kalktı ve bacaklarını kalçalarıma doladı. Bileklerimi tuttu ve başımın üzerine kaldırdı. Yüzünü yaklaştırıp vahşice dilini ağzıma soktuğunda göğsüm daha hızlı yükselmeye başladı. Altında kıvranarak inledim ama bu sefer savaşmayacaktım, istemiyordum. Dili içime, daha sert ve daha derine bastırdı.

"Dans ettiğini gördüğümde..." diye fısıldadı, benden ayrılarak. "Kahretsin!" Yüzünü boynuma bastırdı. "Laura, bunu neden yapıyorsun? Bana neyi kanıtlamak istiyorsun? Sınırımın nerede olduğunu görmek mi istiyorsun? Buna sen değil ben karar veririm. İstediğimi almamı istiyorsan, yaparım. senin rızan olmadan."

“Eğleniyordum, bunu bugün yapmam gerekmiyor muydu? Ama şimdi hareket et, bir içkiye ihtiyacım var. "

Kafasını kaldırdı ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Neye ihtiyacın var?"

"İç," dedim tutuşu gevşeyip yanıma şilteye düştüğünde vücudunun altından sürünerek çıktım. "Beni kızdırıyorsun

Massimo," diye mırıldandım ve kendime sürahiden bir bardak amber sıvısı doldurduğum masaya doğru yürüdüm.

"Laura, aldığın ilaçtan ve kulüpte içtiğin şampanyadan sonra sert içki içmeyeceksin."

"Ben içki içmiyor muyum?" diye sordum bardağı ağzıma götürerek. "Şimdi sana göstereceğim."

Onu eğdim ve tüm içeriği boğazımdan aşağı döktüm. Tanrım, bu saçmalık, diye düşündüm titreyerek. Alkole karşı olan nefretim onu tekrar kullanmama engel olmadı. Terasa doğru dönerek, başını ellerinin arasına alarak davranışlarımı gözlemleyen Siyah'a baktım.

"Pişman olacaksın bebeğim!" Dışarıya açılan Fransız penceresinden girerken bağırdı.

Akşam harikaydı, sıcaklık tutuşunu gevşetmişti ve hava Roma'nın merkezinde olmasına rağmen şaşırtıcı derecede taze görünüyordu. Büyük bir kanepeye oturdum ve içkimi yudumladım. Bir süre sonra bardağımı boşalttığımda uykulu hissettim ve başım dönüyordu. Genelde sert alkol içmezdim ve şimdi nedenini biliyordum. Baş dönmesi yürümemi zorlaştırdı ve çift görmek kapıyı bulmama yardımcı olmadı. Bir gözümü kapattım, vücudumun kontrolünün bende olduğunu ve yatağa geri dönebildiğimi hissetmek için yoğun bir şekilde konsantre oldum. Yapabildiğim tüm çeviklikle ayağa kalktım ve Massimo'nun beni görebileceğini fark ettiğimde kapı pervazını tuttum. Yanılmıyordum, bacaklarında bilgisayarla yatakta yatıyordu. Dar CK boksörler dışında çıplaktı . Tanrım, ne kadar güzel, diye düşündüm o monitörden bakarken. Sarhoş beynim onun önünde yavaşça soyunmamı ve sonra onu rahat bırakmamı söyledi. Elbisenin askılarını kurcalayarak bir adım öne

çıktım. Kaymalarına izin verdim ve elbise yere düştü. Zarif bir şekilde dizimi kaldırıp banyoya girmeye çalıştım ama bacaklarım işbirliği yapmayı reddetti. Sağ ayak bileği elbiseye dolanmıştı ve sol ayağı elbisenin üzerine basmıştı. Bir inilti ile halıya çöktüm, sonra isterik bir kahkaha patlattım.

Siyah, kulüpte ilk karşılaştığım geceki gibi, bir anda üzerimde belirdi. Ancak bu sefer beni dirseğimden kaldırmak yerine kaldırdı ve incindiğimden emin olmak için yatağa yatırdı. Histerim geçer geçmez endişeyle bana baktı.

"İyi misin?"

"Al beni," diye fısıldadım iç çamaşırımı çıkarırken. Dantel tanga ayak bilekleriyle aynı hizaya gelince bacağımı kaldırdım ve iki parmağımın arasına aldım. "Siktir et beni Massimo." Ellerimi başımın arkasına koyup bacaklarımı açtım.

Siyah oturdu, beni izledi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Üzerime eğildi ve beni yumuşak bir şekilde dudağımdan öptü, sonra çıplak vücudumu bir battaniyeyle örttü.

"Sana içmenin iyi bir fikir olmadığını söylemiştim. İyi geceler."

Tepkisi beni çileden çıkardı. Ona bir tokat daha atmak için elimi kaldırdım ama ya ben çok yavaştım ya da o çok hızlıydı, daha önce Veronica gösterisi için yaptığı gibi bileğimi tuttu ve karyola direğine bağladı. Yatağa atladı ve bir an sonra dört sütuna bağlı olarak yatıp beni sudan çıkmış bir balık gibi fırlattım.

"Beni çöz!" Bağırdım.

"İyi geceler," dedi odadan çıkıp ışığı kapatırken.

Pencereden içeri giren ağustos güneşi ile uyandım. Başım ağırdı ve ağrıyordu ama en büyük sorun bu değildi: Artık kollarımı hissetmiyordum. "Neler oluyor?" Bileklerimi sıkan bağcıklara bakarken düşündüm. Elimi sıktım ve metalin tahtaya sürtünme sesi resmen beynimi parçaladı. diye mırıldandım ve odanın etrafına bakındım. Yalnızdım. O gece neler olduğunu hatırlamaya çalıştım ama hatırladığım son şey direkteki performansımdı. "Aman Tanrım," Uyandığımda daha sonra ne olması gerektiğini düşünerek içini çektim. Kesinlikle Massimo istediğini almıştı ve şimdi akşamdan kalmanın işkenceleri ve suçluluk duygularıyla parçalanmış olarak ölecektim. Birkaç dakikalık kendime acımadan sonra, düşünmeye çalıştım. Parmak uçlarımla kilitlerle oynamaya başladım, ama bu tuzağın tasarımcısı onu öyle bir şekilde tasarlamıştı ki, insanın kurtulması mümkün değildi.

"Siktir, kahretsin, kahretsin!" İstifa ederek ağladım ve tam o sırada kapı gümbürtüyle vuruldu.

"Girin," dedim, eşikte kimin görüneceğinden korkarak tereddütle.

Domenico'yu gördüğümde büyük bir rahatlama hissettim ve bir an durup bana eğlenerek baktı. Göğüslerimden birinin onu karşılayıp karşılamadığını görmek için aşağı baktım ama battaniyenin altına dikkatlice gizlendim.

“Orada kazığa bağlı olarak durma! Bana yardım et!" diye sinirle bağırdım.

Yanıma geldi ve kollarımı bıraktı.

"Akşamın başarılı olduğunu görüyorum," diye haykırdı alaylı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Beni yalnız bırakın." Battaniyeyle yüzümü kapattım. "Ölmek istiyorum."

Altını karıştırırken, tamamen çıplak olduğumu keşfetmekten korktum.

"Ah, hayır," diye hafifçe içini çektim.

"Massimo gitti, biraz meşgul, bu yüzden bana katlanmak zorundasın. Hadi, kahvaltı için seni salonda bekleyeceğim."

Otuz dakika, bir duş ve bir paket parasetamolün ardından masaya oturup sütlü çayımı yudumladım.

"Dün eğlendin mi?" diye sordu gazeteyi bir kenara bırakarak.

"Hatırladığım kadarıyla çok fazla değil. Sonra, beni nasıl bulduğuna bakılırsa, kesinlikle daha fazlası. Ama bunu, Tanrıya şükür, hatırlamıyorum. "

Domenico bir kahkaha patlattı ve yemeye başladığı kruvasan çarpık oldu.

"Ne zamandır hatırlıyorsun?"

"Direk dansı, sonra bir kara delik."

Onayladı.

"Dansını unutmanın zor olduğunu kabul etmeliyim. Çok açık sözlüsün. " Yüzünde daha da geniş bir gülümseme belirdi.

"Oh, hayır... öldür beni," dedim kafamı masaya vurarak. "Ama önce bana sonra ne olduğunu anlat."

Domenico kaşlarını kaldırdı ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Don Massimo seni odana geri götürdü ve..."

"Beni becerdi," cümlesini onun yerine bitirdim.

"Seninle olmasam bile bundan gerçekten şüpheliyim. Bir dakika sonra, varır varmaz onunla görüştüm ve odadan çıkarken, başka bir yatak odasında uyumaya gittiğinde onu tekrar gördüm. Onu bir süredir tanıyorum ve

görünmüyordu... ”Doğru kelimeyi bulmak için durakladı. "Tamamlandı. Ve sanırım seninle bir gece geçirdikten sonra, öyle olurdu."

"Tanrım, Domenico, ama neden bana böyle işkence ediyorsun? Neler olduğunu bildiğini çok iyi biliyorum, o yüzden neden bana söylemiyorsun? "

"Tamam, ama çok daha az eğlenceli olacak." Yüzümdeki ifade onu o sabah şaka yapmadığıma ikna etmiş olmalı. "Pekala. Sarhoş olup biraz işi batırdın, sonra seni yatağa bağladı ve uyudu."

Rahatlayarak iç çektim ama aynı zamanda gerçekten ne olduğunu merak ettim.

"Endişelenmeyi bırak ve ye, bugün tam bir gündemimiz var."

Roma'da sadece üç gün kaldık ama Massimo'yu bir an bile görmedim. O ölümcül geceden sonra kulüp hiçbir haber vermeden ortadan kaybolmuştu ve Domenico bir mezar gibi sessizdi.

Bu yüzden tüm zamanımızı birlikte geçirdik. Beni Ebedi Şehri ziyarete götürdü, benimle yemek yedi, alışverişe, kaplıcalara götürdü. Gezilerimizden herhangi birinin böyle olup olmayacağını merak ettim.

İkinci gün İspanyol Merdivenleri'ne bakan harika bir restoranda öğle yemeği yediğimizde ona sordum: "Ama çalışmama izin verecek mi? Hiçbir şey yapmadan onu nasıl bekleyeceğimi bilmiyorum ».

Domenico uzun bir süre sessiz kaldı, ardından şöyle dedi: "Massimo adına konuşamam. Ne istediğini, ne yaptığını veya düşündüğünü bilmiyorum. Lütfen, Laura, bana bunları

sorma. Onun kim olduğunu her zaman aklında tutmalısın. Ne kadar az soru sorarsan o kadar iyi. '

"Ama kahretsin, ne yaptığını, neden aramadığını ve hala hayatta olup olmadığını bilmeye hakkım var," diye bağırdım çatal bıçağı tabağa fırlatarak.

"Yaşıyor," diye kuru bir şekilde cevapladı, bakışlarımdan kaçınarak.

Yüzümü hayal kırıklığına uğrattım ve yemeğe geri döndüm. Bir yandan bu hayat bana uygundu ama diğer yandan oturup izleyecek bir tip değildim. Ben bir ödül karısı olmak istemedim. Özellikle Massimo benim erkeğim bile olmadığı için.

Üçüncü gün, Domenico her zamanki gibi benimle kahvaltı yaptı. Telefonu çaldığında benden özür diledi ve masadan kalktı. Uzun süre konuştuktan sonra geri döndü.

"Laura, bugün Roma'dan ayrılıyoruz."

şaşkınlıkla ona baktım.

"Ama daha yeni geldik." Alaycı bir şekilde gülümsedi ve dolabıma gitti. Sütlü çayı içmeyi bitirdim ve onu takip ettim.

Birkaç dakika sonra saçımı yüksek bir atkuyruğu yapıp rimmel taktım, bronzlaşıyordum ve yüzümün ten rengi gitgide daha az makyaj gerektiriyordu. Gün boyunca, dış sıcaklık otuz dereceye ulaştı. Nereye gittiğimizi bilmeden mavi kot şort ve göğüslerimi zar zor kapatan beyaz bir üst giydim. İç çamaşırı giymediğim için o günkü kıyafetimi bir nevi poster olarak değerlendirdim. Sevgili Isabel Marant ince topuklu ayakkabılarımı giyerek zarif olmayacağım, diye düşündüm. Gözlüğümü takıp çantamı çıkardığımda Domenico odaya girdi. Şaşırdı ve bir an tepeden tırnağa beni inceledi.

"Böyle dışarı çıkmak istediğine emin misin?" utanarak sordu. "Don Massimo seni gördüğünde mutlu olmayacak."

Kayıtsızca döndüm ve gözlüğümü burnumun ucuna indirip ona küçümseyici bir bakış attım.

"Beni üç gün yalnız bıraktıktan sonra umurumda olmadığını biliyorsun!" Ona arkamı döndüm ve asansöre yöneldim.

Domenico beni arabaya oturttuğunda saçma sapan pahalı saatim on biri gösteriyordu.

"Benimle gelmiyor musun?" diye sordum, bir çocuk gibi somurtarak.

"Yapamam ama Claudio yolculuk boyunca seninle ilgilenecek." Kapıyı kapattı ve araba hareket etti. Kendimi yalnız ve üzgün hissettim. Black'i kaçırmış olmam gerçekten mümkün müydü?

Aynı zamanda korumam olan şoförüm Claudio pek konuşkan değildi.

Telefonu alıp annemi aradım. Daha sakindi ama o hafta onları görmeyeceğimi söylediğimde pek mutlu değildi.

Konuşmayı kapattığımda araba zaten otoyoldan çıkmış ve Fiumicino adlı bir kasabaya giriyordu. Claudio, SUV ile bu dar ve pitoresk sokaklarda iyi hareket etti . Bir noktada araba durdu ve gözümün önünde lüks yatlarla dolu büyük bir liman belirdi.

Beyazlar içinde yaşlı bir adam kapıyı benim için açtı. Bana yardım ederken başını sallayan sürücüye sorgular gibi baktım.

«Fiumicino'ya hoş geldiniz, Laura. Benim adım Fabio ve sizi gemiye alacağım. Lütfen," dedi eliyle yönü göstererek.

Birkaç adım sonra uçağa binmek için durduğumuzda başımı kaldırdım ve nefesim kesildi. *Tytan* gözlerimin önünde belirdi. Limandaki teknelerin çoğu beyazdı, bu da renkli camları olan tunçtandı.

"Doksan metrelik bir yat. On iki misafir kamarası, jakuzi, sinema, spa, spor salonu ve tabii ki büyük bir yüzme havuzu ve helikopter iniş pisti var. "

"Mütevazı bir şey," diye mırıldandım ağzım açık bir şekilde.

Altı güverteden ilkine girdiğimde, gözümün önünde kısmen kapalı büyük bir salon açıldı. Zarif bir şekilde döşenmişti, ancak çok azdı. Mobilyalar çelik cilalı beyazdı ve hepsinden öte, zemin camdı. Sırada yemek odası, öndeki merdivenler ve jakuzi vardı. Masalarda beyaz gül vazoları vardı ama üzerinde çiçek olmayan vazo dikkatimi çekti. Onların yerinde Moët Rosé şişeleriyle dolu büyük bir buz kovası vardı.

Köprü turunu bitirmeden önce Fabio elinde dolu bir fincanla yanımda belirdi. "Ama herkes alkolik olduğumu ve zaman geçirmemin tek yolunun şampanya içmek olduğunu düşünmüyor mu?"

"Biz denize açılmadan önce ne yapmak istersin?" Tekneyi ziyaret etmek mi? Güneşlenmek mi? Yoksa sana öğle yemeği vermemizi mi istersin? "

"Mümkünse bir süre yalnız kalmak istiyorum." Çantamı yere bıraktım ve yaya doğru yöneldim.

Fabio başını sallayarak onayladı. Denize bakarak durdum, şişe boşalana kadar bir bardak, sonra bir tane daha ve bir tane daha içtim. Bana işkence eden akşamdan kalma, tutuşunu gevşetti, ama sadece tekrar sarhoş olduğum için.

Tytan limandan yola çıktı . Dünya ufukta kaybolurken, Sicilya'ya hiç gitmemiş olmayı, Massimo ile tanışmamış olmayı ve onun kurtuluşu olmamayı ne kadar çok istediğimi düşündüm. O altın kafese kapatılmadan dünyamda huzur içinde yaşamaya devam ederdim.

"Ne bok giyiyorsun?" Arkamdaki tanıdık sesi tanıdım. "Gibi görünüyorsun ..."

Arkamı döndüm ve neredeyse birbirimizi ilk gördüğümüz zamanki gibi üzerime dikilen Massimo'ya rastladım. Zaten çok sarhoştum, ayağım takıldı ve kanepeye düştüm.

"Beğendiğime bakarım ve bu seni ilgilendirmez," diye mırıldandım. "Beni hiçbir açıklama yapmadan bıraktın ve bana canın istediğinde oynadığın bir oyuncak bebekmişim gibi davranıyorsun. Bugün bebek yalnız kalmak istiyor. " Beceriksizce koltuktan kalktım, bir şişe şampanya daha aldım ve kıç tarafına doğru sendeledim. Topuklu ayakkabılar işi kolaylaştırmadı ve ne kadar zavallı görünmem gerektiğinin farkındaydım, bu yüzden onları öfkeyle çıkardım. Siyah beni takip etti, beni aradı ama sesi kafamın içindeki alkolün uğultusuna nüfuz etmedi.Yatı tanımıyordum, sadece ondan uzaklaşmak istedim, merdivenlerden aşağı koştum ve… ve bu son şeydi. Hatırladım.

8

"Nefes almak." Ses bir kutudan çıkmış gibiydi. "Laura, nefes al, beni duyabiliyor musun?" Ses daha net ve daha net hale geldi.

Midemin boğazımda yükseldiğini hissettim, kusmaya, öksürmeye ve tuzlu bir şeyler tükürmeye başladım.

"Tanrıya şükür! Bebeğim, beni duyabiliyor musun?" diye sordu Massimo, saçımı okşayarak.

Gözlerimi açmayı başardım ve üzerimdeki Siyah'ı tamamen ıslak gördüm. Giyinmişti, tek ihtiyacı ayakkabıydı. Ona baktım ama tek bir kelime bile söyleyemedim. Kafamda bir kükreme vardı ve güneş beni kör ediyordu. Fabio bir havlu getirdi ve Nero beni kaldırmadan önce havluya sardı. Yatı geçtik, birkaç güverte geçtik, ta ki beni bıraktığı yatak odasına ulaşana kadar. Hala şaşkındım ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Massimo endişe ve öfke karışımı bir ifadeyle saçlarımı kurutuyordu. "Ne oldu?" diye sordum kısık ve boğuk bir sesle.

"Köprüden düştün. Tanrıya şükür hızlı gitmedik ve sen teknenin yanına geldin. Ama bu boğulma riskini aldığın gerçeğini değiştirmez. Maximus yatağın yanında diz çöktü. "Laura, seni öldürmek isterdim ama aynı zamanda hala hayatta olduğun için kadere minnettarım."

yanağını okşadım.

"Beni kurtardın?"

"Yakın olduğun için şanslıydın. Olabilecekleri düşünmek bile istemiyorum. Neden bu kadar itaatsiz ve inatçısın? " İç çekmek.

Alkol hala kafamda yüzüyordu ve ağzımda deniz suyunun tadını alabiliyordum.

"Duş almak istiyorum." dedim ve kalkmaya çalıştım.

Siyah beni geri tuttu ve omuzlarımdan nazikçe tuttu.

"Artık bunu tek başına yapmana izin veremem Laura. Sadece beş dakika önce nefes almıyordun. Gerçekten istiyorsan, sana banyo yaptırırım. "

Ona yorgun bir bakış attım, cevap verecek gücüm yoktu. Diğer şeylerin yanı sıra, beni zaten çıplak görmüştü, gerçekten de sadece beni görmemiş, aynı zamanda bana dokunmuştu, bu yüzden artık vücudumun hiçbir yeri onun tarafından bilinmiyordu. Başımı salladım. Bir an için ortadan kayboldu ve geri döndüğünde banyoda suyun aktığı duyuldu.

Siyah ıslak gömleğini, pantolonunu ve nihayet boxerını çıkardı. Normal şartlar altında bu manzara beni utandırırdı ama şimdi değil. Sarıldığım havluyu açtı ve gördüğü şeye aldırmadan üstümü nazikçe çıkardı. Pantolonumun düğmelerini açtı ve sürpriz bir şekilde iç çamaşırım olmadığını gördü.

"Külot giymiyor musun?"

"Doğru gözlem." Gülümsedim. "Bir daha görüşeceğimizi sanmıyordum."

"Daha fazla sebep!" Bakışları soğudu, bu yüzden ısrar etmemeye karar verdim.

Beni kucağına aldı ve yataktan birkaç adım ötedeki banyoya taşıdı. Büyük küvet zaten neredeyse doluydu. Maximus suya girdi, oturdu, sırtını kenara dayadı, döndü ve beni bacaklarının arasına yerleştirdi, böylece başımı göğsüne yasladı. Önce hiçbir noktayı atlamadan bedenimi yıkadı, sonra saçlarıma geçti. İnceliğine şaşırdım. Sonra beni

küvetten çıkardı, bir havluya sardı ve yatağa geri taşıdı. Uzaktan kumandanın bir düğmesine bastı ve panjurlar lombozların üzerine kapanarak hoş bir karanlık oluşturdu. hemen uykuya daldım.

Korkuyla, nefes nefese ve panikle uyandım. Neredeydim? O günkü olayları hatırlamam biraz zaman aldı. Kalktım ve ışığı açtım; Gözlerimin önünde etkileyici bir apartman manzarası açıldı. Salondaki beyaz oval kanepeler siyah zemine mükemmel uyum sağladı. Dekor minimalist ve çok erkeksiydi. Beyaz sütunlardaki vazolardaki çiçekler bile zarif görünmüyordu.

"Massimo nerede?" Düşündüm. "Yine mi gidecek?" Bornozumu giyip kapıya gittim. Koridorlar geniş ve loştu, nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu çünkü tekneyi ziyaret etmek yerine sarhoş olmayı tercih ettim. Alkol aklıma gelince kusacak gibi oldum. Sonunda birkaç basamak tırmanarak bildiğim köprüye ulaştım. Olanları Massimo'nun hikayesinden öğrenmiş olsam da korkmuştum. Güverte boştu ve neredeyse karanlıktı. Cam zemin, yerdeki birkaç ışık noktasıyla aydınlatıldı. Yarı kapalı salonu geçtim ve pruvaya ulaştım.

"İyi uyudun mu?" Karanlıkta bir ses duydum.

Etrafa bakındım. Jakuzide, Nero, kollarını kenara dayamış, elinde bir bardakla oturuyordu.

"Daha iyi hissettiğini görüyorum. Bana katılacak mısın?"

Sanki boynunu çözmek istermiş gibi başını iki yana salladı. Bardağı ağzına kaldırdı ve buzlu bakışlarını benden ayırmadan kehribar rengi bir sıvıdan bir yudum aldı.

Tytan hareketsiz kaldı ve dünyanın ışıklarının uzaktan parladığı görüldü. Sakin deniz bizi zar zor sallayarak tekneye hafifçe vurdu.

"Ekip nerede?" Diye sordum.

"Ait olduğu yerde, ki kesinlikle burada değil." Gülümsedi ve bardağını yere koydu. "Başka bir davet mi bekliyorsun, Laura?"

Ses tonu ciddiydi ve gözleri güverteyi aydınlatan lambaların ışığını yansıtıyordu. Ona baktığımda, son birkaç gündür onu özlediğimi fark ettim.

Bornozun kemerini tuttum, çektim ve giysinin yere kaymasına izin verdim. Massimo ritmik bir şekilde çenesini sıkarak beni mest olmuş bir şekilde izledi. Yavaşça küvete doğru yürüdüm ve suya kaydım ve onun önüne yerleştim.

Bir yudum daha almasını izledim; kendini dizginlemeye çalıştığında olağanüstü çekiciydi.

Yanına gidip kucağına oturdum ve vücudumu onunkine bastırdım. İzin istemeden elimi saçlarından geçirdim. Maximus inledi ve gözlerini kapatarak başını geriye attı. Bir an ona baktım, sonra yavaşça dudağını ısırdım. Altımda sertleştiğini hissettim, bu yüzden kalçalarımı yavaşça hareket ettirdim. Dudaklarını emdim ve ısırdım ve sonunda dilimi ağzına soktum. Siyah kollarını indirdi ve kalçalarımı sıkıca sıkarak kendisine doğru çekti.

"Seni özledim," diye fısıldadım ağzımı ondan çekerek.

Massimo beni geri itti ve şaşkınca bana baktı.

"Beni özlediğini böyle mi göstermek istiyorsun bebeğim? Çünkü hayatınızı kurtardığınız için minnettarlığınızı ifade etmenin yolu buysa, en kötüsünü seçmişsinizdir. Sen istediğinden emin olana kadar yapmayacağım. "

Sözleri canımı acıttı. Onu ittim ve neredeyse sıcak, sudan atladım. Sabahlığı kaptım ve aniden utanarak giydim. Ağlamak üzereydim ve ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordum.

Birkaç dakika önce çıktığım merdivenlerden koşarak indim ve koridorların labirentinde kayboldum. Kapıların hepsi aynı görünüyordu ve bana doğru kapı gibi göründüğünde kolu çevirdim. İçeri girdim ve duvarı hissederek anahtarı aradım. Sonunda bulduğumda, aradığım odada olmadığımı fark ettim. Arkamdaki kapı kapandı ve anahtarın kilitte tıklandığını duydum. Işık söndü ve dondum. Bana zarar vermeyeceğini bilsem de geri dönmekten korkuyordum.

Arkamda duran Siyah, "Beni saçlarımdan tutmana bayılıyorum," dedi. Kemerimden tuttu ve beni kendi etrafında döndürdü ve güçlü bir hareketle bornozumu çıkardı.

Ona yaslandığımda çıplak, ıslak ve sıcak olduğunu hissettim. Derin, açgözlü bir öpücük için dudaklarımı yakaladı. Elleri kıçıma ulaşana kadar tüm vücudumda gezindi. Beni öpmeyi bırakmadan kaldırdı ve yatağa taşıdı. Beni yatağa yatırdı ve bir süre bana baktı. Bakışlarıyla buluştuğumda, çaresiz hissettiğimi ama ona tamamen güvendiğimi bilmesi için kollarımı başımın üzerine kaldırdım.

"Bu sefer başlarsak kendimi durduramayacağımı biliyor musun?" ciddi ciddi sordu. "Belirli bir çizgiyi geçersek, istesen de istemesen de seni becereceğim."

Ağzından bir söz gibi geliyordu ve tek sonuç beni daha da heyecanlandırmaktı.

"Öyleyse siktir et beni" dedim, yatağın kenarına onun karşısına otururken.

Dişlerinin arasında İtalyanca bir şeyler mırıldandı, bana doğru bir adım attı ama birkaç santim ötede durdu. Odayı aydınlatan loş ışık, onun muazzam ereksiyonunu görmeme izin verdi. Onu kalçalarından tuttum ve ona dokunmak için kendime çektim. Üyesi inanılmaz, sert ve büyüktü. Dudaklarımı yalayarak parmaklarımla dokundum.

"Ellerini başıma koy" dedim gözlerinin içine bakarak. "Ve beni cezalandır."

Massimo yüksek sesle nefes aldı ve saçımı sıkıca tuttu.

"Sana bir fahişe gibi davranmamı istiyorsun, istediğin bu mu?"

Usulca başımla onayladım ve ağzımı açtım.

"Evet, Don Massimo," diye fısıldadım.

Saçımdaki tutuş hemen güçlendi. Massimo geldi ve kararlı ve akıcı bir hareketle şişmiş sikini ağzıma itti. Boğazımdan aşağı indiğini hissettiğimde inledim. Kalçaları ritmik olarak hareket etmeye başladı ve beni nefessiz bıraktı.

"Herhangi bir zamanda benden hoşlanmayı bırakırsan söyle, ama bunu yap ki benimle dalga geçmediğini bileyim," dedi duraklayarak.

Biraz uzaklaştım, organını ağzımdan çıkardım ama elimle okşamaya devam ettim.

"Sen de aynısını yapacaksın," dedim ikna ederek, onu emmeye devam etmeden önce kaşlarımı kaldırdım.

Black güldü, ama ritme geri döner dönmez inledi. Ağzım, ellerinin bana önerdiğinden daha hızlı ve yoğun bir şekilde hareket etti. Yumruklarını sıkarak nefes nefeseydi. Ağzımda daha da şiştiğini hissettim ve o anda kontrolün kimde

olduğunu ona göstermek için bir davet olarak aldım. Tadı tatlıydı, teni pürüzsüzdü ve vücudundan seks kokusu yayılıyordu. Zevk aldım, en başından beri istediklerimden memnun olmak istedim. Ama aynı zamanda Massimo'ya bir şey kanıtlamak, onu ağzımda tutarak onu elimde tuttuğumu göstermek istedim; Hızımı tekrar arttırdım. Uzun sürmeyeceğini biliyordum ve onun da bunu bildiğini hissettim. Hareketlerimi yavaşlatmaya çalıştı ama izin vermedim.

"O kadar hızlı değil," diye mırıldandı dişlerinin arasından ama onu görmezden geldim.

Bir an sonra, yavaşlamadığım için onu çıkardı ve beni itti. Onun nefes alışını izlerken dudaklarımı edepsizce yaladım. Omuzlarımdan tuttu ve beni yatağa çarptı, sonra karnımın üzerine yuvarlandı ve tüm vücudunu benimkinin üzerine yasladı.

"Bana bir şey kanıtlamak ister misin?" diye sordu iki parmağını yalayarak. "Rahatla bebeğim." Ve onları bana koydu. Boğazımdan büyük bir inilti çıktı. Beni ıslatmak için iki parmağım gerekti.

"Bana hazırsın gibi geliyor." Sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Beklenti, belirsizlik, korku ve arzu kafamda dönüyordu.

Maximus yavaşça içime girdi ve büyük penisinin her santimini hissedebiliyordum. Kolları beni öyle bir kuvvetle tutuyordu ki canımı yakıyordu. Tamamen içimdeyken bir an hareketsiz kaldı, sonra kaydı ve daha büyük bir güçle tekrar bana girdi. Acı ve heyecan birbirine karışırken inledim. Kalçaları hızlandı ve nefesi ritmi izledi. Hissettiğim o harika

sürtünme, vücudumda zevk dalgaları oluşturuyordu. Aniden Massimo yavaşladı ve ben rahatlayarak içini çektim.

Bunun yerine elini karnımın altına kaydırdı ve kalçalarımı kaldırdı, bacaklarımı dizlerimle ayırdı.

"Bana güzel kıçını göster," diye mırıldandı, arka girişimi okşayarak.

Korktum, henüz hazır olmadığım bir şey yapar mı?

"Don..." diye fısıldadım korkmuş bir şekilde ona bakmak için dönerek.

Saçlarımdan tutup yüzümü yastığa bastırdı.

"Sakin ol bebeğim," diye içini çekti ve bana doğru eğildi. "Buna geleceğiz, ama bugün değil."

Yavaşça ve ritmik bir şekilde içime dalmaya devam etti, popom yukarı itecek şekilde sırtıma yaslandı.

"Ah evet," diye fısıldadı, kalçalarımdan sıkıca tutarak zevkle.

Arkadan düzülmeyi seviyordum ve o pozisyondan vücudumu kontrol etmesi hem korkutuyor hem de tahrik ediyordu. Maximus hafifçe eğildi ve bir eliyle klitorise ulaştı. Benimle oynaması için bacaklarımı daha da açtım.

"Ağzını aç" diye emretti parmaklarını ağzına sokarak.

Düzgün nemli olduklarında, amımı gıdıklamak için geri döndü. Bunu iyi yaptı, beni ecstasy'ye getirmek için bana nereye dokunacağını çok iyi biliyordu. Pelvisinin çılgın ritmine karşı koymak için yastığa sarıldım. Lehçe çığlık atarak inledim ve kıvrandım.

"Henüz değil, Laura," dedi Massimo ve beni yüz üstü çevirdi. "Gelmeni izlemek istiyorum."

İki elini altıma koydu ve bana sıkıca sarıldı. Kasılmaları hissetmeye başlayana kadar penis daha hızlı ve daha hızlı

hareket etti. Sonra başımı geriye attım ve orgazmın vücudumu ele geçirmesine izin verdim.

"Daha yüksek sesle," diye inledim.

Beni iki katı enerjiyle becerdi, onun da zirveye yakın olduğunu hissettim ama bu zevke daha fazla dayanamadım. Çığlık attım, orgazm tuzağına düştüm ama Massimo'nun kalçaları durmadı. Bir itme, bir itme, kulaklarım çınlıyordu, çok fazlaydı. Tiz bir çığlıkla tekrar geldim, sonra bitkin bedenim tekrar şilteye düştü.

Siyah yavaşladı, neredeyse tembelce hareket etti. Bileklerimi tuttu ve kaldırdı. Dizlerimin üzerinde yükseldi ve göğüslerime baktı, memnun ve muzaffer.

"Hadi mideme, görmek istiyorum" dedim bitkin bir halde.

Massimo gülümsedi ve bileklerimi sıkıca kavradı.

"Hayır," diye yanıtladı ve beni çılgınca becermeye devam etti.

Bir an sonra içime sıcak bir dalganın geldiğini hissettim. Taşlaşmıştım, Massimo doğum kontrol hapı kullanmadığımı biliyordu. Ne pahasına olursa olsun menisinden kaçmak isteyen bedenimle mücadele ederken uzun ve yoğun bir orgazm yaşadı. Bitirdiğinde, terli ve yanarak üzerime çöktü.

Düşüncelerimi toplamaya çalıştım, son dönemden bu yana geçen günleri aklımdan saydım: En kötülerini seçmişti. Üzerinden atmak istedim ama ağırlığı hareket etmemi engelledi.

"Massimo, ne bok yiyorsun?" diye sordum öfkeyle. "Hapı almadığımı biliyorsun."

Güldü ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. Altında öfkeyle kıpırdanmamı izledi.

"Belki hap değildir, çünkü buna güvenemezsin. Ama senin doğum kontrol implantın var, bak. "

Sol kolumun iç kısmına, pazı hizasına dokundu. Derinin altında zar zor görünen bir tüp vardı. Gitmeme izin verdi ve yalan söylemediğinden korktum.

"İlk gün, sen uyurken takmanı emrettim, riske atmak istemedim. Üç yıl işe yarar ama tabii bir yıl sonra çıkarabilirsin" dedi gülümseyerek. .

Öfkeli olduğum gerçeğini değiştirmese de onda ilk defa böyle bir gülümseme görüyordum. Memnun ama öfkeli.

"Üzerimden kalkar mısın?" diye sordum, ona kayıtsız bir şekilde bakarak.

"Maalesef bir süre daha olmayacak bebeğim, seni uzaktan becermek zor olacak," dedi dudağımı ısırarak. “Yüzünü ilk gördüğümde seni istemedim, vizyondan çok korktum. Ama zamanla, portrelerin zaten her yerdeyken, ruhunun her detayını bilmeye başladım. Bana çok benziyorsun Laura," dedi ve beni yumuşak bir şekilde dudağımdan öptü.

Öfkesi azalırken orada yatıp onu izledim. Bana karşı dürüst olması hoşuma gitti, ona ne kadara mal olduğunu hissettim ve çok takdir ettim.

Kalçaları hareket etmeye başladı ve organı içimde yeniden sertleşti. Yüzümü öptü ve devam etti: "İlk gece kaldım ve sabaha kadar seni izledim. Kokunu alabiliyordum, vücudunun sıcaklığını... yaşıyordun, gerçekten vardın ve yanımda yatıyordun. Bütün gün senden ayrılamadım, geri dönerken bir daha orada olmayacağından korktum ».

Sesi üzgün, özür diler gibi olmuştu, sanki beni orada zorla tutmaktan gurur duymadığını söylemek ister gibiydi. Ama

gerçek şu ki, korku olmasaydı, ilk fırsatta kaçardım. Kalçaları hızlanmaya başladı. Kolları beni sardı, terli teni yandı.

Artık dinlemek istemiyordum. İstediğim şey olmuyordu. Siyah'ın ne kadar acımasız, acımasız ve acımasız olabileceğini düşünmeden edemedim. Hiç benimle birlikte olmamasına rağmen, neler yapabileceğini görmüştüm.

Bu düşünceler beni öfkeden köpürttü. Vücudunun hareketleri beni sinirlendiriyor, öfkemi artırıyordu.

Maximus gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. Gördükleri onu dondurdu.

"Laura, neler oluyor?" diye sordu, gözleri benimkilerde bir cevap arıyordu.

"Bilmek istemezsin. Ve git buradan, Tanrı aşkına!"

Ayağa kalkmaya çalıştım ama kıpırdamadı. Gözleri soğuktu; *Şimdi Don'la* uğraştığımı biliyordum ve onunla savaşmak imkansız olurdu.

"Üstüne çıkmak istiyorum," dedim sıkılı dişlerimin arasından, onu kalçalarından tutarak.

Black beni incelemeye devam etti. Bir noktada beni sıkıca tuttu ve beni bırakmadan sırtüstü döndü. Birkaç dakika önce benim gibi uzandı ve ellerini kaldırdı.

"Hepsi senin," diye fısıldadı gözlerini kapatarak. "Seni neyin kızdırdığını bilmiyorum ama madem bu öfkeden kurtulmak için üzerimde kontrole ihtiyacın var, lütfen" dedi bir gözünü açarak. "Silah çekmecede. Güvende değil, ihtiyacın olursa diye. "

Yavaşça ayağa kalktım ve sert organının üzerine düştüm. Sözleri beni eğlendirmişti ama kızgın ve kafam karışmıştı. Bir elimle yüzünü tuttum ve sıktım. Gözlerini açmadı, sadece çenesini ritmik olarak sıkmaya başladı. Karar vererek ayağa

kalktım ve kendimi onun üzerine bıraktım, onun içime daha derin nüfuz etmesini sağladım. Ne hissettiğimi bilmesini istiyordum, onu her şey için cezalandırmam gerekiyordu. Onu incit. Ve bunu yapmanın sadece bir yolunu biliyordum.

Kalkıp yataktan kalktığımda gözlerini açtı. Ona uyarıcı bir bakış attım ve bornoz kemerini almaya gittim. Menisi kalçalarıma damladı ve parmağımla o yapışkan spermin bir kısmını alarak yatağa geri dönerken gözlerimi Siyah'tan ayırmadan yaladım. Penisi zonklamaya başladı.

"Çok tatlısın" dedim dudaklarımı yalayarak. "Denemek ister misin?"

"Kendi zevkime düşkün değilim, o yüzden tercih etmem," dedi tiksinerek.

"Otur," diye emrettim yanına oturarak.

Massimo sakince ayağa kalktı ve sanki ne yapmak istediğimi biliyormuş gibi ellerini arkasına koydu.

"Emin misin?" Durumun gerektirdiğinden daha ciddi bir tonda sordu.

Sorusunu görmezden geldim ve ellerini öyle sıkı bağladım ki acıyla inledi.

Yatması için onu geri ittim ve yatağın yanındaki çekmeceye uzandım; Silahı çıkardım. Siyah bir an bile titremedi, beni sadece "Nasılsa cesaret edemeyeceğini biliyorum" der gibi bir bakışla izledi. Aslında cesaret edemezdim, etmek de istemiyordum. Çekmeceyi karıştırdım ama aradığım şey orada değildi. Bir tane daha açtım ve ... bingo! Bir uyku maskesi.

"Şimdi eğleniyoruz, Don Massimo," dedim gözlerinin üzerine koyarken. "Başlamadan önce, bir şeyi

beğenmediysen, seni dinleme şansın çok az olsa bile, anlamam için bana açıkça söylemen gerektiğini unutma."

Onunla dalga geçtiğimi biliyordu ve sırf bunun için gülümsedi ve başını yastığa daha iyi yerleştirdi.

"Beni kaçırdın, bağladın, ailemi öldürmekle tehdit ettin," diye tekrar yanaklarını sıkmaya başladım. "Sahip olduğum her şeyi elimden aldın ve bu beni çok heyecanlandırsa da senden nefret ediyorum Massimo. Bir şeyi yapmaya zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmeni istedim. "

Elimi yanağından çekip tüm elimle tokatladım. Başını hafifçe yana yatırdı ve salyasını yuttu.

"Daha fazla," diye tısladı dişlerinin arasından.

Yaptıklarım ve tepkim şaşırtıcı bir şekilde beni tahrik etmişti. Tekrar çenesini tuttum.

"Ne zaman yapacağıma ben karar veririm," diye yanıtladım.

Klitorisim yüzünün üzerinde ıslanana kadar daha yükseğe taşındım.

"Siktir" dedim ağzına sürerken.

Tatmaktan hoşlanmayacağını biliyordum ve bu yüzden yapmaya karar verdim. Tepki vermediği için, onu mide bulandıran o tadı zorla alabilmesi için ıslak amımı dudaklarına yerleştirdim. Bir an sonra dilinin cinsiyetimi okşadığını hissettim. Çenesini kaldırdı ve klitorisimi yalamaya başladı. Dedim ve alnımı yatağın arkasındaki duvara dayadım. O çok iyiydi ve beni orgazma yaklaştırması biraz zaman aldı. Dizlerimin üzerinde kalktım ve aşağı baktım: sessizce mırıldanarak sıvılarımı yalıyordu. Belli ki cezanın bu kısmı onu memnun etmiş olmalı. Tükürüğünün ıslak seksine girdiğini hissedene kadar kıçımı göğsünde,

karnında kaydırarak hareket ettirdim. Üye büyük ve sertti ve benim kedime mükemmel bir şekilde uyuyordu. İnledim, omuzlarından tuttum ve onu oturttum. Bana yardım ettiğini anladım, çünkü tek başıma başaramazdım. Yatağın başlığını tutarak, onu yatağın arkasındaki pedin üzerine yaslamak için vücuduna bastırdım. Bu pozisyonu sevdim, çok derin penetrasyona izin verirken bana partnerim üzerinde mutlak kontrol sağladı. Saçını tuttum ve yavaşça klitorisini karnına sürtmeye başladım. Penisi içimde şişti ve kendimi daha hızlı ve daha sert ovuşturdum. Bir elimle saçını, diğer elimle boynunu tutarak onu becerdim. Maximus gürültülü bir şekilde nefes alıyordu ve patlamak üzere olduğunu hissettim. Ona bir tokat daha attım.

"Hadi çabuk ol!" Dedim ve tekrar vurdum.

Beni neredeyse orgazm edecek noktaya getirdi ama bitirmek istemedim. Bir saniye sonra Siyah beni tekrar tohumuyla doldurdu, güçlü bir inilti çıkardı ve kollarını etrafımda sıkılaştırarak beni ona daha çok bastırdı. Gözlerindeki göz bağını yırttı ve açgözlülükle beni öptü. Sonra ellerini kıçıma kaydırdı ve kalçalarımı yukarı aşağı hareket ettirdi.

"Artık gelmek istemiyorum," dedim biraz hava almaya çalışarak.

"Biliyorum," diye fısıldadı, itişlerin hızını artırarak. "Bana vur!" diye tısladı. Ama şimdi gözleri bağlı değildi ve bana bakıyordu, bunu yapmaktan korktum.

"Vur bana, siktir!" diye bağırdı, ben de ona tekrar tokat attım.

Elim yüzünü ortalarken, güçlü bir orgazm dalgasının içime aktığını hissettim. Kalçalarımı hareket ettiremiyordum, tüm

vücudum titriyordu, kaslarım gergin ve sertti. Maximus, içimdeki her şey gevşeyene kadar beni sertçe ve şiddetle itti. O nazikçe sırtımı okşarken birbirimize bağlı kaldık.

"Ellerini ne zaman serbest bırakmayı başardın?" Yüzümü omzundan kaldırmadan sordum.

"Beni bağlar bağlamaz," diye eğlenerek yanıtladı. "Pek iyi değilsin Laura, ama ben bir anlamda bağlama ve çözme konusunda uzmanım."

"Öyleyse neden sonunda ellerini kullandın?"

"Bir şeyin seni kızdırdığını biliyordum, benimle ilgili bir şey ya da söylediklerimle ilgili bir şey ve bu yüzden dışarı çıkmana izin vermeye karar verdim. Beni özlediğin için bana zarar vermeyeceğinden emindim" dedi ve beni kucağına alarak yataktan kalktı. Dudaklarımı, yanaklarımı ve saçlarımı öperek beni banyoya götürdü. Beni duşa aldı ve suyu açtı. "Uyumamız gerek," diye ekledi beni sabunlarken, "yarın önümüzde uzun bir gün var. Seni bütün gece becermeyi tercih edeceğimi senden saklayamam, ama Belli ki tatlı amını bir süredir kullanmamışsın ve bu kadar uzun bir aradan sonra yeterince doydu. Bu yüzden onu affediyorum, "diye devam etti, nazikçe bacaklarımın arasını yıkayarak. "Çok agresifsin. Bu seni tahrik ediyor bebeğim, değil mi? " Elleri durdu ve bakışları bana baktı.

"Sert seksten hoşlanırım," diye yanıtladım, testislerini tutarak. "Yatakta yaptığınız şey bir tür oyundur: Herhangi biri olabilir ve her şeyi yapabilirsiniz. Elbette makul sınırlar içinde. Onu okşamaya devam ettim. "Eğlenceli, ölüm kalım meselesi değil."

"Birlikte mutlu olacağız, Laura, göreceksin," diye yanıtladı beni alnımdan öperek.

9

Gözlerimi açtığımda, panjurlardan hafif bir ışık geldi. Hala seks kokan koca yatakta yalnızdım. Gecenin düşüncesi hemen içimi ısıttı. Doğru karar olup olmadığını bilmiyordum, yapmamalıydım ama şimdiye kadar olmuştu ve bunu düşünmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Son günlerde Massimo'yu özlemiştim ve hayatımı kurtararak onun için ne kadar önemli olduğumu bana göstermişti. Sonunda biri bana istediğim gibi, bir prenses gibi, en değerli ve önemli şeymiş gibi davranıyordu. Yatağıma uzandım ve önceki gün ona neden bu kadar kızdığımı merak ettim ve beni rahatsız eden tek şeyin aileme yönelik tehditler olduğu sonucuna vardım. Beni kontrol altında tutmasaydı, kesinlikle kaçacaktım ve birbirimizi daha iyi tanıma şansımız olmayacaktı. Bir kez daha kafam karıştı. Günün bu saati için fazla karanlık olan düşünceleri savuşturarak başımı salladım.

Yatak odasının kapısı açıldı ve gülümseyen bir Massimo belirdi. Bir çift beyaz Bermuda şortu ve yine beyaz bir kolsuz bluz giyiyordu. Çıplak ayaklıydı ve saçları ıslaktı. Onu görünce inledim ve yatağa uzandım, çarşafı ayaklarımla kenara ittim. Bana doğru yürüdü ve beni baştan aşağı süzdü.

"Uyku en sevdiğin meslek gibi görünüyor, ha?" dedi beni alnımdan öperek.

Kollarımı kaldırdım ve tekrar gerindim, gösterişli bir şekilde tüm vücudumu kavisledim.

"Uyumayı seviyorum." dedim gülümseyerek.

Siyah beni belimden tuttu, karnıma döndürdü ve kıçıma bir tokat attı. Bir elini boynuma koyup başımı yastığa

dayayarak kulağıma geldi ve "Benimle dalga mı geçiyorsun bebeğim?" diye fısıldadı. Aslında, o yanılmadı.

Kalçalarımda duran el aşağı indi ve uyluklarımı açtı. Massimo nazikçe iki parmağını bana soktu.

"Bu kadar ıslanmak hakkında ne düşündün?" kiliseler.

Dizlerimin üzerine eğildim ve kıçımı kaldırdım. Durup bana bakarken parmakları hareket etmeye başladı.

"İmplantın olmasaydı, şimdi yumurtluyor olurdum ve her zaman ıslak olurdum," dedim gülümseyerek pelvisimi sallayarak.

Siyah'ın ifadesi değişti, belli ki bir şeyden memnundu.

"Şimdi," dedi parmaklarını çekerek, "pantolonumu çıkarıp, lomboza yaslanmış arkadan seni becermek istiyorum."

Yatağın yanındaki paneldeki bir düğmeye bastı ve oda ışıkla doldu.

“Yani, sadece manzaraya hayran kalabilmeniz için; Maalesef bizim gecemizden sonra orada çok şişkinsin. Ayrıca, birlikte dalacağımız adam zaten bizi bekliyor, yani istediğim kadar zamanımız yok. " Parmaklarını yaladı. "Fabio çok erken getirdi. Sen gel."

Beni kaldırdı ve omzuma koydu. Odadan geçerken bornozu aldı ve çıplak vücudumu örttü. Beni böyle taşıyarak koridor boyunca yürüdü, ben ise gülmeyi durduramayarak kıvrandım. Birbirinin aynısı olan bir dizi kapının yanından geçtik ve manzara karşısında şaşıran bazı ekip üyeleriyle karşılaştık. Maximus'un ifadesinin ne olduğunu bilmiyordum çünkü başım onun arkasından sarkıyordu ama onun daha önce hiç olmadığı kadar ciddi olduğundan şüpheleniyordum. Bir süre sonra benim kulübeme gelmiştik. Beni tekrar yere bıraktı ve bornozu yatağa fırlattı.

"Sanırım her zaman çıplak koşabilmen için mürettebatı kovalamam gerekecek," dedi kıçıma tokat atarak.

Masanın üzerinde yiyeceklerle dolu bir tepsi, çay, kakao, süt ve bir şişe Moët Rosé bulunan sürahiler vardı.

"İlginç bir kahvaltı," dedim kendime kakao doldurarak. "Bence şampanya günlük menümün bir parçası olmalı."

"Sevdiğini zaten biliyorum. Ve buradaki diğer bazı şeyleri de seveceğinizden şüpheleniyorum. "

Pencereye yaslanıp yüzünü buruştururken ona sorgulayıcı bir bakış attım.

"Adamlarım Varşova'daki daireden eşyalarını aldığında, lavaboda iki bardak vardı: birinde arta kalan kakao, diğeri neredeyse bozulmamış sütlü çay. Eski sevgilinin ikisini de sevdiğini sanmıyorum ama kim bilir? "Omuzlarını silkti. "Önemli olan en az birini sevmen. Roma'da uyandıktan sonra onu içtin, bu yüzden tahmin etmesi zor olmadı" dedi elinde şampanyayla kovaya yaklaşarak.

"Sanırım şimdi içmeye başlayacaksın, değil mi?" diye sordum bardağımdan yudumlarken.

Massimo buz dolu kovayı aldı ve yere koydu.

"Hayır, kendime yer açıyorum," dedi çay ve süt sürahilerini çıkararak. "Kendimi kontrol edebileceğimi düşündüm, ama önümde çıplak kaydığın zaman, konsantre olmakta zorlanıyorum, bu yüzden bir an sonra seni masaya koyacağım ve nazikçe ama sıkı bir şekilde sana sahip olacağım."

Masadaki her şeyi hareket ettirirken ona baktım. Beni kaldırıp yere yatırdığında gerçekten şaşırmış görünmüş olmalıyım. Bacaklarımı ayırdı, diz çöktü ve dilini içime gömdü. Sadece bir an sürdü ve amacın benim zevkim değil,

sürtünmeyi azaltmak olduğu açıktı. Sonra, sözünü ettiği şeyi nazikçe ama kararlı bir şekilde yaptı.

Güneş gözlükleri ve muhteşem beyaz Victoria's Secret bikiniyle güverteye çıktım. Kıç dalış ekipmanıydı. Onu hazırlayan çocuk İtalyan gibi görünmüyordu. Altın sarısı saçları vardı ve özelliklerine bakılırsa Doğuluydu. İnce yüz, büyük mavi gözler ve parlak bir gülümsemeyle aydınlandı. Yatın diğer tarafındaki Massimo, bariz bir şekilde el kol hareketleri yaparak Fabio ile konuşuyordu. Yaklaşmamayı tercih ettim, bu yüzden dalgıcın yanına gittim. Merdivenlerden inerken ayağım takıldı ve neredeyse suya düştüm.

"Lanet olsun, bir gün kendimi öldüreceğim," diye homurdandım Lehçe.

Bu sözleri duyunca çocuğun yüzü aydınlandı, bana elini uzattı ve Lehçe şöyle dedi: "Ben Marek, ama buradaki herkes bana Marco der. Lehçe birkaç kelime duyduğuma ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsiniz hanımefendi. '

Durdum, ona gülümsedim, sonra kahkahayı patlattım.

"İnan bana, sevgili dilimi duymanın beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. İngilizce düşünmek beynimi çıldırtıyor. Ben Laura ve lütfen bana siz deyin. "

"İtalya'da tatiller nasıl gidiyor?" ekipmana geri dönmesini istedi.

Nasıl cevap vereceğimi düşünmem biraz zaman aldı.

"Gerçekten tatil değil," diye kekeledim suya bakarak. Merdivenlere oturarak, "Sicilya'da yıllık bir sözleşmem var ve oraya taşınmam gerekti," dedim. "Burada bir Polonyalı ile tanışmam tesadüf mü yoksa seni özellikle benim için mi aradılar?" Gözlüğümü çıkararak sordum.

“Ne yazık ki bir vaka, ancak ikimiz için de çok şanslı. Paolo bugün gelmeliydi ama dün bacağını kırdı ve benden onu değiştirmemi istediler. " O anda Marek ayağa kalktı ve yüzündeki gülümseme kayboldu.

Döndüm ve merdivenlerin tepesinde Maximus'un yavaşça aşağı indiğini gördüm. Vedalaştılar, bir an İtalyanca konuştular ve sonra Siyah öfkeyle çenesini sıkarak bana döndü: sen."

"Bir taahhüt mü?" Etrafa bakındım. "Ama denizin ortasındaysak!"

"Helikopter geliyor, birazdan görüşürüz."

Marek'e döndüm ve Lehçe konuştum: "O zaman yalnızdık ve gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum."

Maximus hareketsiz kaldı, gözlerinde öfke kaynadı.

'Marek Polonyalı, harika, değil mi? Harika bir gün olacak, "dedim Nero'ya ve yanağından öptüm.

Yürümeye başladım ama kolumdan tuttu ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı: "Benim önümde Lehçe konuşmanı istemiyorum çünkü hiçbir şey anlamıyorum." Eli beni sıkıca kavradı.

Geri çekildim ve öfkeyle tısladım: "Keşke İtalyanca konuşmasaydın, yapabilir misin?"

Ona uyarıcı bir bakış attım ve Marek'in teçhizatı yüklediği sürat teknesine yöneldim. Yanına gittim ve sırtını sıvazladım, Lehçe ona yardım edip edemeyeceğimi ve ihtiyacı olan her şeyi alıp almadığımızı sordum, sonra Nero'ya veda ettim ve tekneye binmeye başladım.

Massimo'nun ışınlanma yeteneği olup olmadığını bilmiyordum ama bir adım bile atmamıştım ve kendimi hala onun kollarında buldum. O beni öptü. Öne eğildi ve elleriyle

popomu hafifçe kaldırdı. Dudakları açgözlüydü, sanki son kez vedalaşıyormuşuz gibi. Yaklaşan bir helikopterin sesi onu bu öpücüğün çılgınlığından kurtardı.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana geniş bir gülümseme verdi, sonra bana göz kırptı ve "Sana dokunursa onu öldürürüm" diye fısıldadı. Alnımı öptü ve gitti.

Orada durup gitmesini izledim; az önce duyduklarımı düşününce midem bulandı. Ne yazık ki, bunu yapabileceğini biliyordum ve birinin ölümünün sorumluluğunu almak istemedim.

"Seni çok seviyor olmalı," dedi Marek elini bana uzatarak.

Sürat teknesine binerken, "Her şeyden çok, beni kontrol etmeyi sever," diye yanıtladım.

Yola çıktık ve helikopteri bekleyen Massimo'ya bakmak için döndüm, saçları hava akımıyla dalgalanıyordu. Oldukça kızgındı, ifadesini görmeme gerek yoktu, sadece duruşunu gözlemlemem gerekiyordu: bacakları çok geniş ve kolları güçlü göğsünde kavuşturulmuş, iyi bir şey vaat etmiyordu.

"Yaşamak için bir dalış eğitmeni misiniz?" Ne zaman yola çıktığımızı sordum.

Marek güldü ve rüzgar yüzünden çığlık atmak zorunda kalmamak için yavaşladı.

"Hayır artık değil. Çok şanslıydım ve pazarda bir yer bulmayı başardım. Şimdi bir sualtı imparatorluğunun sahibiyim." Kıkırdadı. "Hayal edin: İtalya'da en büyük dalış ekipmanı kiralama şirketine ve ilgili tüm hizmetlere sahip bir Polonyalı."

"Peki burada benimle ne yapıyorsun?" eğlenerek sordum.

"Sana zaten söyledim, kader ve kırık bir bacak. Belli ki böyle gitmeliydi! "Motor devri arttıkça sesini yükseltti ve sürat teknesi dalgaların üzerinden uçtu.

Dalıştan sonra Marek ekipmanı toplamaya başladığında güneş parlak bir turuncuya dönüyordu.

"Harikaydı" dedim karpuzdan bir ısırık alarak.

"Neyse ki bu senin ilk dalışın değildi, bu yüzden öğretme kısmıyla çok fazla zaman kaybetmek zorunda kalmadık."

"Ama tam olarak neredeyiz?"

"Hırvatistan kıyılarında." Marek parmağıyla zar zor görünen bir kıyının ana hatlarını işaret etti. "Geç oluyor ve bugün Venedik'e gitmem gerekiyor."

Geri döndüğümüzde hava kararmaya başlamıştı. Güvertede motorbottan inmeme yardım eden Fabio'yu gördüm. Marek'e veda ettim ve merdivene gittim.

«Kuaför ve güzellik uzmanı, jakuzinin yanındaki salonda bekliyorlar. Yemek için bir şeyler hazırlamam gerekiyor mu? "Arkamdan bir ses duydum.

"Kuaför? Ve neden?" hayretle sordum.

"Bir ziyafete davetlisiniz. Uluslararası Film Festivali Venedik'te devam ediyor ve Don Massimo bir film şirketinin çoğunluk hissedarı. Maalesef çok geç oldu ve şimdi hazırlanmak için sadece bir buçuk saat kaldı. "

"Muhteşem!" Düşündüm. "Bir gün tuzlu suda bekletiyorum ve sonra bir partide kuru cildimle herkesin gözlerini kamaştırıyorum." Başımı salladım, bırakın planlarımızdan önceden haberdar olup olmayacağımı, bunları kendi başıma yapıp yapamayacağımı merak ettim. Yukarı çıktım.

Poli ve Luigi iki tipik eşcinseldi. Harika, harika, harika, kadınların en iyi arkadaşları ve çoğumuzdan daha kadınsı. Bir saat içinde kafamdaki o tür yuvayı ve yüzümdeki kuru, pul pul dökülen cildi yok ettiler. İşleri bittiğinde, bir elbise hazırlamak için kulübeme gittim. Yatak odasına girdim ve banyonun yanındaki elbise askısında Taormina'dan aldığım Roberto Cavalli gece elbisesi duruyordu. "Bunu tak" yazan bir notla birlikte. En azından o gece ne giyeceğimi biliyordum. Elbise muhteşem ve çok cesurdu. Siyah ve yarı saydam, fermuar veya toka gibi görünen ekleri olan bir tür ağdı. Herkesin dikkati sırtına çekilecek olsa da uzun kollu kollarımı daha ince gösteriyordu. Çünkü elbise kürek kemiklerinin hemen üzerinde bir noktada birleşiyor ve daha sonra popoya kadar geniş bir yaka şeklinde açılıyordu.

Aynada kendime bakarken, "İç çamaşırımı giyemiyorum," dedim hayal kırıklığıyla yüz buruşturarak.

Ama Roberto Cavalli bunu öngörmüştü ve elbise doğru yerlerde tamamen şeffaf değildi, ama bu, bağcıklı olsa bile en azından bir tanga ile daha iyi hissedeceğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Çantamı aldım, parfümümü sıktım, bir çift şık sandalet seçtim ve kapıya yöneldim. Ayrılmadan önce aynada son kez kendime baktım. harika görünüyordum. İnanılmaz dumanlı, siyah ve altın rengi makyaj bronzluğumla mükemmel bir şekilde eşleşti ve başımın üstündeki topuz beni zayıflattı ve biraz sınıf ekledi. Karmaşık saç stilini okşarken bir kilo takma saç takmaya değeceğini düşündüm.

Güverteye çıktım ve etrafa baktım. Küçük bir masada, her zamanki gibi, bir şişe şampanya ve zaten dolu bir bardak fark ettim. alışıyordum. Bu, Black'in etrafta olduğu anlamına

geliyordu. Yanına gidip kendime bir tane doldurdum. Bir süre yatta dolaştım, karanlık köşelere baktım ama kimseyi bulamadım. Ancak, anakaraya yakın olduğumuzu şaşkınlıkla keşfettim ve gözlerimin önünde uzaklarda harika bir ışık panoraması açıldı.

"Burası Lido, Venedik sahili de denilen bir ada," diye duydum tanıdık bir ses.

Başımı çevirdim ve birkaç adım ötemde şampanyasını yudumlayan Domenico vardı.

"Bu elbisenin mükemmel olacağını biliyordum. Gerçekten çok güzelsin Laura. " Geldi ve iki yanağından öptü.

"Seni özledim Domenico," diye yanıtladım ona sıkıca sarılarak.

"Dikkatli ol canım, yoksa Poli ve nişanlısı Luigi yeniden işe başlamak zorunda kalacak," dedi gülerek ve beni deri koltuğa doğru yürüttü.

"Don Massimo nerede?" Şampanyayı yudumlarken sordum.

Domenico bana üzgün bir bakış attı. Ancak o zaman bir smokin giydiğini fark ettim, bu da Siyah'ın bir kez daha beni ayağa kaldırdığı anlamına geliyordu.

"Ödülü..."

Domenico'yu susturmak için elimi kaldırdım. Bardağı son damlasına kadar boşaltarak, "Hadi içelim ve eğlenelim," diye bitirdim.

Motorlu tekne, Adriyatik Denizi'nin sakin suları üzerinde yavaşça hareket etti ve ardından Venedik kanallarından birine girdi, ben de düşüncelere daldım. Sadece bir yıl mı yoksa daha uzun bir süre mi istediğimi merak ediyordum ama bununla başa çıkabilecek miydim? Ve istediğini elde

ettikten sonra Massimo gitmeme izin verir miydi? Ayrıca, gerçekten eski hayatıma dönmek istiyor muydum? Ve neden özledim ...? Domenico beni düşüncelerimin akışından kopardı.

"Geldik, hazır mısın?" diye sordu elini uzatarak.

Kalktım ve ışıkları, insanları ve o kadar çok şatafatı görünce felç oldum.

"Hayır, hazır değilim. Asla Olmayacağım. olmak istemiyorum. Domenico, bunu neden yapıyoruz? Fırlatma iskeleye çarptığında korkuyla sordum.

"Benim için tabii." Tanıdık aksanı duydum ve heyecanlandım. "Karışıklık için özür dilerim, zamanında yapamadığımı sanıyordum ama sonunda oldukça hızlı bir şekilde bir anlaşmaya vardık, işte buradayım."

Başımı kaldırdım ve rıhtımda beni bekleyen muhteşem işkencecimi gördüm. Kruvaze siyah bir smokin içinde, çizilmiş görünüyordu. O kadar etkilendim ki neredeyse hareket edemiyordum. Beyaz gömlek teninin rengini vurguluyor ve papyon ona sınıf ve ciddiyet veriyordu.

"Sen gel." Elini uzattı ve bir an sonra ben zaten onun yanındaydım.

Elbisemi düzelttim ve onunkiyle tanışmak için yukarıya baktım. Sol elimi sıkıca tutuyordu, muhtemelen benim kadar şaşkındı.

"Laura, sen..." sözünü kesti ve kaşlarını kaldırdı. "Bu gece çok çekicisin... Benden başka birinin seni böyle görmesini isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Sahte bir tevazu ile gülümsedim.

"Don Massimo!" Domenico'nun sesi bizi karşılıklı hayranlıktan kopardı. "Gitmeliyiz, zaten bizi gördüler. Lütfen, işte maskeleriniz. "

"Bizi kim gördü ve neden gitmemiz gerekiyor?" Bana uzattığı güzel dantel maskeyi alırken düşündüm.

Massimo bana döndü, üzerime koydu ve mırıldandı, burnuyla kenara dokundu ve beni nazikçe öptü: "Sen ve dantel ... Bunu seviyorum."

Ama dudaklarını benimkilerden çekmeden önce, flaşların parıltıları geceyi aydınlattı. Panikledim.

Yavaşça geri çekildi ve kolunu belime dolayarak fotoğrafçılara döndü. Gülmedi, sadece yapmalarını sabırla bekledi. Paparazzi kalabalığı İtalyanca bir şeyler bağırıyordu ve dizlerim titriyor olsa da olabildiğince ağırbaşlı görünmeye çalıştım.

Black, yeter der gibi elini salladı ve kırmızı halıda girişe doğru yürüdük. Salonu geçtik ve anıtsal sütunlarla çevrili bir balo salonuna geldik. Yuvarlak masalarda mumlar ve beyaz çiçekler vardı. Konukların çoğu maske takıyordu, bu beni memnun etti, çünkü benimkinin arkasında anonimlik yanılsamasını sürdürebiliyordum.

Oturmuş olan diğer konuklarla birlikte bir masaya oturduk. Bir süre sonra garsonlar belirdi ve bize mezeleri ve ardından diğer yemekleri sundu.

10

Ziyafet inanılmaz derecede sıkıcıydı; Bu türden yüzlerce organize etmiştim, bu yüzden tek zevkim hizmetteki hataları zihinsel olarak not almaktı. Massimo masamızda oturan adamlarla sohbet etti ve zaman zaman gizlice uyluğumu okşadı.

"Diğer odaya gitmeliyim" dedi. "Maalesef bu katılamayacağınız bir sohbet ama sizi Domenico'nun bakımına bırakacağım." Alnımı öptü ve kapıya yöneldi ve onunla birlikte masamızdaki tüm diğer erkekler.

Asistanım bir anda belirdi ve Nero'nun bıraktığı yeri aldı.

"Kırmızı elbiseli kadın dev bir kürk topuna benziyor" diye yorum yaptı ve onu Noel ağacı süsü gibi gösteren elbiseli yaşlı bir bayana güldük. "Bu tuhaflıklar olmasaydı, can sıkıntısından ölürdüm" diye ekledi.

Ne hissettiğini biliyordum, bu yüzden bana arkadaşlık ettiği için mutluydum. Sonraki saati sohbet ederek ve şampanya içerek geçirdik. Sarhoşken dansı açmaya karar verdik.

Dans pisti kalabalıktı ama resmi bir geceydi. Yaylı çalgılar dörtlüsüne bakarak çılgın bir parti olmayacak, diye düşündüm. Birkaç danstan sonra, aslında, zaten yeterince dans etmiştim. Domenico'nun aksine, sevgili annem beni lisenin sonuna kadar dans kursuna gönderdiği için iyi dans ettim.

Masaya geri dönerken birinin Lehçe konuştuğunu duydum.

"Laura? Görünüşe göre bugün senden kurtulamam."

Döndüm ve Marek'i parlak gri bir takım elbise içinde gördüm.

"Burada ne yapıyorsun?" şaşkınlıkla sordum.

"Firmam bölgedeki otellerin çoğuyla çalışıyor ve ayrıca bu bir fayda balosu ve ben de sponsorlardan biriyim" dedi omuz silkerek.

Domenico anlamlı bir şekilde boğazını temizledi.

"Ah, üzgünüm," dedim İngilizce'ye geçerek. "O Domenico, benim asistanım ve arkadaşım."

İtalyanca selamlaştılar. Tam ayrılmak üzereyken, dörtlüye başka müzisyenler de katıldı ve salonda Arjantinli bir tangonun notaları çınladı. sevinçten ağladım. İki çocuk şaşkınlıkla bana baktı.

"Tangoya bayılırım," dedim, Domenico'ya şaşmaz bir bakışla.

"Laura, bir saatin son çeyreğinde sadece parmak uçlarına bastım... gerçekten yeterli değil mi?"

Onunla aynı fikirde olmak için bir yüz yaptım.

"Sekiz yıldır dans dersleri alıyorum... korkmuyorsan, onur duyarım," dedi Marek elini uzatarak.

"Sadece bir tane," dedim Domenico'ya ve piste doğru yola çıktık.

Marek beni kollarına aldı ve bir an sonra diğer dansçılar bize yer bıraktı. Güzel araba kullanıyordu, hareketlerine güveniyordu, gelişmiş bir ritim duygusu vardı ve adımları çok iyi biliyordu. Bize bakan herkes muhtemelen yıllardır birlikte dans ettiğimizi düşünüyordu. Şarkının yarısında, biz dönerken zemin boşalmıştı ve bu, çocukken kazandığımız el becerisini gösteriyordu. Müzik durduğunda şiddetli bir alkış koptu. Zarifçe selam verdik ve Domenico'dan ayrıldığımız

yere geri dönmek için döndük. Ancak onun yerine Kara'nın birkaç adamla çevrili olduğunu gördüm. Yaklaştığımızda, Maximus dışında hepsi kabul etmek için başlarını eğdiler. Yüzüne öfke kazınmış ve gözlerinde ateş yanmıştı. Bu bakış beni öldürebilseydi, arkadaşımdan bahsetmeye gerek yok, benden geriye sadece bir kül yığını kalırdı.

Marek elimi omzundan çekip Kara'ya uzatırken ona uzanıp yanağından öptüm.

"Don Massimo," dedi ve başını eğdi.

Karşı karşıya durdular. Ortam o kadar gergindi ki nefes almak zordu. Nero elimi bırakmadan arkadaşlarına döndü ve İtalyanca birkaç kelime söyledi. Herkes kahkahayı patlattı.

"Kim olduğunu biliyorsun?" Ona Lehçe sordum.

"Açıkçası. On yıldır İtalya'da yaşıyorum." Marek bana göz kırptı.

"Ve buna rağmen, benimle dans ettin mi?"

"Ne yapabilirdi? Kendimi öldürebilir miyim? İnanmıyorum. En azından burada değil," diye yanıtladı gülümseyerek. "Ayrıca birkaç nedenden dolayı yapmazdı, umarım bu bizim son dansımız değildir."

Elimi öptü ve masaların arasında kayboldu. Massimo gözleriyle onu takip etti ve sonra bana döndü: "İyi dans ediyorsun. Bu, kalçalarınızın muhteşem çalışmasını açıklar… başka durumlarda ».

"Sıkıldım ve Domenico iyi bir dansçı değil," diye omuz silkerek yanıtladım. Odada bir paso doble çaldı.

"Şimdi sana nasıl dans edileceğini göstereceğim," dedi smokin ceketini çıkarıp Domenico'ya uzatarak.

Elimi tuttu ve beni piste geri götürdü. Diğer dansçılar son performansımdan sonra henüz dansa başlamamışlardı ve bu

yüzden başka bir partnerle döndüğümü gördüklerinde buna yer açtılar. Maximus orkestraya yeniden başlaması için başını salladı.

Yeteneklerime o kadar güveniyordum ki, bir adım geri gittim ve bir bacağımı ortaya çıkarmak için elbisemi bir yana kaldırdım. "Tanrım, iç çamaşırımı giymemek nasıl aklıma geldi" diye düşündüm. Müzisyenler ilk akorları çaldılar ve Nero'nun aldığı pozisyon bana onun ilk kez paso doble dansı yapmadığını söyledi. Dansımız vahşi ve tutkuluydu ve Massimo'ya ve onun despot doğasına mükemmel şekilde uyuyordu. Bu sefer sadece bir dans değil, aynı zamanda hem cezam hem de ödülüm, akşamın sonunda olacakların beklentisi ve aynı zamanda kendi içinde bir sürpriz saklayan bir vaatti. Bir şekilde ele geçirildim, müziğin hiç bitmemesini ve bedenlerimizin sonsuza kadar böyle iç içe kalmasını istedim.

Sonun kesinlikle muhteşem ve olağanüstü olması gerekiyordu, bacağımın fazla yükselmemesi için dua ettim, göstermenin uygun olmayacağını ortaya çıkardım. Müzik durdu ve kendimi onun kollarına bıraktım, derin derin nefes aldım. Uzun bir süre sonra tezahüratlar ve tezahüratlar oldu. Siyah beni bıraktığı yerden zarif bir şekilde ayağa kaldırdı ve ikimiz de seyirciyi reveransla selamlamadan önce birkaç kez kendi etrafında döndürdü. Sakin ve kararlı bir adımla, elimi sıkıca sıkarak, Domenico'nun ona geri verdiği ceketi durdurmadan giyerek pistten ayrıldı.

Diğer misafirlerle vedalaşmadan neredeyse odadan çıktık. Tek kelime etmeden beni otel koridorlarından geçirdi, parmakları bileğimi mengene gibi kavradı.

"Muhteşem bir performans" dedi biri. Bir kadın. Maximus durdu.

Arkasını döndü ve beni her zaman yanında tutarak yürümeye devam etti.

Salonun ortasında altın rengi kısa bir elbise içinde göz kamaştırıcı bir sarışın duruyordu. Bacakları ilk kaburgamda bitiyordu, güzel sahte göğüsleri ve melek gibi küçük bir yüzü vardı. Yavaşça bize yaklaştı ve Siyah'ı öptü.

"Demek buldun," dedi gözlerini benden ayırmadan.

Aksanı bana İngiliz olduğunu söylüyordu ve görünüşü Victoria's Secret podyumundan yeni çıktığını gösteriyordu.

"Laura," kendimi sertçe tanıttım ve elimi uzattım.

Sıktı ve bir an sessiz kaldı, ama yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Tanıştığıma memnun oldum Anna, Massimo'nun ilk ve gerçek aşkı," diye yanıtladı elimi bırakmadan. Bileğimi tutan Siyah'ınki terlemeye başladı.

"Acele edelim, bizi bağışlayın" dedi dişlerinin arasından ve beni koridora doğru çekti.

Bakmak için döndüğümde sarışının hala orada olduğunu ve İtalyanca kelimeler bağırdığını gördüm. Maximus dişlerini gıcırdattı. Elimi bırakıp ona döndü. Sakince ve kayıtsız bir ifadeyle ona bir şey söyledi, sonra uzaklaştı. Tekrar elimden tuttu ve devam ettik. Asansöre bindik ve en üst kata çıktık. Hızla cebinden bir anahtar kartı çıkardı ve kapıyı açtı. Kapıyı arkamızdan kapattı ve ışığı açmadan kendini üzerime attı. Beni tutkuyla ve açgözlülükle öptü, ağzımın içinde ve dışında hareket etti. Ama aşağıda olanlardan sonra havamda değildim, bu yüzden hiçbir şekilde tepki vermedim. Bir an

sonra Massimo bir şeylerin ters gittiğini anladı, durdu ve ışığı açtı.

Dik dururken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Elini siyah saçlarının arasından geçirerek içini çekti.

"Tanrım Laura," dedi arkasındaki büyük sandalyeye çökerek. "O... geçmiş."

Tepkimi merakla izlerken uzun bir süre sessiz kaldım.

"Hayatındaki ilk kadın olmadığımı anlıyorum. Oldukça açık ve doğal, "Sessizce başladım. "Geçmişine burnumu sokmayacağım ya da seni yargılamayacağım. Ama seni geri almak için ne dediğini umursuyorum. Ve sonra: neden bu kadar sinirlendi?"

Kara sessizdi, öfkeli bakışlarıyla beni sabitledi.

"Anna ile ilişkim oldukça yeni," diye yanıtladı sonunda.

"Ne kadar yeni?" ısrar etmeye kararlıydım.

"Sicilya'ya ayak bastığın gün bıraktım."

Evet, bu birçok şeyi açıklar, diye düşündüm.

“Ama onu aldatmadım, portrelerin yıllardır evde asılıydı. Ama benden başka kimse seni bulacağıma gerçekten inanmadı. Ve en azından onun. O gün, seni gördüğümde, gitmesini emrettim. " Tepkim için bana baktı. "Hala bir şey bilmek istiyor musun?"

Onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi merak ediyordum. Kıskançlık bir zayıflıktır ve yıllar içinde karakterimin kusurlarını düzeltmeyi öğrendim, ayrıca Massimo umurumda olmadığı için tehdit altında da hissetmiyordum. Ama gerçekten öyle miydi?

"Laura, bana bir şey söyle," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

"Yorgunum," dedim diğer koltuğa düşerek. "Üstelik beni ilgilendirmez. Zorunda olduğum için buradayım ve geçen her gün beni doğum günüme ve özgürlüğüme biraz daha yaklaştırıyor. "

Gerçek olmadığını biliyordum ama konuşmayı sürdürmek için ne iradem ne de gücüm vardı.

Kara bir süre bana baktı, çenesi gerildi. Sözlerim onu incitti ve kızdırdı ama umurumda değildi.

Sandalyesinden kalkıp kapıya yürüdü. Zaten eli kolundayken döndü, bana baktı ve soğuk bir şekilde şöyle dedi: "Tıpkı benim ona yaptığım gibi, en sevdiğim şeyi almak için seni öldüreceğini söyledi."

"Şey?" hiddetle ağladım. "Ve şimdi bana söylediğine göre, hiçbir şey olmamış gibi gitmeyi mi planlıyorsun?" yaklaştım. "Sen tam bir bencilsin..." Sadece dış kola RAHATSIZ ETMEYİN yazısını astığını ve ardından kapıyı kapattığını görünce sustum. Kollarım iki yanımda donup kaldım.

"Bugün seninle dans etmek," dedi bana dönerek, "hayatımın en heyecan verici ön sevişmesiydi. Ama bu, kim olduğumu bilmeme rağmen seninle birlikte aldığı sırları gördüğümde o Polonyalıyı öldürmek istediğim gerçeğini değiştirmiyor. "

"Bunu yapamayacağını duydum," dedim meydan okurcasına.

"Maalesef haklısın ve bu gerçekten utanç verici," diye yanıtladı, bizi ayıran son adımı da kapatarak.

Kaslı kollarını belime doladı ve beni sıkıca sıktı. Bunu hiç yapmamıştı ve bu yüzden şaşırdım, ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Başımı göğsüne yasladım ve kalbinin çılgınca attığını hissettim. İçini çekip dizlerinin üzerine

çöktü. Alnı göbeğime dayamış oradaydı, bu yüzden elimi yavaşça saçlarından geçirdim ve başını okşamaya başladım. Çaresiz, bitkin ve tamamen bana bağımlıydı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, "ve bununla savaşamam. Seni tanışmadan çok önce sevdim, seni hayal ettim, seni gördüm ve nasıl bir insan olduğunu biliyordum, hissettim. Her şey doğru çıktı," dedi kollarını kalçalarıma dolayarak.

Kafamda alkol uçuşuyordu ve korku tuhaf bir dinginlikle karışmıştı.

Kara'nın yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine bakmak için çenesini kaldırdım. Bakışları sevgi, güven ve alçakgönüllülükle doluydu.

"Massimo, hayatım," diye fısıldadım yüzünü okşayarak. "Neden mahvetme ihtiyacı duydun?"

İç çektim ve yanındaki halıya çöktüm. Gözleri yaşlarla doldu. Başka koşullarda tanışmış olsaydık, beni kaçırmasaydı, onca tehdit ve şantaj olmasaydı, özellikle de durum böyle olmasaydı ne olurdu diye düşündüm.

"Lütfen benimle seviş," dedi beni yumuşak halıya yatırarak.

Bu sözler üzerine kalbim durdu. Tamamen şaşkın, ona kısılmış gözlerle baktım.

"Küçük bir sorun olabilir," dedim kollarında saklanarak.

Siyah üstümdeydi, dirseklerine yaslanmıştı, vücudu hafifçe benimkine bastırdı, onu tamamen kapladı, gözleri cevap aramak için benimkilere baktı.

Biraz utanarak, "Çünkü görüyorsun," diye başladım, "Hiç sevişmedim, her zaman sikiştim ve bundan hoşlanıyorum. Hiçbir erkek bana sevişmeyi öğretmedi, bu yüzden bu bir sorun olabilir. İşte ... ve hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz.

"Konuşmayı bıraktım ve kendi itirafımdan rahatsız olarak başımı yana çevirdim.

"Merhaba bebeğim" dedi yüzümü ona doğru çekerek. "Çok savunmasızsın. Seni hiç böyle görmemiştim. Korkmayın benim için olduğu gibi sizin için de ilk olacak. Gitme, ciddiyim. "

"Sadece 'lütfen' de," diye önerdim karnımın üzerinde dönerek. "Sadece sor, her zaman emir vermek zorunda değilsin."

Maximus bir an tereddüt etti. Bakışlarında soğukluk değil, tutku ve arzu vardı.

"Lütfen benimle kal," diye mırıldandı ve güldü.

"Sorun değil," diye yanıtladım halının üzerinde yuvarlanarak.

Merakla ne yaptığını izledim. Sandalyenin yanından geçerek ceketini çıkardı ve bir koltuk değneğine astı, kol düğmelerini manşetlerinden çıkardı ve kollarını sıvadı. "İşte," diye düşündüm kendi kendime gülerek, "cidden bir görevi yerine getirmeye hazırlanıyorum." Kapının arkasında kaybolduğunda, bana daireye bakmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Üzerinde yattığım kalın, solgun halı, geniş odanın dekoruyla mükemmel bir uyum içindeydi. Bunun dışında sadece iki pelüş koltuk ve küçük siyah bir bank vardı. Daha ileride muhtemelen misafir odası vardı, ama yerden görebildiğim tek şey, büyük bir terasa açılan kalın perdeli uzun pencerelerdi ve uzaktan deniz pırıl pırıl parlıyordu.

Bu neşeli bekleyiş, saçlarımdaki rahatsız edici düşünceyle yarıda kesildi: "Tanrı aşkına, kafamda bir kilo yapay saç var!" Topuzu tutmak için kullanılmış yüzlerce iğneyi çıkarmaya başladım. Siyah'ın beni görmemesi için kendi kendime dua

ederek bir süre onunla savaştım. Bunlardan kurtulmayı başardığımda panikledim, o saç demetini nereye saklayacağım? Halı! Her şeyi kalın kumaşın altına doldurdum. Saçlarımı parmaklarımla taradım ve dalgalı bukleleri yüzüme düşmesine izin verdim. Ayağa kalktım ve sandalyenin yanındaki duvarın çoğunu kaplayan aynaya baktım. Şaşkınlıkla, görünüşümün kesinlikle iştah açıcı olduğunu fark ettim ve halıya uzanmak için geri döndüm.

"Gözlerini kapat," dedi bana diğer odadan. "Lütfen."

Karnına yattım ve benden istediğini yaptım. Üstümde durduğunu hissettiğimde hangi pozisyonda olmam gerektiğinden emin değildim.

"Laura, tabuttaki ölü bir adama benziyorsun," dedi neşeyle gülerek.

Aslında, kollarımı göğsümde kavuşturduğumda, ölen bir kişinin pozisyonunu hatırlayabiliyordu.

"Ölüler hakkında konuşmak için burada değilim," diye yanıtladım, eğlenmiş bir ifadeyle bir gözümü açarak.

Black beni kucağına aldı. Her seferinde o kadar kolaylıkla yaptı ki, hiçbir ağırlığım yokmuş gibi görünüyordu. Kısa bir koridoru geçtik ve aniden yüzümde ılık havayı ve deniz kokan hoş bir esinti hissettim.

Beni yere indirdi, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öpmeye başladı.

Yavaşça ona dokunmak için kollarımı kaldırdım. O itiraz etmedi. Düğme düğme, dudakları çıplak boynumdan aşağı kayarken gömleğini çözdüm.

"Senin kokuna bayılıyorum," diye mırıldandı çenemi ısırarak.

"Gözlerimi açabilir miyim?" Diye sordum. "Seni görmek istiyorum."

"Yapabilirsin," diye yanıtladı ve elbisemin fermuarını yavaşça karıştırmaya başladı.

Göz kapaklarımı kaldırdım ve gözlerimin önünde harika bir görüntü belirdi. Otelin en üst katındaki terastaydık ve neredeyse tüm adayı görebiliyordunuz. Titreşen ışıklar geceyi aydınlattı ve parıltı kıyı şeridine çarpan dalgaları gösterdi. Teras çok büyüktü: özel bir bar, bir jakuzi, birkaç şezlong ve Massimo'nun bahçesine benzeyen gölgelikli bir şezlong vardı. Aradaki fark, bunun kumaş panellerle tamamen kapatılabilmesiydi ve şiltenin üzerinde çarşaflar ve birkaç yastık vardı. Sanırım geceyi nerede geçireceğimizi zaten biliyorum, diye düşündüm.

Elbise kaydı, sarktı ve yere hışırdadı. Kara'nın elleri çıplak vücudumun üzerinde nazikçe gezindi ve dili tembelce aralık dudaklarımın arasında gezindi.

"Yine külotsuz Laura..." dudaklarını benimkilerden ayırmadan mırıldandı. "Ve bu sefer de benim için yapmadın, orada olacağımı bilemezdin."

Sesinde öfke yoktu, sadece merak ve eğlence vardı.

"Elbiseyi giydiğimde, senin seçtiğini düşündüm ve Domenico ile partiye gitmek zorunda kalacağımı hayal bile edemezdim," dedim gömleğini çıkarıp önünde diz çökerken.

Yavaşça, sakince kemerini çözdüm ve çekici adamın tepkisini o açıdan izledim. Kolları iki yanına düşmüştü ve birkaç hafta önce beni korkutan adama benzemiyordu. Sert bir hareketle pantolonunu indirdim ve gözlerimin önünde etkileyici bir ereksiyon belirdi.

"Senin de acelen vardı ya da toplantı düşündüğüm gibi değildi," dedim ona sorgular bir bakış atarak. "Boksörler nerede?"

Massimo omuz silkti, gülümseyerek ve parmaklarını saçlarıma geçirdi. Yavaşça bir elimi kıçına koydum ve onu nazikçe bana yaklaştırdım, öyle ki penisinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kökünden tuttum ve ucunu öpmeye başladım. Siyah, parmakları saçlarımda daireler çizerken inledi. Dilimle ve dudaklarımla nazikçe okşadım ve her santimini hissedebilmek için tüm uzunluğu boyunca yuttum. Yaklaştım ve boğazımdan aşağı yapışkan bir sıvının aktığını hissedene kadar oynayarak, öperek, kemirerek tekrar uzaklaştım. Massimo ne yaptığımı izledi ve gürültülü bir şekilde soludu.

Eğilip ellerini koltuk altlarımın altına koydu ve beni kaldırdı. Dudaklarımdan öptü ve beni jakuziye götürdü. Önce o girdi, sonra beni üstüne oturttu. Durup bana bakmadan dudakları göğüslerime ulaşana kadar yüzümde, boynumda gezindi. Emdi ve elleri popomu sıkılaştırırken meme ucumu hafifçe ısırdı. Bir anda bir parmak benim kesinlikle aşkla bağdaştıramadığım bir noktaya geldi ve kaskatı kesildim.

"Merak etme bebeğim, bana güveniyor musun?" diye sordu şişmiş meme ucundan uzaklaşarak.

Başımı salladım ve parmağı kalçalarım arasındaki boşluğu ovalamaya başladı. Beni ereksiyon halinde kaldırdı ve neredeyse özveriyle beni deldi. Kıkırdadım ve başımı geriye attım. Kaynar su hislerimi güçlendirdi. Hareketleri aynı zamanda kararlı ve hassastı, tutkulu, açgözlü ama aynı zamanda sevecendi.

"Korkma," dedi ve parmak ucunu anüsüme koydu.

Boğazımdan yüksek bir zevk çığlığı geldi ve dilime bastırdı. Bu arada beni daha çok beceriyordu; Kalçalarının hareketi suyun küvetin kenarına çarpmasına neden oldu ve vücudumda şimdiye kadar bilinmeyen bir zevk dalgası büyüdü. Etrafımdaki her şey boğuk görünüyordu, sadece Massimo'nun ne yaptığını duyabiliyordum. Boşta kalan elini suya soktu ve kırmızı bir düğmeye basar gibi klitorisimi ovmaya başladı. Anüsü keşfeden parmak daha derine kaydı ve hızı hızlandırdı.

"Bir tane daha," diye fısıldadım orgazmı uzak tutarak. "Bana bir parmak daha koy."

Bu istek, Siyah'ın neredeyse kontrolünü kaybetmesine neden oluyordu. Dili ağzımın derinliklerine işledi ve dişleri dudaklarımı sertçe ısırarak bana harika bir acı verdi.

"Laura," diye inledi, "kıçın dar." Ve itaat etti.

İzinli miyim, etmeli miyim diye düşünmeden geldim. Zevk zirvesine ulaştığımda çığlık attım ve tüm vücudum suyun içinde olmasına rağmen ter içinde kaldı ve saniyeler içinde soğudu.

Massimo bitirmemi bekledi, sonra beni kaldırdı ve yatağa yatırdı. Islak vücudunu bana bastırıp tekrar içime girdiğinde yarı baygındım. Yüzünü saçlarıma koydu ve kalçaları sert ve yoğun bir şekilde pompalandı. Onun gelmek üzere olduğunu hissettim. Kıpırdandım ve inledim, tırnaklarımı sırtına geçirdim. Açgözlülükle boynunu öptüm, omzunu ısırdım ve patlamanın habercisi olan daha hızlı ve daha hızlı nefesi dinledim. İki kolunu da sırtımın altına sıkıştırdı ve bana öyle sıkı sarıldı ki nefes almakta güçlük çektim, sonra eliyle boynumu kavradı ve gözlerimin içine baktı.

"Seni seviyorum Laura," dedi ve menisinin sıcak, bol dalgasının içimi doldurduğunu hissettim. Uzun bir süre geldi, gözlerini yüzümden hiç ayırmadı. Onu izlemek o kadar heyecan verici ve erotikti ki bir an sonra kaslarım gerildi ve ben de onun zevkine katıldım. Sonunda Maximus üzerime çökerek nefesimi kesti.

"Ağırsın," dedim kaçmaya çalışarak. "Ve harika bir horozun var."

Bu sözler üzerine Massimo bir kahkaha patlattı ve bir yana doğru hareket ederek beni serbest bıraktı.

"Bunu bir iltifat olarak alıyorum bebeğim."

"Yıkanmam gerek," diye ekledim kalkmaya çalışırken.

Siyah beni tuttu ve yatağa itti.

"Katılmıyorum." Yandaki sehpanın üzerinde duran mendil paketine uzandı.

Uçakta yaptığı gibi, ilk kez amımı tattığında beni nazikçe temizledi ve sonra üzerimi örttü.

Şafak sökene kadar yatakta sohbet ettik. Mafya ailesinde büyümenin ne demek olduğunu, amcalarının nasıl olduğunu, patlamalar sırasında Etna'nın ne kadar güzel olduğunu ve ne yemeyi sevdiğini anlattı. Güneş doğduğunda kahvaltı sipariş ettik ve yataktan çıkmadan yeni günün uyanışını izledik.

"Laura, bugün günlerden ne?" karşıma oturarak sordu.

Kaşlarımı kaldırdım ve bir süre ona bakıp ne demek istediğini merak ettim.

"Anlamıyorum," dedim çarşafa sarılarak. "Sanırım çarşamba."

"Hangi tarih?" tekrar sordu, sonra bir aydınlanma yaşadım ve sorusunun ne demek istediğini anladım.

Kafamdan saymaya çalıştım ama o geceden sonra hiçbir şey anlam ifade etmedi.

"Bilmiyorum, saymayı bıraktım" dedim çayımı yudumlarken.

Nero ayağa kalktı ve balkon korkuluğuna yaslandı. Yanıma yatıp onu izledim. Kalçalar oyulmuş, yuvarlak ve sıkıydı. İnce bacaklar omuzlarını ve sırtını olduğundan daha geniş gösteriyordu.

"Seni serbest bırakmamı ister misin?" Bana sıkıntılı bir ifadeyle baktı. "Şu anda büyük bir risk alıyorum ama seni perişan ettiğimi bilerek artık seni yanımda tutamam. Yani dilerseniz Varşova'ya dönebilirsiniz. Seni bugün oraya götürebilirim. "

Ona inanamayarak baktım ama gözlerim sevinçle parladı. Yüzümde geniş bir gülümseme belirdiğinde, Massimo bir buz parçası oldu ve beni kayıtsız bir bakışla delip geçerek: "Domenico size havaalanına kadar eşlik edecek, ilk uçuş on bir buçukta" dedi.

Denize baktım, aynı anda hem mutlu hem de korkmuştum. "Geri dönebilirim!" kendi kendime tekrar ettim. Apartman kapılarının çarptığını duydum. Battaniyeye sarılıp yatak odasına koştum. Massimo hiçbir yerde yoktu, koridora baktım ama orada da kimse yoktu. Tekrar içeri girdim ve duvara yaslandım. Bir filmdeki gibi gözümün önünden geçen geceki olaylar, benimle sevişmesi, tüm konuşmalar, şakalar. Gözlerim doldu - bir şey kaybetmiş gibi hissettim.

Kalbim ağrıyordu, zar zor atıyordu. Ona aşık olmam mümkün müydü?

Terasa geri döndüm, elbiseyi yerden kaldırdım ama öyle bir durumdaydı ki giymek mümkün değildi. Yatak odasına

koştum ve ön büro numarasını çevirdim. Cevap verdiklerinde, Domenico'dan beni geçmesini istedim. Garip bir şekilde, cevap veren kişi kiminle konuşmak istediğimi çok iyi biliyordu. Ellerim titriyordu ve nefesim kesiliyordu. O cevap verir vermez, hıçkırıklar arasında çaresiz bir "Buraya gel" diyebildim ve yatağa çöktüm.

"Laura, beni duyabiliyor musun?"

Gözlerimi açtığımda yanımda oturan Domenico'yu gördüm. Masanın üzerinde ilaç şişeleri vardı ve yatağın diğer tarafında telefonla konuşan yaşlı bir adam vardı.

"Ne oldu? Massimo nerede?" Ayağa kalkmaya çalışırken korkmuş bir şekilde haykırdım.

Domenico beni tuttu ve sakince açıkladı: «O bir doktor. Seninle ilgilendi çünkü ilaçlarını bulamadım. '

Yaşlı adam İtalyanca bir şeyler söyledi, sonra gülümsedi ve gözden kayboldu.

"Massimo nerede? Saat kaç?"

"Neredeyse öğle oldu ve Don Massimo gitti," diye yanıtladı.

Başım dönüyordu ve midem bulanıyordu. Her şey acıttı.

"Beni hemen ona götür, bir elbiseye ihtiyacım var!" Ağladım, kendimi dikkatlice çarşaflara sardım.

Domenico bir an bana baktı, sonra ayağa kalktı ve gardıroba doğru yürüdü.

"Biz gelmeden önce eşyalarınızın bir kısmının buraya gönderilmesi emrini verdim. Fırlatma aşağıda bekliyor, hazır olduğunuzda gidebiliriz. "

Ayağa fırladım ve dolaba koştum. O an ne giyeceğim umurumda bile değildi. Domenico'nun bana uzattığı beyaz Victoria's Secret tulumunu kaptım ve birkaç dakika sonra

çoktan banyoya girmiş durumdaydım. Aynadaki bulaşmış makyaja baktım. Nasıl göründüğüm umurumda değildi, ama o noktaya kadar değil. Makyajımı çıkardım ve Domenico'ya geri döndüm.

Motorlu tekne dalgaların üzerinden maksimum güçte uçmasına rağmen, çok yavaştı.

Yaklaşık bir saat sonra *Tytan'ın gri gövdesini gördüm* .

"En nihayet!" Dedim ayağa fırlayarak.

Bizim yanaşmamızı beklemeden gemiye atladım. Koştum, her yere baktım, tüm kapıları açtım ama hiçbir yerde bulunamadı.

İstifa edip hıçkırarak oturma odasındaki kanepeye çöktüm. Gözyaşlarım içinde boğuluyordum ve boğazımdaki yumru nefes almamı zorlaştırıyordu.

Domenico yanıma oturarak, "Bir saat önce helikopter onu havaalanına götürdü," dedi. "Şimdi yapması gereken çok şey var."

"Ama burada olduğumu biliyor musun?" Diye sordum.

“Sanmıyorum, cep telefonu odada kaldı, bu yüzden onu arayamadım. Ve bunun üzerine, telefonunuzu alamayacağınız yerler var. "

Kendimi hıçkıra hıçkıra kollarına attım.

"Domenico, şimdi ne yapacağım?"

Bana sarıldı ve başımı okşadı.

"Hiçbir fikrim yok Laura. Hiç böyle bir durumda olmadım. Bu yüzden sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Şimdi beni aramanı beklemek zorundayım. "

"Geri dönmek istiyorum," dedim kanepeden kalkarken.

"Polonya'da?"

«Hayır, Sicilya'da ve geri dönmeni bekleyeceğim. Yapabilir miyim?" Sanki izin bekler gibi ona sorgulayıcı bir bakış attım.

"Doğal olarak. Bildiğim kadarıyla bir değişiklik olmadı."

"O zaman toparlanalım ve adaya geri dönelim."

Yolculuğun çoğunu sakinleştiricilerle doldurarak uyudum. Sonunda Catania havaalanında SUV'ye bindiğimde eve yürüyormuş gibi hissettim . Otoyol, Etna'nın yamaçlarını kuşattı ve gözlerimin önünde sadece bir battaniyeye sarılmış, bana çocukluğunu anlatan mutlu Massimo'nun görüntüsü vardı.

Araba yoluna vardığımızda, tamamen farklı göründüğünü görünce şaşırdım. Kırmızı kaldırımın yerini grafit bir kaldırım almıştı ve kenarlarda yeni bitkiler ve çiçekler sıralanmıştı. Kafam karıştı, doğru yerde olduğumuzdan emin olmak için birkaç kez etrafa baktım.

Arabadan indiğimizde Domenico bana, "Don Massimo, sen yokken her şeyi değiştirmemi emretti," dedi.

Koridorda ilerleyip odama geldim. Yatağa girdim ve uyuyakaldım.

Sonraki günler birbirinin aynısı geçti. Yatakta biraz zaman geçirdim, bazen dışarı çıkıp kumsalda oturdum. Domenico bana yemek yedirmeye çalıştı ama boşuna hiçbir şey yutamadım. Siyahın varlığına dair en ufak bir işaret bile arayarak evin içinde dolaştım. Anneme e-posta gönderdim ama onunla konuşamadım - onu kandıramayacağımı ve bir şeylerin yanlış olduğunu çabucak anlayacağını biliyordum. Televizyonda Massimo'nun yatak odama kurduğu Polonya kanallarını izledim. Bazen İtalyanlarla denedim ama tüm çabalarıma rağmen tek kelime anlamadım.

Ve eğer hala küçükse, tüm İtalyan kadın dergilerinin kapaklarında ve portallarda, Kara'nın beni iskelede öptüğü ziyafetin fotoğrafları ortaya çıkmıştı. Başlıkların hepsi aşağı yukarı şöyleydi: "Güçlü Sicilyalılardan seçilen gizemli kim olacak?", Ardından dansçı olarak yeteneklerimin uzun açıklamaları geldi.

Günler geçti ve Polonya'ya dönme zamanının geldiğini hissettim. Domenico'yu aradım ve sadece Varşova'dan yanımda getirdiğim şeylerle çantamı toplamasını istedim. Bana bunu hatırlatan hiçbir şeyin yanımda olmasını istemiyordum.

İnternette merkezden uzakta güzel bir stüdyo daire buldum ve kiraladım. Bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda değildi, sadece beni incitmesini durdurmak istedim.

Ertesi sabah telefonun alarm sesiyle uyandım. Komodinin üzerinde bulduğum sütü ve kakaoyu içip televizyonu açtım. Gün geldi, diye düşündüm. Bir dakika sonra Domenico geldi ve bana hüzünlü bir gülümseme gönderdi.

"Dört saat sonra uçağınız var." Yatağın kenarına oturdu. "Seni özleyeceğim." dedi elini bana uzatarak. Onu tuttum ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim.

"Ben de seni tanıyorum."

"Her şeyin hazır olup olmadığını kontrol edeceğim," diye ekledi ayağa kalkarken.

Kanaldan kanala atlarken orada durup televizyona baktım. Haberleri açıp banyoya gittim.

“Tanınmış bir Sicilyalı mafya ailesinin patronu Napoli'de vurularak öldürüldü. En tehlikelilerden biri olarak kabul edildi... ”Televizyonun önünde banyodan fırladım. Ekranda ,

arka planda iki ceset torbası ve siyah bir SUV görüldüğü sahnenin enstantaneleri geçti . Göğüs kemiğimde nefes almamı engelleyen bir yanma hissi ve sanki biri kalbime bıçak saplamış gibi saplanan bir acı hissettim. Çığlık atmaya çalıştım ama boğazımdan ses çıkmadı. Bilinçsizce halının üzerine düştüm.

11

gözlerimi açtım. Oda bembeyazdı ve güneş o kadar şiddetli geliyordu ki neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Gözlerimi korumak için uzandım ve taktığım IV tüpünü çektim. "Ne oluyor?" Düşündüm. Görüntü ortama alışınca etrafa baktım. Etrafımı saran ekipman hastanede olduğumu gösteriyordu.

Ne olduğunu hatırlamaya çalıştım ve sonra bana geri döndü. Massimo, o... yine kalbi deli gibi atmaya başladı ve yatağın yanına konan tüm cihazlar çalmaya başladı. Bir an sonra doktor, hemşire ve arkalarında Domenico odada belirdi.

Asistanımı görünce ağlamaya başladım ve hıçkırıklar tek bir kelime söylememe izin vermedi. Kapı tekrar açılınca ve kapıda Nero belirdiğinde panikle elimi sallayarak nefes almaya çalıştım.

Herkesin yanından geçti ve yanıma diz çöktü, elimi tuttu ve yanağına götürerek yorgun, korkmuş gözlerle bana baktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Aşk ben..."

Elimi ağzına koydum.

Şimdi değil, burada değil, diye düşündüm ve yüzümden daha da fazla yaş aktı, ama şimdi bunlar sevinç gözyaşlarıydı.

Beyaz önlüklü yaşlı adam, karyoladan sarkan tıbbi dosyaya bakarak sakince, "Hanımefendi," diye başladı. "Hayatını tehlikeye attığı için bir atardamarını temizlemek için onu ameliyat etmek zorunda kaldık. Bunu yapmak için vücuduna bir tüp yerleştirmemiz gerekti, bu nedenle kasıklarındaki pansuman. Tüpün içinden kalbe ulaşan ve atardamarın blokajını açmamıza izin veren bir kılavuz yerleştirdik. Özetle yaptığımız bu. Mükemmel İngilizce bilgisine rağmen, tıbbi terminolojiye aşina olmamasının, şu anda kesinlikle gereksiz

olmasına rağmen, daha ayrıntılı açıklamalar yapmama izin vermediğinin farkındayım. Her durumda, her şey yolunda gitti. "

Ne dediğini dinledim ama bakışlarım Massimo'ya sabitlenmişti. Oradaydı, sağ salim!

"Laura, beni duyabiliyor musun?" Birinin göz kapaklarımı zorla kaldırdığını fark ettim. "Bunu bana yapma yoksa beni öldürür."

Yavaşça gözlerimi açtım. Domenico gergin ve titreyen yanımdayken ben halının üzerinde yatıyordum.

"Tanrıya şükür!" Tepki verdiğimi görür görmez içini çekti.

"Ne oldu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Yine bilincini kaybettin, neyse ki haplar çekmecedeydi. Daha iyi hissediyor musun?"

"Massimo nerede? Onu bir an önce görmek istiyorum!" diye bağırdım tüm gücümle ayağa kalkmaya çalışırken. "Ne zaman istersen beni ona götüreceğini söylemiştin, bu yüzden şimdi yapmanı istiyorum."

Domenico, sanki ona sorduğum soruların cevaplarını kafasının içine bakıyormuş gibi beni inceledi.

"Yapamam," diye mırıldandı. "Şu anda ne olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle bir şeyler ters gitti. Laura, medyanın her zaman doğruyu söylemediğini unutma. Ama bugün adadan ayrılmanız ve Polonya'ya geri dönmeniz gerekiyor. Bunlar Massimo'nun emirleri. Güvenliğiniz içindir. Araba seni bekliyor. Varşova'da bir daireniz ve Virgin Adaları'nda bir banka hesabınız olacak, bu parayı istediğiniz gibi harcayabilirsiniz. "

Korkuyla ona baktım; Bana söylediklerine inanmadım. Devam etti: “Bütün belgeler, kağıtlar ve anahtarlar el

bagajında. Bir sürücü sizi alacak ve yeni konaklama yerinize götürecektir. Garajda bir araba bulacaksınız, tüm eşyalarınız talimatlarınıza göre Sicilya'dan Varşova'ya gönderilecek… ».

"Ama yaşıyor mu?" sözünü kestim. "Söyle Domenico, yoksa delireceğim."

İtalyan cevabı aramak için tekrar sustu.

"Kesinlikle hareket halinde. Danışmanı Mario onunla birlikte, yani hayatta olma ihtimali var. "

"Nasıl" hareket "?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Yani ikisi de olabilir..." Durdum çünkü "ölü" kelimesini söylemekten korktum.

Sistemime dokunarak, "Don Massimo'nun sol koluna bir verici yerleştirilmiş, sizinki gibi küçük bir çip," diye açıkladı. "Bunun sayesinde nerede olduğunu biliyoruz."

Az önce söylediklerini düşündüm, gergin bir şekilde tüpü okşadım.

"O zaman ne oluyor?" diye sordum içimde yükselen öfkeyi hissederek. "Doğum önleyici mi yoksa verici mi?"

Domenico cevap vermedi, benim için ne yerleştirdiklerini bilmediğimi yeni fark etmişti. İç çekti, halıdan kalktı ve beni kaldırdı.

“Bir uçakla uçacaksınız, daha güvenli olacak. Şimdi gitmemiz gerektiğine hazırlan. Ve bavulları gömme dolaba alarak ekledi: "Laura, unutma, ne kadar az bilirsen o kadar iyi." Döndü ve kapıdan kayboldu.

Ne hissettiğimi merak ederek bir an hareketsiz kaldım, ama hissettiğim öfkeye rağmen, her şeyi organize ettiği için Massimo'ya minnettardım. Ama onu bir daha asla göremeyeceğim, bana bir daha dokunmayacağı düşüncesi gözlerimin dolmasına neden oldu. Umutsuzluk, Massimo'nun

hâlâ hayatta olduğu ve bir gün Sicilya'ya döneceğim şeklindeki aldatıcı ve gizli inançla süpürüldü. Eşyalarımı topladım ve bir saat sonra arabadaydım. Domenico evde kaldı, bana eşlik edemeyeceğini söyledi. Yalnızdım.

Milano'daki molaya rağmen uçuş nispeten kısaydı. İlaçlar yüzünden mi, içine düştüğüm ilgisizlikten mi bilmiyorum ama uçma korkusu tamamen ortadan kalkmıştı. Terminalin çıkışında üzerinde ismimin yazılı olduğu bir kağıt tutan bir adam gördüm.

"Ben Laura Biel," dedim İngilizce olarak alışkanlıktan.

"Merhaba, ben Sebastian," diye kendini tanıttı ve Lehçeyi duyar duymaz yüzümü çevirdim.

Birkaç gün önce böyle bir konuşma için kim bilir ne söylerdim ama şimdi bana nerede olduğumu ve neler olduğunu hatırlattı. Bir peri masalına dönüşen kabusum sona ermişti ve ben başa dönmüştüm. Girişin önüne siyah bir S-sınıfı Mercedes park etmişti. Sebastian yürüdü ve arka kapıyı açtı. yola çıktık.

Eylül ayıydı ve sonbaharın soğuğu zaten havadaydı. Camı indirip derin bir nefes aldım. Hayatım boyunca hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Çaresizlik ve üzüntüden başımdaki saçlar bile ağrıyordu ve herhangi bir bahane ağlamak güzeldi. Kimseyi görmek, kimseyle konuşmak, yemek yemek ya da... yaşamak istemiyordum.

Havaalanını arkamızda bıraktık, araba merkeze doğru gidiyordu. Tanrım, şehir merkezi hariç her yerde, diye düşündüm. Mokotów'a döndüğümüzde çok mutlu oldum. Araba bir konut kompleksine girdi ve çok yüksek olmayan bir binanın önüne park etti. Şoför indi ve benim için kapıyı

açtı ve el bagajımı bana verdi. "Ev" yazan zarfı bulana kadar bir an durup karıştırdım. Anahtarlar ve adres vardı.

Sebastian elini uzatarak, "Bavulunu yukarı çıkaracağım, diğer araba ve geri kalan eşyaların her an burada olabilir," dedi.

Dışarı çıktım ve kapıya gittim; Oraya vardığımda ikinci araba kaldırımın yanına park etmişti. Şoför indi ve bavulları boşaltmaya başladı.

Salona girdim ve resepsiyondaki genç adama seslendim.

"Merhaba, ben Laura Biel."

"Hoş geldin. geldiğine sevindim. Dairesi hazır, dördüncü katta, soldaki kapı. Bavulun için sana yardım etmemi ister misin? "

"Hayır, teşekkürler, bence sürücüler iyi olacak."

"Tekrar buluşana kadar!" Ben çıkarken çocuk bağırdı ve bana geniş bir gülümseme gönderdi.

Bir an sonra binanın en üst katına çıkan asansördeydim. Zarfta bulduğum numaranın yazılı olduğu kapının üzerindeki kilide anahtarı soktum ve açtığımda yere kadar yüksek pencereleri olan harika bir oturma odası gördüm. Mobilyalar tam olarak Massimo'nun tarzında karanlık ve aseptikti.

Sürücüler çantaları taşıdı ve beni yalnız bırakarak gözden kayboldu. Odalar zarif ve hoştu. Oturma odasının çoğu, altına uzun saçlı beyaz bir halı serilmiş siyah alcantaradan yumuşak bir köşe kanepeyle doluydu. Bir cam sehpa ve duvarda asılı büyük bir düz ekran televizyon vardı. Yan kapı, içinde bakır levhalarla çevrili büyük bir şöminenin yükseldiği yatak odasının kapısını açtı. Yatak çok büyük ve moderndi, aşağıdan LED'lerle aydınlanıyordu , bu da havada

uçuştuğu izlenimini veriyordu. Yatak odasından gömme dolaba ve büyük küvetli banyoya erişim vardı.

Salona geri döndüm ve haber kanalındaki televizyonu açtım. Çantamı alıp kanepeye oturdum. Diğer zarfı açtım: kredi kartları, belgeler, bilgiler, bir BMW anahtarları . Şaşırdım, bulunduğum dairenin ve aynı zamanda arabanın sahibi olduğumu öğrendim. Sonraki belgeleri okuduğumda, yedi haneli bir cari hesabım da olduğu ortaya çıktı. Ama ona sahip olmasaydım, bu ne işe yarardı ki? O birkaç hafta için affedilmek mi istiyordu? Hissettiğim gibi, tüm harika anlar için ona teşekkür etmesi gereken bendim.

Paketi açmayı bitirdiğimde çoktan gece olmuştu ve yalnız kalmak istemiyordum. Telefonu, araba kağıtlarını ve anahtarı alıp garaja indim. Daireme tahsis edilen yeri aradım ve gözlerimin önünde büyük beyaz bir SUV belirdi. Arabayı açtım ve ışıklar yandı. Daha güvenli ve daha gösterişli bir şey bulamadı, diye düşündüm soluk deri koltuğa tırmanırken. Motoru çalıştırdım ve garajdan çıkışa doğru yürüdüm.

Varşova'yı iyi tanıyordum ve şehirde dolaşmaktan zevk alıyordum. Amaçsızca sürdüm. Bir saat kadar dolaştıktan sonra haftalardır konuşmadığım en yakın arkadaşımın evinin altında durdum. Başka bir yere gidemedim. Giriş koduyla kapıyı açtım, merdivenlerden çıktım, kendimi kapının önünde buldum ve zili çaldım.

Beş yaşımızdan beri arkadaşız, o benim için bir kız kardeş gibiydi. Duruma göre bazen daha küçük, bazen daha büyük. Kıvrımlı ve çekici bir vücuda sahip bir esmerdi. Erkekler onu severdi, kabalığından mı, rasgele cinsel ilişkiden mi, yoksa muhteşem yüzü için mi bilmiyorum. Çünkü Olga, şüphesiz, egzotik güzelliğe sahip harika bir kızdı. Yarı Ermeni

kökenleri, keskin hatlarını ve ona çok imrendiğim, tenine zeytin rengi bir ton kazandırdı.

Olga hiç çalışmamıştı, erkekler üzerindeki etkisinin çoğunu yaptı. O, özellikle birçok partneri olan bir kadının fahişe olduğu konusunda klişeleri kırmaya alışmıştı. Erkeklerle yaptığı anlaşma açıktı: Onlara istediklerini verdi ve onlar da ona para verdi. O bir fahişe değildi, kendini aptal kadınlardan sıkılan erkeklerden uzak tutan biriydi. Birçoğu ona deliler gibi aşıktı ama o "aşk" kelimesini bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. Genel olarak, gerçekten bağ kurmaya ne zamanı ne de isteği olan bir kozmetik markasının sahibi olan nüfuzlu bekar bir adamla çıkıyordu. Resmi resepsiyonlarda ona eşlik eder, akşam yemeklerine gider ve yorulduğunda şakaklarına masaj yapar. Ona düşkün olduğu tüm konfor ve lükslerin güvencesini verdi. Belli bir bakış açısından bakıldığında, buna bir ilişki denebilirdi ama ikisi de bunu asla kabul etmezdi.

"Laura, kutsal bok!" diye bağırdı Olga kapıyı açarken. "Seni öldürmeliydim, kaçırıldığını sanıyordum. Girmek! Orada ne yapıyorsun?" Elimi tuttu ve beni içeri çekti.

"Özür dilerim, ben... Yapmalıydım..." Gözlerim yaşlarla dolarken kekeledim.

Olga bana endişeyle baktı. Kolunu omzuma attı ve beni oturma odasına yönlendirdi.

"Burada güzel bir bardağa ihtiyacımız olduğunu hissediyorum," dedi ve bir an sonra bir şişe şarapla halının üzerinde oturuyorduk.

"Martin bana geldi," diye başladı bana şüpheyle bakarak. “Seni sordu ve bana ne olduğunu anlattı: ortadan kaybolduğunu, ona bir mektup bıraktığını ve muhtemelen

ondan önce geri gelip taşındığını. Lanet olsun Laura, ne oldu? Seni aramak istedim ama canın konuşmak istediğinde beni arayacağını biliyordum. "

Onu şarap içerken izledim ve ona gerçeği söyleyemeyeceğimi anladım.

"Onun cehaletini daha fazla kaldıramadım ve sonra aşık oldum." Gözlerimi kaldırdım ve ona baktım: "Nasıl göründüğünü biliyorum, bu yüzden bunun hakkında konuşmak istemiyorum, şimdi her şeye yeniden başlamam gerekiyor."

Tabii ki tüm gerçeği söylemediğimi biliyordu ama o benim arkadaşımdı ve konuşmak istemediğimde asla ısrar etmedi.

"Tamam," diye çıkıştı, telaşla. "Peki nasıldı? Güzel mi? Başını sokacak bir çatın var mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?" soru yağmuruna tuttu beni.

“Bir arkadaşımdan büyük bir daire kiraladım. Bir an önce gitmesi gerekiyordu ve bunu güvendiği birine bırakması gerekiyordu. "

"Harika, o zaman iyisin. İş nasıl gidiyor? "O vazgeçmedi.

Bardakla oynayarak, "Bazı önerilerim var ama şu anda kendime odaklanmak istiyorum," diye mırıldandım. “Önce hayatıma bir düzen vermeliyim, o zaman her şey yoluna girecek. Burada kalıp uyuyabilir miyim? İçtikten sonra araba kullanmak istemiyorum. "

Güldü ve bana sarıldı.

"Tabii, bu arada arabayı nereden aldın?"

"Daireyle birlikte aldım," diye yanıtladım bardaklarımızı doldurarak.

Gece geç saatlere kadar sohbet ettik, o ay olanları konuştuk. Ona Sicilya'nın güzelliğini, yemeklerini, alkolünü

ve ayakkabılarını anlattım. İkinci şişenin yarısını boşalttıktan sonra, "Tamam, ama o kim?" Diye sordu. Bana bir şey söyle yoksa çıldırırım, merak etmiyormuş gibi yapmaya devam edemem ».

Aklımdan Massimo'yla geçen anların parçaları geçti: Onu ilk kez çıplak gördüğümde, duşta bana katıldığında, birlikte alışveriş yaptığında, yatta geçirdiği günlerde ve dans ettiğimizde ve son gecesinde, ardından ortadan kayboldu. .

"O..." diye başladım bardağımı masaya bırakırken. “Benzersiz, baskın, kibirli, sevecen, yakışıklı ve çok düşünceli. İtaatsizliğe dayanamayan ve her zaman ne istediğini bilen tipik bir alfa erkeği hayal edin. Yanında her zaman küçük bir kız gibi hissettiğin şövalye ve defans oyuncusunu ekle. Ve son olarak, en gizli cinsel fantezilerinizi karıştırın. Ve eğer hala küçük olsaydı: 1.80 boyunda, sıfır yağ ve Tanrı tarafından yontulmuş gibi görünen bir vücut. Küçük popo, büyük omuzlar, geniş göğüs ... ve ... bu Massimo, "Omuz silkerek cevap verdim.

"Ah hayatım!" arkadaşım bağırdı. "Bacaklarım neredeyse titriyor. Evet, ama onunla nasıl gidiyor? "

Bir an ona ne diyeceğimi düşündüm ama aklıma akıllıca bir şey gelmedi.

«Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, düşünmek için zamana ihtiyacımız var çünkü ne yazık ki bu o kadar basit değil. Zengin bir gelenekçi Sicilyalı aileye mensuptur. Yabancıları kabul etmiyorlar..." Yüzümü buruşturarak cevap verdim.

"Ama seni çok sert tuttu," dedi şarabı yudumlarken. "Onun hakkında konuştuğunda bir ampul gibi yanıyorsun."

Siyah hakkında konuşmak istemedim çünkü tüm o harika anılar beni incitiyordu, artık olmayacağını bilmek beni üzüyordu.

"Hadi uyuyalım, yarın ailemin yanına gitmem gerekiyor."

"Tamam ama cumartesi bir yere gitmemiz şartıyla."

Yüz buruşturarak cevap verdim.

"Haydi, eğleneceğiz. Günü bir kaplıcada geçireceğiz ve akşam şehir turu yapacağız. Parti, parti...!" diye bağırdı zıplayarak.

Neşesini görünce, ondan bu kadar uzun süre ayrı kaldığım için kendimi suçlu hissettim.

"Daha Pazartesi, ama tamam, böyle kalalım: hafta sonu bizim için her şey olacak."

12

Ailemin evine olan yolculuk, yüz elli kilometre mesafe olmasına rağmen son derece kısaydı. Ona ne söyleyeceğime karar verecek zamanım bile olmamıştı. Annemi üzmek istemedim, o yüzden Black'in önceden ayarladığı yalanlara devam edecektim.

Park ettim ve arabadan indim.

Aylarca ortadan kayboldun ve böyle büyük bir araba ile mi döndün? Görünüşe göre Sicilya'da sana iyi para ödüyorlar. Babamın neşeli sesini duydum. "Hoş geldin küçüğüm" diyerek beni selamladı, sıkıca sarıldı.

"Merhaba baba. Bu şirket arabası," diye cevap verdim, sarılmaya karşılık verdim. "Seni çok özledim."

Onun sıcaklığını ve sevgi dolu sesini duymak beni yeniden ağlattı. Birden kendimi küçük bir kız gibi hissettim. Ve muhtemelen hala öyleydim, çünkü sorunlarım olduğunda her zaman aileme koşardım.

Gözlerimi silerek, "Ne olduğunu bilmiyorum ama canın istediğinde bana anlatırsın." dedi.

Babam beni hiçbir zaman zorlamamıştı, kalbimdekini ona söylememi bekliyordu.

"Tanrım, ne kadar zayıfsın!"

Babamdan uzaklaştım ve güzel annemin kapıda belirdiği verandaya baktım. Her zamanki gibi kusursuz giyinmiş ve makyajlıydı. Ben ona benzemiyordum. Uzun sarı saçları ve mavi-gri gözleri vardı. Yaşına rağmen otuzdan fazla görünmüyordu ve bahse girerim yirmilerinde olan birçok kişi onunki gibi bir vücut için öldürürdü.

"Anne!" Acı acı ağlayarak kendimi onun kollarına attım.

Burası benim sığınağımdı, beni dünyanın her yerinden koruyacağını biliyordum. Aşırı korumacı olmasına rağmen o benim en iyi arkadaşımdı ve beni ondan daha iyi kimse tanıyamazdı.

"Gördün mü? Sana bu yolculuğun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim," diye başladı başımı okşayarak. "Ve şimdi buradasın, yine çaresizsin. Bana neden ağladığını söyler misin? "

Yapamadım çünkü ben de bilmiyordum.

"Seni özledim. Burada duygularımı özgürce dışa vurabilirim. "

"Böyle ağlamaya devam edersen gözlerin o kadar şişer ki yarın aynaya baktığında yine ağlarsın. Kalp ilacı aldın mı? En azından bir trajediden kaçınalım, "diye sordu saçımı yüzümden çekerek.

"Onları aldım, çantamda var," diye yanıtladım burnumu silerek.

"Tomasz," babama döndü, "bize biraz mendil getirip çay yapar mısın?"

Biz bahçedeki yumuşak koltuklara otururken babam gülümsedi ve evin içinde kayboldu.

"Yani?" diye sordu sigarasını yakarken. "Bana ne olduğunu ve dönüşünü neden bu kadar uzun süre beklediğimi söyle?"

Derin bir iç çektim, konuşmanın kolay olmayacağını biliyordum ama elimde değildi.

"Anne, sana Sicilya'daki bu işle çok işim olduğunu söyledim ve yazdım. Kısa bir süreliğine İtalya'ya geri dönmek zorunda kaldım ve sonunda planladığımdan çok daha uzun süre kaldım. Şimdilik Polonya'da kalıyorum, en azından Eylül ayı sonuna kadar, çünkü burada zincir oteller

de var ve burada da işe hazırlanabiliyorum. Ayrıca Varşova'da bir İtalyanca öğretmenim var, merak etmeyin, yarın kaçmayacağım. Gördüğünüz gibi şirket benimle ilgileniyor, " Elimle girişte park etmiş BMW'yi işaret ettim . "Bana bir daire de buldular ve bana bir kurumsal kredi kartı verdiler."

Annem bana şüpheyle baktı ama ifadem yalanı ele vermediğinden rahatladı.

"Pekala, itiraf etmeliyim ki artık biraz daha sessizim," dedi sigarasını kül tablasına koyarak. "Şimdi söyle bana, nasıl geçti?"

Babam bize çay getirdi ve onlara coğrafi ayrıntıları esirgemeden Sicilya'dan bahsettim. Hikayenin bir kısmı okuduğum rehberlerdendi çünkü aslında adayı ziyaret edecek vaktim olmamıştı. Çalışıyormuş gibi yaptığım zincirin Venedik'te otelleri de vardı, onlara Lido'yu ve Festival'i anlatabilirdim. Devam edemeyecek kadar yorgun olana kadar saatlerce sohbet ettik.

Yatağa girdiğimde annem bana bir battaniye getirdi ve yanıma oturdu.

"Ne olursa olsun, bize her zaman güvenebileceğinizi unutmayın." Alnımdan öptü ve kapıyı kapatarak odadan çıktı.

Sonraki birkaç gün içinde annem, beni tekrar kilo alma hedefine koydu. Her şey durmadan yemek pişirmek ve şarap içmekle ilgiliydi. Cuma nihayet geldiğinde, Varşova'ya geri dönmek üzere olduğum için Tanrı'ya şükrettim, çünkü başka bir gün midem patlayacaktı. Ailemin ormanın yakınında yaşaması iyi bir şeydi, bu yüzden her gün annemin beni yemeye zorladığı her şeyi yakmak için koşarak

gidebiliyordum. Kulaklığımı takıp yola koyuldum, bazen bir saat, bazen daha fazla koştum. Tüm bu süre boyunca izleniyormuş gibi hissettim. Sonra durdum ve etrafa baktım ama hiç kimseyi görmedim. Massimo'nun hâlâ hayatta olup olmadığını ve o da beni düşünüp düşünmediğini düşündüm.

Cuma öğleden sonra arabayı aldım ve Varşova'ya geri döndüm. Geldiğimi haber vermesi için Olga'yı aradım.

"Mükemmel, çünkü alışverişe gitmemiz gerekiyor. Yeni ayakkabılara ihtiyacım var" dedi. "Bana adresini ver, bir saate yanındayım."

"Hayır, sana geliyorum, halâ halletmem gereken bir işim var."

Evinin önüne park ettiğimde kapıdan çıkıyordu ve beni görünce taş kesildi. Parmağıyla arabayı işaret etti, diğer eliyle alnını örttü, sonra bana doğru ilerledi ve yukarı çıkarak inanılmaz bir şekilde sordu: "Sana böyle bir arabayı kim verdi?"

"Dairede benimle birlikte bıraktıklarını sana söylemiştim," diye yanıtladım omuz silkerek.

"Öyleyse dairenizin nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Her daire gibi, tıpkı bir arabanın bir araba olması gibi." Tepkisi beni sinirlendirdi ve belki de ona gerçeği söyleyememek beni daha da sinirlendirdi. Yalan söylediğimi biliyordu ve onun içgörüsünü görmezden gelerek kendimi aptal durumuna düşürdüğümü biliyordum. "Fark nedir? Bródno'daki o stüdyoda yaşadığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Olga kemerini bağlarken güldü.

"Evet, aşağıdaki yaşlı kadın seks partisi yaptığımızı söylerken."

Ben park yerinden çıkarken ona bilmiş bir bakış atarak, "Tamamen yalan değildi," diye yanıtladı.

"Birkaç kez daha yüksek sesle bağırmış olmalıyım. Çok uzun yapmayın. "

"Evet, bir keresinde yanlışlıkla eve geldiğimi ve birinin seni öldürdüğünü düşündüğümü hatırlıyorum."

"Evet, o zamanlar beni düzen piç kurusu gerçekten sert biriydi ve ayrıca babasının diş kliniği vardı."

"Ve sana ücretsiz tedavi teklif etti."

"Bana duvarları çizdiren o pislikleri teklif etti."

Tanrıya şükür, arabadaki ve apartmandaki konuşmayı bir kenara atmayı başardım ve yolculuğun geri kalanında sadece Olga'nın yoğun cinsel hayatı hakkında konuştuk.

Alışveriş her zaman ruh halimi iyileştirmeyi başardı. Mağazadan dükkana koştuk, ihtiyacımız olmayan ayakkabılar aldık. Sonunda, o çılgın maratonun birkaç saatinden sonra ikimiz de doyduk. Arabayı aramak için çok katlı garaja geri döndük. Biraz zamanımızı aldı ama sonunda bulduk. Alışveriş poşetlerimizi bagaja koyarken tanıdık bir ses "Yeni araba mı?" dedi.

Arkamı döndüm ve Martin'in en iyi arkadaşını tanıyarak bir darbe aldım.

"Merhaba Michał, nasılsın?" diye sordum yanaklarından öperken.

"Bizi böyle bırakmak için aklından neler geçtiğini bana söylemesi gereken sensin. Kahretsin, Martin endişeden neredeyse ölüyordu. "

"Evet, tabii ki o Sicilyalı kızı becermek konusunda ne kadar endişelendiğini biliyorum," dedim arkamı dönüp son

çantayı arabaya yerleştirirken. "O kadar endişeliydi ki, buharını bırakmak zorunda kaldı, değil mi?"

Michał şaşkınlıkla bana baktı. ona doğru yürüdüm.

"Bilmediğimi mi sandın?" O piç onu doğum günümde becerdi! " diye bağırdım ve arabaya geri döndüm.

"Ama sarhoştu," diye omuz silkti kapıyı suratına çarparken.

Olga kemerini bağlayarak, "Birazdan geri döndüğünüzü anlayacak," dedi. "Mükemmel. Bu dramaları seviyorum."

“Pek değil, özellikle ben dahil olduğumda. Bugün benim evime gidelim ve benimle kal, çünkü yalnız kalmak istemiyorum, tamam mı? "

Olga başını salladı ve yola çıktık.

"Vay be!" Eve yeni girmiştik ve arkadaşım örtmece kullanmadan konaklamayı çoktan değerlendirmişti. "Ve arkadaşın bütün bunları sana kiraladı, değil mi?" Belli ki araba ve hatta bir hizmetçi ile birlikte, değil mi? Onu tanıyorum?"

"Haydi, kes şunu, bu sadece bir iyilik. Ve hayır, onu tanımıyorsun çünkü yakın zamanda birlikte çalıştığım biri. Misafir odası üst katta ama benimle yatmanı tercih ederim."

Olga, her adımda renkli ifadelerini bağırarak dairenin etrafında koştu. Tepkilerini eğlenerek izledim ve *Tytan'ı* veya Taormina'daki villayı görünce ne diyeceğini merak ettim . Buzdolabından bir şişe Portekiz şarabı ve iki bardak aldım; Ona katıldım ve birlikte yukarı çıktık.

"Gel sana bir şey göstereceğim" dedim merdivenleri çıkarken.

Fransız kapılarını açtığımda şaşkına döndü. Çatıda yüz metrekareyi aşan güzel bir terasa çıktık. Altı koltuklu bir

masa, bir ızgara, şezlonglar, şezlonglar ve dört kişilik bir jakuzi vardı. Şişeyi masaya koydum ve şarabı döktüm.

"Herhangi bir sorun var mı?" Kaşlarımı hafifçe kaldırıp bardağı ona uzatarak sordum.

"Bütün bunları almak için ona ne yaptın?" İtiraf etmek. Senin tarzın olmadığını biliyorum, eğer bir şey olursa bana kalırsa, ama hiç sikişecek çatı bahçesi olan bir ev almadım. Güldü ve beyaz koltuklardan birine gömüldü. Battaniyelere sarılı, uzaktan şehir merkezinin parıldamasını izledik. Etrafımda sevdiğim insanlar olsa da Massimo'yu düşünmediğim bir an yoktu. Bazen Domenico'yu bile aradım ama hiçbir soruma cevap vermedi, sadece iyi olup olmadığımı bilmek istedi.Buna rağmen sesini duymak hoşuma gitti çünkü bana Black'i hatırlattı.

13

Ertesi gün, uyanıp biraz toparlandıktan sonra, şaşırtıcı derecede iyi hissettim. Aynanın karşısında kendimi yaşamaya devam etmem, her şeyi yeniden düzenlemem ve İtalya'da geçirdiğim haftaları unutmam gerektiğine ikna etmeye çalıştım. Kahvaltıdan sonra dolabımı karıştırdık ve dünkü gece kıyafetleri alışverişini yaptıktan sonra spaya gittik.

"Olga'nın burada olduğunu biliyor musun? Bugün çıldıracak gibiyim" dedim evden çıkarken. "Kuaförü biz ayarladık, değil mi?"

Bana kadınsı bir bakışla baktı.

"Sence saçımı kendim yapabilir miyim? Tabii ki rezervasyon yaptırdık! " Gülmekten gözleri yaşarmak.

Spa seanslarımız, zaman zaman kendimizi şımarttığımız bir tür ritüeldi. Peeling, masaj, yüz bakımı, tırnak, kuaför ve son olarak makyaj. Sıra listemizdeki sondan bir önceki parçaya geldiğinde koltuğa oturdum ve kuaförüm Magda saçından bir tutam aldı.

"Onları nasıl yaparız, Laura?"

"Sarışın." Olga benimkinin yanındaki sandalyeye atladı. "Arkada kısa ve önde biraz daha uzun bir kask."

"Şey?!" Olga o kadar yüksek sesle bağırdı ki diğer tüm bayanlar döndü. "Siktir, aklını mı kaçırdın? Delirdin mi?"

Magda parmaklarıyla saçımı tararken güldü.

"Hasarlı değiller, bu yüzden saça bir şey olmaz."

"Emin misin?"

Başımla onayladım ve Olga sandalyeye çöktü, başını inanamayarak salladı.

Bu arada kaprislerimin neden olduğu gecikmeyi telafi etmek için makyözler gelip çalışmalarına başladılar.

"Hazır!" Magda, yansımama memnuniyetle bakarak iki saat sonra haykırdı.

Etkisi etkileyiciydi: olgun buğdayın rengi, bronz tenimin ve koyu renk gözlerimin rengiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Genç, taze ve çekici görünüyordum. Olga arkamda durdu ve kaşlarını kaldırarak beni inceledi.

"Tamam, yanılmışım, sen harikasın. Şimdi hadi. Bizi bekleyen bir partimiz var. " Kolumdan tutup arabaya sürükledi.

Apartmanımın yer altı garajına park ettik ve asansöre bindik. Anahtarı kilide soktum ve döndüm. İki defa. "Garip, bana sadece bir tane göndermişim gibi geldi," diye düşündüm. Bir şişe şarap içtikten ve tulumdan daha az rahat ama kesinlikle daha muhteşem bir şeye büründükten sonra aynaya baktık. Biz hazırdık.

Çok seksi bir siyah takım elbise seçmiştim: yüksek belli kalem etek ve kısa uzun kollu üst. İkisi arasında karın kaslarını vurgulamak için birkaç santimetre boşluk bırakmıştım. Yuvarlak burunlu ve aynı renkte çivili debriyajlı siyah yüksek topuklu ayakkabılar. Olga ise ten rengi, ten rengi bir elbise giymiş, iri göğüsler ve dolgun kalçalar olan güçlü noktalarına odaklanmıştı. Altın aksesuarlarla kombinlenen stiletto topuklu ayakkabılar ve aynı renk el çantasıyla kombinini tamamladı.

"Gece bizim!" dedi. "Bana göz kulak ol, seninle eve gitmek istiyorum."

Gülerek onu kapıdan dışarı ittim.

Olga'nın yönettiği hayatın tartışılmaz avantajı, her kulüpte en azından bir fedai ve çoğu zaman menajeri veya sahibini tanıyor olmasıydı.

Bir taksiye bindik ve şehir merkezine gittik, en sevdiğimiz yerlerden birine gittik: 12 Mazowieckiej'deki Ritüel, burada genellikle içtiğimiz, yemek yediğimiz ve demek istediğim, çocukları aldığımız, ama bu onur sadece arkadaşıma aitti.

Arabadan indik ve kulübün önünde yüz kişi sıraya girmiş olmalı. Olga, girişi koruyan kadını öptüğü kırmızı kordona giden kalabalığı utanmadan geçti.

VIP bileklikler.

Olga, "Her zamanki gibi büyüleyicisin," diye iltifat etti.

Monika elini dikkatsizce sallayarak gülümsedi. "Hep bunu söylüyorsun." Büyüleyici esmer güldü ve başını salladı. "Ama bu seni benimle bir şeyler içmekten muaf tutmaz." Bize göz kırptı ve başıyla yönü işaret ederek onu takip etmemiz için bizi yolladı.

Merdivenlerden yukarı çıktık ve küçük bir masaya oturduk. Monika, garsona talimat verdikten sonra ortadan kayboldu.

"Bugün teklif ediyorum!" Dedim müzikten sesimi duyurmaya çalışarak ve Domenico'dan aldığım kağıdı çantamdan çıkardım.

Bana bunu kullanmanın zamanı gelmiş gibi geldi. Gerçekten bir içkiye ihtiyacım vardı.

Garsona el salladım ve sipariş verdim. Bir an sonra bize bir buz kovasında bir şişe Moët Rosé getirdi. O görüntü karşısında Olga sevinçle sandalyesinden fırladı.

"Gözlüklerinizi kaldırın!" diye bağırdı bardağı eline alarak. "Ne kızartıyoruz?"

Neye kadeh kaldırmak istediğimi ve neden o şampanyayı seçtiğimi biliyordum.

"Bize!" dedim bir yudum alarak.

Ama benim için ya da Olga için içmedin. Massimo'ya ve geçiremediğimiz üç yüz altmış beş güne kadeh kaldırdım. Büyük bir üzüntü ve aynı zamanda garip bir sükunet hissettim, çünkü bana bir şekilde durumu kabullenmiş gibi geldi. Şişenin yarısını içtikten sonra dans etmeye gittik. Müziğin ritmine ayak uydurarak şakalaştık. Ama harika ayakkabılarım dans etmeye uygun değildi ve bu yüzden üç şarkıdan sonra dinlenmek zorunda kaldım. Masaya döndüğümde biri elini omzuma koydu.

"Merhaba!" Döndüm ve Martin'i gördüm.

Geri çekilip önünde durdum ve ona soğuk, nefret dolu bir bakış attım.

"Bunca zaman neredeydin?" kiliseler. "Konuşabilir miyiz?"

Massimo'nun bana gösterdiği fotoğraflar kafamın üzerinden geçti. Sonra onu parçalamak istediğimi hissettim, ama şimdi, duygular yatıştıktan sonra kesinlikle kayıtsızdım.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye yanıtladım ve arkamı döndüm ve kanepelere yöneldim.

Ama pes etmedi ve bir süre sonra tekrar yanımdaydı.

"Laura, lütfen bana bir dakika ver."

Oturup şampanyamı içerken ona baktım. Bu tat bana güç verdi. "Bana bilmediğim veya görmediğim hiçbir şey söylemeyeceksin."

"Michał ile konuştum, lütfen açıklamama izin verin, sonra sizi yalnız bırakacağım."

Fotoğrafları görmenin bende uyandırdığı öfke ve tiksintiye rağmen, bana olayların kendi versiyonunu sunma

şansını hak ettiğini anladım. "Tamam ama burada değil. Bekle."

Olga'ya gittim ve durumu ona anlattım. Ne şaşırdı ne de sinirlendi, çünkü benim yerime geçtiği büyüleyici bir sarışınla çoktan tanışmıştı.

"Gitmek!" O bağırdı. "Bu gece döneceğimi sanmıyorum, o yüzden beni bekleme."

Martin'e geri döndüm ve başımı sallayarak onu dışarı davet ettim.

Kulübün dışında beni otoparka götürdü ve benim için arabasının kapısını açtı.

"Yani partiye gelmedin mi?" Beyaz Jaguar XKR'sine binmek istedim .

"Senin için geldim." dedi ve kapıyı kapattı.

Şehri dolaştık ama beni nereye götüreceğini çok iyi biliyordum.

"Bu saç kesiminde harika görünüyorsun Laura," dedi sakince beni izlerken.

Onu görmezden geldim, fikrini hiç umursamadım, bu yüzden pencereden manzaraya bakmaya devam ettim.

Martin, uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve garaj kepenkleri açıldı. Arabayı park etti ve bindik. Kendimi onun dairesinin koridorunda bulduğumda kendimi kötü hissettim. O daire bile bana Siyah'ı hatırlattı, oysa oraya hiç adım atmamıştı.

"Birşeyler içmek istermisin?" Buzdolabına yaklaşırken sordu.

Rahatsız bir şekilde kanepeye oturdum. Massimo'nun iradesine karşı gelerek Martin'le temas kurmama emrini

çiğnemek gibi tuhaf bir duyguya kapıldım. Beni şimdi görseydi, bilseydi belki onu öldürürdü.

"Sanırım su en iyisi," diye karar verdi önüme bir bardak koyarak. "Sana her şeyi anlatacağım, sonra istediğini yapacaksın."

Kendimi rahatlattım ve elimle başlamasını işaret ettim.

"Sen şezlongdan kalkıp kaçtığında haklı olduğunu anladım ve peşinden koştum. Ancak odamızda ciddi bir arıza olduğunu ve kontrole gelmeleri gerektiğini iddia ederek beni resepsiyonda gözaltına aldılar. Biz ve teknisyenler incelemeyi bitirdiğimizde, bunun sadece bir sistem hatası olduğu ve hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı. Hava kararana kadar seni aramak için sokaklarda koştum. Seni bulacağımdan emindim, çok uzağa gitmediğinden emindim ve bu yüzden hemen cep telefonumu almak için geri dönmedim. Sonunda seni aramak için otele döndüğümde, bana tüm bunları yazdığın mektup odada zaten vardı ve haklıydın. Delirdiğimi biliyordum. " Başını eğdi ve tırnaklarını yemeye başladı. "Öfkeyle odamdan bir içki sipariş ettim ve Michał'ı aradım. Sinirlerimden mi yoksa önceki günkü akşamdan kalmamdan mı bilmiyorum ama sadece bir bardakla." Tamamen sarhoştum." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "İnan ya da inanma, artık olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Ertesi sabah Karolina bana ne yaptığımı anlattı ve kusacak gibi oldum. Martin derin bir şekilde içini çekti ve başını tekrar indirdi. "İşler bundan daha kötü olamaz diye düşündüğümde, ön büro kredi kartlarımızın kapsamı olmadığı için otelden ayrılmamız gerektiğini söyledi. Ayrıldık. Anlaşılan O tatillerde sanki her şey en başından yanlış gidecekmiş gibi bir lanet asılıydı."

Konuşmasını bitirdiğinde ellerimle yüzümü kapattım ve iç çektim. Söylediklerinin, Massimo'nun küçük bir müdahalesiyle olası görünmese de, çok olası olduğunu biliyordum. Şimdi kime daha çok kızacağımı bilmiyordum, planı uydurduğu için Black'e mi yoksa plana düştüğü için Martin'e mi.

"Ve ne değişir?" Bir an sonra cevap verdim. "Ya onunla yattığını bile hatırlamıyorsan? Gerçek şu ki, beklentilerimiz tamamen farklı. Sadece pasta istiyorsun ve onu da yemek istiyorsun ama ben senin istediğinden veya bana verebileceğinden daha fazla ilgi istiyorum. "

Martin kanepeden kalktı ve yanıma diz çöktü.

"Laura," diye başladı ellerimi tutarak, "kesinlikle haklısın, böyle oldu. Ama son haftalarda seni ne kadar sevdiğimi ve kaybetmek istemediğimi anladım. Sana değişebileceğimi göstermek için elimden gelen her şeyi yapacağım. "

Ona biraz sersemlemiş bir şekilde baktım ve içtiğim şampanyanın boğazıma kadar yükseldiğini hissettim.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim kanepeden kalkıp banyoya doğru sendeleyerek.

Midem tamamen boşalana kadar uzun süre kustum; O günden ve o konuşmadan bıkmıştım. Banyodan çıkıp ayakkabılarımı giymeye çalıştım.

"Ben eve gidiyorum," dedim ayaklarımı topuklu ayakkabılarıma sokarak.

Çantamı elimden kaparken, "Hiçbir yere gitmiyorsun, böyle dolaşamazsın," diye karşılık verdi.

"Martin, lütfen!" sabırsızlanıyordum. "Ben ayrılmak istiyorum."

"Tamam ama en azından sana eşlik etmeme izin ver." Cevapları kabul etmedi.

Garajdan ayrıldık ve bana sorgulayıcı bir bakışla döndü. Yeni adresimi bilmediğini unutmuşum.

"Sol," dedim yönü göstererek. "Sağ ve sonra düz." On dakika böyle sürdükten sonra evin altındaydık.

"Teşekkürler," dedim kolu çevirerek ama kapı hareket etmedi.

"Seni götüreceğim, eve sorunsuz bir şekilde döndüğünden emin olmak istiyorum."

Yukarı çıktık, ama ne pahasına olursa olsun yalnız kalmak istedim.

"O burada," dedim anahtarları dairemin kilidine koyarak. "Benim için endişelendiğin için teşekkürler, ama artık bunu kendi başıma yapabilirim."

Kapıyı açtığımda Martin benden sonra daireye girmeye çalıştı.

"Ne sikim yapıyorsun?! Anlamadın mı? Artık etrafta olmanı istemiyorum!" diye bağırdım, eşikte yolunu engellerken.

Kapıyı kapatmaya çalıştım ama Martin'in güçlü elleri beni engelledi.

"Seni özledim, beni içeri al."

Teslim oldum, geri çekildim ve ışığı açtım.

"Martin, kahretsin, güvenliği arıyorum!" Bağırdım.

Eski sevgilim kapının eşiğinde durmadan, nefret dolu bir bakışla arkamda bir noktaya baktı. Arkamı döndüm ve kalbim neredeyse duracaktı. Massimo kanepeden tamamen sakin bir şekilde kalktı ve kapıya doğru gitti.

"Ne dediğini anlamıyorum, ama Laura muhtemelen içeri girmeni istemiyor," diye haykırdı Kara, şimdi Martin'den sadece birkaç santimetre uzaktaydı. "Daha iyi anlaman için sana tekrar etmemi ister misin?" Belki İngilizce daha kolay olur? "

Martin kaslarını sertleştirdi ve gözlerini Nero'dan ayırmadan sesini alçalttı ve sakin bir ses tonuyla, "Hoşçakal Laura, irtibatta kalalım" dedi. Sonra dönüp asansöre bindi.

O gözden kaybolur kaybolmaz Nero kapıyı kapattı ve önümde durdu. Bunun gerçekten olduğundan emin değildim. Korku ve öfke, neşe ve rahatlamayla karıştı. Önümdeydi, sağ salim. Bir süre öyle durduk, yüz yüze, birbirimize baktık, bu arada gerginlik dayanılmaz bir hal aldı.

"Hangi cehennemdeydin?!" diye bağırdım, ona yüksek sesle tokat attım. "Ama benim yaşadıklarım hakkında bir fikrin var mı, çirkin bencilce?" Her gün korkudan bayılmayı sevdiğimi mi sanıyorsun? Nasıl böyle gidebilirsin? Tanrım!" Teslim olmuş ve bitkin bir halde, kendimi duvar boyunca zemine doğru kaydırdım.

"Çok güzelsin bebeğim" dedi beni kaldırmaya çalışırken. "Saç..."

"Bana dokunma! Bana ne olduğunu hemen söylemezsen bir daha bana dokunmayacaksın."

Çığlıklarım Massimo'nun doğrulmasına neden oldu. Üzerimde belirdi ve hatırladığımdan daha da güzel görünüyordu. Fiziğine vurgu yapan koyu renk pantolon ve uzun kollu gömlek giymişti. Şimdi bile ona çileden çıkarken, ne kadar çekici olduğunu fark etmeden edemedim. Atlamaya hazır vahşi bir hayvan gibi olduğunu ve her an saldıracağını biliyordum.

yanılmadım. Massimo beni kollarımdan tuttu ve ayaklarımdan çekti, sonra eğildi ve beni omzuma yükledi, başımı sırtından sarkıttı.

Direnmenin ya da çığlık atmanın bir işe yaramayacağını biliyordum, bu yüzden bir sonraki hamlesini bekleyerek kendimi bıraktım. Kapıdan geçti, odaya girdi ve beni yatağa fırlattı, hareket etmemem için üstüme yattı.

"Yasağıma rağmen onunla tanıştın. Biliyorsun, gerekirse seni görmemek için o adamı öldürürüm, değil mi? "

Sustum, ağzımı açmak istemedim çünkü ağzımdan bir kelime seli çıkacağını biliyordum. Geç oldu, yorgun ve açtım ve tüm bu durum kesinlikle benden daha büyüktü.

"Laura, seninle konuşuyorum."

"Seni dinliyorum ama seninle konuşmak istemiyorum" dedim alçak sesle.

"Belki daha da iyi, çünkü şu anda istediğim son şey zor bir konuşma," diye yanıtladı ve vahşice dilini ağzıma soktu.

Onu kendimden uzaklaştırmak istedim ama kokusunu alıp tattığımda onsuz geçen her gün gözlerimin önünden geçti. Onlara eşlik eden üzüntü ve acıyı hatırladım.

"On altı," diye fısıldadım öpücükleri kesmeden.

Maximus çılgınca hızını tuttu ve şaşkınlıkla bana baktı.

"On altı," diye tekrarladım. "Bana borçlu olduğun günler bunlar, Don Massimo."

Gülümsedi ve tek bir hareketle gömleğini çıkardı. Salondan gelen yumuşak ışık çıplak göğsünü aydınlattı. Son yaralar gözlerimin önünde belirdi, bazıları hala sargılıydı.

"Aman Tanrım, Massimo," diye fısıldadım altından çıkarak. "Ne oldu?"

Yaraların sihirle yok olmasını istiyormuşum gibi nazikçe vücuduna dokundum.

"Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum ama bugün olmaz tamam mı? Dinlenmiş, tok ve her şeyden önce ayık olmanı istiyorum. Laura, çok zayıfsın, ”dedi siyah kumaşa sarılı vücudumu okşayarak. "Bu konuda rahat olmadığın izlenimine sahibim," dedi beni yüz üstü çevirerek.

Yavaşça eteğinin fermuarını açtı ve yere indirdi. Üstte de aynı şeyi yaptı ve bir an sonra önünde sadece dantelli iç çamaşırlarıyla yatıyordum.

Kemerini çözerken beni izledi. Uçaktaki şiddet sahnesini hatırlayarak soyunmasını izledim.

Boxerıyla birlikte pantolonunu da çıkararak, "Bu takım elbiseyi tanımıyorum," dedi. "Sevmiyorum. Bence çıkarsan daha iyi olur."

Gözlerimi ondan ayırmadan sutyenimi çıkardım. Henüz zor olmasa da onun seksini ilk kez görüyordum. Külotumu çıkarırken onun büyük, ağır siki kalkıyordu ve öyle bile harikaydı ki, düşünebildiğim tek şey onu içimde hissetmenin nasıl bir şey olacağıydı.

Yatakta çıplak yatarken, itaatkar bir hareketle ellerimi başımın üzerine koydum.

"Gel buraya" dedim bacaklarımı açarak.

Massimo ayağımı tuttu ve ağzına götürdü, bütün parmaklarımı öptü ve kendini yavaşça yatağa bıraktı. Dili, birleştikleri noktaya ulaşana kadar uyluklarımın içinde yukarı çıktı. Sonra gözlerini kaldırdı ve arzuyla yanıp tutuşarak bana baktı. Bu bakış bana romantik bir gece olmayacağını gösterdi.

"Sen benimsin," diye hırladı dilini içime sokarak. En hassas noktalarına ulaşarak hevesle yaladı. Onun altında kıvrandım ve orgazmın uzun sürmeyeceğini hissettim.

"Hayır, dur," dedim onu başından tutarak. "Buraya gel, içeri gel. Seni duymaya ihtiyacım var."

Massimo, bir an bile tereddüt etmeden, ondan istediğimi yaptı; kuvvet ve gaddarlıkla içime işledi, bedenlerimize kalbimin atışını hatırlatan bir ritim verdi. Beni tutkuyla becerdi, beni kollarının arasında sıkıca tuttu. Beni o kadar derinden öpüyordu ki nefesim kesildi. Aniden, zevk dalgası bedenime aktı, tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve kalçalarına indim. Ona verdiğim acı, onun için belirleyici itici güçtü ve sıcak meni içime döküldü. Hemen hemen aynı anda başlayıp bitirdik. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu: Çok rahatlamıştım. Bu gerçekten oluyor, diye düşündüm ve yüzümü göğsüne yasladım.

"Hey bebeğim, ne oldu?" benden uzaklaşmasını istedi.

Bunun hakkında konuşmak istemiyordum, şimdi olmaz, bu yüzden onun içine saklanmak istiyormuş gibi döndüm ve çömeldim. Massimo saçlarımı okşadı ve ben uyuyana kadar dudaklarıyla gözyaşlarımı topladı.

Karartılmamış oturma odası penceresinden giren güneş ışınlarıyla uyandım. Gözlerim hala yarı kapalıyken yatağın diğer tarafına uzandım. O oradaydı. Ona baktım ve… Zıplarken çığlık attım. Çarşaf kanla lekelenmişti ve o hareket etmedi.

"Maksimum!" diye bağırarak onu sarstım.

Onu karnına çevirdim ve o şaşkınlıkla gözlerini açtı. Rahatladım, yatağa geri düştüm. Maximus etrafına bakındı ve elini kanlı göğsünde gezdirdi.

"Önemli değil aşkım, dikişleri atmış olmalılar," dedi gülümseyerek ayağa kalkarak. “Gece boyunca fark etmedim. Ama sanırım yıkamamız gerekiyor çünkü görünüşe göre birini öldürmüşüz, "dedi eğlenerek, temiz elini saçlarının arasından geçirerek.

"Komik değil." dedim ve banyoya gittim.

Bana katılması için fazla beklemem gerekmedi. Bu sefer onu yıkayan, kana bulanmış bandajı nazikçe soyan bendim. Sonra ecza dolabını açtım ve üzerine yenisini taktım.

"Doktora gitmelisin," dedim cevap vermeme izin vermeyen bir sesle.

Bana sıcak, alışılmadık biçimde uysal bir bakış attı.

"Ne istersen yaparım ama önce kahvaltıyı düşünmemiz lazım. Dün orucunuz bitti" dedi beni alnımdan öptükten sonra banyodan çıkarken.

Buzdolabına gittim ve kesinlikle yiyecek hiçbir şey olmadığını gördüm. Raflarda sadece şarap, su ve meyve suyu vardı. Siyah bana arkadan sarıldı ve yüzünü yüzüme yaklaştırarak neredeyse boş olan iç mekana benimle birlikte baktı.

"Görünüşe göre çok yetersiz bir menümüz var."

"Son zamanlarda iştahım yok. Ama aşağıda bir dükkan var. Normal bir insan gibi davranın ve markete gidin. Ben senin listeni yaparım sonra sana kahvaltı hazırlarım" dedim, buzdolabını kapatarak.

Maximus bir adım geri çekildi ve mutfaktaki masaya yaslandı.

"Alışveriş?" diye sordu kaşlarını çatarak.

«Evet, Don Massimo, alışveriş. Tereyağı, sandviç, domuz pastırması, yumurta veya kahvaltı. "

Gülerek "Listeyi bana yap" diyerek mutfaktan çıktı.

Kapıdan on metre ötedeki binamızda bulunan dükkana nasıl gidileceğini anlattıktan sonra asansöre girişini izledim.

Gerekenden daha uzun süreceğini ummuştum, ama kendimi toplamam için gereken süreden daha az zaman alacaktı. Koşarak banyoya gittim, saçımı düzelttim, “Ben hiç makyaj yapmadım, her sabah böyle görünüyorum” serisinden hafif bir makyaj yaptım ve pembe bir tulum giydikten sonra denize atladım. koltuk.

Şaşırtıcı bir şekilde, Massimo interkomu bile kullanmadan düşündüğümden daha erken döndü.

"Polonya'da ne kadar kaldınız?" Eve girer girmez sordum.

Bir an duraksadı ve bana baktı.

"Önce kahvaltı, sonra konuş Laura. Hiçbir yere gitmiyorum ve kesinlikle sensiz de olmaz. "

Aldığı malzemeleri mutfak tezgahına koydu ve bana döndü.

"Kahvaltı hazırla bebeğim, tamam mı? Yemek yapmayı bilmiyorum. Bu arada, bir süreliğine bilgisayarını kullanmam gerekiyor. "

Mutfağa gitmek için kalktım.

"Şanslısın ki yemek yapmayı seviyorum ve mutfakta hiç fena değilim" dedim ve hemen işe koyuldum.

Otuz dakika sonra oturma odasındaki yumuşak halının üzerinde oturmuş Amerikan kahvaltısı yapıyorduk.

"Tamam Massimo, yeterince direndim. Konuş!" diye emrettim çatal bıçakları yere bırakarak.

Siyah kanepeye yaslandı ve derin bir nefes aldı.

"Sorabilirsin," diye yanıtladı, soğuk bakışlarıyla beni dondurdu.

"Polonya'da ne kadar kaldınız?" başladım.

"Dün sabahtan beri."

"Ben yokken bu dairede miydin?"

“Evet, Olga ile çıktığın zaman. Öğleden sonra üç civarı. "

"İnterkom kodunu nasıl alıyorsunuz ve bu daire için başka kaç anahtar var?"

"Kodu girdim, bu benim doğum yılım ve anahtarlar sadece sende ve bende."

Bin dokuz yüz seksen altı. Henüz otuz iki yaşındaydı. Hemen sorulara döndüm. Yaşından çok daha önemli.

"Adamların ben Polonya'ya geldiğimden beri buradalar, değil mi?"

Massimo kollarını gülümseyen göğsünde kavuşturdu. "Elbette seni yalnız bırakacağımı düşünmedin."

Bu sorunun cevabını bilinçaltında da olsa biliyordum. Sürekli izlenme hissi benim hayal gücümün bir ürünü değildi.

"Ya dün? Adamlarını dün de beni takip etmeleri için gönderdin mi?"

"Hayır, dün seni takip ettim. Eski sevgilinin dairesi dahil, gittiğin her yerdeydim. Ve sizi temin ederim ki, kulüpten çıkarken arabasına bindiğinizde, silahınızı çekmediğiniz kadar yakındı... ”Bakışları ciddi ve buz gibiydi. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım bebeğim. Ya onunla görüşmeyi bırakırsın ya da onu ortadan kaldırmak zorunda kalırım. "

Onunla müzakere etmenin bir anlamı olmadığını biliyordum ama manipülasyon sanatında saatlerce eğitim almanın faydasız olmadığından, kartlarımı nasıl oynayacağımı biliyordum.

"Onda bir rakip görmene şaşırdım," dedim kayıtsızca. “Rekabetten korktuğunu düşünmemiştim; özellikle fotoğraflarda gördüklerimden sonra, o bir rakip değil. Kıskançlık bir zayıflıktır ve sadece bir erkek rakibinin değerli olduğunu hissettiğinde hissedilir. En az senin kadar, daha iyi değilsen. "Ona döndüm ve nazikçe öptüm. "Bu zayıflıklardan hiçbirine sahip olduğunu düşünmemiştim."

Siyah sessizce çay bardağıyla oynuyordu.

"Ne dediğimi biliyor musun? Haklısın Laura. Mantıklı argümanları kabul edebiliyorum. Öyleyse ne öneriyorsun?"

"Ne öneriyorum?" Onunla tekrar ettim. «Hiçbir şey, hayatımın o aşamasının kapandığına inanıyorum ve Martin aksini düşünüyorsa, bu onun sorunudur. Kendine eziyet etmeye devam edebilir, ama bu artık beni ilgilendirmiyor. O zaman bilmelisin ki ben de senin gibi ihanetleri affetmiyorum. Evet, bu arada, doğum günümde içeceğine ne koydun? "

Massimo bardağı bıraktı ve korkuyla bana baktı.

"Fark etmediğimi mi sandın? Bu yüzden onunla konuşmamı yasakladın, değil mi? Neden gerçeği öğrenmedin?" Dişlerimin arasından mırıldandım.

"Önemli olan gerçekler: sana ihanet etti. Bu arada, o maddeyi alan herkes bir kızı becermek için acele etmez. Tecavüz hapı, bebek ya da Ecstasy değildi, sadece güçlü bir güçlendirici şeydi. Daha hızlı sarhoş olması gerekiyordu, hepsi bu. Otelden kaçtığınızda size ulaşmamasını benim müdahalem sayesinde olduğunu inkar etmiyorum. Açıkçası bilerek yavaşlattım. Şimdi kendinize bunun bir şeyi değiştirip değiştirmediğini ve işlerin gerçekten farklı olmasını isteyip istemediğinizi sorun. Halıdan kalktı ve

kanepeye oturdu. "Bazen kim olduğumu ve neye benzediğimi unuttuğun izlenimine kapılıyorum. Seninleyken senin için değişebilirim ama senin için değişmeyeceğim. başka biri. Bir şey istesem alırım. O gün ya da başka bir gün seni kaçırırdım, bu sadece bir zaman ve yol meselesiydi. "

Sözleri sinirlerimi bozmuştu. Her zaman istediğini yapacağını biliyordum ama hiçbir şeyin bana bağlı olmadığını bilmek beni deli ediyordu.

"Artık etkileyemeyeceğimiz bir geçmiş hakkında gerçekten konuşmak istiyor musun?" diye sordu, bana doğru eğilip gözlerini hafifçe kıstı.

"Haklısın," diye istifa ettim. "Ya Napoli?" diye sordum, televizyonda gördüklerimi düşünerek göz kapaklarımı indirerek. "Televizyonda senin öldüğünü söylediler."

Massimo kanepenin minderlerine yaslanarak rahat etti. Sanki daha ne kadar ayrıntıya katlanabileceğimi ölçmek istermiş gibi bana sorarcasına baktı. Sonra anlatmaya başladı. "Odamızdan çıkıp seni orada bırakıp resepsiyona indim. Sana bir karar vermen için zaman vermek istedim. Koridordan geçerken Anna'nın üvey kardeşinin arabasına bindiğini gördüm. Don Emilio buradaysa, bir şeyler olduğu için olduğunu biliyordum. "

sözünü kestim. "Ne, o da" don "?"

«Emilio, İtalya'nın doğu bölgesine nesiller boyu komuta eden Napoliten bir ailenin reisi. Tanıştığımızda söylediklerinden ve karakterini tanıdıktan sonra, bir şeylerin peşinde olduğunu hissettim. Senden ayrılmak zorunda kaldım çünkü onun bunu öngörmediğini biliyordum. Ve niyeti beni kovalayarak seni yakalamaksa en azından planlarını mahvederdim. Tekneye geri döndüm ve Sicilya'ya

uçtum. Her şeyi daha inandırıcı kılmak için, size en çok benzeyen kızlardan biri bana eşlik etti. Senin kıyafetlerini giyip benimle eve gitti, sonra Napoli'ye uçtuk. Emilio ile bazı ortak çıkarları olan toplantı birkaç hafta önce planlanmıştı. "

“Dur bir dakika, başka bir 'don' kız kardeşinle birlikte miydin? Bu yapılabilir mi? "

Massimo çayından bir yudum alırken güldü. "Neden olmasın? Diğer şeylerin yanı sıra, o zaman bana harika bir fikir gibi göründü. İki büyük ailenin nihai birleşmesi, uzun bir süre barışı ve İtalya'nın çoğunda bir tekeli garanti ederdi. Bak, Laura, yanılıyorsun. Mafya bir işletmedir, bir şirkettir, birleşme ve satın almalar tüm işletmelerde olduğu gibi önemli bir rol oynar.Tek farkla bizimki bazen normal işletmelerden daha acımasızdır.Miras aldığım işe iyi hazırlanmıştım.Bana aramayı öğrettiler diplomatik çözümler ve şiddete ancak son çare olarak başvurmak. Bu yüzden ailem dünyadaki İtalyan mafyaları arasında en güçlü ve en zenginlerinden biridir."

"Dünyada?" diye sordum şaşkınlıkla.

“Elbette Rusya'da, Büyük Britanya'da, Amerika Birleşik Devletleri'nde çıkarlarımız var; Sanırım onlara sahip olmadığımız yerde söylemek daha kolay. "Ailesinin başardıklarından duyduğu memnuniyet ve gurur elle tutulur cinstendi.

"Tamam, şimdi Napoli'de olanlara dönelim..." diye ısrar ettim.

«Anna, erkek kardeşiyle görüşmemi biliyordu, baharda bunu düzenlemem için beni kendisi zorlamıştı. Sırf artık birlikte olmadığımız için iptal edemezdim, bu Emilio için bir suç olurdu ve bunu göze alamazdım. Her zamanki gibi Mario,

danışmanım ve arabada bekleyen diğer adamlarla birlikte kararlaştırılan yerde kendimi tanıttım. Konuşma umduğum yönde gitmedi ve ayrıca bana söylemek istemediği bir şey varmış gibi görünüyordu. Anlaşmaya varılamayacağı kanaatine vardığımızda binadan çıktık. Emilio arkamdaydı ve beni bir dizi tehditte bulundu, kız kardeşine kötü davranmakla, ona saygısızlık etmekle ve onu kürtaj yaptırmaya zorlamakla suçladı. Sonra en nefret edilen kelimeyi söyledi. Alanımızda her zaman en kötüsüne yol açan tek şey: *intikam* ya da kanlı intikam. "

"Şey?!" Sanki hikayesi beni incitmiş gibi, acıyla yüzümü buruşturarak ağladım. "Ama bu sadece filmlerde olmuyor mu?"

«Maalesef hayır, Cosa Nostra böyle çalışıyor. Bir aile üyesini öldürürseniz veya ona ihanet ederseniz, tüm örgütün sizi avlama hakkı vardır. Onu yalan olduğuna ikna edemezdim. Açıklamaların veya daha fazla konuşmanın hiçbir yere varmayacağını biliyordum. Toplantının yeri ve zamanı olmasaydı, hemen gerçekleşecekti. Ama Emilio aptal değil. Ancak bunu bir an önce halletmek istiyordu. Havaalanına giderken iki Range Rover yolumuzu kesti, Emilio'nun adamları indi. Ve o da oradaydı. Bir çekim oldu ve öldü ... Sanırım onu ben öldürdüm. Doğal olarak jandarma geldi ve Mario ile ben güvenli bir yere saklanıp beklemek zorunda kaldık. Orada bıraktığımız arabalar şirketlerimden birinin adına kayıtlıydı. Polis çok az bilgi ifşa etti ve bu karışık gazeteciler yine de kaza haberlerini yayarak Emilio'yu değil, beni ölüme verdi. "

Ağır ağır nefes alıyordum, Massimo'yu dinlerken şiddet içeren bir gangster filmi izlediğim izlenimine kapıldım. Hasta

kalbim ve ben bu dünyaya uygun muydum bilmiyordum ama bir şeyden emindim: Karşılaştığım adama delicesine aşıktım.

"Yani biliyorsun Laura: Hamilelik ya da kürtaj yoktu, bu konularda çok dikkatliyim."

Bunları söylediğini duyunca donup kaldım. Sicilya'dan ayrıldığım gün Domenico'nun bana söylediklerini tamamen unutmuştum.

"Derinin altında verici var mı?" Sorabildiğim tüm sakinlikle sordum.

"Evet," diye basitçe yanıtladı, dudağını ısırarak.

"Bana onu gösterebilir misin?"

Massimo gömleğini çıkardı ve bana doğru yürüdü. Sol kolunu kaldırdı ve diğer eliyle benimkini tuttu ve tenimin altındaki küçük tüpe dokunmamı sağladı. Sanki kendimi yakmış gibi geri çektim ve sonra aynı noktayı vücudumda aradım.

"Laura, histerik sahnelere başlamadan önce," dedi gömleğini tekrar giyerek. "O gece ben..."

Cümlesini bitirmesine izin vermedim.

"Seni öldüreceğim, ciddiyim." diye mırıldandım dişlerimin arasından. "Böyle bir konuda bana nasıl yalan söylersin?" Akıllıca bir şey söylemesini beklerken ona baktım, aklımdan ne olacağına dair düşünceler geçerken ...

"Özür dilerim, o anda seni tutmanın en iyi yolunun hamile kalmak olduğunu düşündüm."

Dürüst olduğunu biliyordum ama zengin erkekleri bu şekilde çerçeveleyenler genellikle kadınlar oluyor, tersi değil.

Kalktım, çantamı aldım ve kapıya gittim. Siyah da arkamdan ayağa kalktı ama oturması için işaret ettim ve

dışarı çıktım. Sakinleşmeye çalışarak asansöre binip garaja indim, arabama bindim ve en yakın alışveriş merkezine sürdüm. Eczaneye girdim, bir test aldım ve eve gittim. Siyah, onu bıraktığım pozisyondaydı. Her şeyi masaya koydum ve kararlı bir sesle bağırdım: "Hayatıma karıştın, beni kaçırdın, ailemi tehdit ederek benden bir yıl istedin. ölüm, ama bu senin için yeterli değildi. Ebeveyn olup olmayacağımıza kendin karar vererek her şeyi mahvetmeye çalışmak zorundaydın. Şimdi, Don Massimo, sana işlerin nasıl gideceğini anlatacağım ». Sonra haykırdım , sesimi yükselterek: "Bir anda hamile olduğum ortaya çıkarsa sen gidersin ve bir daha asla senin olamam!"

Siyah ayağa kalktı ve yüksek sesle nefes aldı.

"Henüz bitirmedim," dedim çabucak, sonra ona arkamı dönüp pencereye gittim. "Kendini çocukla göreceksin ama benimle değil ve o asla senin yerini almayacak ve Sicilya'da yaşamayacak, anlaşıldı mı?" Anlaşmazlığıma rağmen onu doğuracağım ve büyüteceğim. Bir ailenin en az üç kişiden oluştuğunu düşünmeye alışığım, iki ebeveyn ve bir çocuk. Ama senin davranışlarının henüz doğmamış bir insanın hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğim. Anladın?"

"Ya hamile değilsem?" Siyah bir adım daha yaklaştı.

"Öyleyse seni uzun bir kefaret bekliyor" dedim arkamı dönerek.

Bacaklarım titreyerek banyoya girdim ve kapıyı kapattım. Talimatları takip ettim ve testi lavaboya yerleştirdim. Sırtımı duvara yaslayıp yere oturdum ve sonucu bekledim. O pozisyonda gereğinden fazla kaldım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, derimin altındaki damarlardaki kanın attığını görebiliyordum. Kusmaktan korktum.

"Laura!" Massimo kapıyı çaldı. "İyi misin?"

"Bir dakika," diye bağırdım, ayağa kalkıp lavaboya doğru bakarak. "Tanrım..." diye fısıldadım.

14

Gittiğimde Siyah, onda hiç görmediğim bir ifadeyle yatakta oturuyordu. Yüzü endişe, korku, huzursuzluk ve hepsinden öte gerginlikle boyanmıştı. Beni görür görmez ayağa kalktı. Ona test sonucunu göstermek için uzandım. Olumsuz. Yere fırlatıp mutfağa geri döndüm. Buzdolabından bir şişe şarap çıkardım, kendime bir bardak doldurdum ve bir dikişte içtim. Bir ürperti hissettim. Döndüm ve Massimo'nun duvara yaslandığını gördüm.

"Bunu bir daha yapma. Çocuk sahibi olmaya karar verirsek, ya bizim seçimimiz ya da bir hafiflik olacak, aynı sorumluluğu bizde üstleneceğiz. Anladın mı?"

Massimo bana katıldı ve yüzünü saçlarıma sakladı.

"Affet beni bebeğim," diye fısıldadı. "Ciddiyim, bebek için üzgünüm, bu harika olurdu." Sanki ona vuracağımı biliyormuş gibi gülerek geri çekildi. Engellemek için ellerimi tuttu ve benimle alay etmeye devam etti. "Senin karakterinin çocuğu olsaydı, otuzunda 'bütün patronların başı' olurdu, ki ben de bunu yapamam."

kollarımı indirdim. "Yine kanıyorsun," dedim gömleğinin düğmelerini açarak. "Hadi doktora gidelim. Bu aptal sohbeti kapanmış sayıyorum oğlumuz mafya olmayacak. "

Bana doğru eğildi, beni kana buladığını fark etmedi. Gülümseyerek gözlerimin içine baktı ve beni nazikçe öptü.

"Yani çocuğumuz olacak mı?" öpücüğü keserek sordu.

"Ah, kes şunu. Sadece söylemekti. Giyin ve hastaneye git. "

Tekrar yaralarını sardım ve gömme dolaba gittim. Kanlı kıyafetlerimi çıkardım. Bir çift yırtık soluk kot pantolon, beyaz bir tişört ve Isabel Marant'ın sevgili ayakkabılarını

giydim. Ben giyinikken Massimo içeri girdi ve dört büyük dolaptan birini açtı. Şaşırtıcı bir şekilde, onun kendi şeyleriyle dolu olduğunu gördüm.

"Paketi ne zaman açtın?"

"Dün, bunu yapmak için uzun bir zamanım vardı, ama bana yardım edildi."

Yıpranmış kot pantolon, siyah bir kazak ve bir çift mokasen giydi. Onu hiç böyle giyinmiş görmemiştim, normal, genç ve zarif bir adama benziyordu. Harika görünüyordu. Dolaptan bir evrak çantası aldı ve küçük bir kutu çıkardı.

Havaalanına giderken o gün arabada bana verdiği saati bileğime bağlayarak, "Bir şey unuttun," dedi.

"Bu da bir verici mi?" diye sordum gülümseyerek.

Hayır, o sadece bir saat Laura. Bir verici yeter ve lütfen bundan daha fazla bahsetmeyin," diye uyarıcı bir bakışla yanıtladı.

"Şimdi gidelim, yoksa stigmatın tekrar açılır," diye emrettim BMW'nin anahtarlarını alarak .

"İçmişsin, araba kullanamazsın," dedi ve onları elimden alıp mutfak tezgahına koydu.

"Tamam ama yapabilirsin. Ya da belki araba kullanmayı bilmiyorsunuz? "

Massimo muzip bir gülümsemeyle ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

«Bir süre önce rallilerde yarışıyordum, bu yüzden inan bana, vites kutusunun nasıl çalıştığını biliyorum. Ama arabanı almayalım, benim zevkime göre çok büyük. "

"O zaman bir taksi çağırırım."

Telefonu cebimden çıkarıp numarayı çevirdim ama Black elimden alıp aramayı kesti. Kapının yanındaki dolaba doğru yürüdü ve en alt çekmeceyi açtı. İki zarf çıkardı.

"Buraya bakmadın, değil mi?" diye sordu ironik bir şekilde, ilkini açarak. "Garajda benim hoşuma giden başka ulaşım araçları da var. Sen gel."

Eksi bir kata indik, Massimo elinde tuttuğu uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı. Park yerlerinden birinde bir arabanın ışıkları parladı. Yaklaştık ve gözlerimin önünde siyah bir Ferrari Italia belirdi. O inanılmaz spor arabaya hayran olmak için durdum.

"Bunun gibi başka arabalarınız var mı?" diye sordum, tırmanırken onu izleyerek.

"Ne istersen bebeğim. Üstüne atla."

İç mekan bir uzay gemisini andırıyordu: renkli düğmeler ve kollar, tekerlek alt yarısında basıktı. Saçma bir şey, diye düşündüm. "Talimatları okumadan nasıl sürüyorsunuz?"

"Daha gösterişli bir araba yok muydu?"

Black BAŞLAT düğmesine bastı ve araba homurdandı.

«Evet, ama Pagani Zonda gerçekten çok gösterişli olurdu. Diğer şeylerin yanı sıra, Polonya yollarının durumu, süspansiyonların buna müsamaha göstermeyeceği şekildedir. Kaşlarını keyifle kaldırdı ve gaza bastı.

Garajdan ayrıldık. İlk birkaç metreden sonra, ne yaptığını tam olarak bildiği açıktı. Kavşaktan sonra onu zengin Wilanów mahallesindeki özel bir kliniğe götürüyordum. Orayı seçmiştim çünkü düzenlediğim bir kongrede tanıştığım bazı doktorlar orada çalışıyordu. Baştan beri iyiydik. Onlar yemeyi ve içmeyi seven eğlence düşkünüydüler ve sağduyumu takdir ettiler. Onlardan birini,

bir cerrahı aradım ve ona bir iyiliğe ihtiyacım olduğunu söyledim.

Klinik resepsiyonunda iki kız bulduk. Yanına gittim, kendimi tanıttım ve bize Dr. Ome'un ofisinin nerede olduğunu göstermemi istedim. Resepsiyonist beni neredeyse görmezden geldi, sadece bana eşlik eden yakışıklı İtalyan'ı gördü. Massimo'nun kadınlar üzerindeki etkisini ilk kez fark ettim. İtalya'da bronz ten ve koyu renk gözler özel bir şey değil, Polonya'da nadir, egzotik ve yeni bir şey. İsteğimi tekrarladım ve kız kızararak yeri ve oda numarasını gösterdi.

"Doktor seni bekliyor," diye kekeledi konsantre olmaya çalışırken.

Asansöre bindiğimizde Massimo dudaklarıyla kulağımı okşadı.

"Lehçe konuşmana bayılıyorum," diye fısıldadı. "Hiçbir şey anlamamış olmam beni sinirlendiriyor. Ama sorun değil, çünkü oğlumuz üç dil konuşacak. "

Asansör kapılarının açıldığını ve kendimizi bir koridorda bulduğumuzu yanıtlayacak zamanım olmadı.

Doktor Ome, Siyah'ı memnun eden, çekici olmayan, orta yaşlı bir adamdı.

"Merhaba Laura," diye selam verdi elini uzatarak. "Nasılsınız?"

Onu selamladım ve Massimo ile tanıştırdım, İngilizce konuşacağımız konusunda uyardım.

"Bu benim…"

"Nişanlı." Siyah cümleyi benim yerime bitirdi. "Massimo Torricelli, bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

«Paweł Ome, lütfen, lütfen bana Paweł de. Seni buraya ne getirdi? "

"Torricelli" diye tekrarladım zihnimden. O uzun haftalar boyunca soyadını hiç duymamıştım.

Siyahın beline kadar sıyrıldı ve Paweł'in dili tutuldu.

"Avlanıyordum," diye açıkladı tepkisini görerek. "Chianti'yi biraz abarttık ve sonuçlar bunlar," dedi eğlenerek.

“Mükemmel anlıyorum, bir keresinde bir partiden sonra hareket eden bir trene binmeye karar verdik. Kelimenin tam anlamıyla."

Hikayesini anlatırken, Dr. Ome ona anestezi verdi ve yarayı dikti, bir merhem ve bir antibiyotik yazdı ve yaraları ıkınmaktan ve çekmekten kaçınmasını emretti.

Klinikten çıkıp arabaya bindik.

"Öğle yemeği?" diye sordu Massimo, bir tutam saçı kulaklarımın arkasına atarak. "Bu renge alışamıyorum. Ben beğendim ve sana da çok yakıştı ama sen... "Düşünmeyi bıraktı. "Farklı."

"Şimdilik hoşuma gitti. Ama bu sadece bir saç rengi, sıkılınca hemen değiştireceğim. Hadi ama, harika bir İtalyan restoranı biliyorum. "

Massimo gülümsedi ve navigasyon cihazına bir adres girdi.

«İtalyan yemekleri İtalya'da yenir. Bildiğim kadarıyla burada Polonyalı yenir. Kemerini bağla. "

Birkaç küçük caddeden geçtik ve arabanın camlarını neredeyse tamamen karartmış olmasına çok sevindim, çünkü onu gören insanlar durup içeriye bakmaya çalıştılar.

Massimo'nun suretinde ve benzerliğinde yapılmış bir arabaydı: karmaşık, tehlikeli, kontrol edilmesi zor ve çok çekici.

Şehir merkezinde, şehirdeki en iyi restoranlardan birinin yanında durduk.

İçeri girdiğimizde müdür bizi karşıladı. Siyah ihtiyatlı bir şekilde bir şeyler söyledi ve adam masayı işaret ettikten sonra ortadan kayboldu. Bir an sonra, tamamen tıraşlı, zarif, olgun bir adam odada belirdi. Mor astarlı, belli ki ölçüye göre yapılmış grafit bir takım elbise, düğmeleri açık koyu renkli bir gömlek ve muhteşem ayakkabılar giymişti.

"Massimo, dostum!" diye bağırdı ve ayağa kalkacak zamanı bile bulamamış olan Siyah'a sımsıkı sarıldı.

Yaraları çekme, diye düşündüm.

"Seni nihayet ülkemde görmek ne güzel!"

Adamlar, varlığımın bir kısmını hatırlayarak, hoş sözler söylemeye devam ettiler.

"Carlo, bu nişanlım Laura." Adam elimi öptü ve ekledi: "Karol, çok mutlu, ama onun gibi bana Carlo diyebilirsin."

Massimo'nun Varşova'nın merkezindeki bir restoranın sahibini daha önce hiç bulunmamış olmasına rağmen tanımasına biraz şaşırdım.

"Elbette sorum sizi şaşırtmayacaktır ama nerede tanıştınız?" Diye sordum.

Karol, Massimo'ya hızlı bir bakış attı ve bakışları soğuyarak cevap verdi: "İş için. Birlikte iş yapıyoruz. Carlo'nun adamları havaalanında seni almaya geldi ve ben yokken seni korudu ».

"Zaten yemek sipariş ettiniz mi? Aksi takdirde bırakın sizin için seçeyim," dedi ev sahibi bizimle masaya oturarak.

Yine başka bir kurstan ve birkaç şişe şaraptan sonra, konuşma iş konularına döndüğü için kendimi dolu ve giderek daha fazla yersiz hissettim. Söylediklerinden Charles'ın yarı Polonyalı ve yarı Rus olduğu sonucuna vardım. Yemek sektörüne yatırım yaptı ve büyük bir uluslararası nakliye şirketine sahipti.

Karol'un telefonundan bir zil sesi bu sıkıcı konuşmayı böldü. Restoran sahibi bizden özür diledi ve uzaklaştı. Massimo bana baktı, elini uzattı ve benimkini aldı.

"Sıkıldığını biliyorum ama ne yazık ki bu hayatının bir parçası olacak. Bazı toplantılara katılmanız gerekecek, bazılarına katılamayacaksınız. Carlo ile bazı konuları konuşmam gerekiyor. Bana doğru eğildi ve alçak bir sesle çok ciddi bir şekilde ekledi, hafifçe gözlerini kırpıştırdı, "Daha sonra eve gidelim, böylece seni dairenin her katında sikeyim."

Sözleri içimi ısıttı. Aşırı seksi seviyordum ve bu tehdit beklemeye değer bir vaatti. Elimi onun elinden çekip koltuğa yaslanırken şaraptan bir yudum aldım. "Bunun üzerinde düşüneceğim."

"Laura, iznini istemiyorum, sadece sana ne yapacağımı bildiriyorum."

Görünüşüne bakılırsa şaka yapmadığını biliyordum ama onda sevdiğim şeylerden sadece biriydi. Sakin ve sakin oturuyordu ama içi yanıyordu. Ne kadar tedirgin olursa, seksin o kadar tatmin edici olacağını biliyordum.

"Bugün sanırım istemiyorum," dedim ve küçümseyici bir tavırla omuz silktim.

Siyah'ın bakışları o kadar yoğun bir öfkeyle parladı ki neredeyse sıcaklığı hissedebiliyordum. Cevap vermedi,

sadece emin olup olmadığımı sormak istiyormuş gibi alaycı bir şekilde gülümsedi.

Bu gerginlik, Karol'un masaya dönen sesiyle söndü. "Massimo, Monika'yı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki, sevgili karını nasıl unutabilirim?"

Siyah kadına yaklaştı, onu iki kez öptü ve ardından eliyle beni işaret etti. "Monika, bu nişanlım Laura."

Bana elini uzattı ve sıkıca sıktım. «Merhaba, sonunda her zaman Mario değil, Massimo'nun yanında bir kadın gördüğüme sevindim. Onun senin asistanın, daha doğrusu dediğin gibi danışman olduğunun farkındayım ama ona harika ayakkabıları olduğunu söyleyemem. "

Yıllarca bizi ayırsalar da, bu sözlerden sonra birbirimizi anlayacağımızı biliyordum. Monika, narin hatları olan uzun boylu bir esmerdi. Kaç yaşında olduğunu söylemek zor olurdu, çünkü ya dünya dışı genlere sahipti ya da çok iyi bir cerrahtı.

"Tanıştığıma memnun oldum, ben Laura. Ayakkabılar hakkında ağzımdan laf aldın, onlar Givenchy'nin son koleksiyonu, değil mi? " dedim çizmelerini göstererek.

Monika bilmiş bir şekilde gülümsedi. “Bir şeyin bizi birleştirdiğini görüyorum. Konuşmalarına ne kadar ilgi duyuyorsun bilmiyorum ama benimle barda bir tura çıkmanı öneririm. Size alkol şeklinde güçlü cazibe merkezleri vaat ediyorum. Bir sıra düz beyaz dişini göstererek gülümsedi ve odanın diğer ucundaki bir koltuğu işaret etti.

"Bir saattir birinin beni kurtarmasını bekliyorum, teşekkür ederim," dedim ayağa kalkarken.

Maximus, Tanrıya şükür, Polonyalı ona tamamen yabancı olduğu için az önce söylediklerimizden tek kelime anlamadı.

Sandalyeyi hareket ettirdiğimde bana baktı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet, Monika ile para kazanmaktan daha önemli bir şey hakkında konuşuyorum, o da ayakkabı," dedim ona dilimi göstererek.

"İyi eğlenceler, ama bunu düzeltin çünkü birazdan bitireceğiz. Doğru hatırlıyorsan, daha sonrası için yarım kalan işlerimiz var. "

Ayağa kalkıp şaşkınlıkla ona baktım. Hangi konulardan bahsediyordu? Sanki gözbebekleri irisine su basmış gibi gözleri aniden karardı. Ah, *o* şeyler, diye düşündüm.

"Dediğim gibi Don Massimo, bunu düşüneceğim."

Masadan uzaklaşmaya başladığımda bileğimden tuttu ve ayağa fırladı, beni kendine çekti ve duvara itti. Sanki etrafta kimse yokmuş gibi ya da en azından başkalarının varlığı onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi diliyle beni tutkuyla öptü.

"Çabuk düşün bebeğim," diye bitirdi ağzını benden uzaklaştırarak ve tüm vücudunun hemen ardından.

Bir an duvara yaslanıp gözlerinin içine baktım. Yanımızda başkaları da varken sanki onlar için maske takıyormuş gibi bambaşka biri oldu ama benim önümde ondan kurtuldu.

Ben Monika ile bara giderken Nero tekrar masaya oturdu ve Carlo ile konuşmaya devam etti.

Restoran, yalnızca Polonya mutfağı servis etmesine rağmen, folklorik süslemeli rustik ahşap bir kulübe değildi. Eski bir binanın zemin katını işgal etti. Onu destekleyen yüksek tavanlar ve heybetli sütunlar ona 1920'ler havası veriyordu. Alanın ortasında belli bir yaştaki zarif bir adamın çaldığı bir piyano vardı. Enstrüman dışında her şey beyazdı:

masa örtüleri, duvarlar, bar homojen bir bütün oluşturuyordu.

"Bir Long Island," dedi Monika, tezgahtaki yüksek bir tabureye oturarak. "Senin için de?"

"Oh, hayır, bir Long Island beni öldürür, çünkü dün gece de zordu. Benim için bir prosecco. "

Uzun bir süre sadece onun harika çizmeleri ve benim ayakkabılarımdan bahsettik. Bana New York'taki moda haftasını, Polonyalı genç tasarımcılara verdiği desteği ve ülkemizde güzel kıyafet bulmanın ne kadar zor olduğunu anlattı. Ama belli ki beni Black'ten uzaklaştırmasının nedeni bu değildi.

"Demek gerçekten varsın," dedi aniden konuyu değiştirerek, bana inanamaz gözlerle bakarak.

Bir an neden bahsettiğini merak ettim, sonra Massimo'nun villasındaki portreleri hatırladım.

"Biliyorum, inanması zor ama durum bu. Tek fark şu anda sarı saçlarım var. "

"Seni ne zaman buldu?" Ve hepsinden önemlisi, nerede? Söyle bana, çünkü Karol ve ben meraktan ölüyoruz, belki o biraz daha az, ama bu benim çok ilgimi çekiyor. "

Bu yüzden gereksiz detayları atlayarak ona hikayemizi anlattım. Ne kadar yeni tanışmış olsak da ona ne kadarını anlatabileceğimi bilmiyordum. Onu yıllardır tanıdığımı hissetsem de temkinli olmaya karar verdim.

"Seni zor bir görev bekliyor Laura. Böyle bir adamın kadını olmak büyük bir zorluk, "diye uyardı, elindeki bardağı çevirerek. "Senin ve benim erkeğimin ne yaptığını biliyorum, o yüzden unutma, ne kadar az bilirsen o kadar iyi uyursun."

"Soru sormanın tavsiye edilmediğini zaten fark ettim," diye fısıldadım yüzümü buruşturarak.

«Sorma, canı istediğinde sana kendisi söyler, eğer söylemiyorsa seni ilgilendirmiyor demektir. Ve çok çok önemli, onun güvenlik kararlarını tartışmayın. "Önümde durup gözlerimin içine baktı. Yaptığı her şeyin seni korumak için olduğunu unutma. Onu bir kez bile dinlemedim" dedi beyaz gömleğinin kollarını kaldırarak. "Sonuç olarak beni kaçırdılar." Bileklerinde yaralar vardı. "Beni iple bağladılar. Karol beni bir günden kısa sürede buldu ve o zamandan beri onun güvenlik ve gözetleme kararlarını sorgulamadım. Massimo ile daha da kötü olacak çünkü sizi birkaç yıldır arıyor ve vizyonlarının anlamına kesinlikle inanıyor. Size, herkesin ondan almak isteyeceği en değerli hazinesi gibi davranacaktır. Bunun için sabırlı olmalısınız, bence bunu hak ediyor. "

Durup biraz önce bana söylediklerini düşündüm. Massimo ile hayat olan balonun dışından bana daha net ve güçlü sinyaller geldi. Bunun bir rüya olmayacağını ve kesinlikle bir peri masalı olmayacağını anlıyordum. Kara'nın sesi beni düşüncelerimin akışından kopardı.

«Sevgili bayan, gitme zamanı, halletmemiz gereken acil bir işimiz var. Monika, seni görmek bir zevkti ve umarım yakında Carlo ile Sicilya'da bizi ziyaret edersin. "

Elveda dedik ve çoktan çıkışa gidiyorduk ki Monika elimi tuttu ve fısıldadı: "Sana ne söylediğimi hatırla."

Ciddi tonu beni şaşırtmıştı. Neden biri beni kaçırmış olabilir? Evet, ve neden biri onu kaçırmıştı?

"Bebeğim, bin," dedi Massimo, arabanın kapısını benim için açarken. Bu aptalca düşüncelerden kurtulmak için başımı salladım ve benden istediğini yaptım.

"Sürmek istiyor musun? Ama sen içtin!" Nero yerini aldı, döndü ve baş parmağıyla yanağımı okşadı.

“İçen sensin, bütün öğleden sonra bir bardak yudumladım. Kemerlerinizi bağlayın, eve gitmek için acelem var" dedi motoru çalıştırarak.

Ben onun ne planladığını merak ederken, siyah Ferrari Varşova'nın etrafında uçtu. Kafamdan çeşitli senaryolar geçti, bu merakımı ve heyecanımı arttırdı. Yol boyunca tek kelime konuşmadan garaja girdik. Taormina'da alışverişe gittiğimiz gün gibi hissettim. Şu an beni görmezden gelmediğinin tamamen farkında olmamın farkıyla, sadece konsantre olduğunu. Arabadan iner inmez bir güvenlik görevlisi yanımıza geldi.

"Bayan, sizin için paketler getirdiler. Bunları zemin kattaki resepsiyonda bulabilirsiniz. "

Şaşırmış bir şekilde Siyah'a baktım, o da bana meraklı bir bakış attı, hafifçe göz kırptı.

"Benden değil," dedi savunmacı bir şekilde ellerini havaya kaldırarak. "Sicilya'dan gelen tüm kişisel eşyaların seninle geldi."

Resepsiyona ulaştığımızda bir beyaz lale denizi bulduk.

Resepsiyon görevlisine yaklaşarak, "Laura Biel," dedim. "Görünüşe göre, benim için bir paket var."

“Doğru, gördüğü tüm çiçekler onun için. Onları ayağa kaldırmak için yardıma ihtiyacın var mı? "

nefesim kesildi. Yüzlerce lale vardı. Buketlerden birine gittim ve çiçeklerin arasında bir not buldum.

"Ama hangi çiçekleri sevdiğini biliyor mu?" okundu. Bir sonrakine gittim ve başka bir poşet açtım: "Ama çayına kaç çay kaşığı şeker koyduğunu biliyor mu?". Sonraki: "Tutkularınızı biliyor mu?". Dehşete kapılarak notları birbiri ardına okudum, buruşturup kot pantolonumun ceplerine koydum.

Black, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş, tüm biletleri okuyana kadar ne yaptığımı izledi.

"Ne var biliyor musun?" Kapıcıya döndüm. “Lütfen onları geri gönderin veya atın. Kız arkadaşı olmadığı sürece. Elbet sizi memnun edeceklerdir" dedim ve asansörü çağırmak için düğmeye bastım.

Hiçbir şey söylemeden yanımda kalan Massimo kulübeye girdi. Apartmanın kapısına geldiğimizde başka bir zarf bulduk. Onu aldım, içeri girdim ve kanepeye oturdum, elimdeki boş çarşafı ters çevirdim. Başımı kaldırdım ve eşikte kalmış olan Massimo'yu gördüm. Gözleri nefretle yandı ve çeneleri bir mengeneye kilitlendi. Onu böyle görmekten korkarak yanına gittim.

Ona katıldığımda dişlerinin arasından "Saygı duymuyorum," diye tısladı.

"Ama dur, onlar sadece çiçek."

"Yalnızca çiçekler, evet, ama zarfta ne var?"

"Bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse umurumda da değil!" Sinirli bir şekilde bağırdım ve kağıdı şömineye fırlattım. Uzaktan kumandayı alıp ateşi yaktım, bu da sorunu saniyeler içinde çözdü.

"Daha iyi misin, Don Massimo?" Gözlerine baktım ama tepki vermedi. "Siktir, Massimo, hiç bir kadın için dövüşmedin mi?" Benim için bir şey hissediyorsa, bunu

yapmaya hakkı var ve benim seçme hakkım var. "Sesimi biraz alçalttım ve kızgın yüzünü ellerimin arasına aldım. «Ben çoktan seçtim. Burada senin yanındayım. Yani bir anda bir orkestra pencerenin dışında bana serenat yapsa ve o benimle şarkı söyledi. Onlar benim için hiçbir şeyi değiştirmez. Araba yolunda senin elinden ölen adam gibi benim için öldü."

Massimo bana soğuk bir şekilde baktı. Sözlerimin ona ulaşmadığını biliyordum. Başını iki yana salladı, elimden kaydı ve öfkeyle yatak odasına gitti. Dolaptan bir şey çıkardığını ve geri geldiğini duydum. Tabancayı doldururken yanımdan geçti.

"Onu öldüreceğim," diye tısladı ve cebinden telefonu çıkardı.

Kararlılığından korkuyordum ama onu durdurmak için ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

15

Telefonu yavaşça elinden aldım ve kapının yanındaki dolaba koydum. Anahtarı kilitte çevirdim ve gözümü Kara'dan ayırmadan gösterişli bir şekilde külotuma sakladım. Öfkeyle beni boynumdan tuttu ve duvara çarptı. Gözleri arzu ve nefretle yanıyordu. Beni ne kadar güçlü tuttuğuna rağmen korkmadım çünkü beni incitmeyeceğini biliyordum ya da en azından umduğum buydu. Kollarımı vücuduma sararken sakin kaldım, alt dudağımı ısırdım ve ona meydan okurcasına baktım.

"Anahtarı bana ver Laura."

"İstersen al," dedim pantolonumun düğmelerini açarken.

Massimo, boynumdaki tutuşunu gevşetmeden elini külotuma soktu. Parmaklarını üzerimde hissederek inlediğimde, öfkenin yerini arzu aldı.

"Sanırım daha düşük," dedim ona gözlerimi kapatarak.

Bu daveti görmezden gelemezdi.

"Bebeğim, eğer böyle söylemeye devam etmek istiyorsan, hassas olmayacağımın farkında olmalısın," diye uyardı beni, klitorisimi okşayarak. "Bütün öfkem sana odaklanacak ve korkarım sana davranış şeklimden hoşlanmayacaksın, o yüzden lütfen beni bırak."

"Siktir et beni, Don Massimo... lütfen."

Boynumu daha da sıktı ve bana yaslandı ve bakışlarıyla beni delip geçti.

"Sana bir fahişe gibi davranacağım, anlıyor musun Laura?" Ve yolda fikrini değiştirsen bile durmayacağım. "

Beni alevlendirdi. Sözleri, korkusu ve artık bir adamın hayatının benim yeteneklerime bağlı olduğu bilgisi beni

heyecanlandırdı. Hissettiğim iç baskı beni alevlendirdi ve onu daha çok istememe neden oldu. Ve bunun ne kadar acımasız ve acımasız olabileceği düşüncesi nefesimi kesti.

"Hadi, yap o zaman," dedim ağzımı onunkine bastırarak.

Black benden uzaklaştı, koridoru geçmemi sağladı ve beni kanepeye fırlattı. Sanki bir bez bebekmişim gibi kolaylıkla yaptı. Uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı ve paneller pencereleri kararttı. Kapıya gitti ve ışığı kapattı ve akşamın erken saatlerine rağmen tüm daireye karanlık çöktü. Nerede olduğunu bilmiyordum çünkü gözlerim henüz karanlığa alışmamıştı. Aniden beni boynumdan tuttuğunu ve başparmağını ağzıma sokup açtığını hissettim.

"Em şunu," dedi şişmiş penisiyle değiştirerek. "Sevgilin yerine cezalandırılmak mı istiyorsun?" İşte buradasın. "

Saçımı tuttu ve ağzıma sertçe itmeye başladı, nefes alamıyordum. Darbeler, neredeyse beni boğmaya başlayana kadar güçleniyor ve hızlanıyordu. Sonra yavaşça çıkardı, nefes almama izin verdi ve sonra tekrar içeri kaydırdı. Yavaş hareket etti ama çok daha derine indi.

"Ağzını biraz daha aç, sikimi boğazından aşağı itmek istiyorum," dedi, başımı kanepeye yaslayıp önümde diz çökerek.

Çıplak kalçasından tutup kendime doğru çektim. Penisinin boğazıma ulaştığını, sonra daha da aşağı indiğini hissettim. Ağzımda tadıyla zevkle inledim. Artık ona dokunmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Yavaşça onu ittim ve ağır testislerini tuttum. Ben ağzıma derin onun horoz itti olarak onları okşadı. Massimo iki eliyle arkamdaki kanepeye yaslanarak inledi. Bir gece önce onu doyurmadığımı biliyordum ve eğer halledersem onu orgazma getirmem

uzun sürmezdi. Onu daha sıkı ve daha hızlı emdim. Siyah beni saçımdan tuttu ve başımı yastığa vurarak ondan uzaklaştırdı.

"Bu kadar kolay bitirmene izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Burada kal ve kıpırdama. "

Ama itaat etmedim ve kafamı yastıktan uzaklaştırıp ağzıma geri götürmeye çalıştım. Homurdanarak beni boynumdan tuttu ve kanepenin köşesine itti. Bir anda beni karnıma koydu ve beni ensemden tutarak pantolonumu ve külotumu çıkardı.

"Ne kadar direndiğini kanıtlamak ister misin Laura? Şimdi acıyı ne kadar sevdiğini görelim."

Beni korkutmaya başlamıştı. Nefesim kesildi ve kendimi kurtarmaya çalıştım ama kesinlikle benden daha güçlüydü. Kolunu belime doladı ve beni dizlerime kaldırdı, popomu yukarı kaldırdı ve gövdemi yastıkların üzerine koydu. Elinin havada tısladığını hissettim ve sonra bana sert bir şekilde vurdu. Ağzımdan bir inilti çıktı ama Kara durmadı. Saçımı tutarak çığlıklarımı bastırmak için başımı yastığa bastırdı ve vurmaya devam etti. Sonra, nazikçe ve yavaşça, orta parmağını amına soktu, memnuniyetle mırıldandı.

"Yaptığım şeyi beğendiğini görüyorum," dedi yalayarak. "Zevkine bayıldım Laura, duş almadığına sevindim," diye ekledi, parmağını tekrar içime sokarak.

Bu sözler üzerine utandım, sonra kalktım, kanepeden kalkmaya çalıştım ama eliyle saçımı tutarken dirseğiyle beni durdurdu. Aşağılanmış hissettim, durmasını istedim.

"Massimo, bırak gideyim, beni duyabiliyor musun?" Cevap vermeyince tekrar bağırdım. "Siktir, Don Massimo!"

İşler daha da kötüye gitti. İçimde çılgınca hareket eden o orta parmağa, baş parmağını ekleyerek anüsüme kaydırdı.

"Küçük kıçın çok sıkı, içine girmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı, başımı yana çevirerek.

Parmakları baş döndürücü bir adım attığında cennete ulaştım. Direnmeyi bıraktım, daha fazla durmasını istemedim çünkü harika hissettim. Siyah bunu hissetti ve saçımı bıraktı. Arkamda olması için yattığım yastığı hareket ettirdi. Penisini uyluklarımın arasına iterken göğsünü sırtımda, ten tene hissettim. Elini hareket ettirmek için durmadan beni öptü ve boynumu ısırdı.

"Birazdan geleceğim Laura, rahatla."

Bekleyemedim, bu yüzden itaatkar bir şekilde bacaklarımı açtım. O kadar heyecanlandım ki, o yapmasaydı üstüne atlayacaktım.

Massimo sanki kaçmamı bekliyormuş gibi tekrar saçımdan tuttu.

"Beni yanlış anladın bebeğim" dedi ve yavaşça kıçıma girdi.

Kasıldım ve nefes almayı bıraktım ve o daha çok itti.

"Sakin ol tatlım, seni incitmek istemiyorum."

Durumun vahşetine rağmen, sesinde endişe duyulabiliyordu ve olabildiğince hassas olmaya çalışıyordu. Ona güvenmiştim, bana acı değil zevk vermek istediğini biliyordum. Parmakları klitorisime doğru inip nazikçe masaj yaparken tekrar nefes almaya başladım.

"Pekala bebeğim, şimdi kıçını biraz daha kaldır," diye fısıldadı ve tamamen girdiğini hissettim.

Yavaşça çıkardı ve teması beni deli eden parmaklarını oynatmak için durmadan tekrar içeri itti. Bir süre sonra

hızımı artırdı ve serbest parmaklarını amımın içine soktu. Şimdi aynı anda her yerdeydi. Zevkle kıvranıyor ve çığlık atıyordum. Gelmek üzere olduğumu hissettiğimde, "Daha yüksek sesle!" diye inledim.

Siyah itaat etmekten mutluydu ve beni o kadar çok becerdi ki orgazmlar birbiri ardına geldi. Zevk dalgasına engel olamayarak dişlerimi gıcırdattım ve kalçalarımın kalçalarıma çarpma sesi alkış gibiydi. İçimde patladığını hissettim ve sonra hareketleri yavaşladı. Siyah'ın tüm vücudu titremeye başladı ve öfkeli bir hayvanın kükremesini andıran güçlü bir inilti çıkardı. Sırtıma düştü ve hareketsiz kaldı. Nefesini sakinleştirmeye çalışırken kalbinin hızlandığını hissedebiliyordum.

Sonunda dağıldı ve yüksek sesle nefes nefese yere düştü. Bacaklarım titreyerek duşa girdim.

Döndüğümde Massimo orada değildi. Şaşırdım, kapıya koştum ve kolu tuttum: kapalıydı. Işığı açtım ve anahtarların yerde tangamın yanında durduğunu gördüm. Don Massimo bir havluya sarılı olarak merdivenlerden iniyordu.

"Seni rahatsız etmek istemedim, bu yüzden üst kattaki banyoyu kullandım," dedi havluyu kalçasından düşürürken.

Görüntü dizlerimi tekrar titretmişti. İnce bacakları, güzelce şekillendirilmiş kalçalarıyla birleşti. Gözlerini benden ayırmadan yavaşça yanıma yaklaştı. Yaralı büst çekici olmaktan vazgeçmemişti, hatta daha da çekiciydi. Kusursuz bir vücudu vardı ve görünüşünün kesinlikle farkındaydı. Yanıma gelip alnımdan öptü.

"İyi misin bebeğim?"

Başımı salladım ve elini tuttum ve onu yatak odasına doğru çektim.

"Daha fazlasını istiyorum," dedim yatağa uzanarak.

Massimo güldü ve beni battaniyeyle örttü.

«Sen doyumsuzsun. Severim. Ama gerçek şu ki, kondom almak için benzin istasyonuna gitmeyi unuttuk," diye omuz silkti. "Yani o tatlı küçük kıçına bir daha gireceğim ya da yapacak bir şey yok, çünkü asla yarı yolda durmam ve öyle görünüyor ki zamanım geldi." bebekleri henüz gelmedi."

Ona gülümseyerek baktım ve yanına yerleştim.

"Peki ne yapacağız?" Diye sordum.

"Polonya'da insanlar Pazar geceleri ne yapar?"

"Uyuyor. Pazartesi sabahı işe gidiyor," diye gülümseyerek cevap verdim.

Massimo bana sarıldı ve televizyonun uzaktan kumandasını aldı.

"Öyleyse onları sevip uyuyacağız, yarın yoğun bir gün geçireceğiz."

Ayağa kalktım ve ona biraz endişeyle baktım. "Ne kadar ağır?"

"Karol'la halletmemiz gereken bazı işlerimiz var ve bana eşlik etmeni istedim. Szczecin'e gitmeliyiz. Uçağa binebilirdik ama onu sevmediğini biliyorum, o yüzden hemen orada buluşuruz. Ama kalmayı tercih edersen adamlarım senin gölgen olacak. "

Sözleri bana Monika'nın bana söylediklerini hatırlattı. "Karol'un adamları beni koruyacak mı?"

"Hayır, benim. Önden bir daire aldım, bu yüzden olabildiğince yakınlardı, ama sizi rahatsız etmeden. Her odada kameralar var, yokluğumda bile burada neler olduğunu biliyorum ve yapabilecekler. sana göz kulak ol."

"Nasıl? Don Massimo, abarttığını düşünmüyor musun?"

Kara, eğlenerek yatağı açtı ve yan yatarak bir bacağını üzerime uzattı.

"Don Massimo? Madem bu kadar resmi olmak istiyorsun, neden doğrudan "Don Torricelli"ye gitmiyorsun? Küçük deliğin nasıl?" diye sordu kalçalarımın arasını okşayarak. "Laura, açıkçası onu hala öldürmek istiyorum ve eğer bana bir daha saygısızlık edersem öldürürüm."

Ona bakarken bir an düşündüm. "Bir adamı öldürmek senin için bu kadar kolay mı?"

"Kolay değil, ama bir sebep varsa, katlanılabilir hale gelir."

"O zaman onunla konuşmama izin ver."

Maximus derin bir nefes aldı ve karnının üzerine yattı.

"Massimo, seni seviyorum, sadece bu..." Ne dediğimi fark ettiğimde kendimi kestim.

Ayağa kalkıp karşıma oturdu ve şaşkın şaşkın bana baktı. Ben de oturdum, gözlerimi kapattım ve başımı eğdim. Gerçek olmasına rağmen bu itirafa hazır değildim.

Çenemi parmağıyla kaldırdı ve ciddi ve sakin bir ses tonuyla "Tekrarla" dedi.

Sinirli bir şekilde nefesimi tutmam birkaç saniye sürdü. Sözler boğazımda durdu.

"Seni seviyorum Massimo," hepsini bir nefeste dışarı attım. "Beni Lido'da bıraktığın anda anladım: Daha sonra öldüğümü düşünerek bundan emin oldum. Bu duyguyu kendimden uzaklaştırdım çünkü sen beni kaçırdın ve şantajla kendi isteğim dışında tuttun, ama sen gitmeme izin verdiğinde, sadece seninle olmak istedim. "

Konuşmayı bıraktığımda gözlerimin dolduğunu hissettim. Ona söylemiş olmak çok rahatlatmıştı.

Nero ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden gömme dolaba doğru gözden kayboldu. "Mükemmel!" Düşündüm. "Şimdi çantalarını topluyor ve gidiyor." Yatağın kenarına oturup havluyu yerden alıp üzerimi örttüm. Döndüğünde pantolonunu giyiyordu ve elinde bir şey tutuyordu.

"Başka bir yoldan gitmeliydi," dedi önümde diz çökerek. "Laura, benimle evlenir misin?" Yumruğu açıldı ve siyah bir kutu ortaya çıktı.

Hayatımda gördüğüm en büyük taş gözümün önüne geldi. Şaşkınlıkla ona baktım ve kendimi biraz hava almaya zorladım. Vücudumdaki baskının arttığını, kalp atışımın hızlandığını, kendimi kötü hissetmek üzere olduğumu hissettim. Black ne olduğunu anladı ve dilimin altına koymak için tableti almak için başucu çekmecesini açtı.

"Evet diyene kadar ölmene izin vermeyeceğim," diye fısıldadı gülümseyerek, yüzüğü parmağıma takarken.

Baskının vücudumu terk ettiğini hissettim ve her geçen dakika kendimi daha iyi hissettim. Massimo önümde diz çökmüş bir cevap bekliyordu.

"Ama ben..." Ne demek istediğimi anlamadan başladım. "Biraz erken. Birbirimizi tanımıyoruz ve yanlış yola çıktık..." diye kekeledim.

"Seni seviyorum bebeğim, seni her zaman koruyacağım ve kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim. Sakin olman ve istediğin her şeye sahip olman için ne gerekiyorsa yapacağım. Seninle kalmazsam Laura, başka kimseyle kalmam. "

Her sözüne inandım, doğru olduğunu hissettim ve bu romantik samimiyetin ona ne kadara mal olduğunu biliyordum. Aslında kaybedecek bir şeyim yoktu. Hayatım

boyunca başkalarının benden beklediği veya daha uygun olduğu gibi davrandım. Değişimden ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmamaktan korktuğum için hiçbir zaman risk almadım. Her halükarda, nişandan evliliğe gitmek için hala uzun bir yol vardı.

"Evet," diye fısıldadım yanına diz çökerek. "Seninle evleneceğim Massimo."

Kara başını eğdi ve rahat bir nefes verdi.

"Tanrım, ben ne yapıyorum?" Dedim neredeyse fısıltıyla, yatağa yaslanarak. "Hayatımızı çok zorlaştıracağız, biliyor musun?"

Sessizdi, hareketsizdi.

"Şimdi beni dinle Massimo, başladığım işi bitirmek istiyorum. Martin ve hayatının benim için kesinlikle hiçbir anlamı yok ama benim yüzümden gereksiz bir hata yapmanı istemiyorum. Bana sahipsin, tamamen seninim ve sadece ben anlamasını sağlayabilirim. Bir ilişki samimiyet ve güven üzerine kuruludur, bu yüzden bana güveniyorsan onunla konuşmama izin ver. "

Black kafasını kaldırıp bana baktı. "Şimdi bile. Şu anda bile, o pislik aramıza giriyor. Ondan kalıcı olarak kurtulmak için onu görmene izin vereceğim, ama bu işe yaramazsa, o zaman benim yöntemimle yapalım. "

Bunu kastettiğini ve eski erkek arkadaşımın hayatını kurtarmak ya da yok etmek için tek şansım olduğunu biliyordum.

"Teşekkür ederim aşkım" dedim onu sevgiyle öperek. "Şimdi buraya gel, bir erkek arkadaş olarak senin de başka görevlerin var."

O gece birbirimizi sevmedik ama buna gerek yoktu. Tek ihtiyacımız olan karşılıklı yakınlık ve sevgiydi.

16

Erken kalkmayı hiç sevmedim ama başka seçeneğim olmadığını biliyordum çünkü Siyah evde kalmama izin vermiyordu. Kendimi yataktan sürükledim, banyoya gittim ve yirmi dakikadan az bir sürede hazırlandım. Massimo'yu oturma odasında, kucağında bilgisayar ve elinde telefonla otururken buldum, ciddi ve konsantreydi. Benim alışık olduğum kıyafetleri giyiyordu: ona zarif ve seçkin bir hava veren siyah gömlek ve koyu renk pantolon. Duvarın köşesine gizlenmiş, parmağındaki kocaman yüzükle oynamasını izledim. "Bu benim kocam olacak" diye düşündüm, "ve hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim." Bir şeyden emin olabilirdim: sıkıcı ya da sıradan bir hayat değil, bir gangster filmi ve bir porno film karışımı olacaktı. Dolaba gittim ve Nero'nun kıyafetlerine uyan birkaç kıyafet seçtim, ayrıca küçük bir valiz hazırladım. Salona girdiğimde Massimo sakince gözlerini kaldırdı ve bana baktı. Grafit renkli yüksek belli pantolon, bol pantolonun altına gizlenmiş baş döndürücü topuklar gibi silüetimi uzatıyordu. Yukarıda biraz daha açık gri bir kaşmir kazak seçmiştim. Çok zariftim ve nişanlımla mükemmel bir uyum içindeydim.

"Bayan Torricelli, sizi fevkalade baştan çıkarıcı buluyorum," dedi bilgisayarı bir kenara bırakıp bana yaklaşarak. "Umarım bu pantolon kolayca çıkarılabilir ve yırtılmaz, aksi takdirde biraz daha az zarif görünür."

Ona eğlenerek baktım. «Birincisi, Don Massimo, senin muhteşem Ferrai'n oyunlar için yapılmadı, çünkü basit bir yolculuk için bile rahatsız edici. İkincisi, adamlarının varlığı beni biraz utandırıyor, o yüzden unut bunu. "

"Ferrari ile gideceğimizi sana kim söyledi?" Massimo tek kaşını kaldırdı ve çekmeceden başka bir arabanın anahtarlarını aldı. "Lütfen," diyerek kapıyı açtı ve elini o yöne doğru salladı.

Dört adam bizi garaja götürdü, bu yüzden asansör biraz fazla kalabalıklaştı. O sahnenin nasıl olması gerektiğini düşünmek beni eğlendirdi: her biri yüz kilodan fazla dört haydut ve ince bir sarışın. Nero onlarla İtalyanca konuştu, ona talimat veriyor gibiydi.

Eksi bir kattaki kapı açıldığında, biz garajın arkasına giderken goriller yakınlarda park etmiş iki BMW'ye bindi. Don Massimo uzaktan kumandadaki düğmeye bastı ve bu sefer hangi makinenin yanıp söneceğini merak ettim. Siyah ve renkli camları olan bir Porsche Panamera'ydı; Rahat bir nefes aldım çünkü Ferrari'de seks yapma ihtimali benim gibi sportif bir adam için bile korkutucuydu. Massimo yolcu tarafına geçti ve benim için kapıyı açtı. Ben oturduğumda yanıma geldi ve neredeyse ağzıma yapışarak fısıldadı: "Her yüz kilometrede bir seni arka koltukta sikeceğim, umarım arabayı beğenirsin."

O kadar otoriter olduğu zaman beni heyecanlandırdı, çoğu zaman niyetini bilmeme rağmen fikrimi sormaması hoşuma gitti. Ama onu kışkırtmayı da seviyordum. Koltuğa yerleşirken, "Yaklaşık altı yüz kilometre yapmamız gerekiyor. Yapabileceğini düşünüyor musun? ».

Güldü ve kapıyı kapattı ve beni uyardı: "Beni kışkırtma yoksa her ellide bir yaparım."

Szczecin'e yolculuk, yol boyunca park yerlerinde ve ormanda gevezelik, şakalar ve seks arasında geçti. Ebeveynlerinin arabasını almış, büyük bir paket prezervatif

satın almış ve bir maceraya atılmaya karar vermiş iki genç gibi davrandık. Ne zaman bir otoparkta dursak, eskortumuz ortadan kayboldu ve bize gizlice biraz mahremiyet ve özgürlük sağladı.

Orada birkaç gün kaldık, ben de spaya gittim, Massimo işteyken. Sonsuz buluşmalara rağmen hep birlikte yemek yerdik ve her gece onun yanında uyuyakaldım, sabahları onun kollarında uyanmak için.

Çarşamba günü Varşova'ya dönerken annem beni aradı. "Merhaba aşkım nasıl hissediyorsun?"

"Harika anne, çok meşgulüm ama genel olarak her şey yolunda."

"Mükemmel, kuzeninin düğününü unutmuş olman tesadüf değil mi?" Bu cumartesi, hatırladın mı? "

"Ah, siktir et!" Bağırdım.

"Laura Biel, peki kendinizi ifade etmenin bu yolları nelerdir?" sesini yükselterek beni azarladı.

Kurwa kelimesi Massimo'nun bildiği birkaç Lehçe ifadeden biriydi, bu yüzden annemin bana söylediklerinden pek memnun olmadığımı tahmin etti.

"Renkli ifadene bakılırsa canım, unuttun sanırım, o yüzden sana düğünün dörtte olduğunu hatırlatıyorum ama sen oraya biraz daha erken gitmeye çalışıyorsun."

“Anne, ama bu bir neşe ünlemiydi. Tabii ki hatırladım, iki kişi için onay. "

Telefonun diğer tarafında ne olacağını bildiğim için anlamlı bir sessizlik oldu.

"İki mi? Peki kimi getiriyorsun?"

Beni tahmin et, diye düşündüm, dilimi ısırarak.

«Anne, Sicilya'da biriyle tanıştım, benimle çalışıyor ve onu getirmek istedim, çünkü öyle oldu ki şu anda bir kursa gitmek için birkaç günlüğüne Varşova'da. Bu bilgi sizin için yeterli mi yoksa kişisel verilerini size e-posta ile mi göndermem gerekiyor? "

"O zaman cumartesi görüşürüz" dedi gücenerek ve konuşmayı sonlandırdı.

Bir süre pencereden dışarı fırlayan ağaçlara baktım. Nero'ya ailemle tanışacağını nasıl söyleyecektim? Ona baktım ve tepkisinin ne olacağını merak ettim.

Onu izlediğimi ve bir şeylerin ters gittiğini fark etti çünkü otoyolun ilk çıkışından çıkıp arabayı park etti. Koltuğunda dönüp bana baktı: "Ne olmuş yani?" dedi rahat bir ses tonuyla, kaşlarını kaldırarak.

BMW'ler arkamıza park etmişti ve adamlardan biri inip bize doğru yürüdü. Massimo pencereyi indirdi, elini salladı ve ona İtalyanca bir şeyler söyledi. Adam arkasını döndü ve sigara içerek arabanın yanında durdu.

"Cumartesi günü annemlere gitmemiz gerekiyor. Kuzenimin evleneceğini tamamen unutmuşum, "Ellerimle yüzümü kapatarak yüzünü buruşturarak açıkladım.

Arabada oturan Black, eğlencesini gizlemeden bana baktı.

"Yani? Hepsi bu mu? Ciddi bir şey olduğunu sandım. Belki de Lehçe çalışmaya başlamalıyım çünkü sadece küfürleri anlayarak konuşmaların anlamını yanlış anlıyorum."

"Bir felaket olacak. Annemi tanımıyorsun. Sizi soru bombardımanına tutacak. Ve bir tercüman olarak hareket etmem gerekecek çünkü bildiği diğer tek dil Rusça. "

"Laura," dedi usulca, ellerini yüzümden çekerek, "sana ailemin eğitimime yatırım yaptığını söyledim, İtalyanca ve

İngilizce'ye ek olarak Rusça, Almanca ve Fransızca biliyorum. Her şey iyi olacak."

Ona inanamayarak baktım ve kendimi aptal hissettim çünkü sadece bir yabancı dil biliyordum. "Beni hiç rahatlatmıyor."

Siyah güldü ve gitti.

Biz geldiğimizde hava çoktan kararmıştı. Massimo garaja park etti ve bagajdan bavulumu aldı.

"Yukarı çıkın, Paolo'yla biraz konuşmam gerekiyor," dedi ve eskort arabalarına gitti.

Bavulumla asansöre bindim, düğmeye bastım ve bir an sonra işe yaramadığını anladım. Sonra merdivenleri çıkardım. Zemin kata geldiğimde gözlerimin önünde yüzlerce beyaz gül belirdi. Tanrım, bu değil, diye düşündüm.

"Özlemek!" diye bağırdı resepsiyondaki adam beni görür görmez. "Seni tekrar gördüğüme sevindim, çünkü senin için daha fazla çiçek geldi."

Panik içinde etrafa baktım.

"Asansör çalışmıyordu, o yüzden buradan geçmesi gerekecek," diye kekeledim.

"Özür dilerim ama anlamıyorum, ne demek istiyorsun?" dedi resepsiyondaki adam.

Saklanacak çok fazla çiçek vardı ve onları binadan çıkarmaya çalışmak için çok az zaman vardı. Yanımdaki desteden notu yırttım: "İstifa etmedim."

"Bok!" diye bağırdım, onu parçalara ayırdım. O anda kapılar açıldı ve Massimo içeri girdi. Çiçeklerin gelgitine baktı ve yumruklarını sıktı. Zaten kaybolduğu için ağzımı açacak zamanım olmadı, sadece kapının kapandığını duydum. Biraz sonra olacakların görüntüleri gözümün

önünden geçerken, hayretler içinde duvara baktım. Porsche'nin kükremesi ve araba yolundaki lastiklerin takırtısı beni bu düşüncelerden uzaklaştırdığında, merdivenleri koşarak çıktım ve bir dakika içinde çoktan kapıdaydım. Titreyen ellerimle anahtarı kilide soktum, kapıyı açtım, BMW'nin anahtarlarını aldım ve garaja geri koştum. Ayrılırken Martin'in numarasını çevirdim ve cevap vermesi için dua ettim.

Telefonda ciddi bir ses, "Bu sefer hediyeyi daha çok takdir ettiğini görüyorum," dedi.

"Neredesin?" Bağırdım.

"Afedersiniz?"

"Neredesin şimdi?!"

"Neden bağırıyorsun? Evdeyim. Geçmek ister misin?"

"Tanrım, hayır!" Düşündüm ve gaza bastım.

"Martin, çık oradan. Hemen, anladın mı? Yakınınızdaki McDonald's'ta görüşürüz, beş dakikaya oradayım. "

"Görünüşe göre çiçekleri çok beğenmişsin. neden bana gelmiyorsun? Bir suşi sipariş ettim, gel birlikte ye. "

Sinirlenmiş ve korkmuş halde, otoyol kurallarının tüm kurallarını çiğneyerek şehri geçtim.

"Martin, kahretsin, evden çık da sana söylediğim yerde buluşalım!"

Aniden birinin interkomunu çaldığını duydum ve kalbim neredeyse duracaktı.

«Benimle oynuyorlar, akşam yemeği olacak. Beş dakika içinde orada olacağım. Merhaba."

Çığlık attım ama artık beni dinlemedi ve iletişimi kapattı. Numarasını tekrar aradım ama cevap vermedi. Tekrar tekrar

aradım. Korkmuştum, belki de hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Hepsinin benim suçum olduğunu biliyordum.

Geldiğimde arabayı sokağın ortasına bırakıp kapıya koştum, giriş kodunu tuşladım ve yukarı koştum. Kolu tuttum ve kapı açıldı. Nero'nun adamlarını gördüm, ne kadar az gücüm kaldıysa eşiği geçtim, duvara yaslandım ve yere kaydım.

Martin'den çok uzakta olmayan kanepede oturan Maximus ayağa fırladı ve Martin hemen onu takip etti. Ama koruma onu geri tuttu ve tekrar kanepeye çarptı.

"İlacın nerede?" Uzakta, beni omuzlarımdan yakalayan Siyah'ın sesini duydum. "Laura!"

"Onlara sahibim," dedi Martin.

Gözlerimi açtığımda odamda yatakta yatıyordum ve Massimo yanımda oturuyordu.

"Onu öldürmem için bana kendisinden daha fazla sebep veriyorsun," diye tısladı öfkeyle. "İlaçlarını burada bırakmasaydın..." Ayağa kalktı, çenesini sıktı.

"Onunla konuşmama izin ver." dedim ayağa kalkarken. "Bana söz verdin ve sana güvendim."

Nero bir an sessiz kaldı, sonra İtalyanca bir şeyler söyledi ve adamları ortadan kayboldu.

"Tamam ama ben burada kalıyorum. Konuşman Lehçe olacak, bu yüzden hiçbir şey anlamayacağım ama sana dokunmayacağından emin olacağım. "

Ayağa kalktım ve yavaşça, hala biraz sersemlemiş halde oturma odasına gittim. Kanepede Martin öfkeyle oturdu. Beni görünce bakışları yumuşadı. Massimo akvaryumun altındaki koltuğa otururken ben yanına oturdum.

"Nasılsınız?" endişeyle sordu.

"Gerçeği mi istiyorsun? O kadar öfkeliyim ki ikinizi de öldürmek istiyorum. Martin, neyin peşindesin? Ne elde edeceğini düşünüyorsun?"

"Ama nasıl? Loto, istediğin bu değil miydi? Benden daha fazla ilgi ve ilgi istemedin mi? Bu arada birkaç soruya cevap vermesi gereken sensin, örneğin: Kim bu silahlı adamlar? Bu İtalyan pisliğin evimde ne işi var?"

Başımı eğdim, istifa ettim.

"Sana çoktan bittiğini açıkça söyledim. Bana ihanet ettin, ihanetleri affetmem ve sandalyedeki adam benim müstakbel kocam. "

Ona zarar vereceğimi biliyordum ama ondan kurtulmanın ve canlı çıkmasını sağlamanın tek yolu buydu.

Martin gözleri öfkeyle yanarken bana yüzünü buruşturarak baktı. "Yani öyle miydi? Evlenmek mi istedin ve ben çıkmadığım için bir İtalyan gangster buldun ve şimdi onun karısı mı olacaksın? Erkeğinizle tatile sadece başka birini bulmak için mi gittiniz? O çok zeki! "

Martin'in yüksek sesi ve alaycılığı, tabancayı pantolonunun belinden yavaşça alıp bacaklarına yerleştiren Maximus'u çileden çıkarıyordu. Silahı görünce öfkem tavan yaptı. Bu durumdan ve bana hissettirdiklerinden bıkmıştım. İkisi de beni anlasın diye İngilizceye geçtim ve Martin'e bakarak bağırdım: “Aşık oldum, anlıyor musun? Seninle olmak istemiyorum, bana ihanet ettin ve beni küçük düşürdün. Doğum günümde köylü gibi davrandın ve artık yapacak bir şey yok. Bu yüzden artık seni tanımak istemiyorum. Şu anda ikisinden de bıktım ve isterseniz kendinizi bile öldürebilirsiniz! ». Massimo'ya döndüm: "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hayatıma ben karar veririm, sizden

biri değil. Öyleyse git kendini becer! ». Ayağa kalktım ve apartmandan kaçtım.

Maximus koridordaki adamlara bir şeyler bağırdı ve beni takip ettiler. Ama çok daha hızlıydım ve o mahalleyi daha iyi biliyordum. Arabaya koştum ve lastikleri gıcırdatarak onları ekerek ayrıldım. Normal şartlar altında kesinlikle ateş edeceklerini biliyordum, ama bu sefer yapamadılar.

Telefon durmadan çalmaya başladı, ekranda "Bilinmeyen numara" yazısı yanıp söndü. Massimo olduğunu biliyordum ama onunla konuşmak istemedim, bu yüzden cep telefonumu kapattım. Evde olması için dua ederek Olga'nın evine geldim. Zili çaldım, bir an sonra kapı açıldı ve arkadaşımın biraz parladığını gördüm.

"Yaşıyor gibisin," dedi içeri geri dönerken. "Girin, başım patlıyor, dün dirseğimi çok yukarı kaldırdım."

Kapıyı kapattım ve onu oturma odasına kadar takip ettim. Kanepeye oturdu ve kendini bir battaniyeye sardı. "Cumartesi'den beri Ritüeldeki o sarışın adamla iyi vakit geçiriyoruz, sanırım çocuk aşık çünkü beni rahat bırakmıyor."

Bir şey demeden yanına oturdum. O anda ikisini bir silahla bıraktığımı fark ettim ve birbirlerini öldürebileceklerini söyledim.

"Laura, ilkokulda bizimle aynı sınıfta olan Dominika'nın baldırları kadar solgunsun, ne oldu?"

Başımı salladım ve ona baktım. Ona gerçeği söylemeliydim çünkü tüm bu sırlar beni eziyordu.

"Sana yalan söyledim."

Olga bana döndü.

"Bir meslektaşımla yaşamıyorum ve İtalya'da hiçbir erkekle tanışmadım."

Tüm hikayeyi anlatmak birkaç saatimi aldı ve işim bittiğinde cebimden yüzüğü çıkarıp parmağıma taktım.

"Ve işte kanıtı." Yastıklara yaslanarak iç geçirdim. "Artık her şeyi biliyorsun."

Olga karşımda halının üzerine oturdu ve ağzı açık bir şekilde elime baktı.

"Siktir. Bana bir gerilim filmi anlatmış gibisin. Erotik de. Sence Martin'e ne oldu?" Gözleri heyecanla parladı.

“Aman Tanrım, Olga, düşünmek bile istemiyorum! Bana bunu neden soruyorsun?"

Bir süre düşündükten sonra telefonu aldı, bir numarayı tuşladı ve ahizeyi açtı.

"Şimdi bakalım."

Sonraki birkaç saniye sonsuz gibi geldi, onu aradığını biliyordum.

Beşinci çalıştan sonra cevap verdi.

"Ne istiyorsun, nemfomanyak?" Martin alçak sesle sordu.

"Ah, senden haber almak da güzel, Laura'yı arıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Onu arayan tek kişi sen değilsin. Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum, artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Merhaba." Aramayı kesti ve isterik kahkahalara boğulduk.

"Yaşıyor," dedim sinirli kahkahalarıma engel olamayarak. "Tanrıya şükür!"

Olga yerden kalkarak, "Cosa Nostra bile onunla rekabet edemez," dedi. "Hepsi hayatta ve iyi olduklarına ve işlerin

nasıl olduğunu anladığıma göre, erkek arkadaşını biraz endişelendirmek için bu gece benimle kalmak ister misin?"

Rahat bir nefes alıp başımı salladım. Bu eğlenceden kapıya vurularak ayrıldık.

"Şu anda?" Olga şaşırarak kapıya gitti. "Kesinlikle sarışın, şimdi onu kovalayacağım."

Kapıyı açar açmaz bir ölüm sessizliği çöktü. Olga iki adım geri gitti ve Massimo daireye girdi. Soğuk bakışlarıyla beni delip geçti ve sanki bir şey bekliyormuş gibi koridorda durdu.

Olga, anlamayacağını bilerek Lehçe, "Şimdi burada patlak veren büyük karışıklığı görmek istiyorum," dedi. "Sen orada oturuyorsun ve o ayakta mı kalıyor yoksa ben mi ayrılmak zorundayım? Çünkü artık ne yapacağımı bilmiyorum. "

"Burada ne yapıyorsun?" Diye sordum. "Peki beni nasıl buldun?"

"Hırsızlık durumunda arabanın uydu izleyicisi var ve ayrıca en iyi arkadaşının nerede yaşadığını biliyordum. Kendimi tanıtmadım," dedi Olga'ya dönerek. "Massimo Torricelli."

"Kim olduğunu biliyorum," diye yanıtladı elini sıkarak. "Açıklaması sayesinde karşımda kim olduğumu hemen anladım. Birbirinize böyle bakmayı sürdürmek mi yoksa konuşmak mı istiyorsunuz? "

Massimo'nun ifadesi yumuşadı ve gülmek istedim. Durum o kadar gülünçtü ki... son haftalarda başıma gelen her şey gibi. Koltuktan kalkıp arabanın anahtarlarını aldım, arkadaşımın yanına gittim ve alnından öptüm.

"Ben gidiyorum, yarın öğle yemeğinde görüşürüz, tamam mı?"

"Git ve onu benim için de becer, bana söylediğinden daha havalı," diye yanıtladı Olga, kıçımı okşayarak. "Bir arkadaşı olması tesadüf değil mi?" Biz zaten daireden çıktığımızda ekledi.

"İnan bana, tavsiye etmem," dedim ona el sallarken.

Tek kelime etmeden sokağa ulaştık, arabanın kapısını açıp bindim. Yolcu koltuğuna Black oturdu.

"Porsche nerede?"

"Paolo onu eve götürdü."

Anahtarı kontakta çevirdim ve çıktım. Eve giderken bile, sanki ikimiz de diğerinin başlamasını bekliyormuş gibi tek kelime konuşmadık.

Daireye girdiğimizde Massimo kanepeye oturdu ve gergin bir şekilde eliyle saçlarını düzenlemeye başladı.

"Arkadaşın kim olduğumu biliyor mu? Ona her şeyi anlattın mı?"

"Evet, çünkü o kadar yalandan bıktım Massimo. Böyle yaşayamam, İtalya'dayken daha kolaydı... Orada kim olduğunu herkes biliyor ama burada farklı, insanlar farklı. Onlar benim ailem. Ve onlara ne zaman yalan söylemek zorunda kalsam kendimi kötü hissediyorum. "

Hareketsiz, duygusuz bakışlarıyla bana baktı.

"Hafta sonundan sonra, hadi Sicilya'ya dönelim," dedi ayağa kalkarak.

"Belki Sicilya'ya dönüyorsun. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Ayrıca bana bir özür borçlusun."

Kara öfkeyle titreyerek bana döndü. Çenesini sımsıkı sıkarken gözleri yine tamamen karardı.

"Onu ben öldürmedim, bu yüzden beni suçlayacak hiçbir şeyiniz yok. Kiminle uğraştığını anlaması ve geçmek zorunda kalmayacağı bir çizgi çizmesi için oraya gittim. "

"Hayatta olduğunu biliyorum ve şimdi beni rahat bırakacağını da biliyorum. Olga'ya artık umursamadığını söyledi. "

Massimo memnuniyetini gizleyemedi, ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde sallandı.

"Senin ve benim ona anlattıklarımızdan sonra, yine de onunla geri gelmene izin vermekte ısrar etmesi garip olurdu."

Kaşlarımı kaldırıp ona sorgulayıcı bir bakış attım.

Odaya girmeden önce beni alnımdan öperek, "Onu ben öldürmedim, bunu hesaba kat," dedi.

Orada bir süre daha durup konuşmalarının ne olduğunu düşündüm ama hiçbir şey hayal edemiyordum, bu yüzden onu takip ettim. Nero gömme dolaptaydı, yanından geçtim, duş almak için banyoya gittim. Sadece uyumak istiyordum. Odama döndüğümde, o bir havluya sarılı olarak yatakta uzanmış ve televizyon izliyordu. Kesinlikle sakin görünüyordu, birkaç saat önce bir adamı silahla tehdit eden biri değildi. Bir uçtan diğerine geçme yeteneği büyüleyiciydi.

Benim için ideal bir adamdı, benimle ilgilenen ve beni koruyan bir alfa erkek, dünyanın geri kalanı için ise tehlikeli ve acımasız bir gangsterdi. Garip ve heyecan vericiydi ama uzun vadede katlanılabilir miydi? Bir gece önce önümde diz çöktüğünden beri hayatımın geri kalanını onunla geçirmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşünmekten vazgeçmemiştim.

"Laura, konuşmamız gerek," dedi gözlerini televizyondan ayırmadan. "Bugün telefonuma cevap vermediğin gibi, onu

da kapattın. Keşke ilk ve son kez olsaydı. Güvenliğiniz içindir. Canın konuşmak istemiyorsa, bana cevap veriyorsun ve bana söylüyorsun, ama kendimi seni bulmak için aşırı yollara başvurmak zorunda bulduğum bir durum yaratmıyorsun. "

Tartışmaya hazır bir şekilde banyo kapısında durdum ama Monika'nın sözleri kafamda çınladı. İsteksizce, onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Yatağa gittim ve havluyu çıkardım. Çıplaktım ama o beni görmezden gelmeye devam etti. Öfkeyle yatağa girdim ve kendimi battaniyelere sardım, başımı yastığa koydum ve hemen uykuya daldım.

Amcığımın girişinde nazik okşamalar beni uyandırdı ve iki parmağın içimde kaydığını hissettim. Uyku ve uyanıklık arasında asılı kaldım, kafam karışmıştı, bunun gerçekten olup olmadığını veya sadece benim hayal gücüm mü olduğunu bilmiyordum.

"Maksimum?"

"Aynen?" Kulağımın yanında şehvetli fısıltısını duydum.

"Ne yapıyorsun?"

Kalçalarını benimkine yaklaştırarak, "İçine girmeliyim yoksa delireceğim," dedi. Sert horozu kıçıma bastırdı.

"İstemiyorum."

"Biliyorum," dedi ve vahşice içime girdi.

Penisi yarığıma girdi, tükürüğüyle ıslandı. Başımı omzuna yasladığımda inledim. Yan yatıyorduk ve bana arkadan sarıldı. Kara hareketsiz kaldı, elleriyle yavaşça göğsümde çizgiler çizdi. Çıplak vücuduma neredeyse özveriyle dokundu, bazen meme uçlarımı çimdikledi. Dokunuşu beni tamamen uyandırdı ve içimdeki tutkuyu ateşledi.

"Seni duymak istiyorum Laura," dedi kalçalarım düzgünce hareket etmeye başlarken. "Hareket etme."

Kızgındım, beni uyandırmıştı, heyecanlandırmıştı ve şimdi bir balık gibi hareketsiz kalmamı emrediyordu.

Onu kendimden uzaklaştırdım, döndüm ve üstüne oturdum.

"Artık beni daha güçlü ve daha hızlı hissedeceksin," dedim ellerimi boynuna dolayarak.

Siyah direnemedi ve elleriyle kalçalarımı tuttu ve nazikçe hareket ettirdi. Altımda yatarken bile en azından kontrol ondaymış gibi yapması gerekiyordu. Boynumdaki tutuşumu sıkılaştırdım ve ona doğru eğildim.

"Bu sefer seni becerecek olan benim," dedim ve kıçımı hareket ettirmeye başladım.

Klitorisim karnına sürtündüğünde, daha fazlasını ve daha hızlı istediğimi hissettim. Hareketlerim hızlandı, daha ısrarlı ve acımasız oldu. Siyah, tırnaklarını kalçalarıma geçirerek şiddetli bir acı çekmeme neden oldu ve inledi. Kendime engel olamadım ve boştaki elim yoğun ve uzun bir orgazma ulaşırken yanağına tokat attım. Ecstasy spazmları vücudumu sallayınca kaslarım gerildi ve donup kaldım. Massimo daha sonra kalçalarımı sıkılaştırdı ve beni ritmik olarak hareket ettirmeye başladı. Bir an sonra parmağının kıçıma girdiğini hissettim ve beni daha hızlı ve daha derine iterken tekrar çığlık attım.

"Bir kez daha bebeğim," diye fısıldadı.

Tuttuğum elimi göğsüne kaldırdım ve tekrar tokatladım. Hiç bu kadar uzun süre ve bu kadar çok kez birlikte gelmemiştim. Black beni kaldırdı ve sikini üzerimden

çıkarmadan bacaklarımın arasına diz çökerek sırt üstü yatırdı. Yorgundum ama daha fazlasını istiyordum.

"Gelmeyeceğim," dedi, durup uzandı. "Prezervatifler arabada kaldı ve biliyorsun, yolun yarısında durmam."

Hayret içinde ona baktım ama karanlıkta yüzündeki ifadeyi seçemedim. Onun orgazmını benimkinden daha fazla tatmin edecek kişisel bir meydan okuma olarak görmeye karar verdim.

"Madem boşalmak istemiyorsun, ben hallederim," diye karar verdim ve şişmiş penisini ellerimle sıkıca sıkarak boğazımdan aşağı kaydırdım. Siyahın nefesi ağırlaştı ve altımda titreyerek vücudu bana gelmeye hazır olduğunu söyledi.

Elini tuttum ve bana sevdiği ritmi vermesi için kafama koydum. Saçımı tuttu ve başımı aşağı doğru iterek hepsini yutmaya zorladı.

Geldi ve sperminin akışı boğazımı doldurdu. Yutkunamadım ve bir kısmı ağzımdan kaçtı. Dudaklarımın ona verdiği zevkten mest olmuş, umursuyormuş gibi görünmüyordu. Sonra kafamdaki baskı hafifledi, eli kaydı ve çarşafa düştü. Ayağa kalktım ve karnındaki spermi yaladım.

"Tatlısın," dedim ve yanına yattım.

Komodinin üzerinden kumandayı aldım ve yüzünü görebilmek için yatağın altındaki ışıkları açtım. Maximus kıpırdamadan yattı ve öfkeli ve tutkulu bakışlarıyla bana baktı.

"Sen bir sapıksın Laura," dedi nefesini tutamayarak.

"Görüşlerinde seks yok muydu?" Ben meydan okurcasına dudaklarımdan onun cum kalıntılarını yalayarak sordum.

"Sık sık yatakta nasıl olacağını düşündüm, ama her seferinde seni beceren ben oldum, tersi değil."

Yaklaştım ve nazikçe çenesini öptüm, ağır testislerini okşadım.

"Ben böyleyim. Bazen dizginleri almam gerekiyor. Ama merak etme, bu nadiren olur, genellikle cellat olmaktansa kurban olmayı tercih ederim. Ben sapık değilim, hatta sapık değilim. farklı bir şeydir."

“Çok sık olmazsa, belki başa çıkabilirim. Ve inan bana bebeğim, ”dedi parmaklarını saçlarımda gezdirerek. "Sen sapıksın, sapıksın, ahlaksızsın ve Tanrıya şükür, benim."

17

Sonraki iki gün oldukça sıradandı; Kendimi Olga ile gördüm ve Massimo, Carlo ile tanıştı. Uyumadan önce birlikte kahvaltı yaptık ve televizyon izledik.

Cumartesi günü altıda uyandım ve artık uyuyamıyordum çünkü Black'i ailemle tanıştırmak zorunda kalacağım düşüncesi bana huzur vermiyordu. Birkaç hafta önce onları öldüreceğinden korkmuştum ve şimdi onun yerine onu onunla tanıştıracaktım.

Sonunda Massimo da uyandığında, her şey yolundaymış gibi kendimi hazırlamaya başlayabildim. Bu duruma uygun bir elbise bulmak için dolabı karıştırdım. En güzel kıyafetlerin Sicilya'da kaldığını tamamen unutmuştum. Çaresizlik içinde yumuşak halıya çöktüm ve sarkan elbiselere bakarak ellerimle yüzümü kapattım.

"İyi misin?" diye sordu Siyah, elinde bir fincan kahveyle kapıda belirerek.

"Dünyadaki kadınların yarısının klasik ikilemi: Ne giyeceğimi bilmiyorum," diye yüzümü buruşturarak yanıtladım.

Massimo kahvesinden bir yudum aldı, sanki asıl sorunun elbise olmadığını bilinçsizce biliyormuş gibi bana baktı.

"Senin için bir şeyim var," dedi sonunda, dolabın yarısına giderek. "Cuma günü geldi, Domenico onu seçti, umarım beğenirsiniz."

Chanel logolu bir kumaş astarla kaplı bir elbise askısı çıkardı. Mutlu, ayağa fırladım, yürüdüm ve fermuarı yavaşça açtım. Kısa, çıplak ipek bir elbiseyle yüzümü buruşturdum.

Kısa kollu ve çok derin ve zarif pilili bir yakası vardı. Aynı zamanda mükemmel, basit, sade ve seksiydi.

"Teşekkürler!" Dedim yanağından öperek. "Bunu nasıl ödeyebilirim?" diye sordum, kasığına rastlamak için diz çökerken. "Sana minnettarlığımı göstermek isterim."

Massimo dolaba yaslandı ve elleriyle saçlarımı tuttu. Pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdim ve ne zaman ve ne yapmamı istediğine karar vermesi için ağzımı açtım. Bana arzu dolu bir bakış attı ama kıpırdamadı. Ağzına almak için sabırsızlanıyordum ama saçlarındaki elleri beni geri tutuyordu, buna izin vermiyordu.

"Bluzunun düğmesini aç ve çıkar," dedi. "Ve şimdi ağzını aç. Dahası."

Yavaşça boğazıma girdi, böylece her santimini dilimde hissedebiliyordum. Zevkle inledim ve sertçe emmeye başladım. Ona oral seks yapmayı, zevkini ve vücudunun okşamalarıma nasıl tepki verdiğini sevdim.

Bu kadar yeter, dedi birkaç saniye sonra beni iterek ve giyindi. "Her zaman istediğin şeye sahip olamazsın bebeğim ve sonra kuaföre geç kalma riskine gireriz."

Sinirli ve heyecanlı bir şekilde dizlerimin üzerinde kalıp onun dolaptan uzaklaşmasını izledim. İyi bir sebep olmadan kendini zevkten mahrum etmeyeceğini ve bu davranışının bir amacı olduğunu biliyordum. Saatime baktım ve aslında biraz geç kaldığımı fark ettim. Ayağa kalkıp mutfağa koştum, çaydan bir yudum aldım ve masadan bir çörek aldım. İlk ısırıkta midem bulandı. Neredeyse Siyah'ı ezerek banyoya koştum. Biraz sonra kapının vurulduğunu duydum. Yerden kalkıp ağzımı çalkaladım ve dışarı çıktım.

"Herşey yolunda?" diye sordu endişeyle beni inceleyerek.

Başımı eğdim ve alnımı göğsüne yasladım.

“Sinirler, ailemle görüşmen düşüncesi beni korkutuyor. Neden gideceğimizi söylediğimi bilmiyorum, "İtiraf ettim, ona dönüp baktım. "Gerginim, gerginim ve yapabilseydim, seve seve evde kalırdım."

Massimo, çaresizliğim karşısında eğlenerek gülümsedi.

"Seni bir daha oturamayacak kadar çok becerseydim daha iyi hisseder miydin?" Hafifçe kırpıştırarak kesinlikle ciddi bir ifadeyle sordu.

Bir an düşündüm ve mide bulantısı hızla geçmeye başladı. Gerçekten de seks, ruh halimi iyileştirebilir ve en önemlisi, gerginliği giderebilirdi.

Black saatine baktı ve elimden tuttu ve beni oturma odasına doğru çekti. Cam masanın önüne geldiğimizde bir hareketle pantolonumu çıkardı.

"Buraya yaslan," dedi prezervatifi takarken. "Ve bana güzel kıçını göster, seni sert ve hızlı bir şekilde sikeyim."

Söz verdiği gibi yaptı ve bir an sonra rahatlayarak ve hepsinden öte sakinleşerek kuaföre gittim.

Bir saat sonra eve döndüm ve Massimo orada değildi. Telefonu kaldırıp onu aradım ama cevap vermedi. Bana başka toplantıları olduğunu söylememişti, bu yüzden endişelendim ama o yetişkin bir adamdı ve ne yaptığını biliyordu. İki saat ve otuz telefon görüşmesinden sonra oldukça sinirlendim. Adamlarını öğrenmek için karşı daireye gittim ama kimse beni açmadı. Saatime baktım ve kendime lanet ettim: Şimdiye kadar sokakta olmalıydık. Dar elbisem ve baş döndüren ince topuklu ayakkabılarım içinde ne yapacağımı merak ederek kanepeye oturdum. Yalnız gitmek istemiyordum ama partiyi kaçırdığımı söylemek için onu

ararsam annem beni öldürür. Çantamı, BMW'nin anahtarlarını alıp garaja indim.

Yol boyunca, yeni ortağımın yokluğunu nasıl haklı çıkaracağımı düşündüm ve onun üşüttüğü ya da buna benzer bir şey olduğu hikayesinin en iyi çözüm olacağı sonucuna vardım. Daha yirmi kilometre kalmışken aynada büyük bir hızla yaklaşan bir araba gördüm. Yanımdan geçti ve beni durdurdu. BMW'yi durdurdum . Siyah Ferrari'ydi. Maximus neşeyle dışarı çıktı ve beni karşılamaya geldi. Kaslı fiziğini mükemmel bir şekilde vurgulayan zarif gri bir takım elbise giymişti. Kapıyı açıp elini uzattı.

"İş," dedi omuz silkerek. "İşte başlıyoruz."

Ellerimi direksiyonda dümdüz önüme bakarak oturdum. Gizemli "işleri" planlarımızı engellediğinde hissettiğim çaresizlik duygusundan nefret ediyordum. Sormamın yasak olduğunu biliyordum ve sorsam bile yine de cevap vermeyecekti ve ben daha da kızacaktım.

SUV arabamın arkasında durdu ve açıkça sinirli olan Massimo bağırdı: "Laura, bu arabadan hemen inmezsen seni dışarı çıkarmak zorunda kalacağım ve bu elbiseni kırışabilir ve saç stilini mahvedebilir".

Çok sinirli bir ifadeyle ona elimi verdim ve Ferrari'ye bindim. Bir anda, sanki hiçbir şey olmamış gibi, bir eli bacağımda, yanıma oturdu.

"Çok güzelsin," dedi yavaşça bacağımı okşayarak. "Ama bana öyle geliyor ki bir şeyler eksik."

Torpido gözüne ulaştı ve Tiffany & Co yazan bir kutu çıkardı. Gözlerim parladı, ama neşe göstermemeye ve kayıtsızlığı taklit etmeye karar verdim.

"Beni şatafatlı bir mücevherle satın alamazsın, biliyorsun değil mi?" Dedim kutuyu açarken. İçinde küçük elmaslarla kaplı bir kolye vardı.

Massimo onu aldı ve boynuma doladı, yanaklarımdan nazikçe öptü.

"Artık mükemmelsin," dedi motoru çalıştırarak. “Bu 'şatafatlı mücevher', sizin deyiminizle platin ve elmastır. Beklediğin bu değilse özür dilerim. "

Bana üstünlüğünü kanıtladığını düşünürken kurnaz gülümsemesini sevdim. Beni heyecanlandırdı ve birlikte çileden çıkardı.

"Yüzüğü nereye koydun, Laura?" Arabayı önümüzden geçerken sordu. "Nasılsa anne babana evleneceğini söylemen gerekeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ama belki bugün değil, değil mi?" Bıkkınlıkla ağzımdan kaçırdım. "Bu arada Massimo, ne demeliyim?" "Anne, baba, beni kaçıran ve beni bir vizyonda gördüğünü söyleyen bir adamla tanıştım. Sonra seni öldürmekle tehdit ederek beni hapse attı, sonunda ona aşık oldum ve şimdi evleneceğiz” dedi. Sence duymak istedikleri bu mu? "

Maximus gözlerini yoldan ayırmadan ve çenesini sıkarak ileriye baktı. Tek kelime etmedi.

"Belki de benim yöntemimle yapsak daha iyi olur. İşte bunu nasıl yapacağız. Birkaç hafta sonra annemi arayıp ona aşık olduğumu söyleyeceğim. Sonra, birkaç ay içinde nişanlandığımızı açıklayacağım. Bu şekilde daha doğal ve kesinlikle daha az şüpheli olacak. "

Massimo ileriye bakmaya devam etti. Öfkesi elle tutulur cinstendi. "Gelecek hafta sonu benimle evleniyorsun, Laura. Birkaç ay veya birkaç yıl içinde değil, yedi gün içinde. "

Ona şok içinde baktım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki hissettiğim tek şey buydu. Bu kadar acelesi olduğunu düşünmemiştim. Planıma göre, yaz başında olmalıydı, kesinlikle bir hafta sonra değil. Kafa düşüncelerle köpürüyordu ve aralarında bir soru vardı: "Neden kabul ettim?".

Nero arabayı ailemin kapısının önünde durdurdu.

"Dinle bebeğim, şimdi sana nasıl yapacağımızı anlatacağım," dedi bana dönerek. "Gelecek Cumartesi benim karım olacaksın ve anne babanın huzuru ve sessizliği için hangi ayda tekrar evleneceğiz." Yanıma gelip nazikçe alnımdan öptü. "Seni seviyorum ve seninle evlenmek hayatta yapmak istediğim sondan bir önceki şey."

Evin önündeki araba yoluna park etti.

"Peki sonuncusu ne?" Araba durduğunda şaşkınlıkla sordum.

"Oğlum, tabii ki," dedi kapıyı açarken.

Oturdum, kıpırtısız, nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum, hâlâ olanlara, iki aydan kısa bir sürede hayatımın nasıl değiştiğine inanamıyordum. "Sakin ol" dedim arabadan inerken. Elbisemi düzeltip derin bir nefes aldım. Ön kapı açıldı ve kapıda babam belirdi.

"Bir an önce bitirmeye çalışalım," dedim bacaklarım titreyerek. "Umarım üzerinde anlaştığımız versiyonu unutmamışsındır."

Maximus güldü ve kararlı bir şekilde bize doğru gelen babama elini uzattı.

Almanca birkaç cümle alışverişinde bulundular, önemli bir şey düşünmüyorum, sonra babam bana döndü: “Sevgilim, çok güzelsin, bu sarı saç sana çok yakışıyor. Ve bu adam

sayesinde mi yoksa saç şekli değişikliği sayesinde mi bilmiyorum ama sen bir çiçeksin! ».

"Kesinlikle ikisi de" diyerek onu öptüm ve sarıldım.

Terasa gittik ve büyük bir masanın etrafına dizilmiş yumuşak koltuklara oturduk. Massimo, talimatlarımı izleyerek belli bir mesafeyi korudu. Bir anda yüzündeki ifade değişti. Bakışları arkamda bir noktaya sabitlendi. Başımı merakla çevirdim ve krem rengi muhteşem bir gece elbisesi içinde annemin bize doğru geldiğini ve Siyah'a ışıl ışıl gülümsediğini gördüm. Kalkıp onu öptüm.

"Massimo, bu benim annem Klara Biel."

Siyah, biraz irkilerek ayağa kalktı, ama hemen konsantrasyonunu yeniden kazandı ve Rusça, elini öperek onu selamladı. Annem, dikkatini bana çevirmeden önce nefes kesici bakışlarıyla onu pohpohladı.

"Tesero, bana yardım etmek için mutfağa gelir misin?" sadece belaya işaret eden bir gülümsemeyle sordu.

Sonra dönüp evin içinde gözden kayboldu, adamları derin bir sohbetin içinde bıraktı. onu takip ettim.

İçeri girer girmez onu gördüm, kollarını göğsünde kavuşturmuş masanın önünde duruyordu.

"Laura, neler oluyor?" kiliseler. "İşini, evini değiştiriyorsun, görünüşünü kökten değiştirdin ve şimdi bana bir İtalyan getiriyorsun. Bana hemen her şeyi anlat. Bana söylemediğin bir şey olduğunu hissediyorum."

Yalan dedektörü her zamanki gibi kusursuz çalıştı ve onu kandırmanın kolay olmayacağını bilsem de bu kadar çabuk fark edeceğini bilmiyordum.

"Anne ben saçımı boyadım. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Seyahat hakkında zaten konuştuk ve Massimo bir iş

arkadaşı, onu seviyorum ve bana çok şey öğretiyor. Sana onun hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyorum çünkü onu sadece birkaç haftadır tanıyorum. "

Ona ne kadar az söylersem benim için o kadar iyi olacağını biliyordum çünkü sadece belirli sayıda yalanı hatırlayabiliyordum.

Hafifçe gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bana neden yalan söylediğini bilmiyorum çocuğum ama istersen öyle olsun. Unutma, Laura, birçok şey görüyorum ve ben dünyanın insanıyım. Girişte park eden arabanın ne kadara mal olduğunu tam olarak biliyorum. Ve bir otelde çalışan birinin bunu karşılayabileceğini sanmıyorum. "

BMW'den ayrılmama neden olduğu için bildiğim tüm kötü kelimeleri kullanarak zihinsel olarak çığlık attım ve küfrettim : İlk plan, daha önce gördükleri arabaya varmaktı.

"Ayrıca, elmasları tanıyabilirim," diye devam etti parmağıyla kolyeme dokunarak. “Ve en son Chanel koleksiyonundan kıyafetleri gördüm. Unutma canım, sana modanın ne olduğunu ben öğrettim. " Sustu ve bir açıklama bekleyerek sandalyesine oturdu. Önünde duruyordum ve söyleyecek akıllıca bir şey bulamadım. İstifa ettim, onunkinin yanındaki sandalyeye çöktüm.

"Sana ne söylemem gerekiyordu? Sana bahsettiğim otelin korkunç derecede zengin sahibi olduğunu mu? Önemli işler yapan zengin bir aileden geliyor, birbirimizi görüyoruz ve ciddi olmasını istiyorum. Ve ben. bana vereceği hediyelere veya fiyatlarına karar veremez."

Annem merakla bana baktı ve bakışlarından geçen her saniye yumuşadı.

“Rusça konuşuyor, orası kesin. O çok kibar bir adam. İyi huylu. Kadınları ve mücevherleri de biliyor," dedi sandalyesinden kalkarak. "Tamam, Tomasz onu ölümüne sıkmadan önce onlara gidelim."

Gözlerimi ovuşturdum çünkü inanamıyordum: Göz açıp kapayıncaya kadar durum tamamen değişmişti. Ailemin her zaman zengin bir adamla evlenmemi istediğini biliyordum ama annemin tepkisi beni suskun bırakmıştı. Şaşkınlıktan kurtulmam biraz zaman aldı, sonra başımı inanamayarak sallayarak onu takip ettim.

Dışarıda hararetli bir tartışma yaşanıyordu ama ne yazık ki konunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek kelime Almanca bilmiyorum ama Massimo'nun yardımına gitmem ve sonra özel olarak ona hikayemizin yeni versiyonunu vermem gerektiğini biliyordum. Ne yazık ki benim için babam İngilizce bilmiyordu, ama onu oldukça iyi anladı.

"Massimo, sana yatacağın odayı göstereyim." Yanına gidip sırtını sıvazladım. "Bu arada baba, birazdan çıkmamız gerekiyor, o yüzden hazırlan," diye ekledim.

"Tanrı aşkına, geç oldu!" Babam sandalyesinden kalkarak bağırdı.

Merdivenleri çıktık ve kardeşimin eski odasına girdik.

"Burada uyuyacaksın, ama seninle konuşmak istediğim konu bu değil," diye fısıldadım ona olanları anlatırken.

Bitirdiğimde, elleri ceplerinde bana gülümseyerek ve eğlenerek bakıyordu.

"Kendimi genç gibi hissediyorum," dedi neşeyle. "Peki odan nerede bebeğim?" Çünkü gerçekten burada kalacağımı düşünmüyorsun, değil mi? "

"Benim odam koridorun karşısında ve sen yine de orada kalacaksın. Ailem, tanışıklığımızın şimdilik platonik olduğuna inanıyor, o yüzden bırakın inansınlar. "

"Bana odanı göster Laura," dedi ciddi kalmaya çalışarak.

Elini tuttum ve onu eski odama taşıdım. Sicilya'dakinden çok daha küçüktü ama güzel anılara bağlıydı ve orada başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Bir yatak, bir televizyon, bir tuvalet masası ve yüzlerce fotoğraf bana okulun kaygısız günlerini hatırlattı.

"Annenle babanla yaşarken erkek arkadaşın var mıydı?" gülümseyerek fotoğraflara bakarak sordu.

"Tabii, neden soruyorsun?"

"Ona bu odada hiç oral seks yaptın mı?"

Şaşırdım, gözlerimi açtım.

"Rica ederim?"

"Çünkü kapının kilidi yok ve annenle babanın her an girebileceğini bilerek bunu nerede ve nasıl yaptığını merak ediyordum."

"Kapıya yaslanmasını ve önünde diz çökmesini sağlardım," dedim bir elimi göğsüne koyup onu geri iterek.

Massimo, o zamanki erkek arkadaşımın on yıl önce olduğu yerdeydi ve ben yavaş yavaş pantolonunun düğmelerini açtım. Önünde diz çöktüm ve kıçını kapıya sertçe bastırdım.

"Kımıldama Don Massimo ve kapa çeneni: bu evin duvarları ince," diye emrettim ona, penisini ağzıma sokarak.

Onu çabucak ve vahşice emdim, çabucak boşalmasını dilerdim. Birkaç dakika sonra sperminin boğazıma aktığını hissettim. Hepsini yuttum ve ayağa kalktım ve dudaklarımı parmaklarımla sildim. Maximus gözleri kapalı, güçlükle ayağa kalktı ve gevşekçe kapıya yaslandı.

"Bir fahişe gibi davranman hoşuma gidiyor," diye fısıldadı pantolonunu yukarı çekerken.

"Ah evet? Cidden mi?" Buruk bir gülümsemeyle sordum.

Kendimizi yeniden düzenledik, dışarı çıktık ve kiliseye gittik. Lublin, Varşova'dan çok daha küçük ve seyahat ettiğimiz sınıfta çok daha az araba vardı. Kiliseye yaklaştığımızda, konukların dikkati siyah Ferrari tarafından çekildi.

"Fantastik," diye mırıldandım, neden olduğumuz kargaşadan büyülenmiştim.

Massimo zarif bir şekilde arabadan indi, ceketini düzeltti ve benim için kapıyı açmak için arabanın etrafında yürüdü. Ben de elinin yardımıyla dışarı çıkıp güneş gözlüklerimi taktım. Black'le ben kol kola kiliseye doğru yürürken kalabalık sessizleşti. "Bu sadece senin ailen," diye bir mantra gibi tekrarladım ve yanından geçen herkese gülümsedim.

Ağabeyimin sesi sersemliğimden koptu.

"Hey, abla, görüyorum ki annemin masal çalışmanla ilgili hikayeleri doğrulanmış," dedi bana katılarak ve beni hızlıca kucaklayarak. "Harika görünüyorsun ve ... ne araba!"

Elimden geldiğince ona sarıldım; Artık birbirimizi nadiren görüyorduk, çok uzakta yaşıyorduk. O benim arkadaşım, sevgili kardeşim ve ulaşılmaz bir idealdi. Tanıdığım en zeki adamdı, yenilmez bir matematik zekası ve aynı zamanda gerçek bir aygırdı. Ailemle yaşadığımızda, bütün arkadaşlarımı yapardı. Zeki, yakışıklı, zarif ve acımasız bir adamdı. Karakter ve görünüş olarak kutuplar gibiydik. Ben koyu renk gözlü minyon bir esmerim, o uzun boylu ve zümrüt bakışlı sarışın. Küçükken platin sarısı bukleleriyle bir meleğe benziyordu.

«Jakub, küçük kardeş, seni tekrar görmek ne büyük zevk! Senin orada olacağını tamamen unutmuşum. Sizi tanıtmama izin verin… »İngilizce'ye geçtim:« Benim… Massimo Torricelli, birlikte çalışalım ».

Birbirlerine baktılar ve el sıkıştılar, ancak bir selamlamadan çok, kavgadan önce ders çalışıyor gibiydiler.

«Ferrari Italia, dört buçuk litrelik motor, beş yüz yetmiş beygir gücü. Bir canavar, ”dedi Jakub, başıyla onaylayarak.

Massimo gözlüğünü takarak, "Ah, bilirsiniz, yığındaki ilk anahtarlar," dedi.

Alçakgönüllülüğü silahsızlandırıyordu, ama ona kafasının içine girmek istiyormuş gibi bakan kardeşimle işe yaramadı.

Ayin sıkıcı ve çok uzundu ve tüm bu süre boyunca ailem yanımdaki yakışıklı İtalyan'a odaklanmıştı. Bu arada ziyafetin bir an önce başlaması için dua ediyordum ki konukların dikkati gelin ve damada ve alkole kaysın.

Çift birbirlerine söz verirken, Siyah'ın annemle babamın evine geldiğinde bana söylediklerini hatırladım: gelecek hafta biz de aynısını yapardık. Ama gerçekten hazır mıydım? Neredeyse her gün beni korkutan ve çileden çıkaran pek tanımadığım bir adamla gerçekten evlenmek istiyor muydum? Ayrıca, kendi fikirlerime sahip olmama izin vermeyen bir adamla gerçekten evlenmek istiyor muydum? Fikrini her an bana dayatacak ve beni korumak bahanesiyle sevdiğim onca şeyi yapmama izin vermeyecekti çünkü aslında onun korumasına ihtiyacım olacaktı. Ama ne yazık ki acı gerçek şuydu ki ona âşıktım ve artık mantıklı düşünemiyordum. Onu tekrar kaybetmeye dayanamazdım. Onu asla bırakmazdım.

"İyi misiniz?" Tören sona ermek üzereyken bana fısıldadı. "Çok solgunsun."

Aslında birkaç gündür kendimi pek iyi hissetmiyordum, yorgundum ve iştahım yoktu ama son zamanların muazzam stresini düşününce şaşmamalı: Hayatta olsaydım Allah'a şükrederdim.

“Biraz zayıfım ama kesinlikle sinirlerimi bozacak. Şimdi beni geçti. "

Kiliseden çıktığımızda biraz daha iyi hissettim; Herkes genç çifti tebrik etmeye ve kuzenim Maria'nın büyük gününü kutlamaya gitti.

Parti, şehirden otuz kilometre uzaktaki pitoresk bir çiftlik evinde yapılacaktı. Kompleks birkaç bina, bir otel, ahırlar ve resepsiyonun yapılacağı büyük bir salondan oluşuyordu. En son biz geldik, çünkü Massimo'dan bir daha bize dikkat çekmemesini rica etmiştim. Ve şaşırtıcı bir şekilde beni dinlemişti. Neredeyse fark edilmeden koridoru geçtik ve masamıza geldik. Jakub'un da orada olacağını görünce rahat bir nefes aldım. Ağabeyim takılmak için partilere yalnız giderdi. Kadınların kendisine tapmasını, ayaklarına kapanıp onunla yatmasını seviyordu. O bir koleksiyoncuydu. Benim için her zaman daha karmaşıktı, erkekler için de acı çekmiştim. Ancak kardeşimin tek sıkıntısı ortalamasını alt üst eden ara sıra reddetmesiydi.

Masaya oturduğumuzda bir tanesinin boş kaldığı ortaya çıktı. Kimin kayıp olduğunu tahmin etmeye çalışırken etrafımızdaki tanıdık yüzlere baktım ama yapamadım. Hemen mezeler geldi ve kendimi yemeğin üzerine attım: Önceki günden beri yemek yememiştim, iştahım gerisini aldı.

"Yemeğin afiyet olsun," dedi biri ve başımı tabağımdan kaldırdım.

Mucizevi bir şekilde, çiğnediğim yemeği tükürmedim. Son boş sandalye işgal edilmişti. Yıllar önce dans ettiğim eski sevgilimden. "'Lanet olsun, bundan daha kötüsü olamaz' diye düşündüm.

Ağabeyim, ortaya çıkan komik duruma sevincini gizlemeden kıkırdayarak tabağın üzerinden bana baktı. Neyse ki Massimo hiçbir şey fark etmemişti ya da bana öyle geliyordu. Tek kelime bile anlamaması beni kurtardı.

Piotr gözlerini benden ayırmadan yedi. Ve iştahım bir anda söndü. İğrenerek, Siyah'ın uyluğunu masanın altında tutarak, kalan balkabağı çorbasını ittim. Yavaşça elimi okşadı ve bana sorgulayıcı bir bakış attı; bana açık bir kitap gibi okudu. Ancak er ya da geç onu bu eski sevgiliyle de tanıştırmak zorunda kalacaktım.

Piotr, hayatımın unutmayı tercih ettiğim bir parçasıydı. On altı yaşımdayken tanıştık: birlikte dans etmeye başladık ve genellikle olduğu gibi bir ilişkimiz oldu. İlk başta öğretmenimdi, sonra ortağım ve sonunda zulmediciydi. O zaman yirmi beş yaşındaydı ve bütün kızlar onu severdi: çekici, yakışıklı, fit ve kendinden emin ve o bir dansçıydı. Ne yazık ki onun da iblisleri vardı ve en büyüğü kokaindi. İlk başta, alışkanlığı beni de etkilemeye başlayana kadar onda yanlış bir şey görmemiştim. Kafası iyiyken beni umursamıyordu, önemli olan tek şey kendisiydi. On yedi yaşındaydım ve onu seviyordum. Gerçek bir ilişkinin nasıl olması gerektiği veya bir kadına nasıl davranılması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlişki her zaman zehirli olsaydı tabii ki beş yıl sürmezdim, ama o temiz olduğunda beni her

şekilde memnun etmeye çalışır ve davranışlarından dolayı özür dilerdi. Onun sayesinde ya da daha doğrusu onun hatası sayesinde Varşova'ya gittim çünkü aksi takdirde ondan asla kurtulamazdım. Sesi beni pek de hoş olmayan anılardan uyandırdı.

"Kırmızı, doğru hatırlıyorsam, değil mi?" diye sordu Piotr, elinde şarap şişesiyle masanın üzerinden eğilerek.

Yeşil gözleri büyülenmiş gibi bana baktı ve dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Manyetizmasını kaybetmemişti. Oyulmuş çene ve tıraşlı kafa, dansçının görüntüsüyle eşleşmedi, ancak onu daha da ilgi çekici hale getirdi. Vücudu ağır göründüğü için daha az egzersiz yaptığı belliydi.

Gözlerimi hafifçe aralayarak bardağımdan bir yudum aldım.

"Senin burada ne işin var?" Sahte bir gülümsemeyle dişlerimin arasından tısladım, böylece diğer konuklar, özellikle de biri neler olduğunu fark etmesin.

«Maria beni, daha doğrusu kocasını davet etti. Onları altı aydır ilk dansa hazırlıyordum ve hemen beğendik. Bu arada, hatırlarsan, annenle babanın evlilik yıldönümlerinde onlarla zaten tanışmıştım. "

Black'in eli sırtıma dokunduğunda kuzenimin bunu bana nasıl yapabildiğini düşününce öfkeden köpürüyordum.

"İngilizce konuşabilir misin?" sinirli bir şekilde sordu. "Hiçbir şey anlamamaya dayanamıyorum."

Hafifçe yüzümü buruşturdum ve hemen ölmeyi umarak gözlerimi kapattım.

"Kendimi iyi hissetmiyorum, biraz yürümek ister misin?" kalk dedim. Massimo beni takip etti.

"Ata binebilir misin?" Dikkatimi ruh halimden uzaklaştırmak için sordum.

"Bu adam kim Laura?" O ortaya çıktığında sen sertleştin. "

Elleri cebinde bana bakmayı bıraktı.

“Bir dans partnerim. Bana ata binebilir misin demedin, "Durmadan cevap verdim.

"Sadece bir dans partneri mi?"

"Tanrım, Massimo, ama ne önemi var?" Hayır, sadece bu değil ve bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sana eski sevgililerini sormuyorum. "

"Ama birlikte miydiniz? Ne kadar zaman?"

Derin bir nefes aldım ve sinirimi kontrol etmeye çalıştım.

"Birkaç yıl. Tanıştığımızda artık bakire olmadığımı ve tüm çabalarına rağmen bunu değiştiremeyeceğini hatırlatırım. Zaman makinen yok, o yüzden düşünme ve yapma. bana hatırlat."

Çok sinirli bir şekilde kabul odasına geri döndüm. İlk dans çoktan yapılmıştı ve misafirler gelin ve damada katılmıştı. Kuzenim beni görünce mikrofona ulaşmak için koşu parkurunu terk etti.

“İlk dansımız bugün bizimle olan harika hocamız sayesinde. Piotr, buraya gel lütfen. Ve şanslı bir tesadüf eseri, bugün onun birkaç yıldır dans partneri olan kuzenim Laura da var. "

Bayılacağımı düşündüm. "Ne saçmalıyorsun?"

"Bize bu zevki ver ve bize nasıl dans etmemiz gerektiğini göster."

Piotr elimden tutup dans pistine doğru çekerken odada bir alkış uğultusu yankılandı. Kusacağım, diye düşündüm peşinden koşarak.

" *Bailamos* , Enrique Iglesias, lütfen" diye bağırdı DJ'e . "Salsa, canım..." diye fısıldadı, kaşlarını kaldırarak ve ceketini bir sandalyeye fırlatarak.

Tango seçmediği için teşekkür ederek yanına oturdum. Biz birlikteyken tangomuz hep yatakta biterdi.

Hoparlörlerden ilk gitar akorları geldiğinde kapıya doğru baktım. Massimo kapı pervazına yaslanmıştı ve gözleri öfkeyle parlıyordu. Abim yanında belirdi ve ona bir şey söylemek için geldi. Pietro ve benim neden dans pistinin ortasında olduğumuzu açıklamaya mı çalışıyor yoksa sadece konuşuyorlar mı hiçbir fikrim yoktu ama Massimo'nun gözleri öfkeyle doluydu. Piotr'un elini bıraktım ve Nero'ya koştum, sadece onun olduğumu hissetmesi için onu tutkuyla öptüm ve bir gülümsemeyle alkışlarla birlikte piste geri döndüm. DJ Bailamos'u yeniden *başlattı* ve ben koltuğuma devam ettim.

Hayatımın en uzun üç dakikasıydı ve bir dansta gösterdiğim en büyük çabaydı. Sonunda seyirciyi selamlamak için eğildiğimde, salonda bir tezahürat ve tezahürat fırtınası yankılandı. Annem misafirlerden tebrikler alırken, Maria ikisini de öpüp kucaklayarak bana koştu. Sonunda Massimo'ya geri dönmeyi başardım. Hala aynı pozisyondaydı, düz bir yüzle.

"Tatlım, geri adım atamadım, bu benim ailem," diye kekeledim onu sakinleştirmeye çalışarak. "Ayrıca, bu sadece bir danstı."

Siyah tek kelime etmeden orada durdu, sonra döndü ve uzaklaştı. Onu takip etmek istedim ama annem beni aradı.

"Laura, canım, derslerin boşuna olmadığını ve hala çok güzel dans ettiğini görüyorum."

Arkamı döndüm ve kollarını boynuma doladı, beni öptü ve saçlarımı okşadı. "Seninle gurur duyuyorum," dedi neredeyse gözyaşları içinde.

"Hepsi senin sayende anne."

Massimo'yu hatırlayana kadar birbirimizin kollarında kaldık.

"Bir şey mi oldu tatlım?" diye sordu annem, ifademdeki değişikliği fark ederek.

"Massimo biraz kıskanç," diye mırıldandım. "Yani eski sevgilimle olan balodan özellikle mutlu değildi."

"Unutma Laura, ona aitmişsin gibi davranmasına izin veremezsin. Senin onun mülkü olmadığını anlamalı. "

Ah, ne kadar yanılmıştı. *Ben* onun malıydım, onundum ve yalnızdım. Ama soru ona izin verip vermediğim değil, nasıl hissettiğiydi. Bana otoriter davranma biçiminin, beni onun mülkü yapma arzusunun değil, yetiştirilme tarzının ve içinde yaşadığı koşulların sonucu olduğunu biliyordum.

Avluya çıktım ve malikanenin her yerinde onu aradım ama hiçbir yerde bulunamadı. Siyah Ferrari hâlâ bıraktığımız yere park etmişti, o yüzden eve gelmemişti. Binalardan birinin açık penceresinden İngilizce bir konuşma duydum ve ağabeyimin sesini tanıdım. oraya yöneldim.

"İyi akşamlar," dedim resepsiyondaki genç bayana bakarak. "Nişanlımı arıyorum, uzun boylu ve çekici bir İtalyan."

Kız bilgisayarı kontrol ederken gülümsedi.

Merdivenleri işaret ederek, "On bir numaralı daire, üçüncü kat," diye yanıtladı.

Kapıya gidip çaldım ve bir an sonra çok neşeli görünen kardeşim açtı.

"Hey, küçük kız kardeşim, burada ne yapıyorsun? Piotr artık dans etmek istemiyor mu? "diye ironik bir şekilde sordu.

Onu görmezden geldim ve içeri girdim, bir koridorda yürüdüm ve büyük bir salona çıktım. Massimo deri bir kanepede oturuyor ve bir kredi kartını parmaklarının arasında çeviriyordu.

"Eğleniyor musun canım?" diye sordu ve küçük bir masaya eğildi.

Yerde, Siyah'ın küçük şeritler halinde düzenlediği beyaz bir toz fark ettim. Ağabeyim elinde bir şişe Chivas ile geldiğinde o sahneye bakarken donup kaldım.

"Erkek arkadaşını sakinleştir" diye haykırdı ve yanından geçerken omzuma hafifçe vurdu. "Eğlenmeyi biliyor."

Bu arada Don Massimo masanın üzerine eğildi ve bir burun deliğini kapatarak diğeriyle bir şerit kokladı.

"Massimo, konuşabilir miyiz?"

"Bize katılmamı istersen, cevabım hayır!"

Ağabeyim kahkahayı patlattı.

"Kız kardeşim ve kola ölümcül bir karışım olurdu."

Uyuşturucuyu hiç denememiştim, seçimle değil, korkudan. İnsanlara ne yaptıklarını ve etkilerinin ne kadar tahmin edilemez olduğunu görmüştüm. İkisini kokain izleriyle görmek bana en kötü anıları ve bir daha asla hissetmek istemediğim bir korku hissini hatırlattı.

"Jakub, bizi yalnız bırakır mısın?" kardeşime sordum.

Yüz ifademi fark edince acele etmeden sandalyeden kalktı ve ceketini giydi.

"Zaten gitmeliydim, çünkü üçüncü masadaki sarışın beni rahat bırakmayacak." Ayrılmadan önce Nero'ya şöyle dedi: "Birazdan döneceğim."

Nero bir yudum daha alıp likörden bir yudum alırken yüzümü Nero'ya çevirdim. Bir süre sonra yanına gidip oturdum.

"Geceyi böyle mi geçireceksin?" Diye sordum.

"Kardeşin çok iyi bir adam," diye yanıtladı sorumu duymamış gibi. "Çok zeki. Finans alanında muazzam bir bilgisi var. Ailede yaratıcı bir muhasebeciye ihtiyacımız var."

Jakub'un mafyaya katılabileceği düşüncesiyle midem bulandı.

"Çılgınsın Massimo, o asla aileye girmeyecek."

Nero güldü ve bir yudum daha aldı.

"Karar verecek olan sen olmayacaksın bebeğim. Eğer isterse, onu çok zengin ve mutlu bir adam yapacağım. "

Ağabeyimin kadınlara olan tutkusunun yanı sıra zayıf noktası da paraya olan ölçüsüz bağlılığıydı.

"Biraz söz sahibi olabilecek miyim? Benim fikrim hiç bir konuda dikkate alınacak mı? Çünkü yoksa böyle bir hayat istemiyorum!" diye bağırdım sandalyeden kalkarken. "Hiçbir şey üzerinde gücümün olmamasından ve haftalardır hayatımın kontrolünü kaybetmiş olmamdan bıktım."

Öfkeyle kapıyı çarparak çıktım, merdivenlerden indim ve bahçedeki çardağa oturdum.

"'Kendini siktir et!" Dişlerimin arasından mırıldandım.

"Cennette sorun mu var?" diye sordu Piotr, bir şişe şarapla yanıma oturarak. "Arkadaşın seni kötü bir ruh haline mi soktu?" Ve doğrudan şişeden içti.

Ona baktım ve kalkmak üzereyken gerçekten kaçmak istemediğime karar verdim. Uzanıp şarabı ondan aldım ve kendime yardım ettim.

"Sakin ol Laura, bu kadar erken sarhoş olmak istemezsin, değil mi?"

"Ben de artık ne istediğimi bilmiyorum. Ve sonra ortaya çıkıyorsun. Ne yapmaya geldin? "

"Senin de orada olacağını biliyordum. Kaç yıl geçti, sen? "

"Sekiz."

“Bir daha gelmedin, e-postalarıma ya da telefonuma hiç cevap vermedin. Özür dileyemedim, sana açıklama yapamadım. "

Ona döndüm ve sinirli bir şekilde şarap şişesini elinden kaptım.

"Açıkla ne? Gözlerimin önünde kendini öldürüyordun."

Başını indirdi.

"Bu doğru, ben bir aptaldım. Ama sonra terapiye gittim ve o zamandan beri temizim. Yeni bir hayata başlamayı denedim ama bir süre sonra birlikte olmak istediğim tek kadının sen olduğun sonucuna vardım. Buraya gelirken ne düşündüm bilmiyorum, belki yalnız olacağın gerçeğine güveniyordum ve belki de..."

Onu susturmak için elimi kaldırdım.

«Piotr, sen geçmişsin, bu şehir geçmiş. Hayatım şimdi tamamen farklı ve senin bunun bir parçası olmanı istemiyorum. "

Koltuğa sırtını yasladı.

"Tamam ama bu seni gördüğüme sevindiğim gerçeğini değiştirmiyor. Gittikçe daha güzelsin. "

Oturup o yıllarda neler yaptığımız, Varşova'daki hayatım ve onun dans okulu hakkında sohbet ettik. Bir şişe şarap, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

18

Yüzüme vuran güneş ışınları ve şiddetli bir baş ağrısı beni uyandırdı.

"Aman Tanrım," diye şikayet ettim yataktan kalkarken.

Etrafıma bakındım ve annemlerin evinde olmadığımı fark ettim. Oturma odasına gittim ve masanın görüntüsü bana önceki gece olanları hatırlattı. Massimo, beyaz tozun üzerine eğildi ve Piotr ile konuşma... ve daha fazlası değil. Telefonu kaldırıp Nero'nun numarasını çevirdim ama cevap vermedi. Ve sonuçlar bunlar, diye düşündüm, derinlerde bir yerde onunla konuşmak zorunda kalmamayı tercih etsem de, akşamdan kalma korkunç bir baş ağrısı çekiyordum.

Banyoya gittim ve pencereden dışarı bakmadan önce uzun bir duş aldım. Alt katta siyah bir SUV ve yanında sigara içen Paolo vardı. Kayıp Ferrari'yi park ettiğimiz yere baktım. Giyindim ve çıktım.

"Don Massimo nerede?" Paolo'ya sordum.

Cevap vermedi, sadece arka koltuğu işaret etti ve ben biner binmez kapıyı kapattı. Eve çok yaklaşmadan beni anne babamın yanına götürdü, girişin önüne park etti. Dışarı çıkıp benim için kapıyı açtı.

"Ben burada bekliyorum" dedi ve arabaya bindi.

Ayakkabılar elimde, araba yolunda yürüdüm. Zili çaldım ve bir süre sonra annem açtı.

"Hoşçakal demeden gitmek ve ertesi sabah geri dönmekten daha iyi bir şey yok," dedi yüzünü buruşturarak. "Hadi gel sana kahvaltı hazırladım."

"Haklı olacağım," diye yanıtladım üstümü değiştirmek için odama çıkarken.

Mutfağa döndüğümde annem bana pastırma yumurtalı tabağı verdi.

"Afiyet olsun."

Yemek kokusu midemi bulandırdı ve banyoya koşmak zorunda kaldım.

"Laura, iyi misin?" Annem kapıyı çalarak sordu.

Elimle yüzümü silerek dışarı çıktım.

“Dün şarabı abarttım. Massimo'nun nerede olduğunu biliyor musun? "

Bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Seninle olduğunu sanıyordum. Buraya nasıl geldin? "

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu, ben de ona gerçeği söyledim.

"Beni bir şoför sürdü, onun da burada işi olduğunu söyledim. Çalışanlarından biri beni bekliyordu. Tanrım, başım dönüyor, "Kekeledim, sandalyeme çöktüm.

"Pekala, o zaman sanırım parti danstan sonra başka bir yere taşındı."

Önünde oturarak ne olduğunu hatırlamaya çalışırken onu izledim, ne yazık ki başarılı olamadım.

Eşyalarımı topladım ve ailemle bir fincan çay içtikten sonra ayrılmaya hazırlandım.

"Ne zaman geri döneceksin?" Annem izin alarak sordu.

"Önümüzdeki hafta Sicilya'ya uçağımız var, bu yüzden yakında olmayacak, ama ben seni ararım."

"Kendine iyi bak sevgilim." dedi ve bana sıkıca sarıldı.

Varşova'ya dönüş yolunda çoğu zaman uyudum. Nero'yu aramak için sadece birkaç kez uyandım. Boşuna.

"Geldik madam," Paolo'nun sesi beni uykudan uyandırdı.

Gözlerimi açtım ve Okęcie havaalanının VIP terminalinde olduğumuzu gördüm.

"Massimo nerede?" diye sordum arabadan inmeden.

"Sicilya'da. Uçağın seni bekliyor," dedi elini bana uzatarak.

"Uçak" kelimesini duyunca gergin bir şekilde çantamı karıştırıp hap aramaya başladım, birkaç tane yuttum ve yola koyuldum. Otuz dakika sonra özel bir uçaktaydım, sersemlemiş ama kalkışa hazırdım. Akşamdan kalma baş ağrısı seyahat etmek için iyi bir pasaport değildi ama sakinleştiricilerle birleştiğinde uyku ilacı gibi çalışıyordu.

Yaklaşık dört saat sonra bir arabanın beni beklediği Sicilya'ya indik. Eve geldiğimizde Domenico beni araba yolunda karşıladı.

"Merhaba Laura. Seni tekrar görmek güzel!" dedi kollarını boynuma dolayarak.

«Domenico, seni nasıl da özledim! Don Massimo nerede? "

"Kütüphanede, bir toplantıda, biraz tazelenirseniz yemekte görüşeceğinizi söylememi istedi."

"Bu kadar erken döneceğimizi düşünmemiştim. Eşyalarım burada mı? "

"Yarın gelecekler, ancak gardırobunuzun entegrasyonuna kişisel katkım sayesinde hiçbir şey kaçırdığınızı düşünmüyorum."

Koridordan geçerken, kütüphane kapısının önünde kısa bir süre durdum. İçeriden hararetli tartışmalara karışan sesler geldi ve büyük bir içeri girmek istememe rağmen bunu yapmaktan kaçındım.

Duş alıp akşam yemeği için hazırlandım. Önceki gece ne olduğundan emin olamadığım için her ihtimale karşı şık giyinmeye karar verdim. En sevdiğim iç çamaşırı takımım

olan kırmızı dantelli olanı seçtim ve dolaptan bileklere kadar uzanan siyah bir elbise çıkardım ve bir çift yüksek sandalet giyip terasa çıktım. Masa kurulmuş ve mumlarla aydınlatılmıştı. Massimo çoktan oturmuş ve telefonla meşguldü.

Yanına gittim, boynundan öptüm ve yan koltuğa oturdum. Konuşmayı kesmeden döndü ve bana pek de iyiye alamet olmayan karanlık, buz gibi bakışlarıyla baktı.

Aramayı bitirdiğinde cep telefonunu masaya koydu ve önündeki bardaktan bir yudum aldı.

"Dün geceyi ne kadar hatırlıyorsun Laura?"

"Sanırım önemli anları hatırlıyorum. Bir dağ kokain çekiyorsun, "Alaycı bir şekilde cevap verdim.

"Ve daha sonra?"

Bir an düşündüm ve korkmaya başladım. İkinci şişe şaraptan sonra Piotr'a ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sohbet etmek için dışarı çıktım ve biraz şarap içtim," diye omuz silkerek yanıtladım.

"Yani hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye ısrar etti, gözlerini kıstı.

"Çok içtiğimi hatırlıyorum. Kahretsin Massimo, benden ne istiyorsun? Bana ne olduğunu anlatacak mısın, söylemeyecek misin? Evet doğru biraz abarttım ama dünyanın sonu değil. Sana ve gördüklerime kızdım, bahçeye gittim ve orada Piotr ile tanıştım. Konuşmak istedi ve biraz şarap içtik, hepsi bu. Diğer şeylerin yanı sıra, bana tek kelime etmeden beni terk ettin ve bu şekilde sürekli ortadan kaybolmaktan bıktım. "

Göğsü gitgide daha hızlı hareket ederken Siyah omuzlarını geriye yasladı.

"Ama hepsi bu değil bebeğim. Ağabeyin bana döndüğünde, kokain görünce neden böyle tepki verdiğini anlattı. Seninle konuşmak istedim ve sonra seni buldum. Çenesi kasıldı. "İlk başta aslında konuşuyordun ama sonra arkadaşın senin durumundan yararlanmaya çalışarak özgüvenini abarttı." Sözünü kesti ve gözbebekleri büyüdü.

Sandalyesinden kalktı ve bardağını taş zemine fırlattı. Cam bin parçaya ayrıldı.

"O orospu çocuğu seni becermeye çalıştı, biliyor musun?" diye bağırdı yumruklarını sıkarak. "O kadar bilinçsizdin ki benim olduğuma inandın. Sen vazgeçtin, ben de müdahale etmek zorunda kaldım. "

Çok korktum ve hatırlamaya çalıştım ama kafamda sadece bir kara delik vardı.

"Annem bana bir şey söylemedi. Ne oldu? ona vurdun mu? "

Massimo alaycı bir şekilde güldü, yanıma geldi ve beni koltuğa oturtup ellerini kolçaklara koydu.

"Onu öldürdüm Laura," diye tısladı dişlerinin arasından. "Ama önce uyuşturucu kullanırken sana yaptıklarını bana itiraf etti. Daha önce bilseydim, bir kilometreden daha yakınına yaklaşmasına asla izin vermezdim. Duygularının onu patlattığı belliydi. "Nasıl olur da bana hiçbir şey söylemezsin ve böyle bir dejenereyle aynı masada yemek yememe izin verirsin?"

Korkmuş ve sersemlemiş bir şekilde nefesimi düzenlemeye çalıştım. Her şeyin yalan olması için dua ettim.

"Sanırım partiye geldiğinde seni becermeyi planlamıştı, ama benim varlığım planlarını biraz bozmuş olmalı. Bu yüzden doğru anı bekledi. Yanında, senin şarabına koymuş

olması gereken narkotikler vardı. Yalan söylemediğimi göstermek için senin için kan testleri yapacağız. "Benden uzaklaştı ve ellerini masaya koydu. "O orospu çocuğunun yanındayken sana ne yaptığını düşündüğümde, onu tekrar öldürmek istiyorum."

Ben de ne hissettiğimi bilmiyordum. Korku, öfke ve çaresizlikle karışmıştı. Bir adam benim yüzümden mi öldü? Yoksa Nero'nun bana bir ders daha vermesi ve beni korkutması için yaptığı bir blöf müydü? Koltuktan yavaşça kalktım. Maximus yaklaştı, ama elimle onu durdurdum ve eve kaçtım. Duvara yaslanarak koridorda yürüdüm, odama ulaştım ve kendimi içeri kilitledim. Massimo'nun içeri girmesini istemedim, onu görmek istemedim. Sinir bozucu kalp atışlarını sakinleştirmek için bir hap aldım, soyundum ve yattım. Ne yaptığına inanamadım. İlaç etkisini gösterdiğinde uyuyakaldım.

Ertesi sabah kapının çalmasıyla uyandım.

"Laura!" Bu Domenico'nun sesiydi. "Açabilirsiniz?"

Yataktan kalkıp kapıyı açmaya gittim. Çocuk bana anlayışlı bir bakış atarak içeri girdi.

"Domenico, senden bir iyilik isteyeceğim ama Don Massimo'nun bilmesini istemiyorum."

Bana biraz şaşkın şaşkın baktı, nasıl cevap vereceğini düşündü.

"Bana ne sorduğuna bağlı."

"Doktora gitmek istiyorum, kendimi pek iyi hissetmiyorum ama Massimo'yu endişelendirmek istemiyorum."

"Ama kişisel bir doktorun var, ne zaman istersen gelebilir."

"Başka birine gitmek istiyorum, ilgilenir misin?" Vazgeçmek istemedim.

Domenico beni incelemek için biraz zaman ayırdı. "Tabii ki, ne zaman gitmek istersin?"

"Bana bir saat ver." diyerek banyoya girdim.

Black'in yine de öğreneceğini biliyordum ama gerçekten doğruyu söyleyip söylemediğini kontrol etmem gerekiyordu. Kuzenimin düğününde gerçekten uyuşturulmuş olsaydım.

Saat bir olmadan Katanya'daki özel bir kliniğe gitmek için arabaya bindik. Doktor Di Vaio beni hemen kabul etti. Daha önce tanıştığım kardiyolog değildi, tam da aradığım bir pratisyen hekimdi. Ona bilmek istediklerimi açıkladım ve testleri yapmasını istedim. Sonuçları beklerken Domenico beni bir şeyler yemeye götürdü ve saat üçte kliniğe döndük. Doktor beni ofisine davet etti, koltuğa oturttu ve sakince kağıtları incelemeye davet etti.

"Bayan, gerçekten de kanınızda uyuşturucu ve özellikle ketamin izleri var. Amneziye neden olan psikoaktif bir maddedir. Ve beni en çok endişelendiren gerçek bu, bir dizi testten geçmemiz ve bir jinekoloğa danışmamız gerekiyor. "

"Bir jinekolog? Ve neden?"

"Çünkü hamile ve bebeğe hiçbir şey olmadığını doğrulamamız gerekiyor."

Gözlerimi kapattım ve az önce duyduklarımı sindirmeye çalıştım.

"Nasıl diyorsunuz?"

Doktor şaşkınlıkla bana baktı.

"Bilmiyor musun? Kan testleri hamile olduğunu gösteriyor."

«Ama… Testi iki hafta önce yaptım ve daha önce regl oldum. Bu nasıl mümkün olaiblir?"

Doktor şefkatle gülümsedi ve dirseklerini masaya dayadı.

“Görüyorsunuz, hamileliğin ilk üç ayında regl olmak mümkün. Ve test sonucu, örneğin döllenmenin ne zaman gerçekleştiği gibi birçok faktöre bağlıdır. Bazı testler ve ultrason yapacağız, jinekolog size daha fazla ayrıntı verecek. Sadece bir kan örneği daha almamız gerekiyor. "

Tüm gücümle göz kapaklarımı kapattım ve kendimi kötü hissedeceğimi anladım.

"Yüzde yüz emin misin?" Diye sordum.

"Hamilelik hakkında mı? Kesinlikle evet."

Tükürüğümü yutmaya çalıştım ama ağzım tamamen kurumuştu. "Doktor, mesleki gizliliğe saygı göstermek zorundasınız, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Bu durumda, testlerimin sonuçlarından kimseye bahsetmeni istemiyorum."

"Elbette anlıyorum. Resepsiyondaki kız seni laboratuvara yönlendirecek ve jinekoloğu ziyaret edecek."

Elini sıktım ve ayaklarıma zar zor tutunarak çalışma odasından ayrıldım. Hemen tekrar kan aldırmak için hemşireye gittim ve ardından Domenico'nun beni beklediği bekleme odasına geri döndüm.

Bir şey demeden yanından geçip arabaya ilerledim. Sorgulayıcı bakışlarla beni takip etti. Son birkaç günün olayları, benim öfkem, artık anlamsız hale gelmişti. Hamileydim.

"Laura, öyleyse? Her şey yolunda mı?"

Gücümü topladım ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Evet, kansızlığım. Bu yüzden kendimi hep yorgun hissediyorum. Biraz demir almam lazım ve hepsi geçiyor."

Araba hareket etti ve cebimden telefonu çıkardım ve Olga'nın numarasını tuşladım.

"Merhaba, kaltak" onun büyüleyici selamıydı.

"Olga, gelecek hafta meşgul müsün?"

"Bilmiyorum? Boğa gibi sikişen o küçük sarışın hariç, pek bir şey düşünmüyorum. Sevgilim kozmetik ürünleri için yeni pazarlar fethetmeye başladı, bu yüzden eminim sıkılacağım. Ve sen, yap. Bana bir teklifin var mı?"

Ben hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışırken Domenico ne dediğimi anlamadan bana baktı.

"Neden Sicilya'ya bir uğramıyorsun?"

Diğer tarafa ürkütücü bir sessizlik çöktü.

'Neler oluyor Laura? Neden çoktan ayrıldın? Herşey yolunda?"

"Olga, lütfen gelip gelmeyeceğini söyle," diye mırıldandım sinirli bir şekilde. "Ben her şeyi halledeceğim, sadece evet de, lütfen."

"Tatlım, elbette geliyorum. Sen sadece beni ne zaman ve nerede bulacağını söyle. Senin o ilahi İtalyan'ın aptalca bir şey mi yaptı? Çünkü durum buysa, onu alıp o orospu çocuğunu öldürürüm ve onun mafyası umurumda değil. "

Eğlenerek koltuğa geri oturdum.

"Hayır, iyiyim, sadece yanımda olmana ihtiyacım var. Her şey hazır olduğunda sana haber vereceğim, bu arada bavulunu hazırla. "

Telefonu çantama geri koydum ve Domenico'ya baktım.

"Arkadaşımın yarın bana gelmesini istiyorum, Polonya'dan uçuşla ilgilenir misin?"

"Sanırım düğün için kalacak mı?"

Kahretsin, düğün! Olan her şeyle birlikte, onu tamamen unutmuştum.

"Yani benden başka herkes biliyordu?"

Domenico özür dilercesine omuz silkti ve klavyede bir numara çevirdi. "Ben her şeyi halledeceğim," dedi telefonu kulağına koyarak.

Araba garaj yolunda durduğunda, şoförün kapımı açmasını beklemeden indim ve eve girdim. Koridorların labirentini geçtikten sonra kütüphaneye daldım. Maximus diğer adamlarla birlikte büyük bir masanın etrafına oturdu. Girişte herkes sessizdi. Black bir şey söyledi ve ayağa kalktı.

"Konuşmamız gerek," diye başladım çenemi sıkarak.

"Şimdi olmaz bebeğim, bir toplantıdayım. Bu gece bekleyebilir misin? "

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak ona baktım. Durumumda üzülmemem gerektiğini biliyordum.

"Arabaya ihtiyacım var ama şoförsüz. Fikirlerimi tazelemek için bir gezintiye çıkmak istiyorum. "

Massimo gözlerini kısarak beni inceledi.

"Domenico sana bir araba verecek ama refakatçi olmadan dolaşamazsın," diye fısıldadı. "Laura, iyi misin?"

"Evet, ama buradan uzaklaşmak istiyorum."

Ona arkamı döndüm ve kapıyı arkamdan kapatarak oradan ayrıldım. Birkaç adım ötede bekleyen Domenico ile konuşmak için durdum.

"Bir arabaya ihtiyacım var. Massimo bana vereceğini söyledi o yüzden sakıncası yoksa anahtarları istiyorum. "

Döndü ve yorum yapmadan girişe giden merdivenlere yürüdü. Dışarı çıktığımızda beni kapıda durdurdu.

"Bekle, sana arabayı getireceğim."

Bir an sonra kiraz rengi bir Porsche Macan önüme park etti.

Domenico çıktı ve bana anahtarları verdi. "Çok güçlü bir motora sahip turbo versiyonu, saatte iki yüz yetmiş kilometreye ulaşıyor, ama lütfen denemeyin," diye beni gülümseyerek uyardı. Neden yalnız gitmek istiyorsun, Laura? Kalıp konuşsan daha iyi değil mi? Don Massimo geç saate kadar çalışmak zorunda ve belki bir kadeh şarap içeriz. "

"Yapamam," dedim anahtarları alırken.

Arabaya bindim, kendimi lüks bir krem deri iç mekanda buldum ve bir darbe aldı: düğmeler, yüzlerce düğme, düğmeler, düğmeler. Sanki bir direksiyon simidi, birkaç pedal vites değiştirmek yetmiyordu. İtalyan gelip camı tıklattı.

"Talimat kitapçığı torpido gözünde, ama genel olarak konuşursak, bu klima kontrolü, vites kutusu otomatik, fark etmiş olabileceğiniz gibi..." Arabanın fonksiyonlarını listelerken, onlar dolduruyorlardı. benim için yaşlarla dolu gözler.

"Pekala, her şeyi anlıyorum, hoşçakal," diyerek sözünü kestim, motoru çalıştırdım, gaza bastım ve lastikleri gıcırdatarak oradan ayrıldım.

siyah SUV ortaya çıktı. Arkadaşlık istemiyordum, beni kontrol eden çok daha az insan vardı. Otobana çıkar çıkmaz gaza iyice bastım ve Domenico'nun bana bahsettiği gücü tattım. Siyah araba dikiz aynasından kaybolana kadar deli

gibi diğer arabaların yanından geçtim. İlk kavşakta Giardini Naxos'a doğru yola çıktım. Oraya geri döneceğimi hayal etmeyeceklerini düşündüm.

Sahildeki otoparka çektim ve indim. Güneş gözlüğümü taktım ve sahile doğru yola koyuldum. Kumlara oturdum ve ağlamaya başladım. "Ben ne sikim yaptım? İki ay önce tatile geldim, bir mafya patronunun kadını oldum ve şimdi onun bebeği olmak üzereyim" diye düşündüm ağlayarak; ama bu gerçekten bir çığlık değildi, sadece vahşi bir umutsuzluk hırlamasıydı. Öyle kaldım ve saatler dakikalar gibi geçti. Kafamda, taşıdığım sorundan kurtulmak da dahil olmak üzere düşünceler vızıldadı. "Şimdi ben anneme ne diyeceğim? Massimo'ya ne diyeceğim? Ne olacak şimdi? Nasıl bu kadar aptal oldum? Neden yatağa gittim? Ona nasıl güvendim? "

" *Kurwa mać* ," Lehçe bağırdım, başımı dizlerimin arasına saklayarak.

"Bu kelimeyi biliyorum." Başımı kaldırdım ve Black'in sahilde yanımda oturduğunu gördüm. "Bebeğim, güvenlikten kaçamazsın, seni kızdırmak için değil, seni korumak için takip ederler." Gözleri endişeyle dolmuştu ve merakla bana bakıyordu.

"Üzgünüm, bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Arabada dedektör olduğunu düşünmemiştim. Neden ona sahip, değil mi? "

Massimo başını sallayarak onayladı.

"Seni kaybettikleri için başı ciddi belaya girecek, bunu anlamalısın. Senin gibi küçük bir kız onları ekebiliyorsa, beni nasıl koruyabilirler? "

"Onları öldürecek misin?" korkarak sordum.

Black elini saçlarından geçirirken güldü.

"Ama hayır Laura, bu bir adamı öldürmek için iyi bir sebep değil."

"Ben bir yetişkinim ve kendime bakabilirim."

Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti.

"Bundan şüphem yok ama şimdi söyle bana, ne oldu, neden doktora gittin?"

Çok teşekkürler, Domenico, diye düşündüm, sağduyu eksikliğinden iğrenerek.

Massimo'ya sarılarak, ona gerçeği söylemenin mi, yoksa bir süre daha yalan söylemenin mi uygun olduğunu merak ettim.

“Çok fazla şey oldu, kliniğe gittim çünkü haklı olup olmadığını kontrol etmek istedim. Ve gerçekten de yaptın. Kanımda ketamin izleri vardı, bu yüzden hiçbir şey hatırlamıyorum. Massimo, onu gerçekten sen mi öldürdün? "Gözlüklerimi çıkararak sordum.

Siyah bana döndü ve nazikçe yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Ona vurdum, sonra onu ahırların önündeki gölete sürükledim. Sadece onu korkutmak istedim ama başlayınca kendimi durduramadım çünkü o her şeyi itiraf etmişti. Evet, Laura, onu ben öldürdüm ve gerisini Carlo'nun adamları halletti. "

"Tanrım," diye fısıldadım gözlerimden yaşlar düşmeye başlarken. "Nasıl yaparsın? Çünkü?"

Massimo ayağa kalktı ve beni omuzlarımdan tuttu. Gözbebekleri tamamen büyümüştü, gözleri soğuktu.

"Çünkü istedim. Bir zamanlar dediğin gibi artık bunu düşünme: Bir zaman makinen yok, bu yüzden onunla hiçbir şey yapamazsın."

"Bırak beni, burada sensiz biraz daha kalmak istiyorum," diye tısladım kuma oturmak için dönerken.

Beni yalnız bırakmayacağını biliyordum. Onu gitmeye ikna edecek ve bana sakin bir an yaşatacak bir şey bulmalıydım. Paradoksal olarak, Piotr'un ölümü konusunda yanımdaki adamdan çocuk sahibi olmak zorunda olmaktan çok endişeliydim.

"Benim yüzümden birini öldürdün. Bana dayanamayacağım bir suçluluk duygusu verdin. Seni bir daha görmemek için uçağa binmek istiyorum. Yani ya isteğime saygı duyarsın ya da bu bizim son görüşmemiz olacak. "

Bana bir süre daha baktıktan sonra sokağa doğru yürüdü.

"Olga yarın öğlen iniyor," dedi yürüyerek uzaklaştı ve bir an sonra siyah bir SUV'ye binip gözden kayboldu.

Güneş batıyordu ve henüz pek yemek yemediğimi hatırladım. Ama artık böyle bir hayat sürmeyi göze alamazdım. Kalktım ve bir kulüpten diğerine geçerek sahilde yürüdüm. Ta ki Siyah'la ilk tanıştığım restoranın önünde olduğumu fark edene kadar. Omurgamdan aşağı bir ürperti inerken içimden bir sıcaklık dalgası geçti. Çok az zaman olmuştu, ama o zamandan beri çok şey değişti, neredeyse her şey.

İçeri girdim ve denize bakan bir masaya oturdum. Hemen garson geldi, beni iyi bir İngilizce ile karşıladı, menüden ayrıldı ve ortadan kayboldu. Durumumu göz önünde

bulundurarak neleri alıp alamayacağıma bir baktım. Sonunda daha güvenli görünen şeyi seçtim: pizza.

Bacaklarımı göğsüme çektim, ellerimle bağladım ve telefonu açtım. Annemle konuşmak istiyordum. Diğer durumlarda, ona iyi haberi vermek için arayacağım ilk kişi olurdu, ama şu anda değil. Çünkü hamilelik haberi hiç de mutlu değildi ve ona söylediğim tüm yalanlarımı kabul etmek zorunda kalacaktım ki bu muhtemelen kalbini kıracaktı.

Pizzayı yiyip meyve suyu içtikten sonra, bakışları denizde kaybolmuş, simsiyah olan garsona kredi kartını verdim.

Arkamdan "Bayan Biel, çok üzgünüm," diye duydum. "Onu bu saç rengiyle tanıyamadım." Döndüm ve şaşkınlıkla garsona baktım.

Masanın yanındaydı ve titreyen elleriyle kartı bana geri verdi.

"Anlamıyorum, nasıl göründüğümü nereden biliyorsun?"

Don Massimo'nun adamlarının bize verdiği VIP misafirler listesinde onun fotoğrafı var . Lütfen özrümü kabul edin, hiçbir şey ödemek zorunda değilsiniz. "

"Tamam, bana biraz domates suyu getir" dedim denize bakarak.

Villaya dönüp Nero ile tanışma düşüncesiyle midem bulandı.

Sonraki saat bir anda geçti; sonra geri dönme zamanının geldiğine karar verdim. Ertesi gün Olga gelecekti ve her şey yoluna girecekti, istediğim kadar ağlayabilirdim.

Esmer bir genç adam yanıma oturarak, "Sıkıldığını görüyorum, sana arkadaşlık etmeme izin ver," dedi. "Garsonla konuştuğunu duydum, nerelisin?"

"Şirket gibi hissetmiyorum."

"Kimse yalnız kalmak istediğinde böyle hissetmez, ama bazen bir yabancıyla stres atmak iyi bir fikirdir, çünkü yargılanmaktan korkmanıza gerek yoktur. Sizin için bir rahatlama olacaktır. Güven bana." Beni eğlendirdi ama öfkemi dağıtmadı.

"Anlıyorum. Dost canlısı, gerçekçi bir rolü oynayarak benimle anlaşmak istiyorsun. Ama ilk olarak, gerçekten yalnız kalmak istiyorum ve ikinci olarak, yanımda otururken ciddi problemlerin olabilir. , bu yüzden bana güven ve rahatsız edecek başka birini bul."

Ama çocuk pes etmek istemiyor gibiydi ve sandalyesini benimkine yaklaştırdı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Hiç umurumda değildi ama susmayacağını biliyordum.

"Bence düşündüğün adam seni hak etmiyor."

Sözünü kestim ve ona döndüm: "Ama sanırım hamileyim ve cumartesi günü evleniyorum, o yüzden kıçını kaldır ve barda seni arıyorlar mı diye bak."

"Hamile?" Arkamda bir ses duydum.

Adam aniden kalktı ve aceleyle gitti ve yerini Massimo aldı.

Kocaman siyah gözleriyle bana bakarken kalbim küt küt atıyordu. Bir nefes aldım ve bakışlarından kaçınmak için denize bakmak için geri döndüm.

"Ona ne söylemem gerekiyordu? Onu öldüreceğini mi? Ona yalan söylemek daha kolay ve güvenliydi. Bu arada, burada ne yapıyorsun?"

"Yemeğe geldim."

"Evde yemek bitti mi?"

"Orada değildin. Ve seni özledim. Sonra yarın gitmem gerekiyor ve veda etmek istedim."

Kaşlarım çatık ona döndüm. "Ateşlemek?"

"Çalışmam gerekiyor bebeğim ama merak etme, düğünümüze zamanında geleceğim." dedi göz kırparak. "Seni yanımda götürmek istedim ama madem arkadaşın geliyor, neden dışarı çıkmıyorsun? Bir bekarlığa veda partisini hak ediyorsun. Daire anahtarları ile birlikte aldığınız kredi kartı sizindir, kullanmaya başlayabilirsiniz. Henüz gelinliğin yok. "

Sıcak sesi ve endişesi beni sakinleştirdi ve ona söylemenin henüz zamanının gelmediğine beni ikna etti. Kafam karışmıştı. Gerçekten Massimo kimdi? Aynı zamanda, tahmin edilemezliğini sevdim.

"Ne zaman geri döneceksin?" Öfke yatışmıştı.

«Palermo'dan sorumlu aileyle bir anlaşma yapar yapmaz. Emilio'nun ölümü beni biraz rahatsız etti, ama senin güzel küçük kafan bunun için endişelenmene gerek yok," dedi ayağa kalkıp beni alnımdan öperek. "Yemeğin bittiyse ve hazırsan, gel. Sana evde veda etmek istedim."

Arabaya gittik ve ona Porsche'nin anahtarlarını verdim.

"Ne var, beğenmedin mi?" benim için kapıyı açmayı istedi.

Arabaya bindim ve oturmasını bekledim.

“Hayır, öyle değil, çok güzel ama çok karmaşık. Araba kullanırken hoşuma gidiyor. "

Kemeri bağlamakta bir an tereddüt ettim, uzun zaman önce hamile kadınların kullanmaması gerektiğini okumuştum.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?"

Nero güldü ve patinajla havalandı; Turbo motorun tüm gücünü hissedebiliyordum.

"Unutma bebeğim, ne yaptığını her zaman biliyorum."

Birkaç dakika sonra araba yoluna park ettik. Nero arabadan indi ve benim için kapıyı açtı.

"Ben odama gidiyorum," diye mırıldandım nazikçe karnımı okşayarak.

"Elbette, ama odanı değiştirdim, o yüzden bırak seninle gideyim" dedi elimden tutarak.

"Bunu beğendim," dedim koridorda yürürken.

19

En üst katta bir kapının önünde durduk, Massimo kolu tuttu ve açtı. Gözümün önünde evin tüm katını kaplamış olması gereken bir oda belirdi.

Duvarlar yerden tavana kadar koyu renkli ahşapla kaplıydı, ortada büyük bir şöminenin önünde C şeklinde büyük bir kanepe vardı, üstünde de aynı büyüklükte düz ekran TV asılıydı. Sonra bir dizi uzun pencere ve dört sütun tarafından desteklenen büyük bir siyah yatağın bulunduğu asma katına çıkan birkaç basamak gördüm - bana bir kral odasını hatırlattı. Odada gardırop ve banyo ve ayrıca deniz manzaralı bir teras bulunmaktadır.

"Burası senin yeni odan Laura, bundan sonra benimle paylaşacaksın," dedi beni terasın korkuluğuna yapıştırarak. Manzara nefesimi kesti. "Eşyalarını getirmen için emir verdim ama bu gece onlara ihtiyacın olacağını sanmıyorum."

Kalçaları hafif bir itişle benimkilere bastırırken dudaklarının boynumda gezindiğini hissettim. Ona döndüm ve derin bir nefes aldım.

"Massimo, bugün olmaz."

Siyah tırabzana yaslandı ve beni kollarına aldı. Siyah gözleri neredeyse beni deliyor gibiydi.

"Neler oluyor bebeğim?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum, sanırım hala partide olan bu." Argümanlarımın pek inandırıcı olmadığını biliyordum, bu yüzden stratejimi değiştirdim. "Bir süre kollarını sana dolamak, televizyon izlemek ve uyumak istiyorum. Ayrıca birkaç gün sonra evleniyoruz. En azından görgü kurallarını korumamız ve cumartesiye kadar kalmamız gerekecek. "

Massimo bana eğlenerek baktı, duyduklarına inanamadı.

"Adaletin görünüşü?" Ben bir mafya ailesine mensubum, hatırlıyor musun? Tamam aşkım, öyle olacak, eğer istediğin buysa. Bir şeylerin ters gittiğini görüyorum, sırtını yıkayacağım ve bu gece için yeterli olacak. " İçeride bana eğlenerek eşlik etti.

"Ah, hayır, yapmayacaksın. Birlikte duş alırsak ikimiz de nasıl biteceğini biliyoruz. "

Bir saat sonra yataktaydık ve televizyon izliyorduk.

“Bir noktada İtalyanca öğrenmen gerekecek. Burada yaşayacağınız için dil bilmeniz gerekiyor. Pazartesiden beri üzerinde çalışıyoruz” dedi ve haberlerde kanal değiştirdi.

'Lehçe öğrenecek misin? Yoksa ülkemdeyken her zaman İngilizce konuşmak zorunda mıyım? "

"Daha önce çalışmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordu, bana sarılarak ve parmaklarını saçlarımda gezdirerek. «Olga'nın seninle birkaç gün geçirmesine sevindim, biraz eğlenmekte haklısın. Ama adamlarımın evde kalacağını ve onlardan kaçmaya çalışmayacağını sanmayın, sizin için endişelenmek istemiyorum. Elimi sıkıca sıktı. "Dalış yapmak ya da bir partiye gitmek istiyorsan, Domenico'ya söyle, her şeyi o halleder, Laura," diye devam etti ciddi bir ses tonuyla. Senin güvenliğin benim için önemli ama işbirliğin olmadan seni koruyamam."

O cümlenin anlamı ve Kara'nın endişeli yüzü beni düşündürdü.

"Tehlikede miyim?"

"Bebeğim, dünyama girmene izin verdiğim andan itibaren hayatın tehlikede, bu yüzden sana kötü bir şey olmaması için seninle ilgilenmeme izin vermeni istiyorum."

İçgüdüsel olarak elimi çarşafın altına karnıma koydum. Artık sadece kendimden değil, içimde büyüyen yaratıktan da sorumlu olduğumu biliyordum.

"Benden ne istersen yapacağım."

Maximus şaşkınlıkla kendini biraz kaldırdı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Laura, seni tanımıyorum, nasıl oldu da birden bu kadar uysal oldun?"

Bebeğimiz hakkında bilgi sahibi olmaya hakkı olduğunu biliyordum, ayrıca bu sohbetten daha fazla kaçamayacağımı da biliyordum ama ayrılırken bunu ona söylemek istemedim. Doğru zaman olmadığını hissettim.

"Haklısın. Şimdi anlıyorum. Ben akıllı bir kızım."

Onu öptüm ve tekrar kollarında kıvrıldım.

Sabah yedi gibi hafif bir dokunuş beni uyandırdı. Massimo'nun ereksiyon halindeki penisi kalçalarıma bastırılmıştı. Kafamı ona çevirdiğimde hala uyumakta olduğunu biraz eğlenerek anladım. Yavaşça elimi bedenlerimizin arasına kaydırdım, organını tuttum ve kökten glansa kadar okşamaya başladım. Maximus hafifçe inledi ve karnının üzerinde döndü. Sonra dirseğime yaslanarak yan tarafıma yaslandım ve tepkilerini izledim. Tutuşum sıkılaştı ve hareketler gitgide hızlandı. Aniden gözlerini açtı ve beni görünce sakinleşti ve sonra tekrar kapattı. Eli çarşafın altına kaydı ve dantelli külotumu nazikçe okşamaya başladı.

"Daha yüksek sesle," diye fısıldadı.

İstediğini yaptım ve elinin daha derine inip nemli yarığıma ulaştığını hissettim. Derin bir nefes aldı ve oynamaya

başladı, üyesi büyüdükçe ve sertleştikçe zevk içinde kıvrandı.

"Üzerime otur," dedi dudaklarını yalayarak ve çarşafları yere fırlatarak.

Gözlerimin önünde inanılmaz bir sabah ereksiyonu belirdi ve aniden ateşlendim.

"Bunu konuşmuyoruz aşkım," diye yanıtladım onu çenesinden öperek. "Seni bu şekilde tatmin etmek istiyorum."

"Ama senin içine girmek istiyorum."

Bunu söyledi, bana döndü ve yürüdü, külotumu çıkardı ve vahşice bana nüfuz etti. Çığlık atarak omuzlarına vurdum. Prezervatifimiz olmadığını hatırlayana kadar beni şiddetle becerdi. Nefes nefese çıkardı, başımın üzerinden geçti ve ellerini yatağın arkasındaki duvara dayayarak, "Sen bitir," dedi, aletimi boğazıma itti.

Tutkuyla emerken parmaklarımla nazikçe testislerini okşadım.

Bir an sonra vücudunun gerildiğini hissettim ve ağzıma yapışkan bir meni dalgası döküldü. diye bağırdı Maximus, elleriyle yatak başlığını tutarak. Sonunda yanıma yığıldı, nefesinin kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı.

"Beni her gün böyle uyandırabilirsin," dedi eğlenerek.

Yutkunmaya çalışıyordum ama midemin içindekiler boğazıma geri döndü. Yataktan fırladım ve kapıyı çarparak banyoya koştum. Tuvalete eğildim, kustum. Bitirdiğimde duvara yaslandım ve hamile olduğumu hatırladım. "Tanrım, ne trajedi," diye düşündüm, "eğer her oral seksten kussam, belki önümüzdeki birkaç ay içinde bundan kaçınmak daha iyi olur."

Maximus, kollarını göğsünde kavuşturmuş kapıda belirdi.

«Dün pizza canımı yaktı. Bir şeylerin yanlış olduğunu anladım. "

"Pizzanız size zarar verdi mi?"

Diş fırçamı almak için ayağa kalkarken, "Evet, ayrıca ilaç meninin tadını ve kokusunu değiştiriyor, bu yüzden bir dahaki sefere bir ipucu elde etmek istediğinde bunu aklında tut," dedim.

Siyah pervaza yaslanmış beni izlemeye devam etti.

Dişlerimi fırçalayıp yanağından öptüm ve yanından geçtim.

"Şafak vakti, sanırım yatağa geri döneceğim."

Yorganın altına girip televizyonu açtım. Hâlâ kapının eşiğinde duruyordu, sadece yatak odasına doğru döndü. Bakışlarını üzerimde hissederek biraz kıpırdandım.

"Gitmeden önce bir doktora görünmeni istiyorum," dedi dolaba doğru yürürken.

Kalbim tekledi. Hangi doktoru aramak istediğini bilmiyordum ama bir büyücü bile nabzımı hissederek hamile olduğumu anlayamazdı. Ya da ben öyle umuyordum.

Yirmi dakika sonra Massimo yeniden yatağın yanındaydı. Onu havaalanında ilk gördüğüm zamanki gibi giyinmişti. Siyah ceket ve gömlek, göz rengine ve bronz tene mükemmel uyum sağlar. Bu şekilde giyindiğinde otoriter, katı ve olağanüstü bir mafyaydı. Sakin kalmaya çalışarak ve televizyon izlemeye geri dönerek, “Hazımsızlığın doktor çağırmak için iyi bir neden olduğunu düşünmüyorum, ama uygun gördüğünüzü yapın” dedim. Kendi adıma teşhis ve tedaviyi çoktan yaptım: sindirim damlaları, acı çay ve tost. Anksiyete için sana da bir şeyler yazmam gerekiyor mu? '

Massimo hafif bir gülümsemeyle yaklaştı.

"Özür dilemektense güvende olmak daha iyi, değil mi?"

Onu pantolonunun belinden tuttum. "Sabah oral seks uygun bir ilaç değil miydi Bay Torricelli?" Ya da belki yeterince tatmin olmadınız? "

Kara gülümseyerek yüzümü okşadı.

«Senden asla memnun olmayacağım, ama ne yazık ki kendimi tamamen tatmin edecek zamanım yok. Düğünden sonraki ilk geceye hazırlan, kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerekecek bebeğim. " Üzerime eğildi ve bana uzun, tutkulu bir öpücük verdi, sonra merdivenlere yöneldi. "Unutma, bana kaçmayacağına söz vermiştin ve seni korumama ve sana bakmama izin verdi, böylece başına kötü bir şey gelmedi. "

İçgüdüsel olarak elimi çarşafın altına karnıma koydum. Artık sadece kendimden değil, içimde büyüyen yaratıktan da sorumlu olduğumu biliyordum.

"Benden ne istersen yapacağım."

Maximus şaşkınlıkla kendini biraz kaldırdı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Laura, seni tanımıyorum, nasıl oldu da birden bu kadar uysal oldun?"

Bebeğimiz hakkında bilgi sahibi olmaya hakkı olduğunu biliyordum, ayrıca bu sohbetten daha fazla kaçamayacağımı da biliyordum ama ayrılırken bunu ona söylemek istemedim. Doğru zaman olmadığını hissettim.

"Haklısın. Şimdi anlıyorum. Ben akıllı bir kızım."

Onu öptüm ve tekrar kollarında kıvrıldım.

Sabah yedi gibi hafif bir dokunuş beni uyandırdı. Massimo'nun ereksiyon halindeki penisi kalçalarıma

bastırılmıştı. Kafamı ona çevirdiğimde hala uyumakta olduğunu biraz eğlenerek anladım. Yavaşça elimi bedenlerimizin arasına kaydırdım, organını tuttum ve kökten glansa kadar okşamaya başladım. Maximus hafifçe inledi ve karnının üzerinde döndü. Sonra dirseğime yaslanarak yan tarafıma yaslandım ve tepkilerini izledim. Tutuşum sıkılaştı ve hareketler gitgide hızlandı. Aniden gözlerini açtı ve beni görünce sakinleşti ve sonra tekrar kapattı. Eli çarşafın altına kaydı ve dantelli külotumu nazikçe okşamaya başladı.

"Daha yüksek sesle," diye fısıldadı.

İstediğini yaptım ve elinin daha derine inip nemli yarığıma ulaştığını hissettim. Derin bir nefes aldı ve oynamaya başladı, üyesi büyüdükçe ve sertleştikçe zevk içinde kıvrandı.

gano. Telefonumda nerede olduğunuzu görmemi sağlayan bir uygulama var. Ve seninkine de kurdum, böylece daha sakin olacaksın. Domenico sana her şeyi gösterecek. Porsche'yi kullanmak istemiyorsanız, sürücüler size eşlik etmek için onunla ilgilenecek, ancak spor arabaların hiçbirine binmeyin, korkarım size bazı sorunlar verebilirler. Sıkılmamak için sizin için bazı sürprizler hazırladım, onları arayın. İlk kez birlikte olduğumuz yerlerdeler. Cumartesi görüşürüz."

O uzaklaşırken gözlerimin dolduğunu hissettim. Yataktan kalkıp peşinden koştum. Üzerine atladım ve onu çılgınca öpmeye başladım, ona bir koala gibi asıldım.

"Seni seviyorum Massimo."

İnledi, beni duvara yasladı ve dilini boğazıma soktu. "Beni sevmene sevindim ama şimdi yat."

Beni yere indirdi ve çekti. Kapıyı açarken yanaklarımdan yaşlar süzülürken onu izledim.

"Geri geleceğim," diye fısıldadı ve arkasından kapattı.

Orada bir an daha durdum, acaba o her gidişinde sağ salim geri dönmesi için dua eder miydim diye düşündüm. Kötü düşünceleri kovaladım ve terasa çıktım. Sicilya'da güzel bir gün daha başlıyordu. Bulutlar yavaş yavaş geri çekildi ve güneşe yol açtı. Koltuğa oturdum ve sakin denize baktım. Sanki yumuşak bir battaniye omuzlarıma nazikçe yerleşmişti.

"Sana çay ve süt getirdim," dedi Domenico yanıma oturarak. "Ve kansızlığın için ilaçlar."

Şişeleri önümdeki masaya koydu ve "Folik asit, çinko, demir ve ilk üç ayda ihtiyaç duyulan her şeyi" listelemeye başladı.

Kocaman gözlerle ona bakmak için döndüm.

"Hamile olduğumu biliyor musun?"

Gülümseyerek başını salladı ve koltuğa rahat bir şekilde oturdu.

"Merak etme sadece ben biliyorum. Ve bu bilgiyi kimseyle paylaşmayacağım çünkü bence bu senin işin. "

"Ama Massimo'ya söylemedin, değil mi?" korkarak sordum.

"Tabii ki hayır. Bunlar ailenin bile karışmaya hakkı olmayan şeyler. Ona söylemesi gereken sensin, başkası değil."

Rahat bir nefes alıp çaydan bir yudum aldım.

"Lütfen kadın," dedim üzgün bir gülümsemeyle.

"Sonuçta, bir kız bile ailenin reisi olabilir," dedi alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

omzuna yumruk attım. "Sakın söyleme, şaka değil."

"Adını daha önce düşündün mü?"

Tereddüt ettim. Hamileliği bir gündür biliyordum ve isim seçimi aklımdan bile geçmemişti.

"Şimdilik durumu anlamak için doktora gitmem gerekiyor, sonra detayları düşünebilirim."

"Yarın saat üçte senin için bir ziyaret ayarladım. Dünle aynı klinik. Şimdi giyin ve kahvaltıya gel. Sırrını bildiğim için, beslenmene de dikkat etmeliyim. "

Yatak odasında dolaşırken yatağın üzerinde büyük bir kutu fark ettim.

"Şeyler?" diye sordum Domenico'ya dönerek.

"Don Massimo'dan bir hediye," dedi bilmiş bir gülümsemeyle, sonra merdivenlerden aşağı gözden kayboldu. "Seni bahçede bekleyeceğim."

İçinde Givenchy logolu daha küçük iki kutu bulunan kutuyu açtım. Onları alıp açtım. Her ikisinde de Carlo'nun karısının Varşova'daki restoranda tanıştığımızda giydiği harika botlar vardı. O ayakkabılara deli gibi aşıktım ama sağduyulu hiç kimse onları satın almak için yaklaşık yedi bin zloti harcamazdı. sevinçten atladım. Aynı ama farklı renklerde iki çift vardı. Onları elime alıp sıkıca göğsüme bastırdım ve dolaba gittim. Asılı güzel elbiselere baktım. "Birkaç ay içinde artık içine girmeyeceğim" diye düşündüm. Yılbaşında sarhoş olup Olga ile kutlamaktan kaçınmalıydım... Bunu aileme nasıl açıklayacaktım? İstifa ettim, büyük sandalyeye oturdum, hala çizmelerimi tutuyordum, aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu.

Sahneyi hayal ettim: Belli olmadan önce anneme gitmem gerekiyordu, o zaman birkaç ay daha çalışma bahanesini

kullanırdım. Ama dahiyane planımın tek bir kusuru vardı: eninde sonunda bebek doğacaktı ve bunu aileme açıklamak benim için zor olacaktı.

"Aman Tanrım, ne dağınıklık" diye bağırdım ayağa kalkarken. Silüetim hala mükemmel olduğu sürece, gardırobun içindekilerden en iyi şekilde yararlanmaya karar verdim. Olga'yla ilk gün için Black'in bana verdiği soluk renkli çizmeleri seçtim. Beyaz bir şort ve uzun kolları kıvrılmış yumuşak gri bir gömlekle harika görünecekti. Hassas bir makyaj yaptım ve sarı bobumu taradım. Hazır olduğumda saat 10'u geçiyordu. Krem rengi Prada çantayı alıp altın havacı gözlüklerini taktım. Dışarı çıkarken kapının yanındaki aynanın önünde durdum ve kendime baktım. Giydiğim şey ilk arabamla aynı fiyata mal olmuştu. Deliliğe mal olan saatten bahsetmiyorum bile. Bununla, muhtemelen bir dairenin değerine ulaştım. Kendimi çekici ve çok zarif hissettim, ama yine de ben miydim?

Domenico'nun bu kadar endişeleneceğini düşünmemiştim. Kahvaltıda ona katıldığımda annem gibi beni neredeyse zorla yemek yedirdi.

"Domenico, kahretsin, hamile olmanın iştahsızlıktan acı çekmekten farklı olduğunu biliyor musun?" Tabağıma daha fazla yumurta koyarken sinirli bir şekilde mırıldandım. "Başka bir şey yemek istemiyorum, yoksa yine midem bulanır. Hadi, geç kaldık. "

Genç adam üzgün üzgün bana baktı.

"En azından bir elma al, böylece sokakta yiyebilirsin."

"Tanrım, al ve beni rahat bırak, sen delisin!"

Katanya'ya yolculuk şaşırtıcı derecede kısaydı ya da belki bana öyle geliyordu. Düşünecek çok şeyim vardı. Massimo'yu endişelendirmemek için şoförlü arabayı seçmiştim.

Geliş terminaline park ettik. Olga ile yalnız kalmaktan keyif aldım. Domenico buna ihtiyacım olduğunu anladı ve evde kaldı. Binadan çıktığını görünce, şoförün benim için kapıyı açmasını beklemedim, kendimi attım ve ona doğru koştum.

"Bunlar parasını alamayacağım Givenchy botları mı?" diye sordu kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sıkarken. "Beni sana yakın tutmanın sana bir faydası olmaz, zaten onları senden çalacağım."

"Merhaba, ne güzel geldin."

"Şey, beni aradığında sesin korkunçtu, fazla seçeneğim yoktu."

Şoför çantalarımızı aldı ve bizim için kapıyı açtı.

Olga yerine otururken, "Ciddi bir şey," dedi. "Şoförümüz var mı? Bizi neyin beklediğini merak ediyorum."

"Korumalar, hizmetçiler ve sürekli gözetim," diye omuz silkerek açıkladım. "Her adımda vericiler, telefon dinlemeleri ve gangsterler. Sicilya'ya hoş geldiniz! " Kollarımı iki yana açıp alaycı bir şekilde gülümsedim.

Olga kaşlarını çatarak bana sorgulayıcı bir bakış attı. 'Neler oluyor Laura? Uzun zamandır senden haber alamadım. "

"Sana bir yalan söylemek istedim ama işe yaramadı. Seninle değil. Cumartesi günü evleniyorum ve nedimem olmanı istiyorum. "

Bana baktı.

"Çılgınsın?" O bağırdı. "Mafyaya ilk görüşte aşkı ve onunla birlikte olmak istemenizi anlıyorum, ayrıca size masalsı bir hayat sunduğu için, dizlerine kadar bir horozu var ve bir tanrıya benziyor... ama onunla evlenin. ?Sonra, ne kadar?, iki ay sonra birbirinizi tanıyorsunuz? Boşanma kurumuna sonsuz inancı olan benim, sen değil. Hep romantik bir şey düşündün, ömür boyu yalnız bir adam, bir ev, Çocuklar size ne oluyor? O mu seni zorladı? Lanet olsun parçalayacağım. Seni bir şeyler yapmaya zorlamaya devam edemez. Ülkeni terk ettin, seni Vogue'dan yeni çıkmış bir oyuncak bebeğe dönüştürdü. "ve şimdi bu!" diye haykırdı nefes nefese.

Pencereye döndüm, sesine daha fazla dayanamadım.

"Hamileyim."

Olga sessizdi. Gözleri o kadar genişti ki düşüp yere yuvarlanmalarından korktum.

"Sen nesin?"

"Dün öğrendim, o yüzden gelmeni istedim. Massimo hala hiçbir şey bilmiyor. "

"Durabilir miyiz? Bir sigaraya ihtiyacım var."

Şoförden bir an önce durmasını istedim. Olga arabadan atladı ve titreyen elleriyle bir sigara yaktı. Bir tane içtikten sonra bir tane daha yaktı, nefesini çekti ve “Bir kafeste yaşıyorsun, yaldızlı ama yine de kafes, şimdi bu da. Neyle karşılaşacağınızı hayal edebiliyor musunuz? ».

"Peki sence ne yapmalıyım? Oldu, bebekten kurtulamıyorum." Sesim yükselmeye başlayınca onu koltuktan izledim. "Bana bağırıyorsun, sanki ne yaptığını bilmeyen bir aptalmışım gibi. Evet, aptaldım, evet, dikkatli değildim, evet, saçmaladım ama kahrolası bir zaman

makinem yok. Varsa bana ver, yoksa kapa çeneni ve beni desteklemeye başla! "

Ben ağlamaya başlarken Olga beni izledi.

"Gel buraya" dedi sigarasını söndürerek. "Seni ve bebeği seviyorum..." Bir an durakladı. "En azından böyle ebeveynlerle güzel olacak, başka türlü olamaz."

Yolculuğun geri kalanında, sanki her biri düşüncelerini yeniden düzenlemek zorundaymış gibi sessiz kaldık. Olga'nın haklı olduğunu biliyordum. Sözleri düşüncelerimi mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Hayatım tamamen kontrolden çıkmıştı. Artık kontrol bende değildi.

Eve geldiğimizde ona döndüm.

"Hadi eğlenelim, düşünmek istemiyorum."

"Özür dilerim," demeye çalıştı güneş gözlüklerinin arkasından. "Ama beni bu habere hazırlamadın."

Araba garaj yolunda durdu ve Domenico çoktan bizi bekliyordu. Olga gördükleri karşısında şok olmuş bir şekilde etrafına bakındı.

“Tanrı aşkına, bu *Hanedanlık gibi* . Yalnız mı yaşıyorsunuz yoksa otel mi kurdunuz? "

Beni güldürdü. İyi bir ruh halinde olduğuna sevindim.

"Biliyorum, biraz fazla ama hoşuna gidecek. Benimle gel," dedim Domenico kapımı açarken.

Onları tanıştırdım ve hemen vurduklarını gördüm. Bunun olabileceği oldukça açıktı, çünkü Olga benim gibi modayı ve çekici ve çekici erkekleri severdi.

Koridorda yürürken, "Muhtemelen eşcinseldir," dedi. "Şükürler olsun anlamıyorsun," diye ekledi kahkahalar arasında.

"Üzgünüm ama 'eşcinsel' kelimesinin birçok dilde aynı olduğunu size hatırlatmak zorundayım, bu yüzden anlama ihtimali yüksek," diye fısıldadım.

Eski odamın yanından geçerken Massimo'nun o sabahki birlikte geçirdiğimiz ilk anlarla ilgili sözlerini ve benim için sakladığı sürprizleri hatırladım.

"Bir dakika," dedim kapının kolunu tutarak.

Biraz gergin hissederek içeri girdim. Hepsi çok... bana aitti, tanıdıktı ve olduğu gibi kalmıştı. Sadece çarşaflar değişmişti ve gardırop boştu. Yatağın üzerinde siyah bir zarf vardı. Yatağın üzerine oturdum ve açtım. İçinde lüks bir spa kuponu vardı: "Ne seversin" mesajı. Kağıdı salladım ve Nero'ya özlem duydum. Kilometrelerce öteden bile beni şaşırtmayı başardı. Telefonu aldım ve Massimo'nun numarasını çevirdim.

"Koridorun sonunda bekliyoruz," diye bilgilendirdi Domenico, Olga'yı da yanına alarak. Üç çalıştan sonra sesini duydum.

"Seni düşünüyorum," diye fısıldadım alıcıya.

"Ben de seni düşünüyorum bebeğim. Bir şey mi oldu? "

"Hayır, zarfı yeni buldum ve sana teşekkür etmek istedim."

"Bir?" şaşkınlıkla sordu.

"Neden, başkaları var mı?"

"Aramaya devam et Laura, ilk birkaç kez birden fazla oldu. Olga geldi mi? "

"Evet, teşekkür ederim, zaten evdeyiz."

"İyi eğlenceler ve merak etmeyin, her şey olması gerektiği gibi gidiyor."

İletişimi kestim ve diğer sürprizleri aramaya başladım.

Aklımdan çeşitli fikirler geçiyordu ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. En mantıklısı yakın geçmişimizin izinden gitmekti.

"Kütüphane," diye fısıldadım ve koridorda yürüdüm. İlk gece oturduğum sandalyede "Hepsini Harca" yazan bir kredi kartı buldum. Tanrım, ne kadar para olabileceğini hayal bile etmek istemedim. Sonra bahçeye, Massimo'yu öptüğüm şezlonga doğru gittim.

Başka bir zarf ve içinde, duymak istediğim birkaç kelimeyle birlikte düğünümüz için bir davetiye vardı: "Seni seviyorum". Mektubu göğsüme bastırdım ve arkadaşımı ve Domenico'yu aramak için eve döndüm.

Onları koridorun sonundaki terasta, eski odamın yanında buldum. Aralarında belli bir sempati olduğu belliydi.

Olga Moët Rosé kadehini kaldırarak, "On üçte kahvaltı için şampanya," dedi. "Mafyanız bizimle ilgileniyor."

İçinde en sevdiğim şarap şişelerinin saklandığı büyük buz kovasını gösterdi. Domenico özür dilercesine omuz silkti ve bana bir bardak domates suyu verdi.

"Fransa'da alkolsüz köpüklü şarap sipariş ettim ama ancak yarın gelecek."

"Abartmayalım," dedim büyük beyaz bir koltuğa otururken. "Alkol içmeden birkaç ay dünyanın sonu olmayacak."

Olga gelip omzuma elini koydu.

"Ve neden? Birkaç gün içinde evleniyorsun ve Massimo hala bebek hakkında hiçbir şey bilmiyor, bu yüzden görünüşe ayak uydurmak daha iyi. Köpüklü şampanya aromalı su kesinlikle sana zarar vermez."

Tüm hayatımı daha doğmamış bir canlının ihtiyaçlarına göre yeniden düzenlemek zorunda kalacağım düşüncesi beni korkuttu. Ve bu sadece başlangıçtı. En zor kısmın daha sonra geleceğini biliyordum.

"Domenico, kasabada öğle yemeği yemek istiyorum, bizim için bir yer ayırtabilir misin?"

Genç adam arkadaşımın bardağını doldurdu ve ortadan kayboldu.

"Ama o zaman neden Nero'ya bebekten bahsetmedin?"

"Çünkü o öğrenene kadar hâlâ bir seçeneğim var. Olga, bu bebeği ben istemedim ama ondan kurtulamayacağımın da farkındayım. Massimo gitmek üzereydi ve benim yüzümden planlarını değiştirmesini istemedim, ona düğünden sonra söyleyeceğim. "

"Sence sevecek mi?"

Bir süre sessiz kaldım, denize baktım.

"Sevinçten çıldıracağını biliyorum. Çünkü aslında bu plansız hamilelik onun planıydı. " Omuz silkerken yüzümü buruşturdum.

Olga şaşkınlıkla bana baktı. "Ne saçmalıyorsun?"

Ona "teçhizatımın" ve yattaki ilk gecemizin hikayesini anlattım. Bana neden yalan söylediğini ona açıkladım. Ve o anda doğurgan günlerimdeydim ve hiçbir şeyin sonuçlanmadığı bir sınavdaydım.

"Ve böylece, ne kadar saçma görünse de, görünüşe göre ilk yaptığımızda hamile kaldım."

Olga bir süre sessiz kaldı, tüm hikayeyi analiz etti. Sonra şaraptan bir yudum aldı ve "Çılgın bir falcı gibi konuşmak istemem ama bilirsin böyle şeyler nadiren olur. Belki de kaderindi? Belki de öyle olmalıydı, Laura. Bana her zaman

hayattaki her şeyin bir nedeni olduğunu söyledin. Adını zaten düşündün mü? ».

"Her şey o kadar hızlı oldu ki henüz düşünmedim."

"Ama Lehçe mi, İtalyanca mı?"

Ona bakarken, sorusuna bir cevap aradım.

«Bilmiyorum, ikisini birleştirmenin bir yolunu bulmak isterdim ama Massimo'nun fikrini bekliyorum. Şimdi artık bunun hakkında konuşmuyoruz. Gel, yiyelim. "

Öğleden sonrayı sohbet ederek ve küçük kız olduğumuz zamanları hatırlayarak geçirdik. Bir gün anne olacağımızı hep biliyorduk, ama plan... bunu planlamaktı, şans eseri değildi. Eve geldiğimizde saat geç olmuştu ve Olga belli ki yorgundu.

"Bugün benimle yatar mısın?" diye sordum yalvaran gözlerle ona bakarak.

"Tabi ki hayatım."

Elini tuttum ve onu merdivenlerden yukarı çıkardım. En üst kattaki daireye girdiğimizde şaşkınlıkla dondu kaldı.

"Ah, kahretsin!" Olabildiğince doğal bir şekilde haykırdı. "Laura, ne kadar paran olabilir?"

Omuz silktim ve çatı katına çıkan merdivenleri kullandım.

"Hiçbir fikrim yok ama çok zengin olmalı. Beni biraz bunaltıyor ama lükse alışmanın kolay olduğunu inkar etmiyorum. Her neyse, ondan hiç bir şey istemedim, faydası yok, hatta bana ihtiyacım olmayan şeyleri bile alıyor. "

Yatağa oturduk ve gömme dolabın kapısını işaret ettim.

“Gerçek bir abartı görmek ister misin? Oraya bak. Dolabımın içeriğiyle Varşova'da birkaç daire satın alabilirsin. "

Olga'yı takip ettim. Işık yandı ve elli metrekareyi aşan bir gardırop ortaya çıkardı. Kapının karşısında Louboutin'den Prada'ya kadar yerden tavana kadar ayakkabılı raflar vardı. Raflara eklenmiş bir ranza merdiveni vardı, bu da benim daha yükseklerde bulunan şeylere ulaşmamı sağlıyordu. Odanın ortasında saatler, gözlükler ve mücevherlerle dolu bir şifonyer ve onun üzerinde devasa bir kristal avize vardı. İç kısım siyahtı ve çeşitli bölümler uzun aynalarla ayrılmıştı. Benim eşyalarım tüm sağ tarafı kapladı, Massimo ise sol tarafı. Banyo girişinin yanındaki köşede, Olga'nın şok geçirerek üzerine düştüğü büyük ve yumuşak bir koltuk vardı.

"Bana bir ateş et. Ne diyeceğimi bilmiyorum ama sana kesinlikle acımıyorum. "

"Ben de öyle, sadece bazen bunu hak etmediğimi düşünüyorum."

Olga sandalyesinden kalktı, yürüdü ve ellerini omuzlarıma koydu.

"Çılgın mısın?" diye bağırdı beni sarsarak. "Laura, bir milyonerle birliktesin, onu seviyorsun, o seni seviyor, ona istediği her şeyi veriyorsun ve şimdi ona bir çocuk vereceksin. Ona istediğini ve ihtiyacı olanı vermek için onun kadar zengin olmanıza gerek yok. Sana hediyeler yağdırmak isteyen o olduğuna göre, sorun ne? Yanlış bir yaklaşımınız var, "Beni parmağıyla tehdit etti. "Onun için on bin zloti sizin için yüz gibidir, ekonomik seviyenizle ölçemezsiniz, başka bir değer ölçeğidir."

Oldukça mantıklı görünüyordu.

"Onun sahip olduğu paraya sahip olsaydın, ona bütün dünyayı vermek istemez miydin?" sürekli.

Başımı salladım.

“İşte, görüyorsun, o zaman sahip olduklarına şükret ve saçmalıkları düşünme. Hadi uyuyalım müstakbel anne, yoruldum. "

20

Ertesi gün kahvaltıyı o kadar geç yedik ki artık kahvaltı denilemezdi. Sabahı yatakta, öğlene kadar hiçbir şey yapmadan geçirdik.

"Bana bir iyilik yapmalısın," dedim Olga'ya bakmak için yan dönerek. “Bugün jinekoloğa ziyaretim var ama randevu senin adına, yani hasta sensin. En azından resmi olarak. "

Olga kaşlarını kaldırarak bana baktı.

«Massimo'nun yaptıklarımı ne ölçüde kontrol edebileceğini bilmiyorum. Plan şudur: Ona hap için reçetenizi unuttuğunuzu ve onu reçete ettirmeye gittiğimizi söyleriz. Yani nerede olduğumu kontrol ederse orada ne yaptığımı merak etmeyecek. "

Tatlı bir çörek çiğneyip kahvesinden bir yudum alan Olga, “Aklını kaçırdın, biliyor musun? Nasılsa öğrenecek, ama sorun değil, istediğiniz gibi yapalım ».

«Teşekkürler ve ziyaretten sonra alışveriş için Taormina'ya gidiyoruz. Nedime için birkaç elbise almak istiyorum ve sonra bir gelinlik bulmam gerekiyor, "Gülümseyerek dedim. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Alışveriş!" diye bağırdı Olga, sandviç ağzındayken ayaklarını havada tekmeleyerek.

"Massimo boşaltmam için bana bir kredi kartı bıraktı. Ne kadar para olabileceği fikri bile beni korkutuyor. Pekala, şimdi onu arıyorum, bu düşünceden kurtulmak istiyorum." En sevdiğim kanepeye doğru yürüdüm.

Nero'nun Olga'nın haplarının hikayesini, ciddi bir şey olmadığından, sadece doğum kontrol haplarından emin

olduktan sonra, evliliğimiz hakkında konuşmak için konuyu değiştirerek konuşmaya devam etme kolaylığına şaşırdım. Resepsiyon olmayacağını ve çok samimi bir tören olacağını söyledi. Sonunda, garip bir şekilde sustu.

"Massimo, iyi misin?" diye endişeyle sordum.

"Evet, keşke çoktan evde olsaydım."

"Üç gün daha ve Taormina'ya geri döneceksin."

Başka bir sessizlik bana cevap verdi ve neredeyse zorla iç çekerek itiraf etti: "Bu yerle ilgili değil, benim yanımda olmadığın gerçeğiyle ilgili. Ev senin olduğun yerdir, bina umurumda değil Laura. Palermo'da da bir evimiz var ».

“Vardık”: kalbimi ısıttığını söylediğini duymak, onu özledim. Onunla telefonda konuştuğumda bunu biliyordum.

“Kapatmalıyım Laura; Cumaya kadar görüşemeyiz ama merak etmeyin, ihtiyaç duyarsanız telefonunuzdaki uygulamayı kullanın. "

Telefonumu göğsüme bastırarak masaya döndüm.

Olga sandalyesinde kendini sallayarak, "Onu gerçekten seviyorsun, o büyüleyici," dedi. "Telefonda sesini duyuyorsun ve elinden gelse ona uzaktan oral seks yapacakmışsın gibi görünüyor."

"Saçmalamayı kes. Dolabıma koyacak bir şeyler arıyoruz. Ziyaretten sonra gidip biraz para harcayacağız, bu yüzden "Vogue" dan iki bebek gibi görünmeliyiz. "

Eşyalarımı karıştırmak çok uzun sürdü ve Domenico olmasaydı doktora geç kalacaktık.

Çıkmaya hazır, kapıda durduk. Dünkü botları giyiyordum ama siyah ve kolsuz siyah bir elbise. Olga bunun yerine eskort stilini seçti: Chanel'den pratik olarak poposunu kapatmayan yüksek belli şortlar ve aynı renkte bir üst.

Sonunda, Giuseppe Zanotti imzalı, altın detaylı ve beyaz çerçeveli güneş gözlüklü bir çift yüksek topuklu ayakkabı seçmişti. Kesinlikle hamile bir kıza ve onun meteliksiz arkadaşına benzemiyorduk.

Dr. Ventura ikimizin ofisine girdiğini görünce şaşırdı. Nişanlım gittiği için arkadaşımın desteğine ihtiyacım olduğunu kısaca anlattım. Ekranın arkasında gerçekleşen ziyaret sırasında Olga'nın odada kalmasını kabul etti. Bitirir bitirmez giyindim ve tekrar Olga'nın yanına oturdum. Doktor birkaç kağıt aldı ve gözlüğünü taktı.

"Kesinlikle hamile. Altıncı haftanın başında verilen ultrason ve tahliller. Fetus doğru gelişiyor, test sonuçları tatmin edici ama kalp rahatsızlığından endişeliyim. Doğum sırasında sorun yaratabilir. Bir kardiyologa danışmak ve tedaviyi gözden geçirmek gerekir. Her şeyden önce, onun için stres yok. Endişelerden ve güçlü duygulardan kesinlikle kaçının" diye beni uyardı. Sonra Olga'ya döndü: 'Lütfen arkadaşına iyi bak. Önümüzdeki birkaç gün bebeğin gelişimi için en önemli gün olacak. Sana bazı takviyeler yazacağım ve eğer istersen. Başka sorum yok, iki hafta sonra görüşürüz."

"Aslında bir tane var: neden kilo veriyorum?"

Dr. Ventura arkasına yaslandı ve gözlüğünü çıkardı.

«Genellikle olur, kadınlar hamileliğin başlangıcında aniden kilo alabilir veya büyük ölçüde kilo verebilir. Aç olmasanız bile düzenli yiyin. Bütün gün iştahınız yoksa, lütfen bir şeyler yemeye çalışın, çünkü bebeğin büyümesi için beslenmeye ihtiyacı vardır. "

"Peki ya seks?" diye sordu.

Doktor boğazını temizledi ve bana şaşkın bir bakış attı.

"Nişanlımla tabii. Herhangi bir kontrendikasyon var mı? "

İyi huylu bir şekilde gülümseyerek cevap verdi: "Yok, istediğin gibi yapabilirsin."

"Çok teşekkür ederim" dedim. Elini sıktım ve ayrıldık.

"Kahretsin, hamileyiz," diye tezahürat yaptı Olga, Taormina yolunda. "Üzerinde içmelisin, yani ben içiyorum ve sen bana bakıyorsun."

"Geri zekalı!" Bir vicdan muayenesi yaparken sessiz kaldım. "Tanrım, çok şükür bebek sağlıklı, son zamanlarda çok içiyorum ve o ilaç da..."

Olga yüzünü ekşitti ve koltuğa döndü.

"Hangi ilaç? Eğer hiç almadıysan!"

Piotr'un ölümüyle ilgili ayrıntıları atlayarak evliliğin hikayesini kısaca anlattım.

"Güzel göt" diye yorum yaptı. "Sana her zaman onun bir moron olduğunu söyledim. Bırak o pislik ölsün. "

"Aslında çatladı," diye yanıtladım aklımda, bu anıyı yok etmek için başımı sallayarak.

Domenico'yu aldık, kimse şehirdeki en iyi ve en pahalı butikleri bilmiyordu. Taormina harika ve kesinlikle eşsiz bir yer ama ne yazık ki park etmenin bir yolu yoktu.

Rehberimiz kapıyı açarken, "Pekala, hadi buradan çıkalım ve biraz yürüyelim," dedi.

İki adam bizi takip ederek arabadan indi ve bizden doğru mesafede kaldılar.

"Domenico, beni hep takip edecekler mi?" Biraz sinirli sordum.

"Maalesef evet ama sonunda alışacaksın. Gelinle mi, nedimeyle mi başlayalım? "

Elbisemi bulmanın kolay olmayacağını biliyordum, bu yüzden benimle başlamaya karar verdik. Bir yandan pek

umurumda değildi, zaten kimse beni görmeyecekti ama aynı zamanda Massimo'ya güzel görünmek istiyordum.

Birkaç mağaza dolaştık ama hiçbiri aradığımı bulamadı. Olga yanında bir düzine çanta sürüklemeseydi, çıldırırdım, ama sevinci beni her şey için ödüllendirdi.

Domenico, "Tamam, burada bir şey bulacağımızı sanmıyorum," dedi. «Bir arkadaşın atölyesine gidelim. O yetenekli bir stilist. Onunla öğle yemeği yiyebiliriz. Neden bilmiyorum ama aradığını orada bulacağını hissediyorum. "

Dar bir sokaktan aşağı indik, merdivenlerden çıktık ve küçük bir patlıcan kapısına gelene kadar ara sokakları geçtik. Domenico açmak için kodu girdi ve girdik.

"Laboratuvarına böyle ücretsiz giriş izni veriyorsa, sahibini çok iyi tanıyor olmalı," diye düşündüm.

Kendimizi şimdiye kadar gördüğüm en büyülü yerlerden birinde bulduk. Sadece beyaz ve gri ponponlara benzeyen lambalarla süslenmiş sütunlarla desteklenen geniş bir açık alandı. Akşam, düğün ve kokteyl elbiselerinin sergilendiği düzinelerce askı odanın her tarafına dağılmıştı. Körfeze açılan bir pencerenin yanındaki köşede kocaman bir ayna asılıydı. Tavana kadar uzanıyordu ve tavanın çok yüksek olduğunu düşünürsek dört metre olmalıydı. Ön kat, anıtsal beyaz bir kanepeye giden uzun kırmızı bir halıyla kaplıydı. Bir kapı açıldı ve olağanüstü güzel, uzun, ince bir kadın belirdi. Yüzünü çevreleyen uzun düz siyah saçları, doğal olmayan büyük dudakları ve Japon mangalarındaki gibi kocaman gözleri vardı. Sadece mükemmeldi. Baş döndürücü derecede uzun bacaklarını vurgulayan kısa bir etek giymişti ve küçük göğüsleri vardı - tıpkı benim gibi. Görünüşüne özen

gösterdiği ve çok spor yaptığı belliydi ama kadınsı ve seksi bir figürü vardı.

Domenico, onu sıcak bir şekilde karşılayan ona gitti. Sanki ikisi de önce ayrılmak istemiyormuş gibi birkaç saniye kucakta kaldılar.

Yavaşça yaklaştım ve elimi ona uzattım.

"Merhaba, ben Laura."

Sonra Domenico'dan ayrıldı ve parlak bir gülümsemeyle iki yanağımdan öptü.

"Kim olduğunu biliyorum ve şüphesiz sarı saçlı daha iyi görünüyorsun" dedi. "Ben Emi ve sizi Massimo'nun evindeki resimlerde görme fırsatım oldu."

O cümle yüzümdeki gülümsemeyi sildi: “Massimo'nun evinde”. Ne yapacaktı? Birbirlerini iyi tanıyorlar mıydı? Bana Nero'nun güzel eski sevgilisi Anna'yı hatırlattı. Belki Emi de onun birçok zaferinden biriydi? Domenico beni bu kadar strese sokmazdı, yoksa belki...? Kafam orada biriken düşüncelerin miktarıyla patlıyordu.

"Bu arada Domenico," dedi ona dönerek. "Kardeşin nasıl? Onu uzun zamandır görmedim ve sanırım yeni kıyafetlere ihtiyacı var."

"Abi?" Kaşlarımı kaldırarak ve hızlıca Domenico'ya bakarak tekrarladım.

Bana sakince döndü ve hiçbir duyguya kapılmadan şöyle dedi: "Massimo ve ben aynı babaya sahibiz, aslında biz üvey kardeşiz. İstersen sana evde anlatırım, şimdi düğününle ilgilenelim ».

Olga etrafımızda asılı duran giysilere bakarken ben şok içinde onlara baktım. Şimdi beni neyin daha çok

ilgilendirdiğini bilmiyordum: Emi ve Massimo arasındaki ilişki mi yoksa Domenico'nun kardeşi olması mı?

"Laura." Emre bana döndü. "Zaten bir şey düşündün mü? Bir model mi? Belirli bir kumaş mı?"

Yüz buruşturarak omuz silktim.

"Aşkım," diye araya girdi Domenico, kıçına hafifçe vurarak, "bizi şaşırtın."

Şaşırdım, onun eşcinsel olduğuna ikna oldum ve şimdi tamamen farklı bir durumla karşı karşıyaydım.

"Bekle," dedim üçü bana bakarken ellerimi sallayarak. "Açıkla bana, çünkü zaten biraz kafam karıştı: aranızdaki ilişki nedir?"

İkisi de kahkahayı patlattı ve İtalyan Domenico'ya sarıldı.

"Biz arkadaşız," diye eğlenmeye başladı. "Ailelerimiz yıllardır birbirini tanıyor. Massimo ve Domenico'nun babası benimkiyle okulda tanışmış. Bir zamanlar Massimo'ya aşıktım ama o ilgilenmedi ve küçük erkek kardeş beni kazandı. Domenico'nun yanağını öptü. "Eğer ayrıntılarla ilgileniyorsan, sen geldiğinden beri biraz daha seyrek olarak birlikte yatıyoruz, ama bir şekilde yapabiliriz," diye itiraf etti göz kırparak. "Daha fazlasını mı bilmek istiyorsun yoksa? elbisene geçelim mi? Massimo'yu sikmiyorum, eğer kafanda uğuldayan buysa, gençleri tercih ederim. "

Utandım ama haber beni rahatlattı. Emi'nin ilişkilerini açıklaması kesinlikle ruh halimi iyileştirdi.

“Çok dantel istiyorum, daha doğrusu tamamen dantelden olmasını istiyorum. İtalyan, klasik, hafif ve şehvetli. "

“Gerçekten çok hassas, ama öyle oldu ki, yakın zamanda bir defile için zevkinize uygun bir elbise yaptı. Gel." Elimi tuttu ve beni kalın bir perdenin arkasına götürdü.

"Domenico, bir şeyler ısmarla ve buzdolabından şarabı çıkar: Her zaman bir bardaktan sonra daha iyi düşünürsün."

On dakika kadar elbiseyle uğraştı, bir milyon iğne tutturdu. Yerine yerleştirdikten sonra dışarı çıktım ve kırmızı halının ortasındaki, ayna ile kanepenin arasındaki kaidenin üzerinde durdum.

Ah canım, diye inledi Olga. "Laura, sen..." Yüzünden süzülen yaşlarla sözünü kesti. "Çok güzelsin tatlım," diye fısıldadı arkamda durarak.

Kafamı kaldırdım ve yansımamı gördüğümde suskun kaldım. İlk defa bir gelinlik giydim. Ve bu hayatımda gördüğüm en güzel elbiseydi.

Beyaz değildi, yumuşak şeftali rengindeydi, arkası şeffaftı, sadece narin bir dantelle kaplanmıştı. Kalçalara çok yakın, belinin altında genişledi ve en az iki metre uzunluğunda çok uzun bir kuyruğu vardı. Öndeki derin V yaka göğüslerimi sarıyor ve sutyen giymeme izin vermiyordu. Altında, elbiseyi ince parlaklığıyla aydınlatan güzel bir boncuk işlemesi vardı. Mükemmeldi, bir rüyaydı ve Massimo'nun bundan hoşlanacağını biliyordum.

Peçeye ihtiyacın var, dedi Emi. "Arkanını koru, çünkü biliyorsun, Sicilya'dayız ve buradaki rahipler bu konularda taviz vermiyorlar." İşaret parmağıyla alnını okşadı. "İyi olabilecek bir şeyim var." Bir dizi asılı elbisenin yanından kayboldu, ancak bir an sonra geri döndü ve üzerime beni tamamen bir koza gibi saran narin, neredeyse şeffaf bir dantel taktı. Yarı saydam kumaşın altından görülebiliyordum ama rahibi üzmeyecek kadar örtülüydüm.

"Yani şikayet edecek bir şeyi olmayacak," dedi memnuniyetle başını sallayarak.

Olga kanepede oturmuş üçüncü kadeh şarabını içiyordu. "İlk denemede bulacağını düşünmemiştim ama gerçekten harika görünüyorsun."

Doğruydu. Ben iyiydim ve Massimo'nun da aynı fikirde olacağını biliyordum. Aynaya baktıkça evlendiğime daha çok ikna oldum ve mutlu hissetmeye başladım.

"Pekala, şimdi çıkar şunu yoksa ağlamaya başlayacağım," dedim kaideden aşağı inip peçeyi ve arkamdan treni sürükleyerek.

Beni elbiseden çıkardıklarında masanın üzerine deniz mahsülleri serpilmişti. Hepimiz beyaz sandalyelere oturduk ve yemek yedik.

"Yarın için hazır olacak," dedi Emi, ısırıklarının arasında. "Onu sana Villa Domenico'ya götürecek, umarım bu gece için bana ödünç verirsin."

Bir kahkaha patlattım ve Olga'ya sıkıca sarıldım.

"Yalnız geceler için zaten arkadaşım var, bu yüzden onu tutabilirsin." Domenico'ya döndüm: "Zamanında bitmesini sağlamak için burada kalıp ona göz kulak olman daha da iyi olabilir."

“Her zaman birini kontrol etmem gerekir: kaçan erkek kardeşimin kız arkadaşı değilse, dikiş makinesindeki benimdir. Bu benim kaderim, öyle görünüyor. Biri baş, diğeri terzi. "

Emi onu itti ve kışkırtıcı bir bakış attı. "Eğer canın istemiyorsa bana bakmak zorunda değilsin."

Domenico kulağına bir şeyler fısıldamak için geldi ve dudaklarını yaladı. Kıskandım - asistanım, yani kayınbiraderim değil, birlikte oldukları ve eğlenebilecekleri

için. Massimo ve ben ne zaman başkalarının önünde böyle davranabileceğimizi merak ediyordum.

"Ve bunu nasıl yapacağım?" diye sordu. "Satın aldığımız onca paçavranın içinde seninkine uyan tek bir elbise yok."

Emi çatalını bıraktı ve ahtapotu yuttuktan sonra askılardan birine gitti.

Bir elbiseyle geri dönerken, "Bana göre fahişe tarzına aldırmıyorsun," dedi. «Ama bu durum için uygun değil, özellikle Massimo'nun seçtiği kilisede. Git bunu dene. "

Olga yüzünü buruşturup elbiseyi aldı ve çoktan perdenin ötesine geçerek dedi ki: "Laura, bak senin için ne yapıyorum."

Ancak dışarı çıkıp aynanın karşısına geçince fikrini değiştirdi. Giydiği elbise benimkiyle aynı renkteydi ama farklı bir kesim ve uzunluktaydı: narin mat ipekten askılı zarif bir kılıf elbise. Çok şık. Kıvrımlı poposunu, düz karnını ve büyük göğüslerini mükemmel bir şekilde vurguladı.

Neyse ki nikahtan sonra resepsiyon olmayacak, zar zor yürüyebiliyorum" dedi bize doğru küçük adımlarla. "Sadece yavaş dans edebilirsin, ama bu bir mucize."

Arkadaşımın ne kadar iyi olduğunu görünce rahat bir nefes aldım; büyük gün için hazırdık.

Yemeğimizi bitirdiğimizde saat çoktan geçmişti ve Taormina'nın üzerine gece çökmüştü.

"Laura," dedi Domenico, ben Emi'den ayrılırken, "bir şey olursa beni ara."

"Neler olabilir?" Olga sinirle sordu. "Annesinden daha endişelisin."

"Seni arabaya götüreceğim," diye teklif etti.

"Biliyor musun? Yorgun değilim ve yürüyüş yapmak istiyorum. Olga, ne düşünüyorsun?"

"Neden olmasın? Gece sıcak ve iki gündür buradayım ve henüz hiçbir şey görmedim."

Domenico fikrimiz konusunda pek hevesli değildi ama Massimo'nun adamları bizi izleyeceği için itiraz edemezdi.

"Bana biraz zaman verin, çocukları arayacağım. İndiğinizde onları orada bulamazsanız lütfen bekleyin. Ya da... sana ne söylediğimi biliyor musun? Seninle aşağı iniyorum. "

"Domenico, sen imkansızsın!" diye homurdanarak onu içeri ittim. “Neredeyse otuz yaşındayım ve her zaman bir silahlı adam çetesi olmadan yaşadım. Her şey yoluna girecek, aşırıya kaçmayın! "

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde bir gülümsemeyle orada duruyordu. Kapıyı kapatırken, "Onları bekleyin, lütfen" diye mırıldandı.

"Yarın görüşürüz hoşçakal!" diye bağırdı Olga ve merdivenlerden aşağı indik.

Mermer yüzlü korumaları biraz bekledik ve onları uzaktan görür görmez öndeki ara sokağa saptık.

Akşam güzel ve sıcaktı ve sokaklarda bir sürü insan vardı. Taormina hayat, müzik ve İtalyan mutfağının harika kokularıyla nabzı attı.

"Buraya taşınır mısın?" Yürürken Olga'ya kolunu tutmasını istedim.

"Burada?" şaşkınlıkla ciyakladı. "Bilmiyorum? Teoride, Polonya'da hiçbir şey beni alıkoyamaz, ama burada benim için senden başka hiçbir şey yok."

"Ve bu sana pek bir şey gibi gelmiyor mu?"

"Belki değil, ama Varşova'ya taşınmak için harcadığım çabayı hatırlıyor musun? Değişiklikleri sevmiyorum ve sert olanlardan korkuyorum. "

Evet, tabii ki onu gelip benimle yaşamaya ikna etmek için harcadığım çabayı hatırladım.

Sekiz yıldır Varşova'da yaşıyordum. Piotr'un hastalıklı aşkından kaçmak için Lublin'den taşınmıştım. Başkente geldiğimde kalacak bir yerim yoktu ve bana teklif ettikleri iş profesyonel beklentilerimi karşıladı, ancak ekonomik olanlar kesinlikle yapmadı. Annem bunu nasıl kabul ettiğimi hâlâ anlayamamıştı ama sonradan bunun iyi bir seçim olduğunu biliyordum. Bir yanda beş yıldızlı bir otelde satış müdürü olarak bir iş ve açlık maaşı vardı ama kişisel kartvizitlerim ve egoma yönelik ödüllerim vardı. Öte yandan, onların stilisti olmam teklif edilen özel bir güzellik salonu ve benim için bu, zengin ve gösterişli yaşlı kadınlara sürekli “hizmet vermek” anlamına geliyordu. Paradoks, bir menajer olarak salonda bana sunduklarından üç kat daha az kazanıyor olmamdı. Ne yazık ki kariyer beklentisi galip gelmişti ve ben de kendimi otel işine atmaya karar vermiştim. Sonra başka oteller ve başka başarısız ilişkiler oldu. Misafirperverlik haftanın yedi günü yirmi dört saat süren bir işti. Tek bir kişi için iyi olabilirdi, ama bir ilişki içinde olan bir kişi için bir trajediydi. Sevdiğiniz kişiyle geçirdiğiniz zaman ile çalışmaya ayırdığınız zaman arasında sürekli bir seçim yapmak zorundaydınız ve bu sürekli bir eziyetti. İlişkiyi veya işi mahvetmeyi seçebilirsiniz. Sonunda yalnız kalmaya karar verdiğimde ve satış direktörü pozisyonunu kazandığımda içimde bir şeyler koptu. Kenarda küçük bir meblağ olduğu için, beni biraz neşelendirecek bir iş aramak için herkesi o

ülkeye göndermeye gücüm yetmişti. Martin beni sömürdüklerini söyleyerek cesaretlendirmişti ama gerçek şu ki tam zamanlı bir aşçıya ve temizlikçiye ihtiyacı vardı.

"Laura, ne bileyim..." Olga'nın sesi beni hatıraların kucağından kopardı. "İstersen ara sıra gelebilirim ve bebek doğduğunda bir süreliğine dururum. Doğruyu söylemek gerekirse, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Beni korkutuyorlar. Bütün gün kaka yaparlar. Ama bir şekilde halledeceğim. Senin için."

"Lanet olsun, bunu nasıl yapacağımı bana söylersen daha çok yardımcı olurum," diye çıkıştım başımı iki yana sallayarak. "Başka koşullarda annemi arayıp beni kurtarmasını söylerdim ama tüm bunları, silahlı adamları, o evi, arabaları görünce onları ve beni ya da kendini öldürürdü."

"Ya Massimo'nun annesi?" Sana yardım edemedi mi? "

"Ailesi bir tekne kazasında öldü, ancak patlamaya kimsenin neden olduğu asla kanıtlanmamasına rağmen, muhtemelen bir saldırıydı. Görünüşe göre annesi olağanüstü, sevecen bir kadındı, Black'i çok seviyordu. Ebeveynlerinden nadiren bahseder, ancak konuştuğunda gözleri parlar. Baba ailenin reisiydi, duygusal bir destekten çok bir otorite figürüydü. Bugün öğrendiğime göre Domenico'yu sadece ailesi hakkında tanıyorum. "

"Ama kardeş oldukları gerçeğini neden sakladılar?" diye sordu beni başka bir sokağa çekerken.

“Bunu sakladıklarını sanmıyorum, bana söylemediler ve sormak hiç aklıma gelmedi. Bence Massimo onu koruyucum olarak seçti çünkü ona herkesten daha çok güveniyor. "

"Emlak ajansında çalışan Mariusz'un sana bir vasi aldığı zamanı hatırlıyor musun?" Yüksek sesle güldü. "Garipti, değil mi? Tam bir psikopat. "

Bunu düşünürken yüzümü buruşturarak başımı salladım. Bir keresinde gösteriş yapmayı seven ve beni etkilemek için başka biriymiş gibi davranan bir adamla çıkmıştım. Mariusz, daha sonra ortaya çıktığı gibi, kesinlikle imkanlarının ötesinde yaşadı ve bir akşam bize ve Olga'yla bir kulübe gelemeyeceğini, ancak "adamlarından" birini bize eşlik etmesi için göndereceğini söyledi. Bize içki ısmarlaması için ona biraz para vermişti ve ilk başta bu gerçekten işini yaptı ve potansiyel hayranlarımı uzaklaştırdı. Ama sonra bir kadehi fazla içmiş ve çıldırmış. Ben ve Olga'yı denemiş, sahneler çekmiş, bağırmış ve bizi gücendirmiş, ama o kulüpteki neredeyse tüm fedaileri biliyordu ve sonunda o adam onları kötü bir şekilde almış ve ağlayarak eve dönmüştü.

"Ne şov! Ama yalnız olduğumuz ve kulüpteki herkesin fahişe olduğumuzu düşündüğü o zamanı tercih ederim" dedim.

"Yeee!" diye bağırdı Olga. “Hatırlıyorum: beyaz giyinmiştik ve o çocuğun doğum günüydü. Ne kötü bir son yaptı! "

Yanına bastırdım.

"Artık böyle olmayacağını biliyorsun değil mi?" dedim pişmanlıkla. "Şimdi her şey değişecek, bir kocam, bir çocuğum olacak, tüm paketim olacak ve hepsi üç aydan kısa bir süre içinde."

"Bence abartıyorsun," diye yanıtladı Olga. «Bak, kolayca bir dadı tutabilirsin ve her durumda, Massimo'nun sürekli seyahatleri ile birine ihtiyacın olacak, çünkü her şeye tek

başına ayak uyduramayacaksın. Ve resepsiyonlara veya akşam yemeklerine gittiğinizde çocuğu kime bırakacaksınız? Bunun hakkında düşünmeye başlamalısın. "

"Neden yapayım?" diye sordum omuz silkerek. «Sonunda tüm Siyahları düşünecek ve bu konuda hiçbir söz hakkım olmayacak. Özellikle de oğlunuzun güvenliği devreye girdiğinden beri. " Başımı salladım, birden korktum. "Aman Tanrım, o zaman kendini kaybeder. Bizden bir an bile ayrılmaya korkar."

Olga yüksek sesle güldü ve ben de ona katıldım.

"Ya da emin olmak için seni kilere kilitler."

Çok geç olana kadar son birkaç âdeti hatırlayarak bir saat daha yürüdük. Daha sonra durmaya ve korumaların bize katılmasına izin vermeye karar verdik. Bunu yaptıklarında, bizi eve götürmelerini istedik.

21

Ertesi gün yalnız uyandım. Olga gitmişti. Neden bu kadar erken kalkmıştı? Saati görmek için komodinin üzerindeki telefonu almaya karar verdim.

"Kahretsin!" diye bağırdım saatin bir olduğunu görünce.

O kadar uyuyabileceğimi sanmıyordum ama doktor ani yorgunlukla ilgili bir şeyler söylemişti, görünüşe göre içinde bulunduğum durum için doğaldı.

Hala sersem, bir süreliğine oturmak için banyoya gittim, sonra arkadaşımı aramaya gittim. Hemen bahçeye çıktım ve Domenico ile kahve içerken karşılaştım.

"Günaydın nasılsın? Sana gazeteler getirdim" dedi bir kaç tanesini bana doğru iterken.

"Nasıl hissettiğimi bilmiyorum çünkü uyanamıyorum. Olga nerede? "

Cebinden telefonu çıkardı, aradı ve bir an sonra bir çocuk bana sütlü çay veriyordu.

“Olga sahilde güneşleniyor. Kahvaltıda ne istersin?"

Elimle ağzımı kapattım: yemek yeme düşüncesi midemi bulandırdı. Yüzümü buruşturup soruyu salladım. «Kendimi iyi hissetmiyorum, şimdilik hiçbir şey istemiyorum, teşekkürler. Ben sahile gidiyorum." Bir şişe su alıp iskeleye doğru yürüdüm.

Yürüdükçe mide bulantısı geçti. Rıhtıma demirlemiş motorbot bana, panik içinde duştan Massimo'nun önünde heyecanlı ve sert horozundan kaçtığımı hatırlattı.

"Neden sürat teknesine onu becermek istiyormuş gibi bakıyorsun?" Sesi duydum ve Olga'nın yarı çıplak sudan

çıktığını gördüm. "Teknede sikiştin, hadi kabul et," diye ısrar etti.

Gizemli bir gülümsemeyle, kaşlarımı hafifçe kaldırarak, ona yaklaşırken başımı ona çevirdim.

"Göğüslerini beğendim," dedim. "Şimdi Domenico'nun neden bu kadar utandığını anlıyorum."

"Buraya geldi ve bana bir şişe şarap getirdi, gözlerimin içine bakmak için elinden geleni yaptı. Sahneyi kaçırdığın için üzgünüm. İyi uyudun mu?" diye sordu karyolaya yerleşerek.

Yüzüm güneşte, yanına uzandım.

"Bilmiyorum. Sanırım bütün gün uyuyabilirdim. Normal değil."

"Her neyse, yapacak daha iyi bir işin yok, o yüzden ya uyu ya da mayonu al da düğünden önce biraz güneşlenelim."

Güneşte kalmanın tavsiye edilip edilmediğini bilmiyordum, doktora sormak aklıma gelmemişti.

"Hamilelik sırasında güneşlenebilir miyim sizce?"

“Hiçbir fikrim yok, anne olmaktan çok uzağım. Google Amca'ya sorun. "

Aslında, yapılacak en iyi şey gibi görünüyordu. Bulduğum bazı sayfalara baktıktan sonra onları Olga'ya gösterdim.

«Güneş hoşçakalın, dinleyin:» Güneş, cildin, çocuğun gelişimi için gerekli olan D vitamini üretmesini sağlar. Müstakbel annenin loş ışıkta yürümesi yeterli olacaktır. Kendinizi ultraviyole ışınlarından tamamen korumanın zorluğu göz önüne alındığında, kendinizi güneşe maruz bırakmanız önerilmez; hamile bir kadının cildi çok hassastır ve güneş cildi tahriş edebilir, hiperpigmentasyona neden

olabilir; vücudun güneş altında hızla kuruduğundan bahsetmiyorum bile, bu çocuk için sağlıklı değil "."

Olga bana döndü ve gözlüklerini burnundan indirerek dedi ki: "Hamile olduğun litrelerce şarabı, henüz bilmediğin için mi boşalttın ve şimdi biraz güneş sana zarar vermeli mi?" saçmalıklar!"

"Şey, ama artık hamile olduğumu bildiğime göre, çenemde ya da hormonlardan dolayı büyük bir leke alma riskini almak istemiyorum. Bir spa kuponumuz var, o yüzden seçin: Burada UV ışınlarının altında yaşlanmak için uzanabilirsiniz ya da gidip biraz eğlenelim. "

Elinde çanta ve üzerinde Malaya peştemâli ile çoktan yatağımın yanında durduğunu söylemeyi bile bitirmemiştim.

"Peki ne yapacağız? İşte başlıyoruz?"

Bir saat sonra dışarı çıkmaya hazırdık ve Domenico bana kirazlı Porsche'yi getirdi. Hafif bir sırıtışla arabadan indi. "Bu sefer kaçma tamam mı?" Az önce arabamın arkasında duran siyah SUV'u işaret etti. "Massimo geçen sefer çok kızmıştı ve çocuklar her zaman yoluna çıkıyor."

Omzuna vurdum ve kapıyı açtım. "Patronla bu konuyu zaten konuştum, bu yüzden içiniz rahat olsun. Navigatöre spanın adresini yazdın mı? "

Domenico başını salladı ve elini sallayarak beni selamladı.

Olga arabanın içine bakarak, "Lanet bir uzay gemisine benziyor," dedi. "Bütün bu düğmeler ne işe yarıyor, bu bir makine, değil mi? Yani bir direksiyon simidi, üç pedal, vites kolu ve dört koltuğa sahip olmalıdır. Bu ne için kullanılıyor?"

«İsa, onları ezme! Şimdi bizi bir mancınık gibi çatıdan atıyor ya da uçağa dönüşüyor. "Başka bir düğmeye basmaya çalıştığında elini tokatladım. "Dokunma!" Başımı salladım.

"Aldığımda da aynı şeyi söyledim, ama güvenli görünüyor" diye ekledim teslimiyetle omuz silkerek. .

Otoyola çıktığımızda ona Macan'ımın neler yapabileceğini göstermeye karar verdim ve gaza bastım. Motor kükredi ve araba öne fırlayarak bizi koltuklarda ezdi.

"Bu lanet olası bir yıldırım!" Olga, müziği açarak eğlenerek bağırdı.

"Artık bizi takip eden adamlar vurulacak! Onları bir kez ekmeyi başardım."

Onları geçmek için diğer arabaların arasında slalom yaptım. O anda araba kullanmayı bir erkekten öğrendiğim gerçeğini takdir ettim. Babam bana ihtiyatlı ve kararlı bir şekilde araba kullanmayı öğretmişti, böylece arabanın kontrolü her zaman bendeydi, bu yüzden hem kardeşim hem de ben tehlikeli ve aşırı durumlarla başa çıkmayı öğrenmiştik. Babamın dersleri bizi yolun korsanları yapmaya değil, trafiğin tehlikelerine hazırlamaya hizmet etti. Aniden polis sirenini duydum ve aynada üzerinde iki adam bulunan işaretsiz bir Alfa Romeo gördüm.

"Harika," diye mırıldandım, bana gösterdikleri yere doğru çekerken.

Üniformalı bir adam pencereme doğru yürüdü ve İtalyanca bir şeyler söyledi. Kollarımı açıp anlamadığım İngilizceyi açıklamaya çalıştım. Ancak ne o ne de meslektaşı başka bir dil konuşmuyordu, ama jestlerinden ehliyetimi ve araba belgelerimi istediklerini anladım. Kitapçığı alıp polise verdim.

"Bok!" Olga'ya dönerek mırıldandım. "Ehliyetimi diğer çantaya bıraktım." Bana sitemli bir bakış attı ve göğüslerini uzattı.

"Pekala, o zaman o ikisine oral seks yapacağım, ne düşünüyorsun?"

"Komik değil! Ciddiyim."

SUV arkamızda durdu ve eskortumun adamları indi. Onları gören Olga, "Artık sıçtık" dedi.

Dörtlü el sıkışarak selamlaştı. Polis kontrolünden çok meslektaşlar arasında bir toplantı gibi geldi. Bir an konuştular, sonra polis pencereme geri döndü ve bana araba kağıtlarını verdi.

Pardon, diye mırıldandı, parmağıyla şapkasının kenarına dokunarak.

Olga bana şaşkın bir bakış attı.

"Bizden de özür diledi... inanılmaz."

Polis gitti ve korumalarımdan biri pencereye geldi ve bana bakmak için eğildi ve sessizce şöyle dedi: "Arabayı test etmek istiyorsanız, bir yarış pistine gidelim, ama ona el koymak için Don Massimo'dan izin aldım. bir sonraki kaçış girişiminde, ya inip bizim arabamızla devam ediyor ya da yavaş sürüyor ».

Yüzümü buruşturup başımla onayladım. "Afedersiniz."

Yolculuğun geri kalanı başka bir olay olmadan geçti. Kolayca aldık. Spa lüks, gösterişli ve devasaydı. Masaj ve tedavi seçenekleri çok büyüktü ve hamile kadınlar için çözümler de içeriyordu, bu yüzden o harika yerin cömert teklifinden korkmadan yararlanabildim.

Orada yaklaşık beş saat geçirdik. Herhangi bir erkek bunun çılgınlık olduğunu düşünürdü, ama bir kadın kendine bakmanın ne kadar sürdüğünü bilir. Yüz bakımı, vücut bakımı, masaj ve ardından pedikür, manikür ve kuaför. Cumartesi günü yapılacak töreni düşünerek gelinliğin

rengine uygun bir renk seçtim. Kusursuz olmam gerekiyordu, bu yüzden kuaförden köklerin rengini rötuşlamasını istedim. Zevkme göre Marco, kesinlikle eşcinsel, harika bir iş çıkardı, bu yüzden ondan kesim yaparken bile beni düzeltmesini istedim. Sonunda, güzel kokulu, güzel ve rahat, terasta oturduk ve bir garson bize akşam yemeği verdi.

"Yeterince yemiyorsun Laura. Bu, bugünkü ilk yemeğin. Bunu yapmamalısın. "

"Ah, unut gitsin, her zaman kusacak gibi hissediyorum. Benim yerimde iştahla yemek yiyip yemediğini görmek isterim. Sonra Cumartesi için endişeleniyorum. "

"Hiç şüphen mi var? Unutmak zorunda değilsin. Çocuk otomatikman evlilik anlamına gelmez ve evlilik de sonsuz bir bağ değildir."

"Onu seviyorum, onunla evlenmek ve bir an önce bebeğimiz olacağını söylemek istiyorum çünkü sır olarak saklamaktan bıktım," diye itiraf ettim tabağı iterek.

Başlangıç, çorba, başlangıç ve tatlıdan sonra zar zor hareket edebiliyordum. Kendimizi arabaya sürükledik ve zar zor bindik.

"Yine midem bulanıyor ama bu sefer çok yemekten" dedim motoru çalıştırarak.

SUV'nin ışıklarının yanıp söndüğünü gördüm ve yola koyuldum. Navigatörü açtım ve Domenico tarafından girilen “ev” hedefini seçtim. Saat geç olduğu için otoyolda çok az araba vardı. Hız sabitleyiciyi fişe taktım ve sol dirseğimi cama ve başımı da elime dayadım. Otomatik şanzımanın avantajı veya dezavantajı, sürücünün elleriyle veya en

azından biriyle ne yapacağını bilmemesiydi. Olga beni umursamadan telefonla oynadı ve ben uyuyakaldım.

Etna'nın yamaçlarından geçerken heybetli dağı ve tepeden gelen lav selini izledim. Aynı zamanda inanılmaz ve ürkütücü bir manzara. O sıra dışı görüntüye dalmışken, peşimizden gelen SUV'nin bize tehlikeli bir şekilde yaklaştığını fark etmemiştim . Dikiz aynasına baktım ve o anda araba savrularak bize çarptı.

"Ne sikim yapıyorlar?!" Bağırdım.

Araba tekrar Porsche'ye çarptı ve onu yoldan çıkarmaya çalıştı. Ben Olga'ya çantamı atarken, sen onları ekmek için tablete koşacaksın.

"Telefonu ara ve Domenico'yu ara."

Elleri titreyen ve ölümüne korkan Olga çantasını karıştırdı ve bir süre sonra cep telefonunu buldu. Siyah SUV bizi takip etmeye devam etti, ama Tanrı'ya şükür Porsche'nin motoru daha güçlüydü ve bize bir kaçma şansı verdi.

"Sadece numarayı çevirin, telefon arabanın hoparlörüne bağlı."

Olga çağrı işaretine bastı ve zil çalarken Domenico'nun cevap vermesi için dua ettim.

"Bu kadar geç saate kadar orada hala ne yapıyorsun?" Sonunda müstakbel kayınbiraderimin sesi kokpitte yayıldı.

"Domenico, bizi kovalıyorlar!" Bağırdım.

"Laura, neler oluyor? Seni kim kovalıyor? Neredesin?"

"Eskortumuz çıldırdı, bize vurdular!"

"Onlar değil, beş dakika önce beni aradılar ve hala seni kaplıcada beklediklerini söylediler."

Bir korku dalgası beni sardı. Panik yapamıyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum.

"Saldırmayın!" Pazar dedi. İtalyanca bir şeyler bağırdı ve bir süre sonra bana döndü. "Eskort hareket etti, şimdi seni takip cihazında görüyorum. Korkmayın, yakında size ulaşacaklar. Ne kadar ileri gidiyorsun? "

Kafam karıştı, hız göstergesine baktım.

"İki yüz dokuz," diye kekeledim, az önce gördüğüm rakamlar karşısında dehşete düştüm.

"Bak, ne tür bir araba seni kovalıyor bilmiyorum ama bizim olduğunu düşündüğüne göre muhtemelen bir Range Rover. Arabanızın gücüne sahip değil, bu yüzden daha hızlı gitmek istiyorsanız, onları ekebilirsiniz. "

Pedala bastım ve takip eden arabanın ışıkları sönerken arabanın hızlandığını hissettim.

"On beş kilometre sonra Messina kavşağı var, çık oradan. Adamlarım sana doğru geliyor, eskort otuz kilometre geride. Kavşaktan sonra gişeler olduğunu unutmayın, bu yüzden yavaşlayın, ancak onları ekmediyseniz, kesinlikle camları açıp arabadan çıkmaktan kaçının. Araba zırhlı, yani sana bir şey olmayacak. "

"Şey? Beni vuracaklar mı?"

"Bilmiyorum ama oradan kıpırdama çünkü arabanın içinde güvendesin."

Bana söylediklerini dinledim ve bu sırada kalbim deli gibi çarparken kafamda bir ses yankılanmaya başladı. Son gücümle dikiz aynasına baktım ve farların yavaş yavaş kaybolduğunu gördüm. Yine hızlanacaksın. Ya bir kazada ölürüm ya da beni öldürürler, diye düşündüm. Yolda kavşak işareti belirdi.

"Domenico, işte kavşak!"

İtalyanca bir şeyler söylediğini duydum ve bir an sonra benimle İngilizce konuştu: 'Mükemmel. Gişeye geliyorlar. Dört yolculu siyah bir BMW. Paolo'yu zaten tanıyorsun. Onu görür görmez, ona mümkün olduğunca yakın durun ».

Çıkışa geçmek için fren yapmaya başladım ve Domenico'nun adamlarının orada bizi bekliyor olmaları için dua ettim. Rampanın üzerinde siyah bir BMW durduğunu ve dört kişinin indiğini gördüm. Fren pedalına sertçe bastım ve Domenico'nun adamlarının arabasına çarpmadan hemen önce durdum.

Paolo kapımı açtı ve titreyerek beni Porsche'den dışarı çıkardı; beni arka koltuğa oturttu, direksiyona geçti ve bir lastik sesiyle tüm hızıyla gişeye doğru yola koyuldu. Kalbimi yavaşlatmak için nefesimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Domenico'nun şoförümle sakince konuştuğunu duydum.

Bütün bu karmaşa içinde Olga'yı tamamen unutmuştum. Hareketsiz bir şekilde önüne bakarak oturdu.

"Olga, iyi misin?" diye fısıldadım onu kolundan tutarak.

Aniden döndü, gözleri doldu. Emniyet kemerini çıkardı ve arkasına geçti, bana sarıldı ve ağladı.

"Ne oldu Laura?"

Sanki sıfırın altında otuz dereceymiş gibi titreyerek, gözyaşları içinde birbirimize sarıldık. Korkunç bir korkuydu, onu hiç böyle görmemiştim. Bir an önce onun gibi hissetsem de, artık Olga ile ilgilenmem gerektiğini biliyordum.

"Her şey bitti. Güvendeyiz, sadece bizi korkutmak istediler."

Ben de söylediklerime tam olarak inanmadım ama onu sakinleştirmenin bir yolunu bulmalıydım.

Domenico bizi villanın dışında bekliyordu. Araba durur durmaz arka kapıyı açtı. Kalkıp kollarımı boynuna doladım.

"İyi misin? Nasıl hissediyorsun? Doktor yolda."

"İyiyim," diye fısıldadım ona sıkıca sarılarak.

Olga arabadan indi ve kucağımıza kaydı.

Domenico bize zemin kattaki salona kadar eşlik etti. Yirmi dakika sonra doktor belirdi, tansiyonumu ölçtü ve bana kalp ilacı verdi. yaralanmadım. Sonra Olga ile ilgilendi. Az önce olanlarla hala sarsıldığı için, ona sakinleştirici ve uyku hapı verdi. Domenico ona odaya kadar eşlik etti. Onlar ortadan kaybolunca doktor en kısa zamanda jinekoloğa görünmemi, bebeği kontrol etmemi söyledi. Böyle bir deneyimden sonra kendimi olabildiğince iyi hissettim, bu yüzden bebeğin de iyi olduğundan emindim. Arkadan çarpışma güçlü olmamıştı, kemer mideden çok köprücük kemiğine basmıştı, ama yine de bazı kontroller yapmanın daha iyi olduğu fikrini paylaştım. Bir süre sonra Domenico geri döndü ve doktor ayrıldı.

"Beni dinle Laura. Bana ne olduğunu anlat. Aynen."

"Spadan ayrıldık ve vale bana arabanın anahtarlarını verdi..."

"Nasıldı?" beni yarıda kesti.

"Bilmiyorum. Bir İtalyan. Fark etmedim. Arabaya bindiğimizde arkamızda siyah bir SUV belirdi. Eskort sandım. Sonra otobana girdiğimizde kabus başladı ve sen zaten biliyorsun. gerisi çünkü tüm yol boyunca konuştuk."

Sustuğum anda telefon çaldı ve salondan çok sinirli çıktı.

Endişelendim, onu takip ettim. Ön kapıdan girdi ve az önce araba yoluna park etmiş olan eskortuma katıldı. Arabadan indiklerinde, Domenico önce birini, sonra diğerini bayılttı,

sonra da onları tekmeledi. Dört BMW , SUV sürücüsünü yerde tutmak için yaklaştı, Domenico öfkeli bir şekilde onu yumrukladı.

"Domenico!" Gördüğüm sahnede korkuyla bağırdım.

Yavaşça yerden kalktı, adamı neredeyse baygın bir şekilde orada bıraktı ve bana geri döndü.

"O zaman kardeşim onları öldürür," dedi kanlı ellerini pantolonuna silerek. "Seni odana götüreceğim, gel."

Domenico ellerini yıkarken ben büyük yatağa oturdum. İlaçlar işe yaradı: Hafifçe başım dönmeye ve uykulu hissetmeye başlamıştım.

"Laura, merak etme, bir daha asla olmayacak. Seni kimin kovaladığını bulacağız. "

"Lütfen bana onları öldürmeyeceğine söz ver," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak.

Yüzünü buruşturdu ve kapı pervazına yaslandı.

"Söz verebilirim ama karar Massimo'ya ait. Şimdi bunu düşünme, en önemli şey senin iyi olman. "

Kapının vurulduğunu duydum, Domenico açmaya gitti ve bir fincan sıcak çikolatayla geri döndü.

"Normalde sana biraz alkol verirdim," dedi bardağı yanımdaki komodinin üzerine koyarak. “Ancak durumunuza göre sütle yetin. Şimdi gitmeliyim, ama üzerini değiştirip yatana kadar bekleyeceğim. "

Gömme dolaba girdim, Massimo'nun gömleğini giydim, odaya geri döndüm ve yorganın altına girdim.

"İyi geceler Domenico, her şey için teşekkürler."

"Olanlar için üzgünüm," dedi merdivenlerden. "Yatağın yanında bir düğme olduğunu unutmayın. Bir şeye ihtiyacın varsa, onu kullan. "

Yan döndüm ve televizyonu açtım, bu sırada uzaktan kumanda ışıkları kapattı ve başımı yastığa koydum. Bir an haber kanalına baktım ve ne kadar süre sonra uyuyakaldığımı bilmiyorum.

Gece yarısı uyandım ve televizyon hala açıktı. Komodinin üzerinden kumandayı almak için döndüm ve donup kaldım. Massimo yatağın yanındaki koltukta beni izliyordu. Bir an orada yatıp ona bakıp bunun bir rüya olup olmadığını merak ettim.

Birkaç saniye sonra Siyah ayağa kalktı ve dizlerinin üzerine düştü, başını karnıma yasladı.

"Affet beni aşkım," diye fısıldadı bana sıkıca sarılarak.

Yere kaydım, yanına diz çöktüm ve ona sıkıca sarıldım.

"Onları öldürmene gerek yok tamam mı? Senden hiçbir zaman bir şey istemedim ama şimdi sana yalvarıyorum. Benim yüzümden başka birinin ölmesini istemiyorum. "

Massimo cevap vermedi, kollarımda hareketsiz kaldı. Ben onun yatıştırıcı nefesini dinlerken o kadar uzun süre kaldık.

"Benim hatam," dedi sonunda, çekip beni kaldırdı.

Beni tekrar yatağa yatırdı, üzerimi battaniyeyle örttü ve yanıma oturdu. O zaman gerçekten uyandım ve durumu anlayabildim. Smokinini çıkarmaya vakti olmadığı için çabuk geldiğini görebiliyordunuz. Ceketinin kenarlarını okşadım.

"Partiye gittin mi?"

Black başını salladı ve papyonunu çözdü.

"Biliyorum, seni hayal kırıklığına uğrattım. Seni koruyacağıma, sana asla kötü bir şey olmayacağına söz verdim. Bunun yerine, üç günlüğüne gittim ve sen neredeyse ölüyordun. Direksiyonun arkasında kimin olduğunu veya nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum ama yemin ederim ki her

şeyin arkasında kimin olduğunu bulacağım," diye homurdandı ayağa kalktı. "Laura, senin için iyi bir fikir mi bilmiyorum. Burada kal.Seni dünyadaki her şeyden çok seviyorum ama benim yüzümden ölebileceğin fikrine dayanamıyorum.Seni buraya getirerek gerçek bir bencil olduğumu kanıtladım ve şimdi, Durum bu kadar istikrarsızken, hiçbir şeyden daha emin olamıyorum."

Az önce söylediği şeyden korkmuş bir şekilde gözlerinin içine baktım.

"Bence biraz uzaklaşmalısın. Pek çok değişiklik olacak ve bunlar tamamlanana kadar Sicilya'da güvende değilsiniz. "

"Neden bahsediyorsun Massimo?" Dedim yataktan fırlayarak. "Şimdi beni göndermek mi istiyorsun? Düğünden iki gün önce?"

Bana döndü ve omuzlarımdan sertçe tuttu.

"Bunu istediğinden emin misin?" Laura, belki de gerçekten yalnız olmalıyım. Bu hayatı seçtim, ama sana bir seçenek vermedim. Seni benimle olmaya, her zaman tehlikede olmaya mahkum ediyorum. "

Beni bırakıp merdivenlere yöneldi.

"Farklı olabileceğini, birlikte olabileceğimizi düşünmek aptallıktı." Durdu ve kafasını bana çevirdi. "Daha iyi birini hak ediyorsun bebeğim."

"Buna inanamıyorum!" diye bağırdım koşarak yanına. "Şimdi beni düşünmeye mi karar verdin?" Neredeyse üç ay sonra? Seninle evlenmemi istedikten sonra mı? Şimdi oğlunuz için ne bekliyorum? "